ДЖЕССІКА БЕРРІ

ВІЛЬНЕ ПАДІННЯ

ДЖЕССІКА БЕРРІ ВІЛЬНЕ ПАДІННЯ

JESSICA BARRY

FREEFALL

a Novel

ДЖЕССІКА БЕРРІ

ВІЛЬНЕ ПАДІННЯ

Роман

ХАРЬКОВ
2019
КЛУБ СЕМЕЙНОГО ДОСУГА

УДК821.111(73)
Б24

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Перекладено за виданням:
Barry J. Freefall : A Novel / Jessica Barry. — New York :
HarperCollins Publishers, 2019. — 368 p.

Переклад з англійської *Дар'ї Петрушенко*

Дизайнер обкладинки *Аліна Бєлякова*

© Hudson & Guide Post Limited, 2019
© Depositphotos.com / Rawpixel, igorsky, Volodymyr-Bur, 2019
© Hemiro Ltd, видання українською мовою, 2019
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад і художнє оформлення, 2019

ISBN 978-617-12-5436-7
ISBN 978-0-06-287483-2 (англ.)

ПОЧАТОК ВІДЛІКУ

Еллісон

Дихай. Дихай.

Мої очі розплющуються. Шатро дерев над головою. Зграйка пташок дивиться вниз, перш ніж знятися й полетіти.

Я вижила.

Можливо, він теж.

Треба подивитися. Босоніж пробираюся крізь уламки. Де моє взуття? Байдуже. Скрізь шматки покривленого металу. Одне крило застрягло в розгілці дерева поблизу. Рулон туалетного паперу намотаний на гілки. Кабіна — наче розрізана консервна бляшанка, і в ній видніються два ряди кремових шкіряних крісел. Підступаю ближче й зазираю всередину.

Він там, розпростертий грудьми на панелі керування. Бачу маківку його голови, волосся, яке так чудово знала.

— Агов? — Звук мого голосу лякає мене. — Ти мене чуєш?

Тиша. Шипить двигун. Бензин крапає на траву.

До кабіни. Уникати зазубленого краю. Він досі тримає в руці радіопередавач, кабель обірвано. Я м'яко штовхаю його. Тіло падає на стінку кабіни.

У нього немає обличчя.

Геть. Геть.

Вибираюся, потім сідаю. *Зосередься.*

Справи такі: я сама. На горі. Літак, на якому я була, розбився. Моє тіло вкрито синцями й порізами, а на лівій нозі рана, до якої скоро потрапить інфекція, якщо не промити її. Мій палець розтягнутий або зламаний і швидко набрякає. У мене дуже мало їжі й води, жодних засобів комунікації і, наскільки пам'ятаю свої збори на вихідний до Чикаґо кілька днів тому, — дуже мало одягу, придатного для Скелястих гір. Принаймні

я гадаю, що я там. Сонце ще високо, але за кілька годин настане темрява, а мій єдиний прихисток — покривлений металевий корпус, що може вибухнути будь-якої миті.

Від страху мені стає зле. Страшенно хочеться знову лягти в зарості трави й стулити важкі повіки. Цікаво, як це буде — померти. Це наче провалитися в сон? Чи буде світло, на яке треба йти, чи лише темрява?

Стоп.

Я не хочу помирати. Мені потрібен план.

Треба йти.

Голос у моїй голові лунає тривожно, настирливо.

Требайтитребайтитребайти.

Лишитися в живих.

Моя дорожня сумка. На дереві. Тягни її вниз. Не зважай на гострий біль у плечі. Геть коктейльні сукні, туфлі на шпильках, прозорі бюстгальтери й дві пари мереживних трусиків. Спортивне екіпірування. Дякувати Богу. Щось корисне. Геть бавовняну сукню, сміховинний бюстгальтер і трусики. *Не думай про синці, що багровіють на стегнах. Не думай про порізи на ногах. Не думай про покривлений рожевий палець і тривожний синій відтінок, якого він набуває. Не думай про кров по всій твоїй білій сукні, про свій живіт, про свої стегна. Не думай. Ворушися.* Натягнути легінси для бігу, спортивний бюстгальтер, шкарпетки, безкоштовну футболку з якогось марафону.

Що далі.

Ворушися. Ворушися. Флакон дорогих парфумів, шампунь і кондиціонер, молочко для зняття макіяжу, очищувальна пінка і скраб, окремі лосьйони для тіла, обличчя, рук, під очима — геть. Фен і щипці для завивки — геть. Постривай. Дроти. Вирви їх, а решту викинь. Порожній флакон з-під тоніка, компактна пудра з дзеркальцем і похідного розміру лак для волосся. Все корисне. Можливо. Відкласти. Геть дезодорант, макіяж і гребінець. Гігієнічна помада відправляється в кишеню сумки на блискавці.

Вага сумки підйомна. Тепер до його валізи. Крізь розрив у шві проглядає рукав футболки «Тернбул і Ессер». Запасна.

Далі його гарвардський светр. *Не думай, як сильно він пахне ним.* Господи, він пахне ним.

Треба йти.

Дістаю першокласну вітрівку. Пару шкарпеток. Усе.

Що ще. Думай. Ці речі збережуть тобі життя.

Низько на гілці плескає чохол від кабіни літака. Згорнути його. Прив'язати до сумки. За трухлявим пнем валяється аптечка. Пластиковий корпус тріснув, але вміст досі цілий: йод, медичний спирт, бинти, ножиці, знеболювальне, антигістамінне, пінцети, нитка з голкою, клейка стрічка.

Треба повернутися всередину. Там є їжа. Вода. Без них я двох днів не протримаюся. З двигуна валить дим, чорний і густий. *Туди. Туди. Туди.*

Поліетиленовий пакет. Там, де я й поклала його, — за переднім пасажирським сидінням. Чотири батончики «Луна», пакет горішків асорті, невідкрита пляшка води. Бляшанка дієтичної коли. У мене одразу ж паморочиться в голові. Очі сльозяться від диму. *Зосередься. Зосередься.* Тягнуся за заднє сидіння. Флісова ковдра, моток скотчу, згорнута мотузка. Тягнуся знову. Тонкий металевий корпус запальнички. Усе в сумку. Сутеніє. Треба йти.

Геть. Геть. Геть. Мої тваринні інстинкти волають до мене, але зачекайте. Який план? *Лишитися в живих.* Видираюся на гору уламків, уникаючи гострих, як бритва, країв, не думаючи про біль у плечі й відірване обличчя чоловіка, якого зовсім нещодавно торкалася. *Глянь.* Гори під шапками снігу тягнуться в безмежний простір синього неба. Внизу м'якими хвилями розкинулися зелені пагорби, кожен облямований деревами й поцяткований дикими квітами. Скрізь простягаються неозорі терени до найвіддаленішої точки виднокола. Жодних ознак людської присутності, окрім стежки. Крутий, але відносно рівний схил, і там немає раптових гострих обривів, якими рясніють інші стежки. Там, в улоговині долини внизу, я бачу тоненьку стрічку дзеркального скла. Там унизу вода. План. Стежка — ось мій план.

Геть. Геть. Геть. Зістрибую з уламків.

Сонце сідає. *Треба йти.*

Я підіймаю сумку на плечі, скрикуючи від болю, просовую руки під ремінці, довгим ременем міцно закріплюю її на талії. Шипіння двигуна нарешті стихає, але дим продовжує валити. Кидаю останній погляд на галявину й бачу розбите скло, шматки ламаної пластмаси й купу речей, які я викинула.

Більше не лишилося нічого — нічого, що варто було б рятувати.

Меґґі

Ранок лише починався, темно-рожеве небо за вікном ще не встигло збліднути до блакитного. На задньому плані лунало громадське радіо, на столі поволі стигло горнятко кави, і Барні вився навколо моїх ніг, сподіваючись на другий сніданок. Під ногами скрипіли мостини, як завжди. Я кинула погляд на картку — не тому, що мала уточнити рецепт. Я роками пекла ту саму хлібину й знала його напам'ять, але рецепт був записаний сильною, твердою рукою Чарльза, і я полюбляла тримати його біля себе, коли готувала. Це становило частину обряду.

Тісто було тепле й м'яке, і я розтягувала його від себе і скачувала знову, відчуваючи, як воно тягнеться й стискається під моїми руками. Не треба б мені місити тісто — це загострює артрит, що оселився в моїх кістках, — проте щоразу на початку тижня я випікала хлібину, хоча тепер більшість тижнів вона черствіла й пліснявіла до п'ятниці.

У двері подзвонили. Я не звернула уваги. Якщо зупинитися, тісто не вдасться, — до того ж у мене на голові сорока гніздо звила і я досі була в нічній сорочці й капцях «Л.Л. Бін», подарованих Чарльзом шість років тому. Це, мабуть, листоноша. Підсуне під двері сповіщення про посилку та й піде собі.

У двері подзвонили знов. Я зітхнула й обтерла руки від борошна квадратом кухонного рушника.

«Хто б це не був, — думала я, — краще б йому мати вагому причину».

Коли я відчинила двері й побачила на порозі Сема в повній формі голови поліції, то подумала, що, може, він зайшов по

Ліндин судок для запікання. Вона залишила його в мене, коли приносила лазанью, а Лінда дуже пильно стежила за своїм посудом. Але варто було глянути йому в обличчя й на знервовану маленьку фігурку позаду нього, застебнуту на всі ґудзики її накрохмаленої форми, щоб збагнути: він тут не через посуд.

— Можна я ввійду? — спитав він, знімаючи капелюха й тримаючи його біля серця. Ми з Джимом Квінном були знайомі зі старшої школи, де він цокав мене по потилиці тупим кінцем олівця й запитував відповіді з американської історії. Жодного разу він не спитався дозволу увійти в мій дім. Раптом з-перед очей зникло все, окрім його форми та яскравого блискучого жетона.

— Джиме, що відбувається? — Мій голос лунав надто гучно.

— Чому б нам не присісти, — сказав він, заводячи мене назад у дім. Дівчина-коп увійшла слідом.

— Це офіцер Дрейпер, — представив він, жестом указавши на неї.

— Рада познайомитися, — кивнула я їй. І знов обернулася до Джима. — А тепер кажи, що відбувається.

Джим узяв мене за лікоть і підвів до столу.

— Сядь, — м'яко сказав він, хоча й змусив мене опуститися на стілець, перш ніж сам усівся навпроти. — Меґґі, стався нещасний випадок.

Моє серце впало.

— З Ліндою? Вона в порядку?

Навіть питаючи, я вже знала, що йдеться не про його дружину.

Він похитав головою.

— З Ліндою все добре.

Тоді я зрозуміла. Просто зрозуміла. Те, що передчуває нутром кожен із батьків. Що одного дня їм зателефонують або постукають у двері — і тієї ж миті їхній світ припинить існувати.

— Еллі, — промовила я.

Джим кивнув.

Він дивився на мене своїми водянистими блакитними очима.

— Розбився літак.

Усе навколо стало білим.

Еллісон

Вага сумки зі швидкістю підганяє мене з гори вниз, тьмяне місячне сяйво освітлює шлях крізь дерева. Гілки хльоскають мене по руках і ногах. Одного разу я падаю, сильно. Скрикую, але знову підіймаюся на ноги і йду далі. Кров гримає в моїх вухах. Цілу ніч я біжу. Не дозволяю собі озирнутися. Не даю собі зупинитися.

Удосвіта я дістаюся водойми. Присідаю на краєчку біля води, торкаюсь її кінчиками пальців. Її прохолода — наче шок. Плескаю трохи собі на обличчя. Вода збігає по моїх руках світло-рожевого кольору. Кров. Спрага оволодіває мною, наче лихоманка. Так легко підняти складені долоні до губ і напитися.

Ні. Вода може отруїти мене. Я пережила падіння літака не для того, щоб сконати від дизентерії. Наповнюю дві порожні пляшки й до кожної додаю краплину йоду. Чекаю. *Так багато способів померти.*

Дивлюся на своє тіло. Біль розходиться ним, наче луна, але якось віддалено, відсторонено.

Я могла би підхопити інфекцію, могла би спливти кров'ю. Могла би померти. Так багато способів померти.

Лишитися в живих.

Стягую із себе легінси. Поріз на лівій нозі глибокий, огидний і нерівний. Дістаю із сумки сорочку з гудзиками, відриваю клапоть і змочую у воді. Протираю мокрою ганчіркою поріз, дивлячись, як біла бавовна набуває гидкого багряного кольору, коли той відкривається знов. Бачу білу риску — поріз дійшов до кістки.

Його череп, білизна́ його черепа. Котру я бачу, бо його обличчя зникло.

Світ схиляється набік, і я з усіх сил намагаюся лишитись при тямі.

Стій. Дихай. Зосередься.

Відкручую ковпачок медичного спирту і ллю його на поріз. Біль розтинає мене навпіл. Коли я знов можу бачити, подих виходить із мене уривками.

Дихай.

Стискаю краї шкіри докупи й заліплюю пластирем-метеликом. Залишиться огидний шрам.

Бідолашна маленька гарненька Еллісон.

Я знов натягую легінси.

Відчуваю, як уздовж хребта пробігає холодок, затим поколювання й жар. Адреналін вирує в мені, а потім ущухає. Я прибираю волосся із шиї, аж тут помічаю, що він зник. Медальйон. Мої руки застигають біля самого горла. Відчуваю, як серце калатає під шкірою.

Живіт стискає. Як я могла бути такою нерозважливою? Це було все, що я мала, єдина річ... і тепер вона зникла.

Я відганяю від себе цю думку. Немає сенсу перейматися цим — нічого не вдієш. Усе вже зроблено.

Звіряюся з годинником (тонкий золотий браслет з інкрустованим діамантами диском, абсурд) і бачу, що лишилося зачекати п'ять хвилин, перш ніж можна буде пити воду. Батько завжди казав мені: потрібно повних тридцять хвилин, щоб йод очистив воду. Він полюбляв навчати мене таких речей, практичних речей, навіть коли я закочувала очі й стогнала, що це даремно, що мені воно ніколи не знадобиться. Гадаю, життя з мене покепкувало.

Я думаю про батончики «Луна», про пакет горішків. Мій шлунок скручується. Треба їсти, але я лише бачу перед собою діру на місці його обличчя. Я заплющую очі.

Дихай. Зосередься.

Коли я розплющую очі, бачу, що минуло шість хвилин. Вода безпечна. Я швидко випиваю обидві пляшки. Надто швидко. Намагаюся проковтнути її, але вона стоїть у мене в горлі. Вода бездоганна, холодна, з металевим присмаком. Заново наповнити пляшки. Крапнути туди йоду. В сумку.

Ворушися, ворушися, ворушися.

На ноги, сумку на плечі. Щось у моєму плечі змістилося й хруснуло. Мабуть, мікротріщина чи просто розтягнення. Борюся з бажанням скрикнути.

Зараз не час думати про це.

Стрибаю з брили на брилу. Кожен крок завдає болю. Краще відштовхуватися пораненою ногою чи приземлятися на неї? Приземлятися, вирішую я. Дістаюся узгір'я. Переді мною широчезна кам'яниста рівнина, над якою височіє гора, а над горою — сонце, що сходить у небо, кидаючи на неї рожевий відблиск.

Треба йти на схід, назустріч світанковому сонцю. Доведеться дертися на гору.

Merri

— Merri. Merri.

Я чула це крізь ревіння у вухах. Очі застеляла білота, краї якої, однак, ставали дедалі більш розмитими, темними, більш знайомими.

— Merri.

Це був Джим.

— Merri, вона була на чотиримісному літаку, що летів із Чикаго. Вважають, що він упав десь у Колорадо в Скелястих горах.

— Ти кажеш мені, що моя донька мертва?

Мій голос мені не належав. Це говорив хтось інший, насправді ж то був не мій голос, ні.

— Ми ще не знаємо. — Він похитав головою. — Їм не вдалося потрапити на місце катастрофи, щоб дістати підтвердження, але судячи з радіосигналів перед тим, як обірвався зв'язок...

Це все змінювало. Вона досі могла бути жива. Надія, наче сонях, розквітла у мене в грудях.

— Звідки ти знаєш, що вона взагалі була на тому літаку?

Може, їй навіть нічого не загрожувало. Може, вона вдома, у безпеці.

— Вона зареєструвалася на рейс — вона і чоловік, що керував літаком. Я бачив записи з аеропорту, у документах є її фото... це вона.

— Гаразд. Гаразд. — Мій розум починає працювати. Моя дитина зникла в горах. Налякана й самотня, можливо, поранена. Але не мертва.

— Чим я можу допомогти? Ми разом вирушаємо на пошуки, так? Мені треба кудись зателефонувати? Вилетіти на місце?

Джим говорив повільно.

— Люди вже шукають її, Merri.

— Але хто? — Мені не подобалося, що її розшукують незнайомці. Вони не знатимуть, як її знайти, помилятимуться, не розумітимуть її так, як я. — Я хочу знати, хто там просто зараз шукає мою доньку. Вона там зовсім сама, Джиме. Я хочу знати їхні імена.

— Вони роблять усе можливе, Merri. До пошуку місця катастрофи залучили всіх гірських рейнджерів. Місцева поліція задіяна теж. Але, Merri. Я хочу, щоб ти вислухала. Розбився літак. Імовірність, що вона вціліла... дуже незначна.

Я дивилася на нього, пильно дивилась, і бачила журбу в його очах.

— Вона жива, — промовила я з більшою впевненістю, ніж відчувала. — Еллі — витривала дитина. Я впевнена, що вона жива.

Він повільно кивнув.

— Ми робимо все можливе, аби бути впевненими, що знайдемо її. Даю тобі слово. Шеннон, поглянь, чи не знайдеться чогось міцного, добре?

Він гадав, що я в шоці. Гадав, що я не при здоровому глузді.

— Я в порядку, Джиме, — відрізала я.

— Це тобі допоможе. — Він крутнувся у своєму кріслі й указав: — Онде, у шафці над холодильником. Має бути там — еге ж, там і є.

Шеннон дістала пляшку «Бейліз».

— Це все, що тобі вдалося знайти? — спитав Джим. Вона кивнула. — Чорт, а де бренді? У них завжди є бренді.

Він набулькав «Бейліз» у мій брудний кавовий кухоль і вклав мені до рук.

— Випий.

— Дякую.

Я почувалася дитиною, якій дають молоко. Нерішуче відсьорбнула. Виявилося засолодко — наче пити молочний коктейль. Я поставила кухоль на стіл і поклала руки на потерту стільницю.

— Невже так у біса важко знайти літак? Хіба не можна скористатися супутниками? Гелікоптерами?

Я намагалася витіснити з голови думку про Еллі, налякану, самотню й поранену. Такі уявлення не допоможуть. Допоможуть факти. Я мала встановити факти.

— Усе, що можна зробити, роблять, — сказав він. — Даю слово.

Мій розум працював швидко. Джим казав, що на літаку були лише вона та інша людина.

— Хто був той чоловік із нею? Пілот. Як його звати?

Він засовався на стільці.

— Досі намагаються встановити його найближчих родичів.

— Але ж ти знаєш? Знаєш, а мені не кажеш.

— Чесно, Меґґі, на цю мить ти знаєш рівно стільки, скільки і я.

Я встала, узяла ганчірку з рук маленької дівчини-офіцера й заходилася протирати той самий шматок робочої поверхні. Тісто потроху осідало на дерев'яній дошці.

— Мені треба місити далі, — буркнула я собі під ніс. Думка про те, щоб викинути тісто, раптом здалася мені найжахливішим марнуванням. Я заново посипала руки й дошку борошном і почала розкочувати тісто від себе подушечками долонь, а тоді згортати знову. Від себе й назад. Від себе й назад. Від себе й назад.

Джим устав і поклав руки мені на плечі.

— Чому б тобі не лягти? Може, Шеннон зробить тобі чаю? Шеннон, зможеш увімкнути чайник?

— Не хочу лягати й не хочу чаю, та все одно дякую, Шеннон. Хочу домісити це тісто й поставити його доходити, інакше не підніметься в духовці, як треба.

Руки Джима стиснулися, і я почула його зітхання.

— Merri, кинь бісове тісто. Просто... просто заспокойся на хвилину. Просто подихай.

Я крутнулася до нього.

— Моя дівчинка десь там, посеред бозна-чого, а ти кажеш мені заспокоїтися?

Довгу мить Джим дивився на мене.

— Мені шкода, — тихо сказав він, — та якщо завалювати себе роботою ось так, це анітрохи не допоможе.

Я мовчала. Він узяв свій капелюх і тримав його обома руками.

— Я зателефоную лікарю дізнатися, чи може він прописати тобі щось для сну. Попрошу Лінду прихопити це в аптеці дорогою сюди.

— Я не божевільна, Джиме. Моя донька потрапила в авіакатастрофу. Пробач, що тобі незручно від моєї реакції.

На його обличчі проступив біль, і я миттєво пошкодувала, що завдала його. Я спробувала ще раз.

— Ти розповів Лінді?

— Я приїхав сюди, щойно почув, але гадав, що ти захочеш... — Він зітхнув. — Вона захоче допомогти. І якщо ти не проти, скажу, що зараз біля тебе має бути добрий друг.

Тієї миті я не бажала бачити нікого в світі, окрім моєї доньки, але знала, що марно й намагатися відмахнутись від доброї волі Лінди Квінн. Я кивнула.

— Скажи їй, нехай прийде, коли матиме хвилинку.

— Я з'їжджу додому, — сказав він, беручи ключі зі столу. Йому не терпілося поїхати — полегшення було написане в нього на обличчі. — Вона буде дуже скоро. Поки що Шеннон залишиться з тобою.

Я глянула на маленьку дівчину-офіцера, яка перебирала пальцями край скатертини. Вона нервово усміхнулася мені. Щось у ній — її круглі, облямовані віями очі, її волосся, стягнуте у задирливий хвостик, її гладенька, без жодної зморшки, шкіра — мало вигляд образи. Така молода. Молодша за Еллі. Яке вона мала право бути тут?

— Мені буде добре на самоті, — холодно сказала я.

Джим міцніше стиснув криси капелюха.

— Я в цьому не сумніваюся, але мені спокійніше знати, що з тобою тут хтось є. Це лише до приходу Лінди. Ти пережила жахливе потрясіння, і я би просто... — Він благально глянув на мене. — Будь ласка, заради мого спокою.

Я кивнула.

— Добре.

Я вкинула тісто у змащену олією скляну миску, вкрила кухонним рушником і пішла до комори, де поставила його достигати на полиці. Хвилину я стояла там, дивлячись на рівні ряди консервованої кукурудзи, оливкової олії й сухого спагеті, а тоді припала головою до холодної стінки. Я чула, як вони вдвох шепочуться про мене за дверима. Ніколи в житті не почувалася більш безпорадною, ніж зараз.

Я глибоко вдихнула і знов увійшла на кухню. Джим притягнув мене до себе й незграбно обійняв.

— Я зв'яжуся з тобою, тільки-но щось почую. Буде щось треба — не вагайся.

— Просто знайди мою дівчинку.

Він кивнув.

— Скоро побачимося. Шеннон, добре подбай про неї.

Шеннон кивнула, і ми обидві слухали, як за ним зачиняються двері. Її щоки порожевіли. На підмізинному пальці правої руки вона носила кладдахську каблучку з рельєфним сердечком. Мені хотілося вдарити її.

— Ви впевнені, що не хочете чашки чаю? — з розширеними від турботи очима спитала вона. — Чи, може, ще кави?

Я похитала головою.

— Справді, я в порядку. Можете йти куди хочете. Упевнена, ви маєте кращий спосіб витратити свій час.

Я не знала, як довго ще зможу дивитися на це невинне личко, щоб не закричати.

— Голова поліції Квінн наказав мені лишитися, тож я так і зроблю. — Твердість її голосу здивувала мене, і це явно відбилося на моєму обличчі.

— Я лише перший місяць на роботі, — додала вона, ніби вибачаючись.

— Бачу. — Я відвернулася і сперлася на мийку. Почала дихати. Здавалося важливим не дати їй побачити мої сльози.

«Опануй себе, Маргарет. Заради всього святого, опануй себе».

Не знаю, як довго я так стояла. Хвилину? Десять? А тоді вона заговорила:

— Знаєте що?

Я обернулася до неї. З її обличчя було видно, що вона все бачила, увесь мій надлом.

— Я зачекаю одразу за дверима, але якщо знадоблюся, кричіть. Коли прийде місіс Квінн, я одразу ж піду, обіцяю.

Це був вияв доброти, і я прийняла його.

— Добре, — сказала я.

Вона вийшла, лишивши двері відчиненими з винуватим «Правила, мем».

Я прочитала достатньо книжок і знала, що цієї миті, лишившись наодинці зі своїми думками, мала би впасти на коліна й завити первісним виттям. Я сиділа й дивилася перед собою, чекаючи телефонного дзвінка. І тоді мене осяйнуло: я можу чекати так довіку.

Еллісон

Переді мною простягається рівнина — безмежний килим низькорослої трави й польових квітів. Товсті бджоли ліниво дзижчать, перелітаючи від стебла до стебла.

Удалині височіє могутня гора. Скільки б я не йшла, вона наче зовсім не наближається. Зграя комашні пищить навколо моєї голови.

Пригадую краєвид із літака — зелена клаптева ковдра, де-не-де прорізана кам'яними та сніговими масивами. Намагаюся уявити, як дивлюся згори там, у синьому безхмарному небі.

Ці гори — земля богів і титанів. Єдина їхня мета — нагадати тобі, що ти всього лише цятка, що твій час на землі короткий

і швидкоплинний, що ці скелі стояли мільйони років до твого народження і стоятимуть, коли ти давно вже перетворишся на пил.

Я цятка. Крихітна незначна цятка, загублена в цьому неозорому просторі землі.

На одну-єдину секунду я відчуваю щось, окрім жаху.

Я відчуваю полегшення.

Довго це не триватиме. Я знаю, що на мене чекає.

* * *

— Замітайте сліди. Якщо він дізнається, то прийде по вас. — Кажучи це, він упивався поглядом мені в очі. — Вони всі прийдуть. Ви й гадки не маєте, наскільки вони могутні. Розумієте?

Я кивнула.

— Слухайте мене дуже уважно. Ви маєте бути готовою до втечі. Якщо хоч на мить подумаєте, що він запідозрив вас, ви маєте зникнути.

Меґґі

— Уродженка штату Мен зникла внаслідок авіакатастрофи. Востаннє 31-річну Еллісон Карпентер бачили, коли вона сідала на одномоторний літак в аеропорту «Мідвей» у Чикаґо. Кілька годин потому від літака надійшов сигнал тривоги — вважається, що він упав у Скелястих горах на території Колорадо. Рятівники шукають сліди катастрофи. Особу пілота, котрий нібито керував літаком за приватною ліцензією, не встановлено. Далі в програмі доктор Алан Філліпс відповість на питання про вірус, який зараз лютує в Болівії, зокрема розкаже про те, що хвилює нас усіх: чи дістанеться вірус сюди?

Я потяглася й вимкнула радіо. Стільки років я спостерігала, як чуже життя мусолять у новинах, перетворюють чужі трагедії на виставу і спорт, і відчувала жаль та водночас полегшення, що це не зі мною і не з моїми близькими... і ось настала моя черга.

З хвилини на хвилину з'явиться Лінда. Я вже чула ревіння її машини, що звертала за ріг за чверть милі звідси. Машину вона придбала в колишньої торгівельної представниці «Мері

Кей» десять років тому. Джим ненавидів цю автівку й не міг дочекатися, коли та випустить дух, аби пересадити Лінду на гарний практичний «Лінкольн», що більше личить дружині голови поліції. Але рожевий «Кадилак», як і Лінда, виявився незламним. Він і далі чіплявся за життя, а його гучний двигун і зношену передачу чути було на пів-Мена. Парадні двері відчинилися — і на порозі з'явилася Лінда. Її біляве волосся досі було вогким після душу.

— Merri.

Цього було досить. Я відчула, що більше не можу стримуватися. Крик, який я досі придушувала в грудях, вирвався назовні. За секунду вона була поряд і тримала мене в обіймах. Не знаю, як довго я ридала, та коли сльози скінчилися, я почула, як завівся двигун і з двору виїхало авто. Маленька дівчина-офіцер дотримала слова.

Я розплющила очі. Лінда сиділа переді мною.

— Що ти хочеш, аби я зробила?

Тильним боком долонь вона витирала мої сльози.

— Не знаю, — сказала я. — Не знаю.

Я підняла на неї очі.

— Де вона, Ліндо? Де вона?

Я нічого не бачила, окрім Еллі, яка лежить поміж покривлених уламків металу. Я гадала, чи стане мені зле.

— Тш-ш-ш. Її знайдуть, знайдуть.

Так ми просиділи деякий час. Лінда гладила моє волосся. Нарешті я знову змогла дихати.

— Отже, — промовила Лінда, — я привезла ліки, які допоможуть тобі заснути, і ліки, які знімуть напруження, коли прокинешся.

Вона покопирсалась у своїй величезній сумці й дістала дві помаранчеві пляшечки з пігулками.

— Оці від нічних жахів, — сказала вона, струшуючи одну з пляшечок. — Амбієн, вирубує одразу... а ці денні.

Вона нахилилася.

— Валіум, — прошепотіла вона. Наче хтось міг підслухати. — Лишився після міжхребцевої грижі Джима.

Я взяла їх не дивлячись і поставила на стіл позаду себе, знаючи, що вони залишаться там неторкані. Я ніколи не належали до тих, хто вживає ліки, навіть Едвіл від головного болю. Чарльз зазвичай дражнив мене цим, питав, чи не навернулася я до адвентистів сьомого дня без його відома. А мені просто не подобалося відчуття, що я не володію власним тілом.

— Що ще я можу для тебе зробити? Ти їла? Я загорнула тобі половину бананового хліба, що спекла раніше, якщо хочеш, — чи можу зробити тобі бутерброд.

Від думки про їжу в мене все в животі перевернулося.

— Ні, — похитала головою я. — Дякую.

Лінда погладила тильний бік моєї долоні.

— Я зроблю нам обом чаю. — Вона встала й поставила чайник.

— Тобі не обов'язково лишатися, — сказала я, усе ще сидячи до неї спиною. — Мені справді добре на самоті, а не так, як усі гадають.

Мені раптом стало ніяково, що я отак розридалася в неї на очах. Звісно, вона була моя найкраща подруга, та це не мало значення. Я не любила, щоб хтось бачив мене в сльозах. Навіть Чарльз, коли він ще був зі мною.

— Про що ти кажеш? — фиркнула вона. — Чому я маю кудись іти?

Я слухала, як вона робить чай, і нерухомо дивилася на тріщину в стіні. Коли це сталося? Я відчула термінове бажання встати й полагодити все тут і зараз — спуститись у підвал, взяти тюбик шпаклювальної маси й шпатель і залатати її. Добре було б зробити щось корисне. Принаймні хоч якась справа.

Вона поставила переді мною горнятко чаю й сіла за стіл зі своїм. Кілька хвилин ми сьорбали в повній тиші. Барні застрибнув на стіл і ткнувся носом мені в щоку, а я погладила його довге помаранчеве хутро. Він затримався на мить, щасливо муркаючи, а тоді зістрибнув униз і тицьнувся в свою порожню миску. Я встала й нахилилася, щоб наповнити її.

— Ти знала, що вона кудись летить на цих вихідних? — спитала Лінда.

Я похитала головою.

— Ні, не знала.

— Що, на твою думку, вона робила в Чикаго? Гадаєш, у неї були там справи?

Я відчула, як мої плечі ціпеніють.

— Не знаю.

— Ще й приватним літаком. Небагато я знаю людей, що подорожують приватними літаками. Може, він належав клієнтові?

— Ліндо, будь ласка. Кажу ж тобі, що не знаю.

Мій голос гнівно прорізав кімнату.

— Пробач, — тихо сказала Лінда. Вона дивилася на свій чай. — Не знаю, що на мене найшло — усе це в тебе питати. Звісно, зараз ти не хочеш говорити про це.

Справді, я не хотіла про це говорити, але річ була не лише в цьому. На жодне з Ліндиних питань я не мала відповіді, бо нічого не знала про життя Еллі.

Що знала я і не знала Лінда — це що майже два роки я не бачилася й не розмовляла з моєю донькою.

Чоловік стояв на кручі й удивлявся у гори. Пообіднє сонце сліпило, і він підняв руку, затуляючи очі.

Гірський схил був спотворений покривленими рештками металу, у повітрі стояв важкий запах бензину. Він бачив тіло, що лежало в кабіні — сказав би «мирно лежало», якби не відсутність обличчя. Місце поряд було порожнє, пасок безпеки змією згорнувся на шкіряному сидінні. Чоловік нишпорить у кишенях мерця, знаходить мобільний телефон, виймає чип і чавить його п'ятою.

Він обійшов периметр, зняв із гілки обривок тканини, шарпнув ногою розриту землю. Лишилося небагато, але достатньо, щоб зрозуміти.

Він дістав телефон і набрав номер.

— Це я. Простежив сигнал до місця. Тут лише він.

Чоловік озирнувся. Одне тіло в літаку. Одна сумка на землі, відкрита, вміст розкиданий. Пара сріблястих туфельок, ви-

сокі тонкі підбори стирчать, наче шпилі. Жодного її сліду. Чортів безлад.

— Я впевнений.

Він запалив цигарку, жбурнув сірника в тріснуту каністру пального. Ядучий дим наповнив його легені, і він захекався. Поглядом зачепився за борозну на м'якій землі. Слід від підбора. Свіжий. Його очі ковзнули гірським схилом. Обламані гіллячки. Прим'ята трава. На мить він заплющує очі й бачить, як вона продирається вниз. І майже нюхом чує її паніку.

— Так, сер. Зроблю.

Останній погляд на уламки, що вже почали димітися, а тоді знову на обрій.

Час іти.

Еллісон

Весь день я йду без відпочинку. Трава плавно перетікає у скелясте плато, що нагадує поверхню місяця. Мене переслідує монотонне дзижчання зелених мошок, які рояться й кусають щоразу, як я зупиняюся витерти піт з обличчя краєм футболки. Сонце пече нещадно. Розподіляю воду крихітними ковтками, даючи кожному розтанути в мене на язику. Чухаю укуси на руках, доки не роздираю їх до крові. До рани на нозі пристає тканина легінсів. Повітря настільки нерухоме, що чути монотонний скрип шкіряних ремінців сумки, які ковзають у мене на плечах, і хрускіт гравію під ногами. Адреналін хвилями пронизує мене, то збуджуючи, то спустошуючи. Я йду. Я йду. Я йду.

На той час, як я перетинаю «місячну поверхню», сонце вже сідає. Відчайдушно хочеться бігти в ліс, що видніється попереду, вкласти залишки сили в шалений ривок до дерев, тіні та ілюзії безпеки. Але я змушую себе й далі тримати той рівномірний крок, яким бреду цілий день. У мене бракує їжі й води для раптових сплесків енергії. Ледь вистачає навіть на те, щоб брести.

Знову пробивається трава, спочатку буро-зеленими латками, потім рясніше. Скоро з'являються дерева, величезними чудовиськами нависають наді мною, перекриваючи залишки

сонячного тепла. Повітря здається вже свіжим, живим, і я жадібно втягую його.

Я не спала тридцять шість годин.

Картина перед очима звужується й тьмяніє. Зсередини мого черепа долинає слабке дзижчання, і я питаю себе, чи чутне воно для зовнішнього світу, чи зосереджене суто в моїй голові. Я витріщаюся на пташок, комах і випадкового полохливого зайця, шукаючи розгадки. «Ви це чуєте?» — хочеться мені спитати, але тут нема нікого, хто слухатиме мої питання, не кажучи вже про дзвін у голові. Якщо впаде дерево...

Мене накриває забуття.

Його вії. Товсті чорні риски, усі загнуті, тонка мембрана повіка пульсує вві сні. Ночами я лежала поряд із ним і милувалася тими віями, довгими, наче в новонародженого, і вигнутими до неба. Що тобі сниться, шепотіла я. Тобі снюся я? Нижче хвилі його вдихів і видихів відміряли час, і питання прилинало й відступало від мене, ритмічне, постійне й завжди без відповіді: чи снюся я тобі?

Моя нога натикається на гілку, і я падаю.

Я не можу дозволити собі спогади. Не зараз.

Далі, усе далі в ліс, доки дерева не обступають мене з усіх боків. Я знаходжу чисту ділянку землі під ногами й розстеляю чохол, накриваюся ковдрою й засинаю, перш ніж згасне останній промінь світла. Я не бачу снів. Чорнота стає подарунком.

Меґґі

Коли настала пора вечеряти, Лінда нарешті пішла. Щойно засутеніло, вона почала нервово визирати з вікна (не любила їздити вночі, бо розігрувалася катаракта), і я сказала їй повертатись додому.

Тиша, що настала, коли вона пішла, спочатку сприймалася як благословення. Та за кілька годин цокання маятника і м'якого тупоту Барні по кам'яній підлозі я почала відчувати клаустрофобію. Все, абсолютно все в домі нагадувало мені про неї. Отут вона поклала свої брудні футбольні бутси. У тому комоді зберігалися її

брунатні дитячі черевички. Отой кухоль вона подарувала Чарльзові на День Батька — вже два роки як ним не користувалися. Ось шафа для верхнього одягу, а в ній шалик, котрий вона зв'язала мені — невміло, першого року в коледжі, коли їй бракувало грошей, а гордість не дозволяла взяти трохи в нас. Отам, за скляними задніми дверима був брукований майданчик, де вона розітнула собі підборіддя в чотири роки, і я притискала її до себе, доки вона схлипувала. Кров стікала між моїх пальців, а я шепотіла в її каштанове волосся: «Дихай. Дихай». Вона була хороброю дівчинкою і майже одразу заспокоїлася, але я продовжувала шепотіти. Мені теж потрібно було це нагадування.

Урешті-решт зійшло сонце.

Тільки-но почувши кроки Джима на доріжці, я вже знала, що саме він прийшов сказати мені. Щось у неквапному важкому стукоті його черевиків об цегляну стежку розповіло мені все, що я хотіла знати.

Я відчинила двері.

— Вона мертва, так?

На мить він здався приголомшеним, а тоді його обличчя пом'якшало, і він кивнув, лише раз.

Я очікувала, що впаду в істерику, гепнуся біля його ніг, буду стогнати й кричати, але всередині мене панувала незворушність, наче я ширяла в кількох дюймах над власною головою. Я посторонилася, пропускаючи його в дім, і дивилася, як його спина зникає на кухні.

Я лишилася стояти в дверях.

— Де вона?

— Літак знайшли на півдорозі до вершини піка Електрик. Гадаю, пілот хибно оцінив висоту, хоч буде відомо більше, коли знайдуть бортовий самописець.

Я відчула, як киваю, наче слухати таке — найприродніша річ у світі, наче увесь цей час я чекала цього — що, мабуть, було правдою. Усі ті рази, коли я махала вслід її шкільному автобусу, чи літаку, чи автівкам із незнайомими хлопцями за кермом, я ловила себе на думці, що можу ніколи більше її не побачити, що ми можемо втратити її — і ось тепер це сталося.

— Коли я зможу побачити її?

Він потер шию ззаду.

— Може знадобитися деякий час, доки вони все розберуть. Має бути розслідування, і хто знає, як довго це триватиме... — Він переступив із ноги на ногу, і я бачила, що він щось не доказує.

— Коли я зможу побачити свою доньку, Джиме.

Це було вже не питання.

Він підняв на мене очі. Вони здавалися маленькими на його обличчі й були обведені рожевими колами.

— На місці катастрофи сталася пожежа... гадають, якогось роду вибух при зіткненні. Мало що лишилося... — Він похитав головою. — Там, на місці, усе дуже сильно пошкоджено.

Я уявила собі випалену землю, розплавлений метал, обпалене волосся й горілу плоть.

— Вибач.

Я кинулася до ванної, і мене знудило ранковою кавою. Огидна рідина розбризкалася по білій порцеляні унітаза, горло обпекло кислотою. Моя маленька дівчинка, моя дивовижна маленька дівчинка. Я пригадувала її личко в дитинстві, її усмішку, широку, як місяць, і уявляла, як воно розпадається в мене на очах. Як я досі була жива, коли моя єдина донька мертва, розпорошена на якійсь горі в іншому кінці країни? Як збагнути те, що я не померла сама, що моє серце не припинило биття негайно, в одну мить із її? Яка мати зможе жити далі, коли її дитина мертва? Я сплюнула в унітаз. Притулилася головою до його прохолодного обідка і змусила себе дихати.

Коли я повернулася, Джим сліпо роздивлявся свої руки.

— Мені шкода. Я не повинен був розповідати це тобі, — похитав головою він. — Не було потреби.

— Ні. Не хочу, аби ти щось приховував від мене. Хочу знати в деталях усе, що сталося. Кожну кляту подробицю.

Факти. Те, за що можна триматися, як за буй посеред океану.

— Уже відоме ім'я пілота?

— Поки що шукають найближчого родича. Не знаєш, вона з кимось зустрічалася? Може, то міг бути її хлопець?

— Нічого такого вона не згадувала, — сказала я. У певному розумінні це була правда.

Він кивнув.

— Тобі відомо про якісь... Не знаю, як сказати. Тобі відомо, чи були в Еллісон якісь проблеми?

— Якого роду проблеми?

— О, чорт. Наркотики, випивка — такого роду.

— Еллі небагато пила, і я ніколи не чула, щоб вона вживала наркотики, але... — Решту я лишила недоказаним. Я не знала своєї доньки. Деякий час не знала. — Чому ти питаєш?

— Нічого, просто підвернулася пара речей у базі — втім, це, схоже, все одно в минулому. Забудь, що я щось казав.

Я склала руки на грудях.

— Ти ж нічого від мене не приховуєш, ні?

Він похитав головою.

— Звісно, ні.

Джим Квінн завжди був нікудишнім брехуном.

— Чи буде щось... є щось, що лишилося від неї? Що можна отримати?

Він підняв на мене очі, і журби в них вистачило б, щоб доконати кого завгодно. Секунду я ненавиділа його за це. Я не хотіла його суму чи жалощів. Лише чіткого окреслення фактів.

— Вони досі розбирають усе, що там лишилося. Намагаються ідентифікувати... — Він зупинився. — Як я казав, буде розслідування, тож мине деякий час, перш ніж вони дозволять щось забрати. Але я подбаю про те, аби ти отримала щось, тільки-но це стане можливим.

Щось. Моя донька — це тепер «щось». Що зробив би Джим, спитала я себе, якби я заволала просто зараз? Лише один довгий крик. Можливо, прислав би лікаря, аби той дав мені заспокійливого. Чи радше Лінду з повною сумкою ліків.

Він опустив погляд на свої пласкі долоні й зітхнув.

— Просять фотографію Еллісон.

— Чому? Ти ж начебто казав, вони мають її фото з аеропорту.

— Не вони... журналісти. Нам постійно дзвонять з телеканалів і просять фотографію, і якщо ми самі її не надамо, то врешті-решт знайдуть якусь в Інтернеті чи ще десь. — Він зробив паузу. — Я подумав, ти захочеш обрати сама.

Фотографію Еллісон. Моєї доньки. Усім на огляд. Я уявила людей, що, сидячи на своїх канапах, патякають, яка вона була гарненька, яка молода, як шкода. Жаліють її. Мене. Від цього я розізлилася. Проте я знала, що Джим має рацію.

— Гаразд, — тихо сказала я. — Я гляну й перевірю, що можна знайти.

«Добре, — подумала я. — Так».

Це було завдання. Завдання маленьке, з яким можна впоратися.

Я спустилася нерівними дерев'яними сходами у підвал й увімкнула голу лампочку. Якусь мить вона мигтіла, перш ніж засяяти рівним тьмяним світлом у бетонних стінах. Я завжди хотіла навести лад тут, унизу, — може, влаштувати бібліотеку чи ігрову кімнату, але Чарльз наполіг, що тут має бути автомайстерня. Тепер занедбаний верстат без діла спочивав у кутку разом із купою механічних інструментів і — непоясненним чином — повним екіпіруванням пасічника, що висіло на стіні на гачку. Чарльз був із тих людей, які обожнюють мати хобі. Кам'яна підлога холодила мої босі ноги. Снігоступи й гоночні лижі стояли впереміж із жердинами для намету й похідними грубками. Кожен зайвий дюйм був заставлений картонними коробками, деякі з яких були відкриті, а більшість — ні. Я пробиралася крізь них, доки не знайшла ту, що шукала, — маленьку коробку з написом «Фото 2004-2014», виведеним чорним маркером. Світлини після 2014-го брати сенсу не було.

Повернувшись на кухню, я розрізала ножицями кришку й зазирнула всередину. Джим дивився без слів. Нагорі стосу була фотографія Чарльза й Еллісон, які разом усміхаються в снігу. Я перегорнула її: 24.12.2011. Святвечір. Ми саме сідали в машину, щоб їхати на різдвяне богослужіння до церкви Христа-Царя, коли Еллі зупинилася й плюхнулася на спину в сніговий замет на галявині перед домом. Спочатку я подумала,

що вона впала, — вона вже відвикла мати справу зі снігом, — але потім побачила, що вона робить снігового янгола. Не встигла я помітити, як Чарльз теж опинився на спині, ковзаючи руками й ногами, наче двірниками. Коли вони встали, в снігу залишилися два ідеальних янголи, і я зняла на її новий айфон, як вони сміються, обіймаючи одне одного. Того ж дня Еллі роздрукувала світлину й почепила на ялинку, де та чекала на нас уранці. Того року ми мали пречудове Різдво.

Я відклала фотографію вбік і взяла ще пачку. Зараз треба бути безжальною — не можна дозволити собі оживляти кожен спогад. Я прогортала круїз на Бермуди, куди ми з Чарльзом їздили після його виходу на пенсію, похід у Вайт-Маунтінз, куди він ходив з кількома своїми друзями, вихідний на півострові Кейп-Код. Наші з Еллі фотографії, коли ми приїздили до неї в гості до Каліфорнії, — вона засмагла, білозуба і щаслива, а ми з Чарльзом бліді та втомлені зміною часових поясів, однак відчуваємо полегшення, що в неї все так добре. Я досі бачу перед собою її тамтешню квартиру, лише за десять хвилин ходьби від пляжу, під зав'язку набиту її так само засмаглими й білозубими подружками — усі вони стажувалися чи здобували магістерські дипломи, закохувалися й розлюбляли. В наш останній вечір у Сан-Дієго ми з Чарльзом повели їх вечеряти до їхнього улюбленого мексиканського ресторану. Ми відсунулися від столу і з усмішкою спостерігали, як дівчата накинулися на свої фахітас, наче тижнями не їли. Чарльз зумів лише трохи скривитися, коли принесли рахунок, і я пам'ятаю, як наступного дня сідала на літак, така горда моєю маленькою родиною. Я відклала світлину з цієї подорожі, на якій Еллі в блідо-блакитній бавовняній сукні, з блискучим темним волоссям усміхається назустріч сонцю. Мої очі ковзнули по фотографії, що лишилася. Ця була зята 4 липня 2014-го: Чарльз стоїть біля набережної, а позаду нього вибухають феєрверки. Він не дивиться в камеру, але я бачила сухість його ніг у брюках, схожих на сірники, і пригнічену сутулість його плечей. Я відсунула фотографію.

Я дивилася на свої руки, витягнуті поверх обшарпаного дерев'яного стола. Мої кісточки набрякли й болять. Я повільно

покрутила весільну обручку, відчуваючи, як тягне шкіру під нею. Я так довго не знімала її, що не могла уявити, який вигляд матиме без неї мій палець. Шкіра під нею буде бліда й блищатиме, і залишиться відмітина там, де впивалась обручка. Вона була замала для мене, роками була замала, але дизайн обручки — ніжна сіточка, вирізьблена на золоті — передбачав, що його буде зруйновано, якщо спробувати розширити її. А зараз її все одно довелося б зрізати з пальця, бо зняти її через мою кісточку було неможливо. Вони вільні зробити це, перш ніж запхають моє тіло в піч, але не хвилиною раніше.

Джим потягнувся до мене і взяв за руку. Теплий дотик ошелешив мене. Скільки вже минуло, відколи хтось брав мене за руку й тримав?

Їм не довелося зрізати обручку Чарльза, щоб зняти її. Я стягнула її в нього з пальця, перш ніж його забрали. Гадаю, він хотів би бути похованим у ній, але обрав кремацію, а мені нестерпна була думка про те, що обручка розплавиться — вона була з дешевого золота, ми були бідні, коли побралися. Тож я зняла її в нього з пальця й надягла на свій великий, і там вона лишалася, доки, повернувшись додому, я не сховала її до своєї скриньки з прикрасами, поряд з опаловими сережками, які він подарував мені на нашу 30-ту річницю і які я завжди остерігалася носити, боячись загубити одну. Я мала зберегти його обручку заради нього, просто на випадок. На випадок, якщо він повернеться.

Я не змогла розповісти Еллі, навіщо зберегла її. Знала, що відповість вона, скажи я їй, що глибоко в душі вірю: якимось чином її батько повернеться до мене. Вона відповіла б, що заперечення — природний етап переживання горя, але зрештою важливо відпустити його. Вона була дуже раціональна, Еллі. Цим вона вдалася в мене (магічне мислення стосовно мого померлого чоловіка не рахується), хоч я впевнена, що їй було б неприємно це визнавати. Вона завжди хотіла бути, як батько, й плекати великі мрії про зірки, аніж приземлено розкладати факти по поличках, як я. І хто міг дорікнути їй за це?

Гадаю, що я дорікала, трохи. Це я визнаю.

Я взяла фотографію, де вона всміхається у блакитній сукні, і мені стало боляче. Це був глибокий первісний біль, той самий, що не полишав мене від дня її народження — того дня вона зійшла з моєї орбіти й вирушила за власною траєкторію у відкритий світ, геть від мене.

Я простягла фотографію Джиму.

— Ось, — сказала я. — Можуть скористатися цією. Знято кілька років тому, але вона не надто змінилася.

Хвилину він роздивлявся її.

— Вона завжди мала чарівну усмішку.

Я подивилася на світлину.

— Це в неї від батька.

Він сховав фотографію в кишеню сорочки і встав із-за столу.

— Знаю, ти казала, що хочеш побути сама, і я не хочу тиснути на тебе, але...

Я підняла руку, зупиняючи його.

— Скажи Лінді, нехай приходить, коли зможе.

Він кивнув.

— Упевнений, вона одразу прийде. Я буду на зв'язку, щойно дізнаюся більше, — сказав він, підходячи до дверей. — І, Меггі? Мабуть, уже фільтруй дзвінки. Щойно вийдуть новини, ці репортери почнуть телефонувати тобі додому. Якщо вже не почали. Зграя упирів.

Від думки про те, щоб говорити з репортерами про Еллі, у мене живіт скрутило. Я не хотіла, щоб вона хоч трохи дісталася їм. Хотіла, щоб вона була тільки моя.

— Дякую, Джиме. За все.

— Хотів би я допомогти більше, — промовив він, а тоді двері за ним зачинилися, і будинок знову поринув у тишу.

Я сіла за кухонний стіл і дозволила собі відчути важкість у грудях — наче ребро за ребром розтягує грудну клітку. Барні крутився навколо моїх щиколоток, але я не могла змусити себе нахилитись і погладити його. Я нічого не могла.

Годинник цокав. Я гадала, чи можна зняти із себе власну шкіру, просто зідрати нігтями й залишити позаду свої старі кістки й розбите серце.

Я метнула погляд на робочу поверхню й побачила дві маленькі пляшечки, які стояли на видноті на столику для оброблення м'яса. Я взяла одну з них — Валіум — і витрусила пігулку на долоню, потім другу. Проковтнула їх без води, відчуваючи, як вони дряпають горло, а тоді знову сіла до столу й зачекала, доки вщухнуть відчуття.

Лінда приїхала саме тоді, коли пігулки почали діяти. Увійшла в двері не стукаючи і, тільки-но побачила мої осклянілі очі, кивнула й промовила:

— Тим краще для тебе.

Вона сіла навпроти та взяла мене за руки. Ліки зробили свою справу. Це було майже — майже — як нічого не відчувати, окрім тих моментів, коли біль усе ж пробивався до мене.

— Вони щось знають? — нарешті спитала Лінда. Три чверті години вона мовчала — безумовно, найдовша мовчанка за все її життя. Я похитала головою.

— Буде розслідування, — промовила я. Мій язик наче розпухнув у роті.

— Ну, це ж добре, — сказала вона. — Принаймні ти знатимеш. Є якісь новини про пілота?

Я затрусила головою.

— Ще ні.

Я знову підводила Еллі. Як і ми всі. Десь там існували відповіді, а я не могла отримати їх. Еллі потрібні були факти, а я зумисно дурманила свій мозок. Я була слабка.

— Джим казав, вони досі чекають відомостей про найближчого родича, але вже точно не можуть і далі приховувати його ім'я. Преса все одно розкопає, і дуже швидко.

Наче за командою задзвонив телефон. Ми обидві завмерли й слухали, як вмикається автовідповідач. Досі Чарльзовим голосом.

— Ви зателефонували Карпентерам, залиште повідомлення після звукового сигналу — бі-і-іп!

Я знала, що треба змінити його — Лінда навіть пропонувала зробити це сама, знаючи, як я ненавиджу звук власного

голосу, — але я не могла стерти останнє свідчення його існування. Ми ніколи не мали відеокамери, тож це все, що було. Жарт на автовідповідачі.

Автовідповідач увімкнувся, і рівний низький голос полився в дім.

— Вітаю, місіс Карпентер, це Леон Терзі з «Бостон Геральд». З великим сумом дізнався про вашу втрату. Хотів би поговорити з вами про вашу доньку, якщо маєте хвилинку, — здається, вона була дуже особливою дівчиною. Я складаю статтю про катастрофу і впевнений, що наші читачі будуть раді почути ваші спогади про Еллісон. Ви можете зв'язатися зі мною за номером 612-555-4923.

Ми з Ліндою слухали, як затихає телефон.

— Який покидьок, — сказала Лінда, опановуючи себе і вмикаючи кавоварку. — Що я, в біса, роблю? — спитала вона, вимикаючи її знову. — Вип'ємо.

— Ні, дякую, — відмахнулася я. Подивилась, як вона знову вмикає кавоварку, й дістала з буфета два кухлі. Я досі була наче в тумані від Валіуму, але відчувала, як той починає зникати з мого організму. Руки й ноги знов налилися вагою, кімната чіткіше проступила перед очима. Насправді я страшенно хотіла випити ще одну з тих маленьких блакитних пігулок, але телефонний дзвінок струснув мене, повернувши до тями. Не треба намагатися втекти від болю. Краще приймати його нищівні хвилі, що накривають мене з такою частотою.

«Моя донька мертва».

«Моя донька мертва».

«Моя донька мертва».

— Які ж нерви у цього типа, що телефонує додому, — сказала Лінда, заново влаштовуючись за столом і відсьорбуючи свою каву. Я відчувала запах «Бейліз», що вона плеснула туди замість вершків. — Я поговорю з Джимом — подивимось, чи можна тут чимось зарадити.

— Я просто не відповідатиму на дзвінки, — сказала я. Я все одно не стала б на них відповідати, але це робило мій вибір більш очевидним.

— І потурбуйся не вмикати новин. Не треба тобі бачити репортажі. Я принесу тобі якихось фільмів, якщо хочеш. Або ту програму з Джейн Остін на PBS, про яку я тобі розповідала.

Я похитала головою.

— Немає потреби.

— Я все одно залишуся сьогодні з тобою. Складу тобі компанію.

Я знов похитала головою. Бідолашна Лінда. Вона так відчайдушно хотіла допомогти, але я не мала чого запропонувати. Я була на острові, до якого їй було не дістатися. Та й нікому.

— Тобі справді не варто бути самій...

Я зітхнула. Вона так просто не відстане.

— Знаю, ти намагаєшся допомогти, і я люблю тебе за це, справді люблю, але мені краще побути самій.

Я бачила, як посмутніло її обличчя, і зрозуміла, що образила її, але нічого не могла вдіяти. Нестерпна була сама думка про те, що хтось — навіть вона — сидітиме у мене в домі й спостерігатиме, як я проходжу крізь це. Мені не потрібно було жодних свідків. Досить було одного свідка — мене.

Вона підвелася з-за столу й почала копирсатися в холодильнику.

— Дозволь мені принаймні приготувати тобі щось на вечерю, перш ніж піду, — сказала Лінда. — Не можу дозволити тобі вмерти з голоду.

Вона застигла.

— Пробач, — тихо сказала вона.

— Казати «вмерти» не заборонено, — промовила я, хоча й відчувала, як від цього слова мене пробирає холод. — Усе добре.

— Ні, не добре. — Вона крутнулась на місці. — Як завгодно, тільки не добре. І я просто шкодую, що не... просто хотіла би...

— Знаю, — сказала я, підіймаючись і підходячи до неї. Я поклала руку їй на спину. Її хребет уже трохи зсутулився, як і мій. Я відчувала жар, який ішов від неї.

— Пробач, — сказала вона, витираючи сльози з кутиків очей. — Я не повинна плакати, я знаю, що маю бути сильною, просто почуваюся так... так...

— Ти не маєш бути тим, ким ти не є, — сказала я, погладжуючи рукою її спину. Я була дуже втомлена й відчувала важкість у руці, доки водила нею взад і вперед. — Ти не повинна вибачатися.

— Повинна. — Очі Лінди раптом спалахнули. — Хтось повинен вибачитися за це, то чому б не я? Ти не заслуговуєш на це, Мерґі. Чарльз не заслужив на те, що сталося з ним, і Еллі не заслужила на те, що сталося з нею, і ти точно, в біса, не заслуговуєш на те, що коїться з тобою зараз.

Мої повіки обважніли, і я питала себе, як моє тіло ще примудряється триматися на ногах. Здавалося, наче на маківку моєї голови тисне черевик, повільно, але твердо втискаючи мене в землю.

— Ніхто ні на що не заслуговує, — нарешті промовила я. І цієї правди було досить, щоб мої коліна не витримали.

ДВА ДНІ ЯК ЗНИКЛА

Еллісон

У ранковому присмерку за мить до повного пробудження я відчуваю вогку солодкість мульчі й слабкий запах сірого диму. На секунду мені здається, що я у своїй дитячій спальні. Я чую, як батьків голос гукає мене знизу, обіцяючи млинці та помаранчевий сік. Я відчуваю вагу ковдри, м'яке хутро плюшевого собаки, з яким спала, прохолодну гладкість наволочки біля моєї щоки.

Я розплющую очі. За ніч упала пелена туману. Сідаю, відчуваючи, як ниє кожен м'яз тіла, і кутаю ковдрою плечі. Мене лихоманить. Почуваюся немічною, наче моє тіло за лічені години постаріло на сотню років. Намагаюся пригадати, як це — не відчувати болю, але не виходить. Ніч видалася холодніша, ніж я очікувала, і пальці на руках і ногах поколює, доки до них повертається кров. Голова важка, наче піском набита, а в роті пересохло й слабко віддає металом.

Я жива.

Треба знайти воду, перш ніж рушати далі. Моя закінчується, а на гору ніяк не зійти без достатніх припасів. Це мій найперший пріоритет.

З легень рветься шелесткий сміх. Зійти на гору. Господи Ісусе.

Закочую легінси й оглядаю поріз на гомілці. Бинт потемнів від старої крові, краї брудні. Треба змінити. Віддираю його повільно, але це не рятує від пекельного болю. Поріз під бинтом має запалений вигляд, шкіра навколо бліда і злегка набрякла. Дістаю медичний спирт і збираюся з мужністю. Присягаюся, я бачу, як злегка спінюється кров від дотику спирту — чи, може, просто мій мозок так реагує на біль. Заліплюю рану новим бинтом і намагаюся не думати, коли востаннє робила щеплення від правця.

Мій палець під шиною набув огидного лілового кольору, але здається менш розпухлим і не так болить. Це може бути одужання, а може — ушкодження нерва. Це теж до списку речей, про які я не думатиму.

Порпаюся в сумці й дістаю пакет горішків. Раптом на мене нападає хижий голод, але я не можу дозволити собі їсти багато. Я гризу кінчик бразильського горіха, уявляючи, що це рогалик. Хоча навряд чи в минулому житті я дозволяла собі з'їсти рогалика.

Моє минуле життя — ось чим воно тепер стало. В тонах сепії[1], сплющений між сторінками епізод, у якому я рахувала калорії в оточенні ворогів. Я намагаюся пригадати, як стою на гудроновому шосе, а спека така сильна, що у вухах дзвенить. Або квартиру з вікнами на пляж, усю зі скла й металу. Але не відчуваю нічого — лише хворобливий страх знову закрадається до мене. Вони можуть бути десь поряд і розшукувати мене.

Ворушися.

Стоїть ранковий спокій, сонце слабко визирає над маківками дерев. Польові квіти ще й досі міцно ховаються в себе, лише найменший кінчик пелюстки визирає крізь листя. Учорашній день наче сон якийсь — тваринний, моторошний кошмар, і сьогоднішній теж здається черговим сном. Дрімотний. Несправжній.

Неподалік від мене зупиняється бурундук, швидко ворушить щічками, а тоді зникає в купі листя. Перелізаю через повалений стовбур, інший бік якого вкритий густим синьо-зеленим мохом і пересипаний дрібними грибами. Повітря вже пахне свіжіше. А тоді я чую ніжне дзюркотіння. Вода.

Це навряд чи ріка, радше струмочок, але й цього досить. Допиваю залишки вчорашньої води, занурюю порожні пляшки в струмок і сідаю чекати, доки подіє йод. Стягую кросівки, здираю з себе шкарпетки і вмочую стопи у воду. Свіжі мозолі обпікає. Тру під водою болючі місця. Вони загартуються, вирішую я. Повинні загартуватися.

---

[1] Сепія — морський головоногий молюск, у тілі якого виробляється коричневий барвник; каракатиця.

Плескаю водою на обличчя й шию — обережно, щоб не відкрилася сітка дрібних порізів, і насухо витираюся свіжим клаптем сорочки. Побіжно оглядаю нігті на ногах, досі вкриті ніжно-рожевим лаком після нещодавнього педикюру. Абсурд та й годі. Навіть кумедно. Натягую свіжу пару шкарпеток, а вчорашні споліскую в струмку, перш ніж повісити їх сушитися на спинці моєї сумки.

Опівдні я дістаюся першого хребта. Ліс і досі густий, і важко сказати, чи рухаюсь я в правильному напрямку, тож коли я опиняюся на галявині й нарешті щось бачу, мені потрібна хвилина, щоб зорієнтуватися. Верхівки дерев збігають униз у долину, а за ними з глибокої улоговини здіймається гірський пік, на якому ми розбилися.

Скрізь кучеряві хвилі дерев омивають різкі зазублені вершини. Гора схожа на картинку з поштівки чи на рекламу гарячого шоколаду, благодатна й сюрреалістично красива. Як можна було так швидко приховати катастрофу? Я очікувала шраму, опіку на тілі краєвиду, а у відповідь на мене дивиться лише гладенька поверхня, мов на акварелі з заміського ринку.

А тоді я бачу. Це відбувається дуже швидко, і спочатку я гадаю, що мені просто здалося, а тоді помічаю ще дещо й розумію, що це правда. Відблиск сонячного світла в металі, а потім — слабка, але безперервна легенька цівка диму, що звіється крізь дерева. Це правда. Це сталося. І тепер він у вогні. Вогонь означає дим. Дим привертає увагу.

Паніка підіймається в мені, наче приплив. Тваринні інстинкти повертаються.

Чорт, чорт, чорт. Ворушися.

Йди, дерися, швидше. Нагору, нагору, нагору, не можна зупинятися. Продовжуй іти. Не зупиняйся.

Ти маєш рухатися.

За цим страхом я відчуваю горе, що так і рветься назовні. Я втратила коханого чоловіка. У якусь мить мені доведеться з цим примиритися.

Але не зараз.

Стара гора вже позаду мене, на захід. Я прямую на схід, угору, угору, угору, доки новий підйом нарешті не вирівнюється й не веде мене вниз.

Меґґі

Усю ніч мене переслідували видіння. Обличчя Еллі, викривлене від жаху. Еллі кричить від болю. Еллі в крові і в синцях. Еллі у вогні. Плоть Еллі сповзає з кісток. Найжорстокіша кінохроніка в світі.

Знов і знов я намагалася змінити цей запис, але той застряг у режимі повтору, і я застрягла разом із ним. Таке тепер моє життя. Цей запис навіки крутитиметься в моїй голові. Віднині роками, навіть якщо з'явиться проблиск нормального життя, я робитиму закупи в бакалії, чи сидітиму в приймальні лікаря, чи чекатиму, доки мене з'єднають із газовою компанією, завжди бачитиму лише це: жах. Біль. Кров. Вогонь. Кістки. Еллі.

Я встала, спустилася вниз, зняла кришечку з Ліндиних снодійних пігулок і проковтнула чотири. Знову піднялася сходами, лягла в ліжко, зачекала, доки Барні влаштується у мене в ногах, вимкнула світло й лежала, переглядаючи запис, доки важкий каптур забуття накрив мені голову й занурив у глибокий пустий сон.

Прокинувшись, я почувалася так, ніби вистояла десять раундів на рингу й зазнала нищівної поразки. Кожен м'яз мого тіла болів. Останні кілька років горе було моїм звичайним супутником. Я гадала, що звикла до нього — з часом воно потроху втратило для мене гостроту й притупило відчуття, але зараз було щось інше. Наче удар під дих. Хвороба Чарльза і його повільна смерть були довгим напруженим сходженням на невблаганну вершину. Те ж, що зараз, було насильством.

Хроніка почалася знову: жах. Біль. Кров. Вогонь. Кістки. Еллі. Тіло застогнало під тягарем горя, наче моя шкіра була вкрита свинцем.

Барні, який уже лежав на моїй подушці, скоса глянув на мене, коли я вибиралася з ліжка. Сьома ранку. Я проспала де-

сять годин. Треба буде подякувати Лінді за пігулки. Спитати, чи може вона дістати ще.

Кам'яні кахлі на кухні холодили мені ноги. Починався липень, але ранки були ще прохолодні, і на траву випадала роса. Автовідповідач підморгнув мені, вимагаючи, щоб його прослухали. Я натиснула «Пуск». Повідомлення за повідомленням від Дженніфер, Чіпа, Марка, Сандри з різноманітних новинних компаній по всій країні — усі розповідали мені, як працюють над зворушливим портретом Еллісон і що їм потрібно лише кілька хвилин мого часу. Наскільки зворушливо телефонувати жінці, чия єдина дитина щойно загинула в авіакатастрофі, навіть передати не можу.

Я видалила їх усі й подумала була вимкнути телефон із розетки, але якась частина мене — та сама, що останньої миті стягнула обручку з пальця Чарльза — знала, що треба тримати його ввімкненим. Тіла не знайшли. Це досі могла бути жахлива помилка. Я ще могла отримати телефонний дзвінок, який усе розставить на місця.

У кухні стояв кислий квасний запах, і я пішла за ним до комори. Я миттєво розпізнала джерело. Підняла чайний рушник зі скляної миски на полиці й побачила шмат тіста, що лежав там опалий. На його поверхні утворилася тонка скоринка з візерунком синьо-зеленої плісняви. Бачити, як воно лежить там зіпсоване й забуте, було вже несила. Стільки тіста дарма. Обличчям покотилися сльози, коли я перехилила миску у смітник. Тісто плюхнулося з глухим ударом.

Я побачила на столі помаранчеву пляшечку з пігулками і так само змела її у смітник. Я занадто розбалувала себе. Відтепер Еллі я потрібна з ясною головою та гострим оком.

У парадні двері постукали, і чиїсь характерні звуки долинули в дім. Лінда. За кілька секунд вона увірвалася на кухню з повними руками поліетиленових пакетів із бакалійної крамниці й купою судків.

— Новини розлітаються швидко, — сказала вона, безцеремонно вивалюючи судки на стіл.

Жінки в Авл-Крік дуже вірили в цілющу здатність запіканок. Народження, хвороба, трагедія, смерть: завжди в пригоді стане запіканка. Коли помер Чарльз, вони пірамідою стирчали в мене на ганку, і до кожної була прикріплена записка з зазначенням її вмісту і творця. Локшина з тунцем від Джоан Догерті, зелений квасолевий сюрприз від Сью Прованшер, м'ясний рулет від Діани Больйо, солодка картопля від Ілейн Макналті, макарони з майонезом від Кетлін Салліван, шинка з картоплею від Голлі Паркер, макаронна запіканка від Мері Б'янкі, сир чилі від Джой Чемберлен. Вони тижнями стояли в мене у холодильнику, доки нарешті я зібралася з силами й вишкребла їх у смітник, почистила губкою скляні судки й повернула законним власницям.

Я розуміла, що всі ці запіканки з'явилися від щирої турботи й були виявом співчуття та уважності, які важко було передати словами. Але я мешкала в цьому місці все життя і знала, що за цим стоїть іще дещо, не настільки благородне. Я ніколи не долучалася до авл-крікського запіканкового шаленства — за це, мабуть, і отримала так багато клятих судків: у такий спосіб усі ті жінки доводили, що вони кращі за мене. І боронь Боже забути повернути їм їхній посуд.

— Я взяла в крамниці кілька речей. — Лінда жестом вказала на сумки на підлозі. Її волосся було складене на маківці й скріплене черепаховою приколкою, пальці блукали вздовж окремих волосин, що колихалися навколо обличчя. — Можеш кепкувати з них і їхніх запіканок, але не могла ж я прийти сюди з порожніми руками, та й, бачить Бог, колись тобі треба щось їсти.

— Дякую, — сказала я без прихованих думок. Лінда не належала до клубу любительок запіканок. Вона робила добрі справи постійно — не тому, що хотіла чогось навзаєм, їй просто ніколи не спадало на думку не бути доброю. Я дивилася, як вона опускає руку в один зі своїх пакетів і дістає кавалок хліба, який починає неуважно жувати. Вона мала втомлений вигляд.

— Ти хоч трохи поспала?

Я кивнула.

— Пила твої пігулки.

— Хороша дівчинка. Хочеш іще? Я можу викликати тобі лікаря. Упевнена, він неодмінно зайде.

Я похитала головою.

— Усе гаразд.

Я не могла дозволити собі знову провалитися в той туман. Знала, що назад можу не виринути.

Вона глянула мені просто у вічі.

— Якщо передумаєш, дай мені знати. Були ще дзвінки від тих шакалів?

— Я вимкнула звуковий сигнал.

— Тим краще для тебе.

— Ти щось бачила? — спитала я. — У новинах?

— Бачила краєм ока о сьомій, — сказала вона. — Я перемкнула й не стала дивитися до кінця. Здебільшого вони казали про нашого нещасного президента, як звичайно.

Я уважно подивилася на неї. Лінда завжди жахливо блефувала.

— Що саме?

Вона відкусила ще хліба й стала старанно його жувати. Вона не наважувалася відповісти.

— Ліндо. Будь ласка.

Вона важко глитнула.

— Джим показував мені ту фотографію Еллісон у блакитній сукні, яку ти йому дала. Для репортерів.

Еллі на сонці в блакитній сукні. Я кивнула.

— То ось, він віддав їм її, але вони використали не цю фотографію.

Невже це відбувається зі мною? Навіть її світлини більше не мої.

— А яку вони використали?

— Я такої ніколи не бачила, — сказала вона. — Джим каже, вони, мабуть, знайшли її в Інтернеті чи ще десь.

Вона зробила паузу, а тоді нахилилася через стіл.

— Знаю, я не бачила її кілька років, але річ у тому, що я ледве впізнала її. Вона здається... інакшою.

Я здригнулася.

— Як це — інакшою?

— Просто... не як Еллісон. На тій фотографії вона була білява й струнка. Знаю, вона ніколи не була гладкою, але там вона просто мініатюрна. Багато тренувалася?

— Не знаю, — тихо відповіла я.

— Не скажу, що вона не шикарна, бо вигляд у неї саме такий. Наче в кінозірки якоїсь. Коли це з'явилося вперше, я сказала Джиму: це ж не може бути наша Еллісон, хіба це вона? Така стильна! Я знаю, що вона працює в журналі та все таке інше, і вона завжди гарно вдягалася, але... — Лінда глянула на мене й замовкла. — Пробач. Я не мала плескати язиком ось так.

Я підняла на неї очі. Час був поговорити начистоту.

— Я маю дещо тобі сказати.

— Що саме?

Я глибоко вдихнула.

— Я не бачила Еллісон, відколи помер Чарльз.

— Про що ти? Ти ж їздила до неї на День Подяки!

Я похитала головою.

— Я їздила до сестри у Флориду. Еллі не запрошувала мене до себе.

— Не розумію. Нащо їй так чинити? Чому ти нічого не сказала? Могла б відсвяткувати День Подяки з нами!

— Не хотіла підіймати багато шуму.

Звісно, я була збентежена. Що я за мати, якщо моя донька не хоче мене бачити? Навіть після того, що ми пережили разом. Особливо після того.

— Горе робить з людьми дивні речі, — сказала Лінда, хитаючи головою. — Якими б не були її причини, упевнена, вона не хотіла викреслити тебе зі свого життя ось так.

— Ліндо... — Від думки про те, щоб розповісти їй правду, мені стало зле, але це треба було зробити. Я зайшла так далеко, і місця для брехні вже не лишалося. — Коли Чарльз захворів по-справжньому й наближався кінець, він попросив мене... допомогти йому, якщо розумієш, про що я.

На обличчі Лінди нічого не відбивалося.

— Він більше не хотів страждати. Хотів, аби все скінчилося. Розумієш, про що я кажу?

Я дивилася, як зміст сказаного доходить до неї. Вона здригнулася лише на мить, а тоді кивнула, і її очі наповнилися сльозами.

— О, Меґґі, — тихо промовила вона.

Я відвернулася. Не хотіла бачити вираз її обличчя, боячись зустріти осуд.

— Я не розповіла про це Еллі, бо не хотіла її засмучувати, — поспішно додала я. Хотілося виплеснути все й одразу, як вичавити отруту з укусу змії. — Я знала: вона хотіла, щоб її татко прожив, скільки можна, і я не думала...

Я знизала плечима.

— Не знаю, про що я думала. Я не розповіла їй, та вона все одно дізналася.

Лінда похитала головою, наче намагалася відігнати невідворотне.

Я глибоко вдихнула.

— Лікар залишив морфін незамкненим. Ми не говорили з ним про це — не хотіли, щоб він потрапив у біду чи, боронь Боже, утратив ліцензію — але, здається, він знав, що ми задумали, і пішов нам назустріч. Я гадала, що Еллі й досі на пробіжці. Чарльз не хотів, щоб вона це бачила, і я теж. Ми обоє хотіли, аби вона вважала цю смерть природною. Не знаю, чому — зараз це здається дурістю, такою жорстокістю з нашого боку — не дати їй попрощатися. Але ми обидва були наче в тумані, і жоден з нас не міг міркувати тверезо. Я поцілувала його, а потім повернула кран і тримала його голову, доки він не пішов. Це сталося швидко. Швидше, ніж я гадала.

Я підняла руку й змахнула сльозу.

— Коли я озирнулась, то побачила, що вона стоїть там, за дверима.

Я метнула туди погляд — і досі бачила її, наче це відбувалося просто зараз.

— Лише глянувши їй в обличчя, я зрозуміла: вона бачила, як я його вбила.

Лінда потяглася до мене й стиснула мою руку.

— Поглянь на мене, Merri.

Я неохоче підняла на неї очі. В її обличчі не було нічого, крім любові, турботи й доброти. Я полегшено зм'якла. Це ж Лінда — я мала би знати. Треба було розповісти їй два роки тому.

— Ти не вбивала його, — м'яко сказала вона. — Ти йому допомагала.

Мені раптом здалося, що я зраджую Еллі, шукаючи втіхи, на яку не заслуговую. Я відсмикнула руку, наче від опіку.

— Вона відчувала інакше. В її очах я вбила її батька.

Я пригадала вираз її обличчя, суміш горя й ненависті, наче її зрадили. Вираз, якого жодна мати не схоче побачити на обличчі своєї дитини.

— Вона не промовила ні слова, лише забрала речі й утекла з дому. Через це її й не було на похованні — не тому, що вона була надто засмучена, чи підхопила грип, чи що я там з біса казала людям о тій порі. Бо вона знала, що я відповідальна за це, і не могла стояти поряд зі мною.

— Єдиний відповідальний за смерть Чарльза — це клятий рак, що їв його живцем, — сказала Лінда. — Ти лише вчинила так, як він тебе просив. Я бачила, як боляче було бідолашному. Еллі теж це бачила. Твій учинок був милосердям, і я впевнена, що глибоко в душі вона це знала.

Я знизала плечима.

— Усе, що я знаю, це що востаннє, коли я дивилася в очі доньці, я бачила там ненависть.

Я б усе віддала, щоб побачити ті очі знову. Все. Усвідомлення цього пронизало мене знову. Як сталося, що я досі жива? Як могло моє серце ще битися в грудях, коли було так безнадійно розбите?

— О, Merri. — Лінда підійшла й присіла поряд із моїм кріслом. — Мені так шкода. Боже, я не уявляю...

Джим із Ліндою мали трьох синів, кожен з яких повернувся до Мена після коледжу. Крейґ, найстарший, придбав зі своєю дружиною будинок на тій самій вулиці. Бен, другий син, був «у від'їзді» в Портленді. Щовихідних у них збирався повен дім людей. Ось чому я не казала їй раніше: знала, що вона надто

гостро сприйме біль моєї втрати, і не хотіла, щоб вона відчула цей біль.

— Вона знала, що ти любиш її, — прошепотіла Лінда. — А вона любила тебе.

Я була вдячна їй за ці слова, але ж у якому часі. «Вона любила мене. Я любила її». В минулому. Усе моє життя було тепер у минулому.

— Меррі, — сказала Лінда, роздивляючись моє обличчя. — Час відпочити?

У мене навернулися сльози. Ми давно знали одна одну. Я кивнула.

Вона потисла мою руку.

— Я дозволю собі піти, але зателефонуй, коли прокинешся. Щойно прокинешся.

Вона встала, зібрала чашки й поклала їх у мийку.

— Залиш собі ці судки, — сказала вона, виходячи за двері. — Я люблю тебе.

І з цим вона пішла. Я чула, як із тріском завівся її двигун і машина поїхала.

Я була сама.

Еллісон

Стій.

Дихай.

Уже кілька годин я деруся вгору. Долоні обдерті, коліна скривавлені, легені надірвані від крику, спина болить. Але зараз я на вершині. На вершині світу — якби світ не здавався таким далеким.

Земля простягається рваним килимом. Спуск крутий і підступний, але я бачу слабкий обрис стежки, що зміїться вздовж гірського схилу. Якщо я піду по ній, треба мати обережність, аби не заблукати. Якщо не піду по ній, то збільшу свої шанси впасти в ущелину й розбити собі голову.

Білизна́ кістки.

Так багато способів померти.

План такий: іти стежкою.

Я роблю ковток води, уперше за кілька годин, і з'їдаю півбатончика «Луна». Зелені мошки рояться, але я більше не турбуюсь відмахуватися від них. Я вже вкрита запаленими рубцями й кривавим струпом — гадаю, місця для укусів їм не лишилося. Звичайно ж, я помиляюся. Вони просто кусають рубці й струп, сучі діти.

Дзижчання в голові повернулося, цього разу гучніше й настирливіше. У мене зневоднення, але не можу сказати, наскільки критичне. Знаю лише, що не можна дозволити собі знепритомніти. Роблю ще один ковток і заштовхую пляшку назад до сумки. Досить. Має вистачити. На ноги. Час іти.

Я вирушаю в дорогу, огинаючи скелі маленькими приставними кроками, просуваючись уздовж їхніх крутих хребтів, і з кожним кроком сумка б'є по моїй крихітній спині. Рух стає майже медитативним, з повільним переступанням з лівої ноги на праву, рівномірним дертям подиху, нав'язливим гудінням навколишніх мух.

Потім, раптово і з ясністю, що відбирає подих, приходить він. Спогад. Я застібнута в зимовий комбінезон, маленькі рученята й ніжки пріють під пухкою тканиною, від вовняної шапки лоб свербить, а мій батько в рубчастих вельветових штанях, чоботах і лижній куртці тягне мене нагору на червоних пластмасових санчатах. Підіймається слідом, ривком зіштовхує нас, і дерева зі свистом проносяться повз — ми летимо згори вниз льодовою доріжкою, він міцно тримає мене, а я верещу тим вереском, що буває, коли під миттєвим нальотом страху почуваєшся в цілковитій безпеці.

А потім, надто швидко, на зміну приходить інший спогад. Він, тонкошкірий, пожовклий і крихкотілий, лежить на канапі й потрісканими скривавленими губами шепоче щось термінове, чого я не можу зрозуміти. Поряд із ним присіла мати, тримаючи обидві його руки в своїх, шкіра під її очима набрякла й потемніла, як синці.

Досі пам'ятаю гнів, який відчувала до неї. Місяцями, відколи бачила, як вона відкриває клапан його морфінової крапельни-

ці, я виношувала в собі ненависть, наче полум'я в кубку складених долонь. Вона вбила його. Забрала його від мене. Вона мене не попередила. Навіть не дала мені шансу попрощатися.

А потім, наче прокинувшись після довгої лихоманки, вибухнув гнів, на зміну якому нахлинули скорбота й жаль. Але було вже надто пізно.

Відкидаю цей спогад туди, де зберігаються йому подібні. Далеко вглиб і подалі з очей. Я не можу зараз думати про це. Не можу дозволити собі думати ні про що, окрім власного виживання.

Гладеньким схилом валуна човгаю вниз. Придумай, якої пісеньки заспівати. Або якого вірша прочитати. Але я не знаю напам'ять жодного вірша, а серед пісень на думку спадають лише різдвяні колядки. А колядки нагадують мені про батька, про зиму, про наше катання з гірки, і образ мого батька в санчатах повертає мене до спогаду про його ноги, такі тонкі під пледом, його шкіру, наче воскову, і як я відсахнулася, знаючи при цьому, що він тягнеться до мене. Я дивилася, як мати тримає обома руками руки батька, і моїм найсильнішим відчуттям була відраза. Я ненавиділа себе за це. І не лише за це.

Я перечіпляюся й падаю, підвертаючи хворе плече.

— Чорт! — волаю я в нікуди. Озираюся на те, за що зачепилася. Пеньок.

Дурне, тупе дівчисько.

Мої долоні обпікає, плече пульсує болем, але біль витверезує мене.

План такий: лишитися в живих.

План — лишитися в живих.

Знову підіймаюся на ноги й рушаю назад до стежки. Повільно. Обережно. До сутінок кілька годин, щонайбільше чотири. Треба отаборитися до темряви. Переставляю ноги, пильнуючи кожен свій крок.

Досягнувши стежки, винагороджую себе ковтком води, але лишилося небагато — усього півпляшки, а сонце, навіть починаючи сідати, пече немилосердно. Дзижчання в моєму черепі вже перетворюється на стабільний гул.

Поквапся.

На той час, як стежка вирівнюється, настає темрява. Я сходжу зі стежки в ліс, даючи деревам поглинути мене. Клаптем тканини з сорочки пов'язую черево стовбура як міткою. Я тут.

На маленькій галявині, кривлячись, скидаю з себе сумку. Проводжу пальцями вздовж борозн, залишених ремінцями — шкіра під ними ніжна й кровоточить. Моє тіло — клята симфонія болю, і в кожної частини своя окрема октава.

Небо глибокого оксамитового темно-синього кольору. Температура впала. На зміну всій спеці дня прийшов сухий холод. Я тремчу й дістаю із сумки толстовку, але цього не досить: холод пробирає мене до кісток. Треба розкласти багаття.

Зібрати деревину. Донести її до галявини. Перевірити напрямок вітру й розташування дерев. Розкладаю багаття, як навчив мене батько. В'язанка хмизу. Вігвам з кори й трісок. Великі сухі гіллячки напоготові, щоб підживити будь-яку надію на полум'я.

Дістаю сріблясту запальничку й розкриваю її. Блідо-блакитний вогник спалахує, коли я підношу його до соснових голок. Займаючись, ті розгоряються помаранчевим вогнем. Чекаю, доки той рівно поширюється по всіх трісках, а тоді м'яко підкладаю в багаття трохи більших гілок. Воно починає потріскувати й плюватися.

Жар вогню розігріває метал мого годинника, тож я знімаю його й відправляю до сумки, в кишеню на блискавці. Все одно байдуже, котра година. Розгортаю чохол на землі та з'їдаю півбатончика «Луна», намагаючись не зважати на гуркіт у шлунку, сухість у роті й громіздкий жах, осілий у глибині мого горла.

Дивлюся, як полум'я лиже гілки, перетворюючи їх на попіл. Мені було дев'ять, коли тато навчив мене розкладати багаття. Він послав мене набрати трісок з дерев біля нашого дому й показав, як правильно все скласти.

Він не мав із собою сірників чи запальнички, лише два камінці: шматок кварцу й плаский камінь.

— Дивися уважно, Еллі, кицю, — сказав він. — Це як фокус.

І він ударив камінцями, аж тут — раз! Іскра.

— Спробуй ти. — Він дав мені два камінці й показав, як їх тримати. — Треба стукнути по ударному каменю кресалом ось тут, — сказав він, указуючи на середину плаского камінця.

Я знов і знов била по камінцю, але нічого не траплялося.

— Продовжуй, — сказав він. — У тебе вийде.

Я продовжувала. Нічого не відбувалося. Мої руки розболілися, пальці затерпли.

— Це тупо. Нащо я це роблю? — спитала я. — У домі є сірники!

— Це важливо. — Ось і все, що він сказав. І оскільки він так сказав, мені теж це почало здаватися важливим.

Я розбила плаский камінець. Він знайшов мені інший.

— Не здавайся, — казав він. — Ти сильна. Ти терпляча. Ти зможеш.

А тоді це сталося. Єдиний помаранчевий спалах, а потім, з наступним ударом, — крихітний зорепад іскор. Він ухнув від радощів.

— Зроби це ще раз! — сказав він. — Тепер над хмизом!

Я зробила це знову, і одна з крихітних помаранчевих іскор упала на купу моху й соснових гілок, а батько склав навколо неї руки і м'яко роздмухував, доки та розгорілася. А потім ми обоє відсунулися й стежили, як крихітне полум'я набирає силу, доки не дістається купи суччя й гілок, а тоді раптом спалахує вогонь. Я розпалила багаття. Пам'ятаю, як він обійняв мене й притягнув до себе.

— Я знав, що в тебе вийде.

Тієї миті я гадала, що можу все.

Але потім він помер, а я зрадила його. Дозволила собі перетворитися на нікчемну декорацію. Придатну лише для одного.

Я знову дивлюся на вогонь. Холод у повітрі вже відступив, і до пальців рук і ніг починає повертатися чутливість. Я дістаю пакет горішків і один за одним з'їдаю два арахісових горіхи й волоський, старанно пережовуючи, доки ті не перетворюються на пасту. Потім, з нагоди успішно розведеного багаття, доповнюю їх половинкою батончика «Луна». Їжа пробуджує мій шлунок, і того скручує від голоду.

Лишилося два з половиною батончики «Луна» й півпакетика горішків. Вистачить на два-три дні максимум. Треба буде щось вигадати, хоча один Бог знає, що саме. Але спочатку — спати.

Розстеляю чохол і ковдру. Скидаю взуття. Оглядаю нові мозолі. Один із нігтів болить від самого дотику, і я бачу відтінок чорноти під рожевим лаком. Цей ніготь я втрачу.

Лягаю, підтикаючи під себе ковдру. Вогонь потріскує. Дим пахне для мене батьком, і під болючими м'язами, порізами й синцями я відчуваю глибоку нездоланну тугу, що вкорінилась у моїй грудині. Це трохи схоже на втіху.

Ти сильна. Ти зможеш.

Це останнє, про що я думаю, засинаючи під чорним небом, півмісяцем і морем мерехтливих блискучих зірок.

Меґґі

Я не хотіла розповідати Лінді, що сталося між мною та Еллі, але тепер, коли розповіла, наче камінь з душі впав.

Еллі пішла від мене два роки тому, а тепер пішла назавжди. Надто пізно було латати цю тріщину, та найменше, що я могла, — це з'ясувати, що з нею сталось.

Я мала побачити повну картину.

Згорнувшись по-зміїному в старому кріслі Чарльза, я чекала шестигодинних новин. Коли пішла заставка, я подалася вперед.

Рудоволоса жінка в сліпуче яскравій червоній сукні сиділа за столом і кривлялася на камеру.

— Наша головна тема сьогодні: в Банґорі жінку звинувачують у нападі на свого сина, що за описом свідків стався в мить жорстокого безумства...

Я вимкнула звук і відкинулася в кріслі. Мене не цікавило слухати про чуже горе, коли я мала стільки свого.

Я знов увімкнула звук, коли поставили сюжет про розгромну перемогу «Ред Сокс» над «Оріолз».

— Схоже, фанати «Ред Сокс» нарешті мають підстави усміхнутися, — сказав спортивний коментатор із закоченими рукавами.

Рудоволоса дикторка кивнула йому.

— Це точно, Джиме, — сказала вона, перш ніж знов обернутись до камери й натягнути на обличчя похмурий вираз. — Слідчі досі з'ясовують причини загибелі літака, що забрала життя уродженки штату Мен.

Ліворуч від рудоволосого обличчя з'явилася фотографія. Її волосся *було* біляве, і вона *була* стрункa. Надто стрункa. У чорній сукні з відкритою спиною вона усміхалася через плече — видно було всі її спинні хребці. Її волосся спадало карамельними хвилями. Її вилиці були високі, шкіра сяяла, широка усмішка відкривала сліпуче білі зуби. Вона була вродлива, приголомшливо вродлива, та анітрохи не схожа на доньку, яку я знала. Звісно, Еллі завжди була красунею, але ця жінка мала вигляд кінозірки. Знадобилася секунда, перш ніж я впізнала мою доньку.

— 31-річна Еллісон Карпентер була єдиною пасажиркою на борту одномоторного літака, коли той упав посеред Скелястих гір на території Колорадо. Особу пілота досі не встановлено. Міс Карпентер виросла в Мені, але останнім часом мешкала в Сан-Дієго (Каліфорнія). Представники влади досі намагаються встановити причину катастрофи, але поки кримінальне провадження не ведеться. У процесі розслідування ми дізнаємося більше.

Обличчя дикторки знову змінило вираз.

— У сьогоднішній лотереї буде розіграна рекордна сума в 1,6 мільйона доларів. Ти купив собі білет, Джиме?

— Звичайно ж, купив, Мелані...

Я вимкнула телевізор. Тиша огорнула мене разом із пилом, що мерехтів у залишках денного світла.

Я думала про фотографію Еллі, про її глянцевий лоск. Як вона могла дозволити собі таку сукню? Таку зачіску? Я не надто розумілася на моді, але знала, що Еллі на таке не заробляє. Вона займалася чимось пов'язаним із рекламою для жіночого журналу під назвою «Обличчя», який тільки-но зрушив із мертвої точки. Вона показувала нам примірники, коли ми приїздили до неї. Там було повно вродливих жінок усіх можливих типажів, як гладеньких, так і стрункіх. Одна була зі шрамом

через обличчя. Жодна з них не нагадувала жінку, чия фотографія з'явилась у новинному сюжеті. «Нас цікавить відображення, — казала Еллі, зсунувши брови. — Журнал цілком присвячений жінкам, яким подобається бути жінками, в будь-якому вигляді, в будь-якому сенсі. Ми хочемо стати більшим, ніж знаряддям для великих компаній. Хочемо дослідити цю галузь». Ані я, ані Чарльз не розуміли, про що насправді вона говорить, але ми добре знали її палку пристрасть. «Звучить дивовижно, люба», — казали ми. Я взяла тоді номер і читала його в літаку. Мені він сподобався, та я не знала, хто став би купувати в ньому рекламу. Може, він пішов угору? Хоч я би, звісно, почула, якби він досягнув успіху, а я не пригадувала навіть, щоб бачила його на журнальних полицях у «Таргеті».

Я пішла на кухню й увімкнула старий iMac, з яким ми відправили Еллі до коледжу і який успадкували, коли вона вже мала достатньо грошей на гладенький сріблястий ноутбук. Загудів вентилятор, увімкнувся завантажувальний екран. Більшість моїх друзів не розуміли, як працює Інтернет, і лише найпрогресивніші мали акаунти на Фейсбуці. Лінда нарешті вмовила свою невістку взагалі не слати їй посилань на фотографії з їхніх відпусток, а лише завантажувати їх на сайт аптеки, а потім телефонувати й казати, що на неї чекають фотографії. Але не я. Після двадцяти років на кафедрі досліджень у Боудінському університеті я цілковито здатна була орієнтуватися в мережі. Комп'ютер, який ми мали, працював повільно, але досить добре, а мій значок «Працівник на пенсії» надавав доступ до всього, що могло знадобитися мені в бібліотеці коледжу, коли було треба. Попри все це, маючи знання та обладнання, я ніколи не намагалася знайти Еллі в мережі після смерті Чарльза. Найменше, що я, на мою думку, могла зробити, це поважати її бажання й не лізти в її життя. Дурна я.

Я почала з її імені, але все, що мені траплялося, це статті про катастрофу. Профіля на Фейсбуці теж не знайшлося, хоч я знала, що колись він у неї був, бо вона показувала мені його кілька років тому, бувши вдома на різдвяних канікулах. Ми кілька годин роздивлялися її старих друзів зі школи, перевіряючи, хто

чим займається. «У Дженні троє дітей, — казала вона, широко розкривши рота. — Можеш у таке повірити?» Одначе тепер у списку більше не було Еллісон Карпентер із Сан-Дієго, і жодна з мініатюрних фотографій, що всміхалися мені, не була схожа на неї навіть в її кінозірковій подобі.

Я спробувала погуглити «журнал "Обличчя"», але й там знайшла небагато. Перше посилання було на статтю у Вікіпедії. Як скаже вам будь-який добрий студент, Вікіпедія — джерело ненадійне, але може бути непоганою відправною точкою. Стаття була коротенька й розписувала програмну заяву, яку переповіла нам Еллі. Був один скандал: якась поп-зірка з віддалено знайомим ім'ям сказала щось огидне про моделей. Під фотографією першого номера праворуч містився перелік даних. Головний редактор: Агата Сільвермен. Періодичність: місячник. Перший випуск: вересень 2009 року. Останній випуск: січень 2015 року.

Цього не могло бути. Січень 2015-го був за чотири місяці до смерті Чарльза. Я бачила Еллі в березні того року, і вона ні словом про це не обмовилася.

Моя донька була загадкою. Треба поговорити з тими, хто щось про неї знав. Я ривком відчинила шухляду зі старою адресною книгою в полотняній обгортці, повно набитою папірцями, візитівками та іменами людей, котрих я роками не бачила і, мабуть, ніколи не побачу. Я дістала її з полиці й погортала сторінки. Ось він, номер телефону квартири Еллісон, виведений масивним почерком Чарльза. Я не набирала його два роки.

Як звали її сусідку по кімнаті? Сара? Тара. Тара. Я набрала номер. Не було жодного задоволення розповідати їй про катастрофу, але мені потрібні були відповіді.

— Алло? — відповів знайомий голос, але то була не Еллі. Моє підступне серце впало. Той самий підступ змушував мене зберігати обручку Чарльза й тримати телефон увімкненим, та сама частина мене нашіптувала: «Це все помилка. Що, як вона там і весь цей час була вдома. Що, як вона бродить по квартирі у своїх шкарпетках».

— Це Тара?

— Слухаю вас.

— Таро, це Merri Карпентер. Мама Еллі.

Вона ахнула.

— Місіс Карпентер! О, Боже мій. Мені так шкода. Я щойно почула в новинах і не могла повірити, що...

Я уявила собі Тару по той бік дроту: біляве волосся стягнуте у хвіст, тонкі плечі тремтять. Я бачила її лише раз, під час тієї подорожі до Сан-Дієго, але вона була милою дівчиною, з тих, кого хочеться обійняти й пригостити сендвічем або морозивом.

— Знаю, люба. Я теж.

— Це такий шок. Тобто, я вже деякий час не бачила Еллі, але подумати, що її більше немає...

— Вона надовго поїхала з дому? Вона була у відрядженні?

— Я... у відрядженні? Не знаю. Думаю, це можливо.

— Як гадаєш, у неї в кімнаті є щось, що могло би підказати нам? Вона зібрала багато одягу чи лише трохи?

Повисла довга пауза.

— Місіс Карпентер, ви ж знаєте, що Еллі тут більше не живе, так?

Подих застряг у мене в горлі.

— А. Зрозуміло. Коли вона виїхала?

— Десь рік тому.

— Рік тому. Куди вона пішла? Маєш її адресу?

— Ні. Я... я не знаю, — сказала вона. — Ми не були... ми не так багато спілкувалися, коли вона виїхала.

Дівчина заплакала.

— Усе гаразд, люба, — тихо пробурмотіла я. Еллі виїхала, не сказавши мені. Цілий рік я не знала, де живе моя донька. Якби мені знадобилося з нею зв'язатись, я б не змогла. Вона цілковито, остаточно віддалилася від мене.

— Більшість її речей досі тут — власне, вона лише валізу взяла, — і я досі бачу ковдру, яку ми разом купили, і підставку під телевізор, і посуд, і... — Вона заридала ще дужче, і її слова виривалися схлипами.

— Ти знаєш, де вона працювала? Я намагалася пошукати той журнал, де вона була раніше, але...

— Вона покинула працювати там давним-давно, — м'яко сказала Тара.

— Знайшла роботу в іншому журналі? Щось, що могло бути пов'язане з її поїздкою? Бачиш, ми досі не знаємо, чому вона сіла на той літак, і я подумала: може, це якось стосується напрямку її роботи.

По той бік дроту повисла тиша.

— Урешті-решт вона влаштувалася офіціанткою в барі у центрі.

— Офіціанткою в барі? — Я спробувала уявити собі Еллі — вродливу обдаровану Еллі з її дипломом коледжу і стосом книг — із тією тацею, уставленою келихами в парасольках. — Не зуміла знайти нічого іншого?

— Намагалася, але нічого не було... Втім, зрештою їй начебто сподобалося, — мовила Тара, ніби намагаючись утішити мене. — Вона казала, відвідувачі зазвичай добрі і чайові дуже щедрі. Купу грошей заробляла. Тобто, графік був жахливий, — я ніколи її не бачила, — та, гадаю, вона здавалася щасливою.

Мій мозок вирував, намагаючись засвоїти цю нову інформацію. Я мала дізнатися більше.

— Таро, пам'ятаєш назву бару, у якому вона працювала?

— То був заклад під назвою «Сапфір» у кварталі Гасових Ліхтарів. — Вона знову заплакала. Я уявляла, як її маленькі тонкі плечі здригаються від схлипів, і моє серце краялося.

— Я сумую за нею, — видихнула вона. — Справді сумую за нею.

— Знаю, що сумуєш. Як і всі ми, — сказала я. Не змогла змусити себе ще про щось її питати. Я вже й так далеко зайшла. Побажавши їй берегти себе, я поклала слухавку.

Я намагалася пов'язати цю нову версію Еллі з тією, котру пам'ятала. Маленькою вона була мрійлива, завжди не відривалася від книги чи виводила щось у своєму нотатнику, а до стін її кімнати були приколоті фотографії Лондона та Парижа. Ми з Чарльзом зазвичай перезиралися, коли вона казала щось особливо розумне, й хитали головами, дивуючись цій неймовірній

людині, яку привели на світ. Вона мала займатися всім, чим хотіла — а закінчила офіціанткою в барі, яку зупиняють за водіння в нетверезому стані. Я не могла пов'язати це між собою. Бути матір'ю дорослої дитини здавалося подвійним досвідом — водночас усією душею любити того, ким вона стала, й оплакувати все, ким не стала.

Тепер було надто пізно, і я ніколи не знатиму жінки, на яку вона перетворилася. Вона назавжди лишиться застиглою в часі, її образ ставатиме дедалі розмитішим, адже кожне нове знання про неї спростовувало те, що я вже знала.

І все ж. Я мала спробувати.

Еллісон

Прокидаюся в тумані. Світло уривками сочиться крізь дерева, і я мружуся на нього, перш ніж шум у голові починається знову. Зараз уже гучніше, настирливим барабанним боєм.

Підводжуся на ліктях, борючись із дрімотою. Плече прорізає біль.

Я перевіряю пляшку води. Лишилося кілька ковтків. Жадібно глитаю їх, перш ніж устигаю зупинитися. Треба негайно знайти ще води — це найперше, що я маю зробити. Я запам'ятала стежку. Треба лише знайти шлях назад до неї.

* * *

Я повернулася з Мена вже майже три місяці тому та після шквалу резюме й телефонних дзвінків мусила визнати, що мрія про роботу у сфері видання журналів не справдиться. Три місяці під безжальними променями постійного сонця, не сходячи з канапи в запилюженій квартирці, яку ділила з Тарою, за переглядом денних телепрограм і безцільним блуканням у телефоні, доки хвилі туги невтомно підтинали мене. Апатія надміру сонячних днів була мов фізичний тягар, від якого руки й ноги наливалися свинцем, тягнучи мене на дно. Моя частина орендної платні була прострочена. Тара покривала її як тільки могла, але не мала стільки грошей, щоб ро-

бити це й далі, і видно було за напруженням у її усміхнених очах, що вона втрачає терпець. Мені потрібна була робота. Будь-яка робота. На той час що менше треба буде думати на ній, то краще.

Я побачила оголошення в «Крейґлісті». «Потрібні: офіціантки до елітного бару в кварталі Гасових Ліхтарів. Досвід робити не потрібен. Резюме й фотографії — крупним планом і на повний зріст — надсилайте на електронну адресу, вказану нижче». Я хотіла роботи, в якій можна було б розчинитися. Роботи, яка вимагатиме прийти, виконати накази і йти додому. Того вечора я надіслала своє резюме з фотографіями — знятими в надмірному флуоресцентному світлі ванної кімнати — і наступного дня отримала дзвінок від менеджера. Коли я можу почати?

Досі відчуваю рукою вагу ножа, яким нарізала лимони за барною стійкою для прикраси. Цитрусову кислоту на збитих кутикулах. Глухий біль у спині й стегнах, вигини стоп у взутті, доки я стою за баром, спостерігаючи, як офіціантки чайками пурхають і пірнають по залу. Спини рівно, підборіддя вгору, зади лиш ледве прикриті форменими коротенькими чорними спідничками, ноги витанцьовують на карколомно високих підборах. Мінімум чотири дюйми. Дехто подужував шість із платформою.

— Ти ще не готова для великих справ, пташуню, — сказала головна офіціантка, коли я вагалася за касовим апаратом. Вона відштовхнула мене, вибила замовлення на екрані кінчиком пальця, вихопила з холодильника пляшку шампанського однією рукою та два келихи з охолоджувальної камери іншою й попливла до свого столика, розтягнувши напомаджені губи в сліпучій усмішці.

Я вийняла ногу з туфлі й поставила на липку бетонну підлогу. Мої п'яти зовсім заніміли. Знадобиться не один день, щоб повернути їм чуття.

Поряд з'явилась інша офіціантка, мідноволоса дівчина з тілом інструктора з йоги й великими зеленими очима у фальшивих віях.

— Бос оскаженіє, якщо побачить тебе без туфель, — прошепотіла вона, метнувши погляд на зачинені двері в іншому кінці бару.

Я знов запхала ногу в туфлю.

— Дякую, — сказала я, схиляючи голову над дошкою й розрізаючи лимон навпіл. Ніж ковзнув і зачепив ніжну шкіру між великим і вказівним пальцями. Проступила кров.

— Чорт.

Я підняла руку до рота й присмокталася до неї.

Мідноволоса офіціантка закотила очі.

— Ану ходімо, — сказала вона, метнувши ще один нервовий погляд на двері менеджера, а тоді потягла мене до сходів.

Кімната персоналу була внизу — крихітна коробчина, в якій постійно пахло лаком для волосся, сирістю й спітнілими ногами. З одного боку кімната була уставлена шафками — тут офіціантки зберігали свої речі під час зміни. Решта кімнати була порожня, якщо не зважати на обдертий старий стілець і маленький столик, на якому стояла попільничка, утикана недопалками. Сувора заборона паління сюди не поширювалася.

Офіціантка сунулася до своєї шафки й дістала блискучу пурпурову косметичку.

— Ось, — сказала вона, сунувши до неї руку.

Я очікувала, що вона дістане пластир чи моток марлі, а натомість вона витягла маленький поліетиленовий пакетик, заповнений білим порошком.

Вона розмотала верхівку й сипонула трохи собі на долоню.

— Ось, — сказала вона, підносячи її до мене.

Я не вживала кокс із коледжу, відколи подруги, хихикаючи, затягли мене до туалету в генделику на проспекті Співдружності. Тоді мені не сподобалося. Від нього я втрачала контроль над собою. Але зараз я пригадала, як мій батько лежав нерухомий на канапі й вираз обличчя матері, яка схилилася над ним із голкою в руці. Саме цього я й хотіла: цілковито забутися. Я схилила голову над долонею дівчини й різко вдихнула. Відчула, як він проникає в глибини мого черепа, а тоді наче все моє тіло відірвалося від землі.

— Ми тут називаємо його Білосніжкою, — підморгнула мідноволоса дівчина. — З ним будеш працювати й насвистувати.

Вона витрусила дрібку й собі, а тоді одним швидким рухом зав'язала пакетик.

— До речі, я Ді.

Вона поклала пурпурову косметичку назад до шафки й зачинила дверцята.

— Еллісон.

Я відчула, як тремтять руки, і ковзнула поглядом униз. Вони досі лежали в мене на колінах.

— Я знаю, хто ти, новенька. — Ді простягла руку і взяла пасмо мого темного волосся, зважуючи його в руці. — Ти тут, щоб заробити грошей?

Я не знала, що вона мала на увазі, але бачила товсту в'язку банкнот, що стирчала з її сумочки в шафці, тож кивнула. Очі Ді були великі та яскраві, наче ліхтарі в нічному басейні, і цілий розсип веснянок чітко проступав на її ніжному носику — маленькі уколи сонячного світла.

Ді всміхнулася:

— Тоді, дівчинко, тобі краще триматися мене.

* * *

Я підводжуся на ноги й починаю збиратися. Трава під чохлом прим'ята, і в м'якій землі лишилася заглибина у формі мене. Рівняю землю носком кросівки й жбурляю зверху кілька гілок. Хочу викорінити будь-який слід своєї присутності.

Дерева за ніч ніби підросли. Підіймаю очі до крони над головою — безкраїй зелений купол тягнеться в самісіньке небо. Я оглядаю стовбури, шукаючи клапоть тканини, що залишила як позначку на початку стежки. Він був лише за кілька кроків ліворуч від моєї стоянки. Чи то було праворуч? Обертаюся повільним півколом. Суччя хрустить під ногами. Усе на вигляд те саме й нічого знайомого. Були вже сутінки, коли я розбивала табір — надто темно, щоб бачити деталі, та й все одно я не дивилася.

Дурне, тупе дівчисько.

Я скошую очі в небо. Крона дерев надто густа, щоб бачити розташування сонця в небі. Я не можу визначити, де схід, де захід чи котра година — згори, знизу й скрізь навколо на мене сліпо витріщаються дерева. Лише хмарка дзвоників тріпотить на вітрі.

Направо. Я піду направо.

Ні. Наліво.

Цілеспрямовано рушаю вперед. Вага сумки знайомо та обнадійливо тре по натертих місцях на спині. Птахи змовкають при моєму наближенні, та я чую, як вони перегукуються між собою покликами любові, самотності чи страху.

— Ти це чуєш? — шепотів мені батько, коли ми заходили глибоко в прилеглий до дому ліс. Я стояла як укопана й напружувала вуха (справді напружувала, цю напругу відчуваю й досі), доки не чула дивне металеве деренчання, що надходило з дерев над головою — наче хтось м'яко, але швидко стукає в підвальні двері.

— Жовтодзьоба зозуля, — сказав він, мудро киваючи. — Ходімо, скоро буде буря.

— Звідки ти знаєш? — спитала я, коли ми зібрали наші речі й поспішили додому.

— Зозулі, — відповів він, постукуючи пальцем збоку по носу. — Вони підказують нам.

Коли ми дісталися задніх дверей, перші краплі важкого дощу вже падали.

Зараз я напружую вуха, але не можу збагнути значення їхнього щебету. Я ніколи не мала цього дару, на відміну від батька. Він ставився до лісів Мена, як до давньої коханки. «Краса, чи не так?» — питав він, простягаючи мені скалку слюди чи вказуючи на жмуток бергамоту. Я в усі очі дивилася на те, що він мені показував, заклинаючи розкрити мені таємницю, яка вже відкрилася моєму батькові, але завжди бачила перед собою лише шматок гірської породи чи віхоть чахлої трави. Зрештою я так змерзла, що без упину дріботіла зубами. Ми рушили додому, і гризотне відчуття, що я його підвела, ні на крок не відставало від мене.

А потім я залишила камені, траву й зубний дріб у минулому на користь постійного рівного биття каліфорнійського сонця.

— Хіба це трохи не дивно — не мати пір року? — питали батьки, коли вперше приїхали в гості й затхлий запах повітря з борту літака досі липнув до їхнього одягу.

— Ні, — відповіла я різкіше, ніж хотіла, і бачила, як вони дещо замкнулися в собі. Вони здавалися такими маленькими там, під неозорим синім небом. Тоді я вперше збагнула, що вони старішають і будуть старішати далі.

Моя нога чіпляється за корінь, і я падаю. Сонця замало, щоб відкидати тінь, і я згинаюся подивитись, куди ступаю. Може, я пішла хибним шляхом. Наліво, а не направо. Я розвертаюся, роблю кілька кроків назад. Стоп. Обернися. Гілки згрудилися навколо мене, сплітаючись обвислими відростками. Тут більше немає дзвоників, лише потерта чорна земля, килим опалого листя і дзвін невидимих комах.

Стежка. Куди поділася стежка?

Я знов розвертаюся, рушаю назад по своїх слідах. Глибокий шрам на череві цього стовбура. Переламана рука цієї гілки, що висить під незграбним кутом. Вони мені знайомі? Я бачила їх раніше? Товстий пеньок, яким повзуть черги працьовитих мурах-деревоточців — звісно, я мала б це помітити.

Паніка наростає в мені, розправляючи крила в моєму горлі.

Я заблукала.

Меґґі

Телефон лякає мене до потемніння в очах. Два дні з вимкненим дзвінком — і я вже забула, який грюкіт він зчиняє. Ідучи вчора ввечері, Лінда взяла з мене обіцянку, що я увімкну його — просто на випадок, якщо їй буде треба зі мною зв'язатися.

Я з осторогою підняла слухавку, наче та могла виявитись гранатою.

— Алло?

— Меґґі, це Джим. У мене є деякі новини.

Моє серце жваво забилося.

— Що там? Знайшли її тіло?

— Ще ні, — прокашлявся він. — Отримали початковий звіт від експертів. Схоже, немає жодних ознак відмови двигуна, як вважали від самого початку.

— То що це тоді було?

Настала довга пауза.

— Схоже, падіння спричинила помилка пілота.

— Помилка пілота?

— Вони досі з'ясовують, але вважають саме так.

— То це була помилка пілота? Він зробив щось, від чого літак упав?

— Я кажу про те, що наразі жодної механічної вади в літаку знайти не вдається. Може, він хибно намітив висоту. Може, не усвідомлював, наскільки високі ті гори. Може, у нього виникла термінова проблема медичного характеру. Ми просто не знаємо.

— Ти вже знаєш його ім'я? Пілота?

Я почула шелестіння паперу. Джим прокашлявся.

— Його звали Бен Гарднер. Тридцять чотири роки, уродженець Сан-Дієго. Він був власником-оператором літака.

Я записала його ім'я на папірці й підкреслила, двічі.

— Що ти маєш на увазі — власником-оператором?

— Отримав ліцензію пілота кілька років тому й невдовзі потому придбав літак. — По той бік дроту повисла пауза. — Я перевірив — модель, яку він пілотував, коштує півмільйона доларів.

Подих вийшов із мене.

— Півмільйона доларів?

— Очевидно, хлопець був великим цабе в індустрії ліків. Сімейна компанія вартістю в цілий статок.

Я згадала її глянцеву фотографію.

— Вони з Еллі були... разом?

— Ми сподівалися, що це ти зможеш нам пояснити.

Я вагалася. Благослови, Боже, Лінду за те, що тримала рота на замку, однак у цьому випадку краще б мені не довелося казати Джиму самій. Я глибоко вдихнула.

— Ми з Еллі не спілкувалися.

Тиша.

— Я не знав. Мені шкода це чути, Merri.

— Усе добре.

Добре не було, але більше я не мала чого сказати.

— Можеш поговорити з кимось, хто знав його? Може, з його батьками чи другом... — Я замовкла. — Може, вони могли б розповісти нам, звідки він знав Еллі.

— Ми працюємо над цим, — сказав він. — Просто зараз хтось намагається вийти на його найближчого родича — після того ми знатимемо більше.

— Можеш сказати мені про нього щось іще?

Знову шелестіння паперу.

— Не дуже. Я нашвидку глянув, перш ніж зателефонувати тобі — про нього там небагато. Жодних приводів у поліцію чи чогось подібного.

Я відчула проблиск полегшення. Принаймні вона не зв'язалася зі злочинцем. Мені дещо спало на думку.

— Маєш його фотографію? Можна її побачити?

Він зробив паузу.

— Не знаю точно, чи це за правилами. Я... Ти впевнена, що хочеш бачити його?

— Джиме.

— Гаразд. Я надішлю її тобі з Шеннон.

— Хто така Шеннон?

— Офіцер Дрейпер. Ви зустрічалися кілька днів тому, пам'ятаєш? Дрібна така?

Маленька жінка, що порпалася в моїх шафках.

— А. Вона.

Вона була свідком моєї найбільшої слабкості. Я більше не хотіла її бачити.

Джим уловив роздратування в моєму голосі.

— Вона просто завезе фотографію та поїде.

Я зітхнула.

— Добре. Присилай її.

— Вона приїде одразу по обіді.

— Ну, гаразд. Дякую, Джиме. Я ціную це.

Джим кашлянув.

— Merri. Є ще дещо.

Я міцно вчепилась у слухавку.

— Що?

Я чула, як він утягує повітря.

— Її оголосили загиблою, — тихо сказав він. — Офіс коронера.

Я відчула млість у шлунку.

— Але ж її не знайшли, — заперечила я. — Як вони можуть чимось оголосити її, якщо вони не знайшли її?

Він зітхнув.

— Вони зробили висновок із доказів на місці подій. Не вірять, що хтось міг пережити катастрофу.

— Не розумію. — Це здавалося мені недбалістю, безрозсудством. Як можна було оголосити мою доньку померлою без жодної крихти доказів? Може навіть, її взагалі не було на тому клятому літаку. Вони не можуть знати напевне, доки не знайдуть її.

— На місці катастрофи знайшли медальйон, — сказав Джим, наче прочитав мої думки. — Вони надіслали його фотографію... ти не проти глянути на неї — може, впізнаєш?

Я одразу зрозуміла, що це за медальйон, і моє серце наче роздулося й стиснулося водночас.

— Це золотий медальйон святого Кристофера.

Джим змовк на тому кінці лінії.

— Адже так?

Чарльз подарував їй його, перш ніж вона поїхала до Сан-Дієго.

«Святий-покровитель мандрівників і дітей», — сказав він, застібаючи медальйон у неї на шиї. Пам'ятаю, як її брови злетіли під лінію волосся.

«Не знала, що ти релігійна людина», — сказала вона, і, мушу зізнатися, я здивувалась не менше за неї. Чарльз великою мірою був людиною науки.

«Зовсім ні, — знизав плечима він, — але подумав, що шкоди від цього не буде».

Вона закотила очі, але відтоді медальйон був на ній щоразу, як я її бачила. Вона часто тяглася до нього рукою, коли глибоко замислювалася.

Я досі пам'ятала гравіювання на задньому боці. «Боже, захисти його в подорожі, у повітрі, на землі чи в морі, захисти й направ його, де б він не був».

По стількох роках, після всього цього вона досі його носила. Це мало щось означати.

— Де він був?

— Його знайшли на якійсь гілці біля місця катастрофи. — Його голос лунав дивно, наче він щось проковтнув і воно застрягло у нього в дихальному горлі. — Мабуть, зірвався під час зіткнення й вилетів...

Хвилину я мовчала. Те, що знайшли її медальйон, означало, що вона була на тому літаку. Тепер я була в цьому впевнена й мусила це прийняти. Але те, що знайшли її медальйон, а не її тіло... щось не складалося.

— Я хотіла б отримати його, якщо можна, тільки-но вони з ним закінчать.

— Я попрошу офіс коронера надіслати його, щойно вони з ним розберуться.

Добре. Тоді я матиму щось від неї — щось, що можна побачити й торкнутися. Я була впевнена, що це, як талісман, якимось чином мені допоможе.

— Знайшли ще якісь її речі на місці катастрофи?

Одяг. Шалик. Те, що можна потримати в руках. Те, що досі могло зберігати її запах.

— Речі добряче обгоріли. Лишилося небагато...

Повисла чергова пауза на лінії. Я чула рівний подих Джима.

— Мені шкода, Merri.

— Знаю, Джиме. Дякую тобі.

Хоча б медальйон. Принаймні я матиму медальйон.

Я поклала слухавку й визирнула у вікно. День був сонячний, і я відчувала, як підкрадається спека. Треба впустити в дім трохи повітря. Я кілька днів була замкнена в цих стінах. Але думка про свіже повітря, терпко-солодкий запах свіжоскошеної

трави в спекотний літній день здавалась образою. Не можна змішувати скорботу й сонце.

Я думала про те, що розповів мені Джим про пілота літака. Що робила Еллі на приватному літаку якогось багатія? Я намагалась уявити собі ту прірву грошей, яку треба мати, щоб дозволити собі подібне, але не змогла. Найбагатшою людиною в Авл-Крік була кардіологиня, яка працювала в лікарні Пенобскот-Веллі. Вони з її чоловіком мешкали в червоному цегляному будинку в Гіллкресті й володіли двома «Рейндж Роверами» з однаковими ексклюзивними номерними знаками. «Показушники», — несхвально буркотіла Лінда, коли один із них проїздив повз. Але володіти власним літаком? Я не знала, що коїться з цим світом. Ще один доказ того, що я не розуміла своєї доньки.

Правда в тому, що розлад між нами з Еллі почався задовго до хвороби Чарльза. Вона поверталася додому з коледжу на канікули, і я знаходила її на кухні, коли вона зазирала до холодильника, або бачила, як вона виходить із ванни, обмотавши волосся рушником, і на крихітну частку секунди питала себе, хто ця жінка у мене в домі. Вона теж це відчувала. Це було помітно. Так, ніби ми не бачили одна одної, ніби наш зір розсіювався, коли ми були поряд. Ми наосліп тяглися одна до одної, та ніяк не могли доторкнутися.

Шеннон з'явилася невдовзі по другій, уся на нервах. Шумно увійшла до передпокою в своїй завеликій формі.

— Хочете кави? — спитала я, чемна за інерцією.

Вона відступила на крок, наче я могла вкусити.

— Було б чудово, — сором'язливо сказала вона, — якщо це не створить клопоту.

— Узагалі ніякого.

Я намагалася не показувати свого роздратування.

Вона прослідувала за мною на кухню.

— Мені шкода через вашу доньку, — сказала вона. — Це просто жахливо.

Іди геть, монотонно твердила я про себе. Геть, геть, геть.

— Дякую, — сказала я. — Вам каву з молоком і цукром?

— Так, будь ласка.

Вона сіла до кухонного столу й почала копирсатися в сумці. Я вкинула ложечку цукру до кавового кухля й плеснула молока навпіл з кавою.

— Смачного, — сказала я, ставлячи каву перед нею.

— Дякую.

Її рука трусилася, коли вона взяла кухоль і зробила ковток. Вона скривилася — певно, язика обпекла. Підштовхнула до мене через стіл коричневий конверт.

— Від шефа.

Я обережно відкрила його. З конверта випали дві фотографії.

Він був гарний, визнаю. Темне волосся через чоло, блакитні очі, прямий ніс, широкі повні губи. Наче зірка мильної опери чи ведучий ігрового шоу. Той тип чоловіків, за яким я, можливо, упадала в молодості, доки не розібралася краще.

На першій фотографії він був у темному костюмі й тиснув руку іншому чоловікові в костюмі, обидва самовдоволено всміхалися. Друга була більш буденна — він у бавовняних брюках вільного крою, у світло-блакитній сорочці з ґудзиками сидів на палубі масивної на вигляд яхти. Вона, мабуть, теж належала йому. На обличчі грала усмішка володаря Всесвіту, з білими рівними зубами й чарівною засмагою, і він підіймав на камеру келих шампанського.

— Гарненький хлопчик, — сказала я.

Шеннон вдивилась у фотографію й насупилася. Глибоко вдихнула.

— Він схожий на квотербека в моїй старшій школі.

Вона глибоко зашарілася. Слова наче порціями виривалися з бідолашної дівчинки.

— Він схожий на квотербеків в усіх школах, — погодилась я, кивнувши. Ще хвилину я роздивлялася фотографію. Щось було не так. Я не могла сказати, що саме, але знала, що щось не так. Мені не подобався його вигляд. Я зітхнула.

— Хочете ще кави?

Вона похитала головою.

— Ні, дякую. Я, мабуть, піду.

— Добре, — сказала я, але жодна з нас не зрушила з місця. Це було дивно — зараз, коли вона сиділа тут, навпроти мене, я не хотіла, щоб вона йшла. Дівчина відкинула волосся з обличчя й заклала за вухо. Вона мала такий юний вигляд, такий... незіпсований. Усе, що так злило мене в ній раніше, тепер приносило дивну втіху. Я хотіла подивитися на неї ще трохи.

— То як вам Авл-Крік? Давно ви тут?

— Переїхала сюди місяць тому, — сказала вона, заправляючи пасмо за вухо. — Перевелася з Джексонвіля.

— З Флориди?

— Еге. — Вона гралася з ручкою кухля. — Звідти моя родина.

— Мен може стати потрясінням для організму, в температурному відношенні. Хоча, гадаю, ви ще не стикалися з місцевою зимою.

Вона так і засяяла, всміхнувшись усім обличчям.

— Не можу дочекатися, коли піде сніг, — сказала вона. — Завжди хотіла жити десь у холодному краї. Гарячий шоколад, каміни, сніжне Різдво, усе таке.

— Що ж, поговоримо в березні, коли будете по коліно в тванюці й зішкрябуватимете дюйми льоду з вітрового скла. Побачимо тоді, чи збережете ви свій ентузіазм.

— О, ще й як. Ненавиджу спеку. Я ненавиділа Флориду, усе це сонце, сирість і грози щодня. Ви бували у Флориді?

— Так, двічі.

Окрім того візиту до сестри на минулий День Подяки, ми з Чарльзом возили Еллі до «Світу Діснея» на її сьомий день народження. Чарльз невдало пообідав рибою з картоплею в Англійському павільйоні в Епкот-Центрі й решту канікул пролежав у напівтемному готельному номері, попиваючи несвіжий імбирний ель з переоціненими солоними крекерами. Ми з Еллі ходили на «Сніданок з Міккі», «Велику грозову гору» й «Сільську ведмежу вечірку», але серцем були не там. І Шеннон мала рацію: щодня, рівно о четвертій, небеса розколювались і ми мусили поспіхом шукати собі укриття під будь-яким принагідним шматком брезенту, який удавалося знайти.

Я уявила собі Еллі ясно як день: волосся прилипло до маленької голови, вуха Мауса з'їхали, крихітні худющі ручки й ніжки тремтять, доки ми чекаємо, коли розвидняється. Від думки про неї тодішню, таку крихітну й милу, у мене розболілося серце.

— Тоді ви знаєте, що я маю на увазі.

Мені було приємно, що вона не просила розповісти, що я робила у Флориді й навіть чи сподобалося там мені — просто вирішила, що моє враження повністю збігається з її. Що, зрештою, було правдою.

— То що спонукало вас обрати Авл-Крік? Окрім перспективи справжньої зими.

Вона знизала плечима.

— Було небагато місць на півночі з відкритими вакансіями. Це здавалося добрим місцем для проживання, а голова поліції Квінн має чудову репутацію...

— Таки має?

Вона з ентузіазмом кивнула. Я не хотіла, щоб це прозвучало здивовано. Звичайно ж, я знала, що Джим добре розуміється на своїй справі. Містяни поважали його й захоплювалися ним, та, бувши колись жертвою його плювків жованим папером, важко було уявити його в професійній іпостасі, навіть тепер, коли він уже майже п'ятнадцять років був головою поліції. Я відкинулася на стільці й дивилася на неї через стіл. Не могла позбутися враження, якою юною вона здається, якою... несформованою.

— Мушу визнати, — сказала я, — ви не справляєте на мене враження людини з поліції. Як ви там опинилися?

— О, ви ж знаєте, — сказала вона, крутячи свою кладдахську каблучку. — Прочитала тонни поліційних романів, тож коли пішла до коледжу, то подумала, що цікаво було б вивчати кримінальну юстицію. Гадаю, я просто закохалася в неї.

Я заохочувально кивнула.

— Вам подобається?

— Переважно так. У школі я була такою собі атлеткою — займалася бігом по перетятій місцевості — тож мені до вподоби спортивна складова цієї роботи. Я ще надто зелена, щоб

устигнути побачити багато цікавого, та, гадаю, це питання часу. Принаймні сподіваюся. Не хочу застрягнути на паперовій роботі в конторі на всю решту мого життя.

— Як щодо того, що ви жінка? Багато проблем із чоловіками через це?

Вона була така маленька, така ніжна на вигляд. Мене раптом охопило бажання вберегти її від небезпеки.

— Ні, з ними повний порядок. Якщо хтось із них завдає мені клопоту, просто викликаю їх на двобій з підтягування, — усміхнулася вона. — Я завжди виграю.

Я розсміялася.

— Не можу уявити, як ви підтягуєтеся на цих ваших маленьких худеньких руках.

— Я набагато сильніша, ніж на вигляд. — Вона відкинулася на стільці й глянула на мене з сором'язливою гордою усмішкою.

— Не сумніваюся, що так. Ви впевнені, що не хочете чогось іще? Може, чимось пообідаєте? Я тут потопаю в запіканках, тож ви зробили б мені послугу.

Вона похитала головою.

— Я справді маю йти, інакше опинюся по вуха в лайні.

Вона метнула на мене переляканий погляд.

— Пробачте мою лексику. Забагато часу проводжу серед хлопців.

— Я чула й гірше з власних вуст буквально сьогодні вранці, — відмахнулася я.

Вона кивнула на світлини на столі:

— Хочете лишити їх собі?

Я опустила погляд на його засмагле глянцеве обличчя, що дивилося на мене, й кивнула:

— Не знаю, що я з ними робитиму, але поки краще потримаю їх у себе.

— Звісно. У нашому відділку багато копій. Я бачила фотографію Еллісон, до речі.

— Ту, що в новинах? — Еллі в образі білявої кінозірки промайнула у мене в голові, і я сполотніла.

Вона похитала головою.

— Ні, ту, яку ви дали голові поліції Квінну. Вона була справді гарна.

Світло-блакитна сукня. Золотий відблиск сонця у волоссі. Я всміхнулася.

— Так.

Шеннон устала з-за столу й віднесла свій кухоль у мийку. Увімкнула кран і почала була мити його, але я відігнала її.

— Облиште це, — сказала я. — Це дасть мені чим себе зайняти.

Я провела її до дверей. На порозі вона зупинилася.

— Знаю, навколо вас безліч людей, які піклуються про вас і все таке, але якщо я чимось можу допомогти... я б охоче якось зайшла.

— Я була би рада, — сказала я і з подивом усвідомила, що це правда.

— Добре, — відповіла вона з тією ж сором'язливою усмішкою. — Тоді незабаром побачимось.

Я повернулася до кухні й довго дивилася на чоловіка, який позирав на мене зі світлини. Уперше за довгий час я відчула, як темні хмари в моїй голові розсіюються.

«Хто ти? І що ти, в біса, робив з моєю Еллі?»

Еллісон

Не можу сказати, котра година. Здається, що з кожним моїм кроком ліс темнішає, гілки нагорі змикаються наді мною, змушуючи спотикатися. Спина болить нестерпно. Намагаюся здолати напливи паніки йогічним диханням, якого навчилася на незліченних сеансах гарячої йоги в Сан-Дієго. Інструктором був високий м'язистий хлопець із хвостиком і різким запахом. Під час уроків він сварив нас, як дітей, читаючи нам нотації про наші закриті серця й погану налаштованість. І все ж, щотижня на уроках було повно людей, зали ломилися від жінок, які лежали на своїх матах, чекаючи чоловікових настанов, що вони роблять не так в ім'я просвітлення. Гадаю, ми звикли до

цього. Це здавалося природним. Запах його поту забивався в наші пори й носи, доки ми відпрацьовували дихання уджаї.

Як можна було бути такою дурною — залишити всього одну мітку? Я мала би знати, як легко заблукаю. Мала би знати, що зіб'юся з дороги.

Літо в самому розпалі, але в повітрі відчувається прохолода, і я знаю, що вночі буде холодно. Чого б я зараз не віддала за один нескінченний каліфорнійський день, коли моя шкіра була бронзовою й теплою на дотик. Я заплющую очі, лише на хвилину, й бачу, як він стоїть на пляжі: блакитні очі сяють, наче дві поліровані мармурові кульки, голі плечі рожевіють, присипані піском, рука простягнута в очікуванні моєї руки.

Боже, я кохала його.

Скидаю сумку зі спини й важко опускаюся на землю. Переді мною дерево з ідеально круглим дуплом у центрі широкого стовбура, як те, в якому міг застрягнути Вінні-Пух, шукаючи меду. Я підняла погляд, напруженими очима дивлячись крізь дерева, але сюди до мене сонце не доходить.

Над пучком повзучого бур'яну зависає бабка, гарячково торохтить крильцями, перш ніж зірватися з місця й зникнути. Бабки зазвичай трапляються біля води — я не можу бути дуже далеко. Раптом усвідомлюю, як сильно хочу пити, відчуваю свій язик, важко прилиплий до ясен, свої нечищені зуби, своє горло, схоже на наждак. Барабан у моїй голові починає калатати знову. Я підводжуся на ноги й знову підіймаю сумку на плечі.

Вода має властивість розташовуватися в низинах. На перший погляд земля в лісі здається пласкою, але, зробивши невеличке коло, я відчуваю дуже легкий нахил. Прямую за ним глибше в ліс, раз у раз зупиняючись і напружуючи вуха, щоб почути дзюркіт і булькання води, але щоразу нічого не чую — лише віддалений пташиний щебет, і гул комашні навколо моєї голови, і вперте глухе серцебиття, що рикошетом віддає у вуха.

У якийсь момент я заспівала. Хто знає, як довго я це роблю, та коли звук мого голосу нарешті досягає вух, цей спів приголомшує мене. Звичайно ж, це пісня «Бітлз», бо які ще пісні

люди знають напам'ять? Один Бог відає, скільки вже дискографії я проспівала — і чи за хронологією? Може, почала з «Гамбурзьких днів», а тоді перейшла до психоделії? Але ловлю я себе на «Елінор Ріґбі». Не зовсім те, що треба для підвищення настрою. Зупиняюся й переключаюся на «Добридень, сонце!», хоч це й здається збоченням з огляду на обставини й на те, що видимі крізь дерева кавалки неба набули блідо-пурпурового кольору. Незабаром стане темно, а я досі не знайшла води. Може, та бабка заблукала. Я вже так точно.

Я не маю гарного голосу — він у мене надто низький, надто шерехуватий. Дитиною я мала сопрано, високий і чистий як скло голос, але в перехідному віці щось змінилося, і мене розжалували в задні ряди шкільного хору. І все ж, йому подобався мій спів. «Дженіс Джоплін відпочиває!» — гукав він, коли ловив мене за співом у душі. Потім я завжди соромилася, але він лише хитав головою й сміявся. «Звучиш ідеально, — казав він мені, притягаючи до себе й цілуючи вогкі завитки мого волосся. — Звучиш щасливою». Це все ти, завжди казала я. Це ти робиш мене щасливою. Це все ти.

Насправді йому подобалося, коли хтось співає. Не лише я. Подобалося слухати, як співає під ніс прибиральниця, натираючи підлогу. Подобалося зустріти підлітка у величезних навушниках, що тихо мугикає сам собі на вулиці, ледь рухаючи губами й не відриваючи очей від тріщин на тротуарі. Щоразу, помітивши на розі вулиць якогось музику зі старою акустичною гітарою через плече і, може, бувалим у бувальцях підсилювачем поряд на землі, він обов'язково зупинявся. Байдуже, як добре той грав. Він слухав, і його обличчя повільно розпливалося в усмішці, а голова схвально кивала. Люди проходили повз, дехто з них засовував нещасну доларову банкноту у відкритий ящик, але він стояв, доки не закінчувалася пісня, а тоді підходив до музиканта, брав за руку, зазирав у вічі й казав: «Вау, це було класно, це було дивовижно, мені сподобалося». А тоді давав йому гроші. Справжні гроші — не жменьку мідяків, випорпаних із задньої кишені, а хрустку купюру великої вартості. Уперше побачивши, як він це робить, я в мовчазно-

му благоговінні спостерігала за ним: за його добротою, його терпінням, його щедрістю — не лише з грошима, але й з часом, за його вдячністю, його схваленням. Його схвалення було найціннішим за все.

Бачите тепер, так? Усі закохувалися в нього. Ви б теж у нього закохалися. Особливо, якби потребували порятунку.

* * *

Він гаряче дихнув мені в обличчя, і я змусила себе не кривитися, коли він провів пальцем по краю моїх губ.

— Така гарна дівчинка.

Я розтяглася на ліжку й дозволила зробити це знову. Ді мала рацію: скінчилося все швидко, і я майже нічого не відчула. Наче взагалі не була у власному тілі.

Я згребла простирадла навколо себе й пішла до ванної. Ряд галогенових лампочок обрамляв дзеркало, і я покосилася на світло. Мої зіниці, розширені й чорні, тіснили зелену райдужку.

— Мені подобаються твої очі, — сказав він мені раніше, коли я принесла йому на столик пляшку шампанського. Йому було під п'ятдесят, і він був у темно-синьому костюмі, в якому його опасисте тіло зовсім опливло. Він поклав руку мені на плече, і я помітила золоту обручку на одному з його важких пальців. — Є шанс побачити тебе після твоєї зміни?

«Вони просто самотні, — казала мені Ді. — Іноді їм просто треба з кимось поговорити».

Вона знизала плечима й сипонула ще трохи порошку собі на долоню.

«Найлегші гроші в місті».

Я підняла очі на нього.

— Гадаю, це можна влаштувати, — сказала я й усміхнулася всіма зубами.

— Поквапся, крихітко!

— Секунду! — гукнула я. Мій голос луною відбився у мармуровій підлозі.

На раковині рядком лежали мініатюрні мильця, швейний набір і шапочка для душу. Я вирішила, що коли йтиму, заберу

їх усі, і маленькі пляшечки шампуню, кондиціонера й лосьйону теж. Ніщо з цього не було мені потрібним, але байдуже. Я відчувала, що вони винні мені, разом із пачкою двадцяток, котрі, я знала, він залишить на столі. Треба було зачекати, доки він піде, перш ніж узяти їх до рук («Не торкайся грошей у них на очах, — попереджала Ді, — від цього ти здаватимешся дешевкою»), а тоді піднести до обличчя і вдихнути їхній запах шкіри, металу й мила.

У певному сенсі це здавалося природним. Усе життя я відчувала, як мене зважують і оцінюють. Було майже полегшенням, що хтось нарешті встановив ціну на все це і що мені нарешті заплатили.

Я насипала доріжку на ободі мармурової раковини. Наркотики подіяли на мене, наче безліч холодного, тонізуючого повітря. Розумієте? Здається, я бачила, як розширюються мої зіниці. Легкі гроші.

* * *

Моє плече пульсує болем під вагою сумки. Здається, що це мене вбиває, але ж ні, це не поранене плече вбиває мене, і не біль унизу спини, і не покривлений досі палець, тепер уже нездорового зеленувато-жовтого кольору. Мене вб'є поріз на нозі, що на момент останнього огляду акуратно вкрився гноєм, або пекуча спрага в глибині горла, або те, що за минулу годину температура впала ще на дев'ять градусів і далі падає.

Так багато речей повільно вбивали мене тепер і далі робитимуть свою справу, доки не доведуть до кінця, і тоді я ляжу на лісову траву й віддам свою плоть землі, і залишаться тільки побілілі, начисто об'їдені кістки.

Запах бензину й горілої гуми. Шок від черепа, з якого зідрало шкіру.

Невже це сталося лише кілька днів тому? Я гадала, що буду сильнішою за це. Вважала себе сильною.

Усі ті дні в спортзалі. Усі ті милі, що я пробігла в нікуди. Маленькі пакетики протеїну. Кікбоксинг щовівторка. Уперед,

дами. Удар! Не забувайте пити воду. Яка ж я, в біса, була дурна.

Суччя тріщить під ногами. У лісі панує напівтемрява, тіні пролягають довгі. З темряви на мене витріщається обличчя — очі замружені, рот застиг у мовчазному скрику. Я одразу спиняюся, серце завмирає в грудях, і я моргаю, силячись відігнати видіння.

— Агов? — обережно кажу я. — Агов?

Я роблю крок уперед, і обличчя тане. Це лише стовбур дерева, огрядний, із широким дуплом посередині. Наче те, в якому міг застрягнути Вінні-Пух, шукаючи меду.

Чорт. Я вже була тут раніше.

Я проблукала цілий день і зрештою опинилася там, звідки почала. Яка ж я ідіотка. Яка чортова дурепа.

Сміх підіймається в мені й зривається з губ. Істерика проштовхується повз страх, що облаштувався в глибині мого горла, і вивергається в тихе вечорове повітря. Невдовзі я згинаюся навпіл, гучний розгонистий сміх урізається мені в ребра, кілька дрібних сльозин котяться по щоках. Кумедно. Як же це достобіса кумедно, уся ця клята історія.

Якщо не сміятися, то заплачеш, казав батько, коли я була дитиною, особливо про «Ред Сокс». В його очах межа між трагічним і комічним завжди була розмита. Навіть коли він захворів, навіть коли рак позбавив його останньої дещиці земних насолод, він утуплював у мене очі й знизував плечима. Якщо не сміятися, то заплачеш. Однак урешті-решт він припинив сміятися. Хвороба відібрала в нього й це.

Меґґі

Я могла б заощадити Шеннон поїздку: виявилося, що фотографій Бена хоч греблю гати.

Я дочекалася ревіння машини, що виїздила з двору, а тоді увімкнула комп'ютер і набрала в пошуковику його ім'я. Екран наповнився заголовками. Зараз, коли його ім'я потрапило в пресу, перші кілька посилань були про катастрофу. Я клацнула на найпершому.

АССОШІЙТЕД ПРЕСС
Дженніфер Макналті
Генеральний директор «Прексілейну»
загинув в авіакатастрофі

34-річний Ґарднер був власником одномоторного «Муні Авіейшен», який упав у Скелястих горах на території Колорадо. Вважається, що саме він був за кермом літака, коли той розбився, забравши життя пілота і єдиної пасажирки, 31-річної Еллісон Карпентер. Слідство досі намагається встановити причину падіння.

Бен Ґарднер був генеральним директором компанії «Прексілейн» з 2011 року, відколи замінив на цій посаді свого батька, Девіда Ґарднера. Під його керівництвом «Прексілейн» виріс із маленького сімейного бізнесу в одну з найприбутковіших фармацевтичних компаній країни.

Джим не жартував, коли назвав цього хлопця великим цабе. Я повернулася до пошукової сторінки Ґуґла й прокрутила ще декілька статей про нього, зробивши при цьому кілька нотаток. Я саме переглядала одну зі статей, коли почула, як хтось заходить крізь парадні двері.

— Меґґі? Ти тут?

— На кухні!

Хитаючись, увійшла Лінда з двома тортами в контейнерах і купою конвертів.

— Це було на ґанку, — сказала вона, вивалюючи все на кухонний стіл. Вона відкрила один контейнер із тортом і сунула ніс усередину. Скривилася.

— Гадаю, оце фунтовий торт.

— Чому б тобі не взяти їх із собою додому? Віддаси дітям, коли зайдуть.

Вона похитала головою.

— Востаннє, коли я давала тим дітям торт, Бенджі зірвав мої гарні фіранки й спорудив із них фортецю.

Вона сіла до столу й зазирнула мені в обличчя.

— Як у тебе справи?

— А, ти ж знаєш.

— Ні, не знаю, але можу вгадати. Джим розповів, що встановили ім'я пілота. Казав, ти бачила фотографію.

— Це так.

Я підштовхнула до неї фото.

— Гарненький хлопчик, — буркнула вона. Встала й підійшла до кавоварки. — Хочеш кави?

— Я в порядку, дякую.

Я намагалася стримувати нетерпіння, доки вона метушилася кухнею. Я була вдячна, що вона тут, і ніжно любила її, але в душі хотіла, аби вона пішла, щоб я могла повернутись до мого пошуку. Вона знову сіла до столу зі своєю кавою й подивилася на мене.

— Отже. Що ти з'ясувала?

— Ти про що? — Я зробила наївний вигляд. Я збагнула, що Лінда непокоїтиметься, якщо дізнається, що я замислила.

Вона закотила очі.

— Не дури мені голову. Я знаю тебе довше, ніж ми обидві пам'ятаємо, і знаю, яка ти буваєш, коли хочеш щось дізнатися, — хапаєшся, як собака за кістку. Не для того ти провела двадцять років у Боудіні, щоб сидіти склавши руки, коли трапляється щось подібне. Тож кажи начистоту. Що тобі відомо про нього?

Я відсунула стілець від столу й зітхнула.

— Поки небагато. Він, без сумніву, заможний і, очевидно, походить із заможної родини — кілька років тому в «Нью-Йорк Таймз» була стаття про їхній сімейний дім у Сан-Дієго. Друга дружина його батька найняла архітектора побудувати цей дім — одну з тих мінімалістських цементних коробок. Мабуть, сусіди його ненавидять.

— Розумію, чому. Певно, стирчить, як більмо на оці. Що ще?

Я взяла блокнот зі столу й зачитала зі своїх нотаток:

— У 2009 році Бен Ґарднер закінчив Сиракузький університет як магістр ділового адміністрування. Жодної інформації стосовно відзнак або чогось подібного — схоже, був посе-

реднім студентом. У 2011 році батьки передали йому керування родинним бізнесом.

— Народився зі срібною ложкою в роті і, б'юсь об заклад, вважає себе вартим трьох таких, як він. Що за бізнес?

— Фармацевтичний. Називається «Прексілейн». Хай там як, він керував цим аж до... — Мій голос раптом зірвався. Жах. Біль. Кров. Вогонь. Кістки. Еллі. — До падіння літака, — закінчила я.

Лінда накрила мою руку своєю.

— Ти забагато хочеш від себе.

Я похитала головою.

— Ні. Мені це на користь.

Я підняла очі до її очей і побачила в них невпевненість, тривогу.

— Справді.

Лінда відсьорбнула кави.

— Як, кажеш, назва тієї компанії?

— «Прексілейн».

— Звучить знайомо. — Вона постукала пальцями по столу, піднявши очі до стелі.

Я чекала.

— Саме так — я бачила їхню рекламу по телевізору. Вони роблять антидепресант для молодих матусь із післяпологовою депресією. Про це був сюжет у «Тудей-шоу» кілька тижнів тому.

Вона зробила ще ковток кави.

— Якщо цей хлопець, Бен, був у справі, то не дивно, що він міг дозволити собі власний літак. Він на цьому міг золото карбувати.

— Схоже на те. Знати б тільки, що робила з ним Еллі.

Вона сумно всміхнулася мені.

— Не думаєш, що в них, імовірно, міг бути романтичний зв'язок?

Я пригадала те пихате лискуче обличчя й скривилася.

— Просто не знаю, чи можна уявити її разом із ним.

Лінда підняла брову.

— Він був гарний і багатий. Гадаю, більшість дівчат бачать себе з кимось подібним.

— Еллі не така, як більшість дівчат, — відрізала я. Я побачила вираз обличчя Лінди й зрозуміла, що образила її, але не могла змусити себе вибачитися.

— Звісно, вона була не така, — промовила Лінда, і я була зла, що вона вжила минулий час.

— Слухай, я тут подумала... — Вона дивилася в стіл, наче не знаючи, як продовжити. Глибоко вдихнула. — Ти не думала про поминки?

Я запитально подивилась на неї.

— Еллі, — м'яко сказала вона. — Я гадала, це може допомогти тобі, якщо...

Я відчула панічний трепет.

— Її тіла не знайшли, Ліндо. Як я можу ховати її, коли немає тіла?

На її обличчі проступив жахливий вираз — суміш ніжності та жалощів. Я відвела погляд. Вона потяглася до мене та взяла за руку.

— Я не пропоную ховати, — сказала вона. — Просто захід, куди люди зможуть прийти й віддати шану. Чимало людей у місті любили Еллісон і люблять тебе. Гадаю, це могло б піти тобі на користь. Допомогти віднайти хоч якийсь спокій.

Я уявила собі кришку, що опускається над труною.

— Я не хочу спокою, — випалила я. — Хочу знати, що сталося з моєю донькою.

Я спробувала висмикнути свою руку з її, але вона міцно тримала мене.

— Знаю, — сказала вона. — Але ти можеш ніколи не дізнатися.

Я відчула, як знайомий клубок підіймається до горла, і чорна безодня розкрилася у мене в грудях.

— Будь ласка, не кажи цього, — прошепотіла я.

— Я кажу це не для того, щоб бути жорстокою, — м'яко промовила Лінда. — Повір, якби був спосіб надати тобі відповіді, яких ти шукаєш, я б це зробила. Знаю, люди день і ніч

працюють, аби з'ясувати, що сталося на тому літаку, але ж тобі відомо, яка там ситуація. Немає жодних гарантій.

Вона стиснула мою руку.

— Я зичу тобі лише найкращого.

— Знаю.

Лінда завжди бажала мені найкращого, як і всім, кого любила. Я зітхнула.

— Нічого надмірного, — попередила я. — Ніяких церков. Ніяких чорних одеж. І ніяких лілій — Еллі ненавиділа лілії.

Я теж їх ненавиділа. На похороні Чарльза церква була повна лілій, і їхній запах переслідував мене ще кілька днів.

— Усе, як скажеш.

Вона глянула на годинник і відсунула стілець.

— Я маю забрати дітей. Привезти тобі щось із міста? Можу повернутися після того, як відвезу їх?..

Я похитала головою. Позаду нетерпляче гудів комп'ютер. Я хотіла, щоб мене залишили, аби я могла продовжити свій пошук.

Вона встала і взяла зі столу свою сумку.

— Я повернуся завтра. Якщо за цей час тобі щось знадобиться...

Я всміхнулася їй.

— Я знаю, де тебе знайти.

Я подивилася їй услід, а тоді прибрала зі столу її кухоль і скинула в мийку. Підняла руку й торкнулася свого обличчя, а тоді збагнула, що воно мокре. Я плакала. Лінда мала рацію. Байдуже, як багато я дізнаюсь про те, що сталося, — зрештою, це не мало значення. Літак розбився. Еллі була мертва.

ЧОТИРИ ДНІ ЯК ЗНИКЛА

Еллісон

Я сплю під деревом Вінні-Пуха, яке витріщається на мене своїм величезним дуплом, і бачу сон, наче мене зв'язують метри бавовняних простирадл, що встеляли наше ліжко. Я тяглася до нього, але заплуталась у м'якій тканині, і вага простирадл прикувала мене до місця. Однак я відчувала його, відчувала легку заглибину в матраці, що вела туди, де лежало його тіло, відчувала його запах — запах мила в суміші з кислуватим запахом його подиху. Я продовжую борсатися, витягуючи руки, обмацуючи пальцями, та що більше пручаюся, то більше заплутуюся. Метри свіжовипраних простирадл міцно стягують мене, не даючи поворухнутися.

За секунди до того, як розплющити очі назустріч рожевому світанку, я знов опиняюсь у квартирі в Сан-Дієго. Не тій, яку ділила з Тарою, — з побитим холодильником, обвішаним меню страв на винос і нагадайками, з моєю маленькою кімнатою в кінці коридору, повною репродукцій, надертих із книг про мистецтво, непрактичного взуття й недопитих філіжанок кави (чорної, як навчила мене пити мама). Інша квартира, збудована неймовірно високо в небі, — інженерне диво зі скла й металу з кремовими шкіряними канапами, біля яких надто лячно було пити мою чорну каву, і панорамними видами на море, звідки пляжники внизу здавалися крихітними фігурками на мініатюрній сцені. Пентхаус, куди я переїхала, з подвійною шафою, забитою одягом, скрізь ошатним, дорогим і дбайливо випрасуваним покоївкою, з системою об'ємного звучання, з італійською плитою, якою ми ніколи не користувалися, і спантеличливо складною кавоваркою-еспресо, якої я так і не опанувала.

— Кави? — питав він, вислизаючи з ліжка через широку плутанину білих простирадл. Я дослухалася до гудіння, піни й крапання кавоварки, а він повертався за кілька хвилин із двома філіжанками, від яких валила пара, з поцілунком подавав одну мені та знов прослизав у ліжко, а я обіймала його, притягуючи до себе, доки кава холонула на столику біля ліжка.

В останні секунди перед пробудженням я тягнуся до нього, зовсім як уві сні, перш ніж очі починають розплющуватись і я знов пригадую все від початку.

Кілька хвилин я лежу, дослухаючись до хрипкого подиху в грудях і до синиць, що співом бажають одна одній доброго ранку. О, так, думаю я, усе правильно. Я в повній дупі. Витягую руки з-під ковдри й дивлюся на кінчики своїх пальців (досі з гелевим манікюром — він справді тривкий), котрі посиніли та оніміли. Недобрий знак. Уночі було холодно, холодніше, ніж я очікувала, і навіть зараз мій подих обертається на маленькі видимі клуби пари.

Я маю ворушитися. Треба знайти сьогодні стежку або воду. Що завгодно, насправді, окрім цього клятого дерева. Я надто швидко сідаю, і дерева навколо мене пливуть. Лягаю знову, цього разу м'якіше, й чекаю, доки світ припинить обертатися.

Тягнуся до сумки, ловлю блискавку й відкриваю. Води зовсім не лишилося, але є ще трохи їжі, а мені потрібна вся можлива енергія. Пальці знаходять жменю горішків. Відраховую чотири й один за одним кладу до рота. Їхні зазублені краї застрягають у горлі, і я докладаю зусиль, щоб не вдавитися.

За кілька хвилин я відчуваю в собі достатньо сил для ще однієї спроби піднятися. Досі паморочиться в голові, але я здатна підвестися на ноги й зібрати речі. Перш ніж вирушити в дорогу, рву останню сорочку з ґудзиками на тонкі смужки. Цього разу позначатиму дорогу на ходу, аби знати, якщо повернуся на те ж місце. Дупло в дереві позіхає до мене, коли я пов'язую смужку на одну з його гілок.

Меґґі

Я ліниво продивлялася пошту, що накопичилася на столі. Більшість конвертів адресовані Чарльзу. Він був членом незліченних клубів «Хтось-там місяця», і жодне з цих членств я так і не зважилася скасувати. «На природу щомісяця», «Спілка геологів-аматорів», «Кургани», «Асоціація рибалок», «Астрономічний клуб»: щомісяця вони надходили, щомісяця я відносила їх вниз у підвал, де вони залишалися, доки... ну, не знаю. Я не уявляла собі, що викину їх, хоча й знала, що це жахливе марнотратство. Щомісяця я казала собі: треба остаточно розібратися, звідки вони надходять, і скасувати це. Були й інші посилки, від його далеких друзів-колекціонерів, які досі надсилали йому зразки, що, на його думку, могли здатись йому цікавими. Мені бракувало духу сказати їм припинити. Тож мало не щодня я вмикала світло в підвалі, спускалася скрипучими сходинками, ставила нові коробки поверх старих і зачиняла за собою двері.

Господи, як би я хотіла, щоб він зараз був тут, зі мною. Він знав би, що робити.

Були тут і кілька послань для Еллі — каталог одягу, який вона передплатила ще підлітком і так і не скасувала передплату; запрошення до участі в жіночому благодійному товаристві допомоги біженцям, банківський баланс із місцевого рахунку. Ми відкрили рахунок на її ім'я, коли їй було десять. Досі пам'ятаю вираз її обличчя, коли ми привели її до «Сент-Мері Кредіт Юніон» і дали їй стодоларову банкноту. Рахунок давно був неактивний — востаннє, коли я перевіряла, там було лише кілька сотень, що лежали, не приносячи жодного відсотка. Ми поговорювали про те, щоб закрити рахунок, та коли вона приїздила, завжди якось бракувало часу, а потім вона припинила їздити до нас. Однак баланс і досі надходив щомісяця, чітко, як годинник, і я складала його до шухляди в столі й забувала про нього до наступного місяця. Зараз я відклала конверт убік. Гадаю, доведеться-таки з ним розібратися.

Я знову сіла до комп'ютера й хвилину дивилася на порожній екран. Звідки почати? Я вже шукала про Бена й Еллі окремо, але

не разом. Це здавалося не гіршим початком за будь-який інший. Я набрала їхні імена й натиснула «Пошук». Безліч заголовків хлинуло на екран, усі про катастрофу. Подробиці мерехтіли перед очима, доки я прокручувала список униз, аж тут погляд зачепився за заголовок у «Сан-Дієго Кронікл». «БЕН ҐАРДНЕР ІЗ НАРЕЧЕНОЮ ЗАГИНУЛИ В АВІАКАТАСТРОФІ».

Статтю супроводжувала фотографія їх обох. Усміхнені обличчя проступали піксель за пікселем, і ось вона, нарешті, — стоїть у довгій сукні з бузкового шовку. Як і на світлині з новин, вона була дуже худа. Вона завжди була невеличка, але на цьому знімку видно, як різко випинають її ключиці. Думка про це знов запустила кінохроніку у мене в голові, і довелося заплющити очі, аби не бачити видіння, у якому її обгорілі кістки лежать у кабіні десь у горах. Коли воно нарешті минуло, я розплющила очі. У спалаху камери на її пальці сяяла діамантова обручка.

Вони була заручені.

Далі йшло посилання на оголошення про їхнє весілля, зроблене кілька місяців тому.

«Містер і місіс Ґарднер з Ла-Хойя, Сан-Дієго, раді оголосити про заручини їхнього сина Бена Ґарднера з Еллісон Карпентер зі штату Мен. Наречений є випускником Бізнес-школи імені Вітмена в Сиракузькому університеті й генеральним директором фармацевтичної компанії "Прексілейн". Наречена є випускницею Бостонського коледжу. Весілля заплановане на 8 вересня».

Весілля мало відбутися вже за кілька місяців, а вона мені про це не сказала. Не запросила мене. Не хотіла, щоб я була там присутня.

Я подивилася на фотографію їх обох. Чи здавалася Еллі щасливою? Важко сказати. Вона справді всміхалася, але щось у її очах було не те. На ній був золотий медальйон, подарований Чарльзом. Це трохи втішило мене. Бен мав такий збіса пихатий вигляд, стоячи поряд із нею. Він був у костюмі — хорошому костюмі, це навіть я бачила — і здавався людиною, яка завжди отримує все, що хоче. Я бачила цей тип хлопців у Боудіні, багатеньких дітей, упевнених, що роблять світові послугу самим лише своїм існуванням. Хотілося дотягнутися до нього крізь світлину й придушити.

Я згадала, як Лінда казала, буцімто «Прексілейн» розробляв якісь диво-ліки. Тож знову набрала в Ґуґлі його ім'я, цього разу з назвою компанії. Мої очі спалахнули, побачивши посилання на статтю в «Тайм Меґезін». Я клацнула на неї й нахилилася, вдивляючись в екран.

http://time.com/6217030/the-end-of-sleep/
ЗДОРОВ'Я
Тема номера: МАЛЕНЬКИЙ МАТУСИН ПОМІЧНИК?
Прагнення однієї людини здолати післяпологову депресію
Ді Сефтон, 23 лют, 2015

Життя матері новонародженого завжди грузне у викликах. Безсонні ночі, постійна тривога за здоров'я малюка, проблеми грудного вигодовування — усе це може мати негативні наслідки. Але декому поява на світ нового життя дається значно дорожчою ціною. Нещодавня статистика показує, що одна з п'яти жінок після народження дитини страждатиме від післяпологової депресії з діапазоном симптомів від перепадів настрою до складнощів зближення зі своєю дитиною. Водночас вважається, що лише 15% жінок, які зазнали післяпологової депресії, дістають належне лікування. Бен Ґарднер хоче виправити це.

«Ми змінюємо правила гри», — заявляє голова фармацевтичного гіганта «Прексілейн». Останні три роки його компанія очолювала дослідження причин післяпологової депресії — і здійснила прорив. Нині Федеральне управління контролю за ліками провадить останній етап затвердження препарату Сомнублейз — новітніх ліків, спрямованих проти післяпологової депресії.

«Сомнублейз — перший в історії антидепресант, розроблений спеціально для лікування післяпологової депресії, — стверджує Ґарднер. — З його допомогою ми сподіваємося здійснити революцію в життях молодих матерів і їхніх дітей».

Якщо наступного місяця Федеральне управління контролю за ліками, як очікують, затвердить препарат, мільйони американських жінок незабаром зможуть скинути кайдани післяпологової депресії й матимуть змогу й далі робити те, що вміють найкраще, — піклуватися про своїх дітей.

Це, певно, і були ті ліки, про які казала Лінда. І вона мала рацію. Я чула про Сомнублейз — дідько, усі про нього чули. Його рекламували по телевізору кожні десять хвилин: якась чепурна білявка з двома рядами білих зубів однією рукою тримає немовля, а іншою — валізу. «Тепер я можу отримати все!» — усміхається вона, перш ніж врубається закадровий текст: «Дізнайтесь у вашого лікаря, чи підходить вам Сомнублейз?» Я бачила десь у новинах, що він має найшвидшу реалізацію з усіх прописуваних ліків, що виходили на ринок.

Я досі пам'ятала перші дні з Еллі, коли вона прокидалася тричі за ніч, а ми з Чарльзом рано вставали на роботу, обоє заспані й дратівливі — навіть кістки нили від утоми. Це було як жити під важкою дощовою хмарою й лише чекати, коли поллє. Навіть за таких умов не думаю, що погодилась би прийняти у свій організм щось подібне. Наше покоління вірило у формулу «заціпся й мовчи». Ми не обговорювали самопочуття. Однак часи змінилися. Тепер кожен рветься розповісти тобі про свій діагноз.

Я дивилася на його фотографію, що доповнювала статтю, — увесь такий білозубий, з закасаними рукавами. Я уявила, як він тримає її за руку, цілує її, стає на коліно й дарує діамант. Картини виринали надто легко, і я мусила міцно заплющувати очі, щоб не бачити їх.

Ні. Мені байдуже, якого святого з нього ліплять. Через нього розбився той літак. А це означало: я зроблю неможливе, але дізнаюся про нього геть усе.

Еллісон

Голова тріщить, ніби від страшного похмілля.

Пам'ятаю своє найперше похмілля. Я була в десятому класі — така собі Трейсі Флік, кругла відмінниця. Секретар класу, гравець шкільних команд з футболу й софтболу, молодший редактор шкільної газети, перша в класі. Старша школа Авл-Крік анітрохи не нагадувала те, що показують у кіно. В чірлідерах були не популярні дівчата, а команда з американського футболу програвала кожну гру. Школа була маленька — мій випуск

нараховував лише сімдесят п'ять учнів, і здебільшого всі ми добре ладнали між собою. Ніхто не влаштовував вечірок, коли батьків не було в місті, бо кожен знав, що його викажуть сусіди. До того ж нічиї батьки ніколи нікуди не від'їздили.

Але було одне місце. Сказала б, «таємне», але про нього знали всі, і його координати передавалися з класу в клас. Цілком упевнена, що мої батьки теж ходили туди дітьми, хоча ніколи не згадували про це. Воно розташовувалося на задвірках міста, просто на виїзді з траси 23. Нічим воно особливо не відзначалося, лише скелею й довгою брудною стежкою, що випробовувала на міць амортизатори вашої автівки. Стежка вела до старої гранітної копальні, і більшість вечорів тут можна було бачити з десяток старшокласників, які сиділи на краю, цмулили випивку, крадену з винних шафок, і передавали по колу черговий косяк, зазираючи через карниз у довгий, крутий провал в небуття. Кожен міг розповісти історію про те, як найкращий друг чи подруга чийогось двоюрідного брата чи сестри впали туди й загинули, хоча все це було не більше як вигадки. І все ж, думка про те, що смерть така близька й така можлива, надавала цьому місцю ореол небезпеки. Усі називали його Проваллям.

Ніколи раніше я не була біля Провалля. Я мала друзів і, мабуть, подумки заходила так далеко, що вважала себе популярною, але я була не з тих, кого запрошують, збираючись напитися чи накуритися. Я мала репутацію такої собі чистьохи, на зразок Трейсі Флік, якій навіть на думку не спаде зробити щось погане. Зараз мені стає смішно від самої згадки про це.

Одного дня після уроку французької до мене підійшов хлопець із випускного класу й запитав, що я роблю у ці вихідні. Я знала, хто це, — Марк, з футбольної команди, гарненький, — але ніколи раніше з ним не розмовляла. І ось тепер він притулився до моєї шафки й каже, що заїде по мене суботнього вечора о восьмій. Це було наче якесь диво.

Я сказала батькам, що ми йдемо в кіно, хоч знала, що це навряд. Не те щоб вони були дуже суворі, — вони ніколи не мали підстав для цього, — але я бачила, як увімкнулася мамина пильність, коли я згадала, що йду на побачення. Я вже мала по-

бачення з хлопцями, — натягнуті вечері у «ТіДжіАй Фрайдіз» із сирними паличками й крильцями барбекю, періодичні тискання на передньому сидінні перед відбоєм, — але це було інше. Марк мав певну репутацію. І не зовсім добру. Але він мав також гриву хвилястого темного волосся й великі світло-карі очі, і я бачила його у футбольних шортах, тож рішення було вже прийняте. Я йду.

Він посигналив, коли зупинив машину біля будинку. Я не стала чекати, щоб побачити, як вигинаються від подиву брови батьків — накинула куртку й вибігла за двері.

Він усміхнувся, коли я відчинила пасажирські дверцята й сіла в машину. У темряві, у світлі вуличних ліхтарів його очі блищали золотом.

— Куди їдемо? — спитала я.

Він усміхнувся й завів двигун.

— До Провалля.

На той час, коли ми дісталися туди, половина випускного класу була вже добряче напідпитку. Двійко хлопців кидали сірники в багаття, доки компанія дівчат витанцьовувала під металевий звук хіп-хопу з радіо чийогось авта. Пальці Марка переплелися з моїми, і я відчула, як мене пробирає.

— Ну ж бо.

Люди підводили очі, коли ми проходили повз, і я бачила, як на їхніх обличчях відбивається подив. Що він робить із нею? І нащо притягнув її сюди? Тут була лише одна людина з мого класу, дівчина, чий батько, за чутками, був у в'язниці, а матір бачили на закупах в Армії Спасіння, і не в іронічному сенсі. Вона напівпривітно помахала рукою, коли ми зустрілися поглядами, а тоді відвела очі.

Марк підійшов до краю й нахилився над ним.

— Глянь-но, — поманив він мене.

Я похитала головою. Я знала, що ті історії здебільшого дурня, та все ж вони не давали мені спокою. Я не хотіла стати легендою, що передаватиметься з покоління в покоління.

— Ну ж бо, — сказав він, тягнучи мене за руку. — Я не дозволю, щоби щось сталося.

Я підступила до краю. Він обійняв мене ззаду, обхопивши руками за талію, і ми обоє нахилилися над прірвою. Я дивилась у чорноту, що здавалася безоднею. Тієї миті я збагнула, як це — дозволити собі впасти. Вітер куйовдив моє волосся, і слідом за миттєвим збудженням від невагомості прийшов гострий шок забуття. Я хитнулася вперед.

— Гей, гей, — розсміявся Марк, відтягаючи мене від краю. — Обережно там.

Він усадив мене на землю поряд із собою, і ми сиділи пліч-о-пліч, звісивши ноги над прірвою.

— Ось, — дістав він з кишені фляжку й простягнув мені.

Я приклала її до губ. Ніколи раніше я не пила нічого міцнішого за ковток батькового пива. Ром був дешевий і обпікав мені горло. Перед від'їздом я не поїла — надто нервувала, надто боялася здаватися гладкою — і зараз тепло рому з тривожною силою розлилося у мене в шлунку. Я зробила ще ковток і усміхнулась у темряву — туди, де, на мою думку, мало бути його обличчя.

— Чому ти запросив мене сюди?

Пауза, а тоді його губи накрили мої. Я відчула, як його язик прослизає до мого рота, і мусила спертися руками на землю. Голова йшла обертом.

Коли ми допили фляжку, він встав і приніс нам по пиву. Потім ще по пиву. Ми відійшли глибше в ліс, подалі від решти, хоч і досі чули глухий ритм і періодичні хвилі сміху. Його руки були на мені, під моєю сорочкою, в моїх джинсах. Я знала, що не здатна міркувати тверезо, але більше й не хотіла — уперше в житті я хотіла забутися. Дозволити собі перехилитися через край і впасти.

Так і сталося.

Він відвіз мене назад до будинку, старанно ведучи машину вздовж білої лінії на дорозі.

— Тут іноді бувають копи, — в якусь мить промовив він, перехилившись через кермо й видивляючись крізь вітрове скло. Я знала, що варто хвилюватися, — що мене впіймають, що я взагалі в машині з ним у такому стані, — але єдине, що могла згадати, це відчуття його губ на моїй шкірі.

На під'їзній доріжці ми поцілувалися, несподівано невинним поцілунком. Була майже північ, і я гадала, чи мої батьки досі не сплять і чекають, чи відчують вони, як від мене разить сексом. Та коли я прослизнула в парадні двері, у вітальні було темно. Я проповзла нагору, повз двері їхньої спальні до себе в кімнату. Лягла на ліжко, цілковито вдягнена, і кімната навколо мене закрутилася.

Я не незаймана, шепотіла я до стелі. Я більше не незаймана.

Прокинулась я о третій ранку, почуваючись зле. Потім о шостій. Вертаючись із ванної, проминула батька в коридорі.

— Усе гаразд, дитино? — спитав він зі сповненими тривоги очима. Ані крихти підозри, лише тривога. Я кивнула і знову кинулася в ліжко. Як могла я заговорити до батька після того, що зробила вночі? Як мені тепер дивитись йому у вічі?

Коли нарешті прокинулася об одинадцятій, у домі була тільки мама. Вона лише раз глянула на мене, і я зрозуміла, що вона бачить мене наскрізь. Наче я була з целофану.

— Розважилася вночі?

— Так.

Я потягнула на себе дверцята холодильника. Абсолютно все, що там було, викликало в мене нудоту. Я зачинила його й налила собі води.

— Не чула, як ти ввійшла. Пізно повернулася?

— Близько півночі, — сказала я. — Марк підвіз мене додому.

Замість того, щоби що? — спитала я себе. Покинути мене на узбіччі?

— Що дивилися?

— Дивилися?

— Я гадала, ви з ним ходили в кіно.

— А! Так. Ну. — Я практично чула, як намагаються крутитись коліщатка в моїй голові. — Усе було продано.

— Що продано?

— Квитки на фільм.

— Який фільм?

Мама відірвала очі від кросворда.

— Що це було — «Хто на першій базі»? Що за фільм, який ви намагалися подивитись, та не змогли, бо все було продано?

Я змусила свій мозок запрацювати.

— «Піаніст».

Вона глянула на мене довгим рівним поглядом.

— «Піаніст»? Ви ходили на побачення дивитися «Піаніста», і все було продано?

Я знову відчинила дверцята холодильника, дістала скибочку американського сиру, повільно розгорнула її.

— Так.

— Гм.

Ми ніколи не заговорювали про це знову, хоча час від часу вона робила туманні натяки на «Піаніста» в моїй присутності й усміхалася до себе.

До Провалля я теж більше ніколи не їздила. У понеділок я прийшла до школи, і Марк проігнорував мене в коридорі. Я чула за обідом, що в неділю він знову зійшовся зі своєю дівчиною.

Пам'ятаю гострий шок, який відчула, дізнавшись цю новину в буфеті, і зневажливі погляди на обличчях дівчат з випускного класу, коли я проходила повз їхній столик. Тієї миті я пообіцяла собі, що більше ніколи не втрачу голову через чоловіка. Зараз сама лише думка про це викликає в мене сміх — коли я дозволяю собі такі думки.

Меґґі

Я більше не заснула. Не змогла. Просто лежала в ліжку, дозволяючи картинам прокручуватись одна за одною у мене в голові.

Жах. Біль. Кров. Вогонь. Кістки. Еллі. Тільки тепер ще й нова картина: Бен Ґарднер усміхається мені з фотографії, увесь такий білозубий, з крижаними блакитними очима.

Я піднялася з ліжка, тільки-но світанкове світло почало пробиватися крізь шпарини в жалюзі. Барні жалісно нявкнув з іншого краю ліжка, коли я вибралася з-під ковдр. Була майже шоста ранку.

Я зійшла вниз і відчинила двері на заднє подвір'я. Я не ступала туди, відколи вперше почула новину про катастрофу, і відчуття трави під ногами змусило мене зупинитися. Небо було ще рожевим, і більшість двору досі застеляла темрява, але сонце вже пробивалося крізь дерева, торкаючись верхівки ігрового майданчика.

Я мала демонтувати цей майданчик багато років тому. Гірка була поцяткована плямами іржі, а на одній з гойдалок бракувало сидіння. Імовірно, він не був безпечним. Я б не довірила йому кота, не кажучи вже про дитину. Щороку ми з Чарльзом говорили про те, щоб позбутись його, складали грандіозні плани, як зробимо на його місці город, чи трояндовий сад, чи вулик — хоч коли Чарльз запропонував останнє, у мене серце завмерло. Але наприкінці кожного літа ігровий майданчик був і досі там.

Правда полягала в тому, що жоден із нас не міг зібратися з духом викинути його. Чарльз ніколи цього не казав, але я була впевнена: він досі уявляє, як гойдається на тій гойдалці Еллі, щоразу, як визирає у двір. Уявляє, як мають за нею її маленькі кіски, а щічки рожевіють від захвату. А ще, гадаю, ми обоє мріяли побачити там колись маленького онука чи онучку — хоч, звісно, спершу довелося б там усе полагодити. Про це ми також ніколи не говорили.

Я досі бачу, як вона підбігає до мене й показує своє обдерте коліно після того, як упала одного дня.

«Як ти примудрилася впасти з гойдалки?» — спитала я її, промиваючи подряпину від бруду.

Вона подивилася на мене згори вниз широко розкритими очима і знизала своїми маленькими плечиками.

«Хотіла подивитися, що буде, якщо я не триматимусь».

Зараз, стоячи босоніж на галявині, я відчувала важкість у кістках. Я більше не витримувала тут ні секунди. Треба було йти.

Я прийняла душ, вдяглася й о восьмій була в дверях. Авл-Крік уже зовсім прокинувся. У пекарні на Мейн-стріт вишикувалася черга аж на вулицю, люди чекали своєї ранкової кави, діти стискали білі паперові пакети, наповнені тістечками й бутербродами для літнього табору. Я дивилася, як зморена

мати тягне свою донечку по тротуару на отому скутері, що тепер мають усі. Дівчинка білява і з кісками, рот широко роззявлений у крику, очі мружаться від якоїсь пережитої несправедливості. Мати помічає мій погляд, і я співчутливо всміхаюся їй. Бачить Бог, це нелегко.

Я виїхала на дорогу вздовж озера, що веде з міста і вливається у трасу 1 з напруженим потоком машин із передмість у напрямку Банґора чи Портленда. Мені байдуже. Біля Фріпорта рухатися стало легше, і я помітила, що проїжджаю повз знайомі орієнтири. Мотель «Моторний двір». Велика червона вивіска магазину вогнепальної зброї. Поворот на ферму Пайперів. Бачу вивіску аеропорту «Брансвік» і розумію, що я вже майже на місці. На наступному виїзді я звернула й манівцями доїхала до Боудіна.

Я припаркувалася на Федерал-стріт позаду Стоу-Голлу й попрямувала на чотирикутний двір. Улітку в кампусі було тихо, але досі траплявся випадковий студент, що розтягнувся на галявині з книгою, з закачаними рукавами й босоніж, чи поспішав із ранцем за плечима, похмуро кривлячи губи. Це все було настільки знайоме, — двадцять років я перетинала цей двір і бачила зовсім таких самих дітей, — але сьогодні я почувалася незваним гостем. Зараз я майже постійно так почуваюся. Наче чужинка у власному житті.

Я пройшла повз високі аркові вікна бібліотеки Готорна-Лонґфелло і крізь розсувні скляні двері. Даґ досі сидів у своєму кріслі, як завжди. Побачивши мене, він підхопився на ноги.

— Меггі! Яка гарна несподіванка! Що ти тут робиш? — Він кривиться, і я бачу, що він згадав. — Я чув про Еллісон. Боже, мені так шкода. Трапиться ж таке.

— Дякую, Даґу. Як Бетсі? Досі працює?

— Торік вийшла на пенсію. Вона мене до сказу доводить — щодня тільки й чуєш: «Де ти сьогодні був? Коли прийдеш додому?» О дев'ятій ранку питає мене, що я хочу на вечерю. О дев'ятій ранку!

— Це великі зміни. Вона звикне, на все свій час. Як щодо тебе? Тобі ж начебто теж пора відійти від справ?

— Мені? Ніколи! День, коли я піду з роботи, — це той день, коли я помру! — Він стукнув по столу, наголошуючи на своєму.

Я закотила очі.

— Ставлю свого капелюха, що за рік ти будеш у світовому турне з Бетсі й попиватимеш «Май-Тай» на круїзному лайнері десь у Тихому океані.

Він похитав головою.

— Якщо ти так гадаєш, ти божевільна. Ти тут, щоб зустрітися з Барбарою? Я бачив, як вона прийшла кілька хвилин тому. Ти ж знаєш, де її знайти?

Я пообіцяла попрощатися дорогою назад і попрямувала до бібліотеки. Її холодна тиша миттєво приголомшила мене, як і нестерпно солодкавий запах мийного засобу для килимів у суміші з запахом залежалого паперу. Кімната була майже порожня, лише кілька студентів виднілися за довгими дерев'яними столами. Тихо ступаючи, я пройшла вздовж стелажів до довідкового столу позаду. Там сиділа Барбара. Її сталево-сиве волосся тугим вузлом було стягнуте на маківці, і з нього стирчав олівець. Я підняла руку, вітаючись, а вона вибігла з-за столу й обійняла мене.

— Рада тебе бачити, — прошепотіла вона. Її голос розніс ся приміщенням, і кілька людей подивилися на нас, відірвавшись від книг, і звузили очі. — Ну ж бо, ходімо в мій кабінет.

Я послідувала за нею крізь службові двері й лабіринти коридорів до захаращеного кабінету, який ми колись ділили на двох. Мій стіл, як я й очікувала, посіли стоси книг і паперові замети. Барбара жестом вказала на них, коли ми сідали.

— Пробач за безлад. Як ти?

Я знизала плечима.

— Начебто в порядку, наскільки це можливо.

— Ну, не гаятиму твій час моїми співчуттями, але сподіваюся, ти знаєш, що я з тобою. Отже, що я можу для тебе зробити?

— Я просто намагаюся зібрати дещо докупи, ось і все. Як гадаєш, ти могла б дати мені попрацювати за комп'ютером?

— Звичайно.

Вона підвела мене до ряду комп'ютерів у глибині й допомогла увійти в систему.

— Дай знати, якщо знадобиться допомога, хоч я знаю, що ти її не потребуєш, — сказала вона, а тоді залишила мене наодинці з комп'ютером.

Я пригадала, як Джим запитував, чи були в Еллі якісь проблеми. Чи мав він на увазі проблеми з законом? Я клацнула по іконці «Пейсера» на екрані та ввела свої дані для доступу, сподіваючись, що вони досі чинні. «Пейсер» — електронна база даних судових справ по всій країні, тож якщо Еллісон мала приводи в поліцію, вони мають бути тут. Я набрала в пошуковику її ім'я й натиснула «Ввести». Комп'ютер з гулом запрацював.

Лише один запис. Я двічі клацнула на нього.

Справа 38-471
В ОКРУЖНОМУ/ВИЩОМУ СУДІ ШТАТУ КАЛІФОРНІЯ
СУДОВИЙ ОКРУГ ПАЛМ-СПРІНҐЗ
СВІДЧЕННЯ ПІД ПРИСЯГОЮ
надане Управлінням Поліції
на підтримку позову
Штат Каліфорнія
Позивач
Проти
ЕЛЛІСОН КАРПЕНТЕР
Справа номер 8YU-11-29GT

Я, Джером Ремзі, засвідчую нижченаведені факти і стверджую:

2-го серпня 2015 року приблизно о 12:55 ночі я був направлений за адресою 622-Н Палм-Кеньйон-драйв, Палм-Спрінґз для складання протоколу про небезпечне водіння. Диспетчерська служба МЕТКОМ поінформувала мене, що на 911 надійшов дзвінок: жіночий голос повідомив, що синій «Мерседес» класу С з жінкою за кермом виляє між дорожніми смугами. Жіночий голос також повідомив, що на пасажирському сидінні автівки був чоловік.

О 1:03 я прибув на місце і швидко виявив транспортний засіб, який їхав зі значним перевищенням дозволеної законом швидкості й хаотично лавірував на дорозі. Кілька разів я сигналив фарами, але машина не зупинилась, і переслідування деякий час тривало, доки я не побачив, як людина на пасажирському сидінні взяла кермо й зупинила машину на узбіччі. Я підійшов до машини й помітив, що водій, жінка років під тридцять, явно перевищила дозволену законом норму алкоголю і, можливо, перебуває під дією наркотиків. Коли я попросив у неї права та документи на автомобіль, вона дістала водійське посвідчення штату Каліфорнія, за якими значилася як міс Еллісон Карпентер з Едріан-стріт, Сан-Дієґо, Каліфорнія. Машина була зареєстрована на пасажира, чоловіка трохи за шістдесят на ім'я містер Джон Дваєр, також мешканця Сан-Дієґо. Він не справляв враження людини, що перебуває під дією алкогольного чи наркотичного сп'яніння.

Міс Карпентер відмовилася від алкотестера, і я заарештував її на місці за підозрою у водінні в нетверезому стані й посадив до поліцейської машини. Я наказав містеру Дваєру слідувати за нами на своєму авті, але у відділку він не з'явився.

Пізніше того ранку міс Карпентер була звільнена під заставу.

Джером Ремзі, офіцер поліції

Підтверджено й скріплено присягою або засвідчено у моїй присутності в Палм-Спрінґз, Каліфорнія, 03.08.2015.

Я погортала решту документів, але всі вони були або закриті для перегляду, або видалені. Жодних офіційних звинувачень проти Еллісон Карпентер висунуто не було, і справу припинили.

Що, заради Бога, вона коїла, роз'їжджаючи в такому стані з чоловіком мого віку? І як зуміла відкрутитися від звинувачень? Судячи з поліційного звіту, справа мала цілком недвозначний вигляд. Господи, Еллі. Про що ти думала?

Я відкинулася на стільці. Раптом я до чортиків розізлилася на неї.

— Перепрошую.

Я підняла очі й побачила чоловіка з кучмою густого сивого волосся, в маленьких круглих окулярах, котрий навис просто наді мною.

— Пробачте, що відриваю вас, але ви, бува, не працювали тут раніше?

— Саме так.

Минуло чотири роки, відколи я тут працювала. Дивно було, що хтось це пам'ятав.

— Ви здалися мені знайомою на вигляд. Пробачте, здається, я не пам'ятаю вашого імені...

— Мерґі, — сказала я.

— Звісно, Мерґі. — Він усміхнувся, і кутики його очей взялися зморшками. Він здавався доброю людиною. — Я Тоні. Приємно бачити вас знову.

— Вас теж, — сказала я, хоча ні за що в світі не могла пригадати, щоб бачила його раніше. І все ж, у мій час крізь двері цієї бібліотеки проходило стільки людей — неможливо було знати їх усіх.

— Ви не проти? — Він сів на стілець навпроти мене, не чекаючи на відповідь. — Мої коліна, — винувато всміхнувся він. — Останнім часом не дуже витримують. Годину-дві посидиш — і вони готові.

Я подумала про дивні болі, з якими прокидалася тепер, про ниючий біль у стегні, якщо я надто довго сиділа, про хруст кісток у моїх гомілках під час ходи. Він нахилився вперед і поклав руки на стегна.

— То що вас знов привело до Боудіна?

Я придивилася до нього. На вигляд він був досить милий чоловік, та мені не подобалося, що він сідає отак без запрошення й розпитує про мої справи. Це змусило мене насторожитися.

— Мій комп'ютер удома зламався, — збрехала я. — Думала, приїду сюди, доки чекаю, що його полагодять.

Повисла пауза, і я збагнула, що він очікує питання від мене.

— А ви? — неохоче спитала я. — Ви тут викладаєте чи?..

— Я? О, ні! — Він розсміявся, голосніше, ніж дозволяли суворі правила бібліотеки. — Ні, ні, я лише один з тих сумних старих хлопців на пенсії, які відвідують лекції.

— Як мило.

Я бачила цей тип людей достатньо, аби збагнути, що він, імовірно, розлучений або вдівець. Одружені чоловіки його віку не відвідували лекцій. Це робили їхні дружини, щоб утекти від них, самі ж одружені чоловіки полюбляли сидіти вдома.

Він знизав плечима.

— Це спосіб заповнити час. Наразі я вже прослухав курс історії мистецтва й французької літератури. У наступному семестрі перейду до археології.

— Дуже амбіційно.

Я знов відвернулася до комп'ютера, сподіваючись, що він зрозуміє натяк.

Я відчула, що він вагається. Краєм ока я стежила, як він відкриває рота в очікуванні наступного питання, але натомість знов закриває його й підводиться на ноги.

— Добре, — сказав він, — я дам вам спокій. Просто хотів підійти й привітатися. Завжди шкодував, що не відрекомендувався вам, коли ви були тут, а потім одного дня ви припинили приходити, і я дав собі копняка, що проґавив свій шанс. Аж ось ви тут.

Я підняла руки.

— Я тут.

Він помахав мені, а тоді пошкандибав назад до свого столу. Я відчула наплив каяття за те, що відмахнулася від нього. Він, мабуть, просто самотній чоловік, котрий шукав якоїсь розмови. Нешкідливий. Я окинула поглядом стос книг на його столі — Пруст, Стендаль, де Мопассан. Пекельний спосіб провести літо. Слід було добріше поставитись до нього.

Я відігнала цю думку й знов обернулася до комп'ютера. Треба виконати роботу. Я підняла базу Національного комітету безпеки перевезень. Указала деталі катастрофи Еллі й натиснула «Ввести».

Ідентифікація в НКБП: CEN36FA455
14 CFR Частина 91: Цивільна авіація
Випадок стався у неділю 7 липня 2017 р. на піку Електрик, Колорадо
Літак: «МУНІ АВІЕЙШЕН 3»
Потерпілі: 2 загиблих

Це попередня інформація, яка може корегуватись і містити помилки. Будь-які неточності в документі будуть виправлені після складання остаточного звіту. Готуючи звіт про авіакатастрофу, слідчі НКБП приїздили для надання підтримки розслідуванню або провадили значну кількість слідчої роботи без виїзду на місце й застосовували дані, отримані з різних джерел.

7 липня 2017 р. близько 17:00 за стандартним гірським часом в ході зіткнення і спричиненої ним пожежі був знищений літак «Муні Авіейшен 3», N65EF, очевидно, внаслідок втрати керування біля гори Бореас-Маунтін, Колорадо. Літак був зареєстрований і керувався приватною особою в ході індивідуального польоту згідно з положеннями статті 14 Федеральних правил частини 91. Літак вилетів з Міжнародного аеропорту «Чикаго Мідвей» (МДВ) і за попередніми даними прямував до аеропорту «Монтґомері-Філд» у Сан-Дієго, Каліфорнія (МІФ), звідки відлетів у п'ятницю 6 липня 2017 р., однак жодного плану польоту надано не було. Пілот і пасажирка зазнали смертельних поранень.

Початкове місце зіткнення було визначене близько десяти футів[1] на південь від місця, де знайдено уламки, й містило носове шасі. Виходячи з розташування літака й точки зіткнення, на момент падіння літак рухався у східному напрямку. Увесь літак був майже повністю знищений пожежею внаслідок зіткнення, що ускладнило порятунок тіл. Рештки пілота вдалося дістати з-під уламків, його особа була підтверджена найближчим родичем. Тіло пасажирки на момент написання звіту досі не знайдене. Серйозність катастрофи й стан уламків не залишають сумнівів у загибелі й дозволя-

[1] Прибл. 3 метри.

ють припустити, що тіло пасажирки було викинуте з літака під час зіткнення, хоча стан місця катастрофи ускладнює проведення ґрунтовного розслідування. Жодних відхилень у стані двигуна чи окремих його частин не знайдено, проте обсяг завданих вогнем ушкоджень унеможливив повний огляд і перевірку компонентів. Є певні докази того, що місце катастрофи зазнало вторгнення до приїзду на місце слідчих. Вважається, що вторгнення найвірогідніше спричинене місцевою фауною.

О 16:00 за денним гірським часом місцева служба метеоспостереження на горі Бореас-Маунтін доповіла, що вітер північно-північно-східний (азимут 340) швидкістю 9 вузлів, видимість 10 миль, небо чисте, температура 73 градуси за Фаренгейтом, точка роси 25 градусів за Фаренгейтом[1] і 30.21 дюймів ртутного стовпчика на альтиметрі. Погода не розглядається як чинник катастрофи.

Знайдений на місці падіння літака айфон з мобільним додатком ForeFlight доправлено до Лабораторії реєстраторів НКБП для перевірки й завантаження.

Я відкинулася на стільці. Отже, тіло Бена знайшли. Шеннон і Джим явно знали, але вирішили не казати мені про це. Певно, не хотіли марно обнадіювати мене. Зі звіту було чітко зрозуміло, що всі вважають її мертвою, хоч тіла знайти не вдалося. Я перечитала звіт. «Викинуте з літака». «Місцевою фауною». Нічого цього я не хотіла собі уявляти, але, звісно ж, уявляла одне за іншим. «Не залишають сумнівів у загибелі». Я вдивлялася в ці слова, доки мій зір не розсіявся й очі не почало застеляти пеленою.

Але ж медальйон. Вони знайшли її медальйон. Як могли знайти її медальйон, а її ні? Що сталося на тому літаку, що спричинило падіння?

Якщо знайшли його тіло, це означає, що його батьки знатимуть теж. Містер і місіс Ґарднер. Чи багато часу вони провели

---

[1] 23 і — 4 градуси за Цельсієм відповідно.

з Еллі? Чи добре знали її? Треба було поговорити з ними. Поспитати в них, що їм відомо.

Я надто швидко підвелася, і на мить кімната попливла.

— Меррі? Ви в порядку?

Я підняла очі й побачила, що Тоні дивиться на мене зі свого столу і його обличчя сповнене тривоги. Я помахала йому на прощання й зібрала свої сумки.

Зелень двору пливла в мене перед очима. Усі ті дітлахи, що сиділи на траві чи гуляли парочками, схиливши голови одне до одного, розмовляючи й сміючись. Боже, вони здавалися такими молодими. Невже всі вони мають життя, яке приховують від своїх батьків? Невже повертаються додому на канікули, сидять за обіднім столом і їдять їжу, приготовану для них матерями, і сміються над батьковими жартами, знаючи при цьому, що мають таємниці, якими ніколи не поділяться?

Я натиснула кнопку розблокування на брелку й почула сигнал моєї машини на парковці.

Здебільшого так. Мабуть, усі мають таємниці. Але ця думка анітрохи не втішала мене дорогою додому.

ТИЖДЕНЬ ЯК ЗНИКЛА

Еллісон

Хмари наповзають густо й швидко — підіймається сильний вітер, тільки-но сонце вирушає на свій вечоровий спочинок. Дивлюсь, як вони збираються наді мною, сірі на блакитному, огортаючи й застеляючи пеленою сонце. Повітря наче товстим пальцем втискає мене в землю. А тоді, немов простирадло, розірване навпіл, хмари розколюються й починається дощ.

Спочатку повільний, він м'яко дріботить по листю, але швидко перетворюється на ревіння. Ховаюся під кронами дерев, але вода просочується скрізь, і за лічені хвилини я вже мокра до нитки.

Температура стрімко падає. Мені нікуди сховатися, і в моєму спорядженні нема нічого водонепроникного. Зуби голосно цокотять, руки міцно стиснуті на грудях. Мене починає пробирати страх. Перші хвилини бурі я не сходжу з місця, прикута до нього шоком, нерішучістю й вагою намоклої сумки. Дивлюся на свої тремкі руки, наче ті мені не належать.

* * *

Мене трусило. У камері було сиро, і крізь легку тканину сукні холод пробирав мене до кісток. Я дивилася на пальці в босоніжках на високих підборах, спостерігаючи, як ті синіють.

Це скидалося на типовий нічний кошмар — я була впевнена, що прокинуся, варто лише добре постаратися. Побачивши блакитні вогники в дзеркалі заднього огляду, я миттєво протверезіла, і від жорсткого прозріння в мене пересохло в роті й здали нерви. Усе б віддала за Валіум. Навіть півпігулки вистачило би вгамувати дзижчання, що лунало у мене в голові.

— Прокатаємося, — сказав він. — У мене будинок у Палм-Спрінгз.

Зазвичай я не сідала з ними в машину, але він показав мені два грами кокаїну у відділенні для рукавичок, і я сіла. Дорогою назад до міста я спитала його, чи можна мені за кермо. Ніколи раніше не керувала «Мерседесом», і раптом страшенно закортіло. Він підняв брови.

— Тільки якщо сама за це відповідатимеш, — сказав він і, тримаючи кермо однією рукою, почав розстібати пасок безпеки.

Свіжа хвиля сорому захлеснула мене, і я зігнулася навпіл на лаві. Що сказала б мама, якби бачила мене зараз? Чи впізнала б мене взагалі?

Я почула брязкіт ключів і, піднявши очі, побачила офіцера, що відмикав камеру.

— Можете йти, — сказав він і затрусив головою. — Не питайте, чому.

Моє тіло полегшено зм'якло, і, взявши сумку й чекаючи, доки мене забере від відділку таксі, я дала собі слово, що знайду вихід із цього безладного життя. І тільки-но це зроблю, візьму телефон і скажу їй, що мені шкода.

* * *

Ворушися. Ти маєш рухатися.

Я спинаюся на важкі ноги. Роблю кілька кроків уперед. Дощ заливає обличчя, приклеюючи до чола брудне волосся, розмиваючи поле зору. Ллє наче з відра, вода гнівно періщить по землі, наче ошалілий карапуз. Намагаюся глибоко вдихнути, а натомість набираю повні легені води. Плююся й відхекуюся.

Гаразд. Стій. Просто зачекай.

Я скидаю сумку на землю, куди та падає з мокрим плямканням. Пальці знову почали синіти, і я міцно затискаю їх під пахвами, щоб зігріти. Так швидко похолодніло, а дерева лише трохи прихищають від вітру, що завиває в лісі. Відчуваю, як ні-

міють ноги в промоклих кросівках, як поколюють нервові закінчення, перш ніж утратити чутливість.

Я не можу зупинятися. Якщо я зупинюся, то замерзну.

Нахиляюся й роблю спробу підняти сумку, але плече зводить від болю, і з гортанним риком я знову впускаю сумку на землю. Якусь мить я впевнена, що вивихнула його із суглоба, та за кілька хвилин гострий біль відступає й повертається до тупого ниття. Такий уже звичний біль в режимі білого шуму. Такий знайомий.

«Продихни його». Так казала моя мама. Малою я постійно забивалася (надто довгі ноги й завеликі стопи тільки й чекали, щоб заплутатися між собою) і постійно верталася до задніх дверей з подряпаним колінком чи розбитою губою. Батько зазвичай був зі мною під час цих негараздів. Хвилину тому я верещала від радощів, несучись під гору на велосипеді, а зараз, невтішна, розпростерлася на бруківці, а велосипед самотньо валявся осторонь, марно обертаючи колесами. Батько, звісно, намагався допомогти. Підбігав з напруженим від розпачу обличчям, так швидко, як тільки міг, хапав мене в обійми, але в такі миті я хотіла лише до мами. Він вів мене до задніх дверей, де, стривожена істеричними криками, чутними за квартал звідти, уже чекала мама з ватними кульками, бацитрацином і склянкою шоколадного молока, щоб відвернути мою увагу, доки вона працюватиме.

«Продихни біль, — казала вона, протираючи садно. — Знаю, що болить, Еллі, але просто продихай його». Батько маячив у дверях, кидаючи крадькома стривожені погляди, але ніколи не наважувався увійти до кімнати й подивитися. Він непритомнів від самого вигляду крові.

Щойно мене залатували, він простягав руку й виводив мене знову надвір. «Ходімо, напарнику, — казав він, — час повертатися в сідло!» Ми махали матері, яка ховала бацитрацин назад до шафки у ванній — до наступної пригоди. Вона махала нам услід, коли двері зі стуком зачинялися.

Моя бідолашна мати. Батькові діставалася весела дитина, а їй побита.

Біль у плечі достатньо вщухає, щоб я могла чути власні думки, та навряд чи я мала що сказати. Я змерзла. Я змокла. Я загубилася в лісі. Проблеми, яких мені довіку не розв'язати.

Тупцяю навколо сумки, сподіваючись, що рух знову розгонить кров у пальцях ніг, проте відчуття таке, ніби ходжу по суцільних голках. Стемніло, хоч я не збагну, чи це через густі хмари, що застеляють сонце, чи тому, що вже пізно. Час ніби вислизає, стає некерованим. Дощ анітрохи не послабшав — хіба припустив ще більше. Здається, що буря влаштовується зручніше, готуючись до довгої ночівлі.

Немає сенсу намагатися йти далі.

Дістаю брезент і роблю спробу встановити його як навіс, узявши замість кілків трохи відламаних гілок, але майже одразу навіс падає. Втім, він усе одно не захищає від води, принаймні не повністю, і вже промокнув наскрізь. Жодного шансу збудувати собі прихисток з нього чи з чогось іншого, що є під рукою.

Затягую сумку під найбільше дерево, яке можу знайти, й сідаю, притулившись до стовбура та підтягнувши коліна до грудей. Дощ крапає крізь соснові гілки.

Я заплющую очі, лише на мить.

Меґґі

Я взяла телефон і набрала номер, який дав мені Джим, але ніхто не відповів. Я залишила чергове повідомлення на автовідповідачі, але не надто сподівалася, що вони мені перетелефонують. Минуло вже два дні, а я досі не чула ні слова від Бенових батьків. Я знала, що вони в жалобі, але ж і я була в жалобі. Це не давало їм права ігнорувати мене. Не тоді, коли моя донька була заручена з їхнім сином. Не тоді, коли її смерть була на його совісті.

Інтернет теж не надто допоміг. Я старанно вводила їхні імена (Девід і Аманда Ґарднери, ви колись чули їдкішу пару імен?), але більше нічого не траплялося. Девід був зареєстрований генеральним директором якоїсь «Ґарднер Ентерпрайзез», але

про саму компанію було небагато, а Аманду згадували в кількох статтях світської хроніки, — з приводу квіткового оформлення щорічного святкування в Одюбонівському товаристві, до якого вона доклалася, і такого іншого, — але поза тим обоє лишалися загадкою для Інтернету.

Я знову набрала ім'я Еллі. Посипалося безліч і безліч статей про її смерть. Я клацнула по одній із них і прокрутила звіт про катастрофу до її фотографії. Та сама, що була в новинах: білява, струнка, вишукана. Не схожа на мою Еллі. Я дійшла до коментарів унизу, але швидко припинила їх читати. Хто ці люди, ці упирі? Як можна писати таке про загиблу жінку, не кажучи вже — про мою доньку?

Телефонуючи повідомити номер, Джим згадував, що не знає, коли я отримаю речі Еллі з Сан-Дієго. Знайшли квартиру, в якій вона мешкала разом із Беном — Джим дав мені адресу після того, як я трохи на нього натиснула. Я перечитала адресу, виведену в моєму блокноті. «Пентхауз у мальовничому центрі». Моя донька мешкала в пентхаузі з чоловіком, котрого я ніколи не бачила і з яким вона планувала одружитися. Мені досі відбирало подих від потрясіння.

Не знаю, чому я так здивувалася, дізнавшись, що вони жили разом — я знала, що для людей їхнього віку жити разом до шлюбу — звичайна річ, і не була якоюсь там ханжею. І все ж здивувалася. Намагалась уявити її одяг, що висить поряд із його, її книги, складені на нічному столику біля ліжка, її шампуні, виставлені на краю ванни. А тепер мине багато часу, перш ніж я зможу вимагати її речі й привезти їх додому. Коли Джим сказав це, моя кров скипіла. За одяг моєї рідної доньки, за її щітку для волосся, за її парфуми — за останній клаптик того, що від неї лишилось, я мушу боротися.

Я пригадувала ті перші дні, коли ми принесли її додому з лікарні. Вона народилася великою дівчинкою — майже чотири кіло, допоможи мені Боже, — з круглими й червоними, як кислиці, щічками. Ми з Чарльзом так довго чекали на її появу — роками намагалися зачати й майже за десять років були найстарішою парою в пологовій палаті. І вже тоді знали, що в нас

буде лише вона. Маленька родина з трьох осіб. Ми стояли біля її ліжечка й дивилися, як вона спить, як підіймаються й падають її крихітні груди, і обидва боялися моргнути, ворухнутися чи, боронь Боже, заснути, аби не проґавити чогось. Звісно, так тривало лише кілька тижнів, доки ми обоє мало не збожеволіли від безсоння. І все ж, я пам'ятаю ті дні як одні з найщасливіших у моєму житті. По всіх тих роках намагань уже те, що вона існує, — що вона в нас є, — здавалося чистісіньким везінням.

У два місяці в неї почалися коліки, і здавалося, наче вона не припиняла плакати, аж доки не почала ходити. Тож ті золоті дні швидко спливли. Але відчуття, що все це пов'язує лише нас трьох, нікуди не зникло.

Я знову почала носити Чарльзову обручку. Важка й заспокійлива, вона була наче талісман на моєму пальці. Стягнувши її через кісточку, я прочитала напис, викарбуваний всередині. «Одр. 7 липня 1975 р. Завжди й навіки». Я зітхнула. Нащо ми дуримо себе в таких речах, питала себе я. Ніщо не будується навіки. Завжди хтось залишиться в минулому.

Почувши, як у двері входить Лінда, я підстрибнула. Не знала напевне, як довго просиділа ось так — може, хвилин десять, а може, кілька годин. Час зробився густим і глевким, і ним важко було керувати. Вона ввійшла з кількома листами й низенькою картонною коробкою.

— Це адресовано Чарльзу, — сказала вона, киваючи на коробку.

— Просто поклади на стіл. Потім розберуся, що з ним робити.

Вона сіла до столу навпроти мене й кивнула на блокнот, що лежав розгорнутий переді мною.

— Що це?

Я підсунула його до себе й заглянула в нотатки.

— Намагаюся дізнатися більше, що сталося з Еллі. Батьки Бена не перетелефоновують мені, а я не можу зв'язатися ні з ким із бару, в якому вона працювала.

Брови Лінди злетіли.

— Ти телефонувала до бару?

— Номер був просто на сайті! — скрикнула я, несподівано захищаючись. Я знала: вона вирішить, що я перехопила через край.

Лінда зітхнула.

— Я просто не впевнена, чи тобі це на користь. Телефонуєш, складаєш списки... — Кутики її очей взялися зморшками від тривоги. — Що б ти не робила, її це не поверне.

— Тіла досі не знайшли, — зауважила я.

Вона кивнула.

— Знаю, — тихо промовила вона, але я досі бачила жаль в її очах і відвернулася.

— Дурниці, — буркнула я собі під ніс. Я збиралася розповісти їй усе, що дізналася, — про заручини, про нетверезе водіння, про звіт щодо авіакатастрофи, — але зараз відчувала лише спалах нетерпіння. Який сенс усе це їй розповідати? Вона не зрозуміє. Ніхто не розумів.

— Я просто хочу знати, що сталося з моєю донькою, — сказала я. Не хотіла пояснювати свої вчинки нікому. Не зараз. Однак казати все це я не стала, і мовчання між нами затяглося.

— Вибач, — промовила вона. — Не уявляю, що ти зараз відчуваєш, і не хочу засмучувати тебе ще більше, просто... Гадаю, найкраще тобі залишити все, як є, інакше збожеволієш. Я лише зичу тобі добра.

Я сказала їй, що втомилася й мені треба ненадовго лягти. Вона зібрала свої речі й попрямувала до дверей.

— Я зайду завтра, і можемо обговорити плани щодо поминок, — сказала вона, обіймаючи мене.

— Завтра мене тут не буде, — відповіла я. — На завтра в мене візит до лікаря у Банґорі.

— Тоді післязавтра.

Я похитала головою.

— У мене весь день будуть справи. Послухай, чому б тобі просто не зробити все так, як вважаєш за правильне? Упевнена, ти влаштуєш щось пречудове.

Вона нахилилася до мене й обійняла.

— Звісно. Ні про що не турбуйся — просто залиш це мені.

Я помахала їй услід, а тоді сіла й слухала, як від'їжджає вулицею її машина, перш ніж знову повернулася до комп'ютера. Відкривши електронну скриньку, я натиснула «Друк».

Ніякого візиту до лікаря на завтра в мене не було, і я вже точно не збиралася до директора жодної поховальної контори з приводу Еллі. Принтер вибивав електронний квиток, по рядку за раз, і коли я взяла його з лотка, чорнило було ще вогким і прохолодним на дотик.

Завтра вранці, ще вдосвіта, я буду на літаку до Каліфорнії.

Якщо вони не йдуть назустріч мені, я піду до них.

Еллісон

Дзвонить телефон. Спочатку вдалині, потім ближче, тривожним, пронизливим звуком упритул до моїх вух, дзвонить невідкладно. Настирливо.

Я ривком прокидаюся.

Темрява. Нічого, окрім темряви. Жодної різниці між зовнішнім світом і тим, що перед моїми заплющеними очима. Темрява.

Холод пробирає мене зсередини. Одночасно тягне гирею вниз і розтікається тілом, гострий і нескінченний.

Обмацую все довкола, доки пальці не змикаються на ремені сумки. Підтягнути ближче. Їжа. Там ще є їжа. Моя рука занурюється в сумку й виринає з батончиком «Луна». Онімілі пальці намацують пластикову обгортку. Ось. Відкрито.

Губи тріскаються, розтуляючись. Присмак крові. Язик товстим шматком м'яса заповнює рот. Кусай. Хрустять щелепи. Зуби працюють, працюють, але батончик лишається, твердими шматочками липне до молярів[1]. Ковтаю. Задихаюся.

Дощ. Нишпорити по землі, доки не знайдеш палий лист. Піднести до губ, зісмоктати воду. Батончик відлипає, прослизає крізь горло. Ще один укус. Жуй. Ковтай. Смокчи. Ще раз. Мить усе спокійно, а тоді настає відраза.

---

[1] Моляри — кутні зуби, якими подрібнюють їжу.

Шлунок стискається, потім скручується, згинається навпіл, очі викочуються, наче головки шпильок. Тіло страшенно трусить, несамовито лихоманить, крутить кишки. Намагаюся заспокоїти себе, але не можу. Я наче ганчір'яна лялька, яку струшує зсередини.

Уставай. Уставай.

Ноги спотикаються. Я не відчуваю стоп, долонь, обличчя. Торкаюся руками вух, аби переконатися, що вони досі на місці. Усі частини мого тіла — наче незв'язане скупчення зірок в одному всесвіті, віддалених і розрізнених. Одяг чіпляється за гілки.

Але біль — біль зник.

Він повернеться. Я вже чую, як він крадеться за мною, легко ступаючи розмоклою землею. Треба ворушитися, перш ніж він упіймає мене. Ще є час. Я ще можу втекти.

«Що така гарненька дівчина, як ти, робить у такому місці?»

Ця куртка надто важка. Вона гальмує мене. Усе одно я більше не відчуваю холоду. Нічого не відчуваю. Жбурнути на землю та йти далі. Ворушися. Він іде, я чую його. Біль і холод ідуть по мене, і треба поспішати, щоб випередити їх.

* * *

Я була в душі, коли почула, як він входить у двері, з брязкотом впускає ключі на кухонний стіл. Я змила з волосся кондиціонер і поквапилася назовні. Коли вийшла з ванни, то побачила, що він сидить на ліжку, стискаючи в руці склянку віскі.

— Ти рано вдома! — сказала я, нахиляючись поцілувати його, але зупинилася, побачивши його обличчя. — Що сталося?

Він обтер рукою обличчя.

— Нічого, — тихо сказав він. — Просто важкий день на роботі, ось і все.

Під його очима пролягли темні плями, а його шкіра була бліда, наче воскова. Він мав виснажений вигляд.

Я сіла поряд із ним і пригорнула його до себе.

— Хочеш поговорити про це?

Він похитав головою.

— Ні.

Я гладила його по спині, а він невідривно дивився у свою склянку, і між нами панувала тиша. Я відчувала перші натяки на страх. Зазвичай він входив у двері, сяючи від радісного хвилювання. Рвучко обіймав мене й розповідав про свої останні звитяги на роботі, відкорковуючи пляшку червоного вина. Я ніколи не бачила його таким. Розбитим.

Урешті-решт він зітхнув, наче з якоїсь забутої глибини душі, і підняв на мене очі.

— Ти вважаєш мене хорошою людиною?

Моїм першим бажанням було розсміятися, але я бачила, як він здригнувся, і хутко проковтнула це. Я збагнула, що він каже серйозно.

— Ти найкращий чоловік, якого я знаю, — промовила я, беручи його руки в свої. Кажучи ці слова, я усвідомлювала, що це правда. Він урятував мене, дбав про мене, кохав мене. Я завдячувала йому всім. — Кращого за тебе я не уявляю, і мені так пощастило, що ти в мене є.

Тіні розсіялися, і він усміхнувся.

— Мені теж пощастило, — сказав він, притягаючи мене до себе. — Я найбільший чортів щасливець у світі.

* * *

Один крок. Ще один. Здається, я думаю, що треба бігти.

«Ну ж бо, серденько. Не грайтеся зі мною. Ми обоє знаємо, що це було. Годі вдавати невинність».

Мої очі нарешті призвичаюються, і у вирі темряви я бачу темніші й світліші фігури, і всі вони проносяться повз мене на бігу. Ноги гупають, легені наповнюються солодкавим прохолодним повітрям, тріскає суччя, хлюпає листя, і моє тіло стрілою несеться між густі зарості дерев під низьким навісом гілок. У цій темряві я світло, світло, світло. Чи я колись бувала настільки швидкою?

Відчуваю в руці руку батька, що тягне мене за собою. «Швидше, Еллі, кицю, швидше!» На повному ходу ми мчимо під гору, огинаючи задню стіну будинку. Мої маленькі ноги

затинаються й ледве втримують мене, коли я лечу під гору, сповнена безрозсудства на подобу істерики. «Стій! — кричу я. — Стій!» Але не хочу зупинятися, справді не хочу. Хочу, аби це майже падіння тривало нескінченно, почуватися підкинутим у повітря млинцем, щоб вітер бив в обличчя, а в животі пінилися бульбашки, від жаху й радості рівною мірою.

Він помішує вершки в каві й торкається ложкою кухля. Усмішка грає на його губах. «Ви ж не хочете, щоб ваш наречений дізнався про ваші маленькі пустощі з законом?»

Земля стрімко наближається до мене.

«Все, що від вас треба, це допомогти мені. Ось і все».

Зорі. Я бачу зорі. Нагорі, крізь дерева. Цілий океан зірок.

«Еллісон. Вставай, Еллісон. Що ти робиш, валяєшся?»

Розплющую очі й бачу, що він стоїть наді мною. Очі сяють у темряві двома яскравими цятками блакиті на чорному. Він нахиляється, простягнувши руку, але я вже знову на ногах і біжу, спотикаюся, падаю.

«Я не хотів зашкодити вам. Ви ж це знаєте, так? Зрештою, ви не лишили мені вибору».

Холод уже минув. Відчуваю лише якесь дрімотне тепло.

Мені ліниво киває ромашка, а я ривком відриваю їй голівку.

«Побачиш ромашку — зірви її, і матимеш удачу цілий день».

Ні, не так. Це зовсім не так робиться.

Любить. Не любить. Любить. Не любить.

Пелюстки не рвуться. Пальці не ворушаться.

Звідки мені знати, що він любить мене?

Дерева стають вищими. Чи, може, це я меншаю, як Аліса в Дивокраї, коли відпиває з маленької пляшечки. Де пиріжок, від якого я виросту?

«Почитаєш мені ще одну казку?»

«Ні, Еллі, кицю, час спати».

Спати. Так, спати. Зарості моху замість матраца. Тихо лягаю. Дерева шатром схиляються наді мною. «Тш-ш-ш, — шепоче листя. — Тш-ш-ш».

«Добраніч, Еллі. Спи, як мишка в нірці».

Мої повіки важніють. Кліпаю очима на небо. Один раз. Двічі.

Добраніч, дерева.

Добраніч, зорі.

Добраніч, місяцю.

Перед очима зринає обличчя Ді. «Легкі гроші. Довірся мені».

Ночі почали перетікати одна в одну, дні з'їдав сон. Ми ховали в'язки банкнот скрізь — у шухлядах для шкарпеток, у шафках, у вентиляційних отворах кімнати відпочинку. Ніколи раніше я не бачила стільки грошви.

«Просто усміхайся й будь милою. Це все, чого вони насправді хочуть. Гарненької дівчини, яка буде добра з ними».

Лосьйон після гоління й несвіжа випивка. Гуркіт сміху через силу підіймається в мені. Щетина треться об шкіру.

«Ти не повинна робити те, чого не хочеш».

Знаєте, чим пахне в'язка банкнот, якщо заплющити очі?

«Вони отримають своє так чи інакше. А ти можеш змусити їх заплатити».

Вона пахне кров'ю.

«Еллі, час прокидатися».

Мамина рука ніжно струшує мене.

«Ну ж бо, Еллі, уже час».

Очі починають розплющуватися, і мене пронизує страх. Переді мною відкрився просвіт, і крізь той просвіт виють сирени. Я в халепі. У глибокій халепі.

«Не спи, Еллі. Просто не спи».

Намагаюся підвестися, але ноги не працюють. Усе насправді так просто. Вони просто не працюють. Руки м'яко нишпорять по землі навколо, шукаючи. Натикаюся на камінь, гострий камінь, і з усієї сили втискаю в нього долоню. Біль проштрикує мене, прочищаючи мозок, наче подув вітру.

Так. Це воно. Мені треба відчути це.

Неповороткі пальці змикаються навколо каменя, і я стискаю його так сильно, як тільки можу. Гострий край каменюки врізається в мою шкіру, доки нарешті біль не прошибає мене.

На ноги. Вставай.

Підводжуся на ліктях, потім на колінах. Низько наді мною звисає гілка, і я тягнуся до неї, обвиваю руками й підтягуюся. Це забирає останню дещицю моїх сил, і все ж я на ногах, і досі стискаю камінь у руці, а біль урізається в долоню.

Вона стоїть переді мною в тому синьому рибальському светрі, що носить цілу зиму, з прибраним з обличчя волоссям і простягає руку. Я тягнуся до неї, і її пальці змикаються на моєму зап'ястку.

Пробач, кажу я, за все.

Вона хитає головою.

«Просто йди далі, Еллі. Просто йди далі».

Меґґі

Я вже й забула, що аеропорт розташований у центрі міста, одразу біля пляжу. Коли ми заходили на посадку і я побачила білий пісок, що тягнувся під нами, то згадала часи, коли ми з Чарльзом приїздили сюди відвідати її. Чарльз вийшов з аеропорту, уже змоклий від спеки, і, глянувши на океан навпроти, сказав:

— Хто ж знав, що літакам потрібен вид на море.

Йому не подобалося Сан-Дієґо — надто приємне, як на його смак, — проте подобалося мені. Яскраво-блакитне небо, наче ніколи не затьмарене хмаринкою, глибока зеленава синь океану й те, як уночі вода розквітала насиченими барвами — кожна висотна будівля відбивалася на її поверхні власним кольором. Це місто не бентежив його дещо надмірний вигляд, і я поважала це. Звісно, я не змогла б тут жити, але рада була завітати сюди.

Розсувні скляні двері термінала відчинилися, і мене обдало сухим жаром, щойно я ступила на бруківку. Там, у Мені, літа були інакші: повітря густе й вологе, воно огортало шкіру липкою плівкою, — таке відчуття, ніби важчаєш, просто вдихнувши його. Тут же повітря ніжно обвивало тебе, ніби пестило.

Я винайняла авто — маленьку «Хонду» з двома дверцятами — і, брязкаючи ключами, шукала її на парковці. Чорна валіза на колесах, яку я тягла за собою, била мене по п'ятах. Не знаю, навіщо я стільки спакувала. Знала ж, що я тут ненадовго.

Машина була приткнута між двох джипів у кінці найвіддаленішого ряду. Відчинивши багажник, я затягла валізу всередину, а тоді влаштувалася на водійському сидінні й спробувала збагнути, якого дідька робити далі. Я мала при собі мапу, куплену в службі прокату, хоч хлопець за прилавком глянув на мене, як на божевільну («У вас що, телефона немає?» — спитав він), і папірець із трьома виписаними адресами. Хвилину я роздивлялася їх, позначаючи кожне місце на мапі кульковою ручкою, а тоді завела двигун і виїхала з парковки.

Машина мало не заглухла на підйомі до Ла-Хойя. Щоразу, як я тиснула на газ, двигун починав натужно працювати і я відчувала, як вагається передача, перш ніж змінити швидкість. Дорога була прокладена просто в скелі, прорізаючи її наскрізь, будинки линули до кам'яної стіни, мов низка сірникових коробочок, і здавалося, що одного подуву вітру вистачить, щоб здути їх.

Вулиця Спіндріфт-драйв обіймала узбережжя, рясніючи високими зеленими огорожами для затінку прихованих позаду маєтків. Я поглядала на номери заґратованих в'їздів. Чоловік, що підрізав трояндовий кущ, скоса глянув на моє авто, коли я проїхала повз нього. Гадаю, нечасто зустрінеш «Хонду Сівік» тут, у Ла-Хойя.

Будинок Ґарднерів височів здоровезним кубом скла і бетону — одна зі споруд, наче присланих з космосу, а не зведених на землі. Я впізнала його за статтею в «Нью-Йорк Таймз», яку читала. Згідно з нею це був «постмодерністський шедевр», хоч я би швидше погодилася з сусідами, що він більмо на оці. Принаймні наскільки було видно з тротуару, де я стояла, через дорогу від кованих залізних ґрат. Я натиснула дзвінок і зачекала. Відповіді не було. Я стала навшпиньки й зазирнула за ріг кругового в'їзду. Нагорі стояв припаркований чорний «Бентлі», а за ним — темно-зелений «Ягуар». Хтось мав бути вдома.

Я подзвонила знову, цього разу з силою натиснувши на дзвінок. Нарешті домофон заторохтів і вивергнув:

— Алло?

Голос був жіночий, з важким акцентом. Економка, подумала я.

— Я Мерґі Карпентер, — сказала я, намагаючись стримати тремтіння в голосі. — Мати Еллісон. Я шукаю Девіда й Аманду Ґарднерів.

— Вибачте, їх немає вдома.

Домофон вимкнувся.

Я подзвонила знову. Той самий голос прорізався:

— Так?

— Є тут хто-небудь, із ким можна порозмовляти? Я подолала довгий шлях і хотіла би поговорити з кимось про мою доньку.

— Вибачте. Мені не дозволено нікого впускати на територію, доки немає Ґарднерів. Вибачте.

Домофон вирубився знову, цього разу остаточно, скільки б я не тиснула дзвінок.

Хвилину я стояла на тротуарі, дослухаючись до хвиль, що розбивались об скелі внизу, і до низького виття газонокосарки неподалік. Я ні на мить не повірила, що Ґарднери не вдома, але байдуже — вони не збиралися розмовляти зі мною.

Що ж, якщо вони не говоритимуть, може, поговорить хтось інший. Я спробувала спочатку будинок ліворуч, але ніхто не відчинив. Здається, я бачила, як смикнулася фіранка нагорі, а може, очі просто зіграли зі мною жарт. Подзвонивши в двері будинку праворуч, я почула тупіт ніг, і жінка в пеньюарі відчинила двері. Я сказала, що моя машина зламалась і треба зателефонувати в технічну допомогу. Вона провела мене всередину. Цікаво, якими довірливими стають люди, коли бачать літню жінку в біді.

Я зайшла не далі викладених паркетом сіней, коли зізналася, що моя машина насправді не зламана. І все ж, її очі не виказали жодного страху, лише ніяковість і трохи жалю.

— Ви заблукали? — спитала вона, і я похитала головою та розповіла, що шукала Ґарднерів, що я мати Еллісон, що просто хотіла поговорити з кимось про неї, і чи знайома вона з ними, чи знає їхнього сина, мою доньку? Та я бачила, як її обличчя миттєво відчужується від самої згадки їхніх імен, і незабаром я знов опинилася по той бік ґрат, а її двері знову міцно замкнулися від світу.

Ким би не були ці Ґарднери і де б не ховалися, вони заздалегідь попередили сусідів. Я вирішила, що немає особливого сенсу стукати в інші двері — очевидно було, що ніхто зі мною не розмовлятиме.

Я прямувала назад до машини, коли згадала про чоловіка, що підрізав трояндовий кущ. Може, він погодиться мені щось розповісти. Я повернулася схилом нижче, туди, де він досі орудував парою садових ножиць над кущем. Я поплескала його по плечу, і він підстрибнув.

— Перепрошую, — почепила я свою найяскравішу усмішку. — Я гадала, чи зможете ви мені допомогти.

Я відліпила сорочку від грудей. Спека починала діймати мене, і я відчувала мокрі плями в себе на спині й під пахвами.

Чоловік очікувально дивився на мене, але не відповідав. Його темні очі були розширені.

— Я шукаю Ґарднерів. Вони мешкають у тому великому масивному будинку на вершині пагорба. Ви їх знаєте?

Чоловік похитав головою, але я бачила, як щось ворухнулося в його очах.

— Будь ласка, — сказала я. — Моя донька була заручена з їхнім сином. Вони загинули в авіакатастрофі, і я просто... просто...

Перед моїми очима знов увімкнулася кінохроніка. Моє горло стиснулося, і я відчула, як у глибині живота відкривається знайома чорна безодня.

Чоловік змінився на обличчі.

— Ваша донька — Еллісон?

Моє серце підстрибнуло. Цей чоловік знав мою Еллі. Я поборола палке бажання обійняти його.

— Так, Еллісон Карпентер. Ви знали її?

Він похитав головою.

— Не дуже. Якось вона принесла мені склянку охолодженого чаю, коли я тут огорожу підрізав. Гарна була дівчина. Дуже гарна. Мені шкода, що з нею таке трапилося.

Я уявила, як вона крокує через зелену галявину з високою склянкою з льодом, що дзвенить на ходу, й подає йому. Вона,

мабуть, дивилася, як він допиває склянку до дна, а тоді запропонувала йому ще. Вона була хорошою людиною. Доброю. Моє серце роздулося від гордості.

— Ви взагалі розмовляли з нею?

Він глянув на мене так, наче в мене вісім голів.

— Це не дозволено, — сумно похитав головою він.

Я не зрозуміла:

— Що не дозволено?

— Вони не хочуть, щоб люди з нами розмовляли, — сказав він. — Я обслуговую всю вулицю, підрізаю огорожі. Часом люди просять мене підстригти їм галявину. Але я не повинен розмовляти.

Я насупилася.

— Це смішно.

— Тут так ведеться. — Він знизав плечима, наче це був звичайний стан речей, наче нема нічого жахливого в тому, щоб отак поводитися з людьми.

Ось яким товариством вона себе оточила, нагадала я собі. Навіщо?

— Але Еллісон... коли ви бачили її, вона здавалася щасливою?

Його очі наповнилися жалем.

— Тут ніхто не здається щасливим. Суцільні гроші, а щасливих немає. — Він похитав головою. — Дуже сумно.

Ми почули ревіння мотора, і чоловік смикнув головою, насторожуючись. Червона спортивна машина з тонованими вікнами прокотилася повз нас таким повільним ходом, що це могло бути тільки навмисно, а тоді знов набрала швидкість.

— Вам треба йти. — Чоловік узявся за садові ножиці й знову відвернувся до трояндового куща. — Кажу ж, мені не можна ні з ким розмовляти. Мені дуже шкода вашу доньку, але, будь ласка, ви маєте піти.

Я кивнула й відступила від нього. Не хотіла, щоб цей бідаха потрапив у халепу. Я розвернулася й попрямувала нагору до своєї автівки. Тієї миті, як я сідала, червона спортивна

машина з ревінням пронеслася повз мене, лишивши по собі хвилю гарячого повітря з запахом бензину.

Я завела двигун і розвернула машину назад до міста. Проїхала повз садівника, що підстригав трояндовий кущ, та він не глянув у мій бік, а мені вистачило обережності не дивитися на нього.

До «Мотелю-6» на Пасіфік-Гайвей я їхала надто швидко, думками вертаючись до порожньооких маєтків на горі в Ла-Хойя і до виразу обличчя садівника, коли той побачив машину, що проїздила повз. Він був наляканий.

Я зареєструвалася в мотелі й сиділа в номері, переглядаючи цілодобові новини й поїдаючи бутерброд із тунцем, куплений на заправці дорогою сюди. Інтер'єр був оформлений у каліфорнійському стилі — помаранчеві килими з яскраво-синіми акцентами. Доводилося заплющувати очі, щоб відпочити від цього. Надворі чути було плюскіт і вереск дітей, які бавилися в басейні. Був ранній вечір, але сонце досі яскраво сяяло, і зрештою я зсунула фіранки, щоб краще бачити телевізор.

Вони більше не говорили про Еллі. Щоразу, як ішлося про авіакатастрофу, її згадували в останню чергу. Зіркою програми тепер був Бен. З'являлися графіки продажів препарату Сомнублейз, інтерв'ю з його колегами у фармацевтичній індустрії, знімки штаб-квартири «Прексілейна» з вулиці й суворочолі репортери, що мовили про нього в шанобливому тоні. Я прикипіла очима до хмарочоса на екрані. Дорогою до готелю я проїздила повз нього, він лише мелькнув і зник. Від нього, однак, зникнути було неможливо, як і від його чарівної пігулки. Сан-Дієго пістрявів білбордами з її рекламою, на якій білява жінка демонструвала усмішку десять футів завширшки, а нижче був той самий тупий слоган: «Ти можеш отримати все!» Я вже її ненавиділа.

Хотілося зателефонувати в одну з тих новинних програм і спитати, чому вони більше не говорять про мою доньку. Вона була повноправною людиною, а не лише чиєюсь пасажиркою, нареченою чи «гламурною супутницею», як обізвав її якийсь прилизаний покидьок. Вона була розумною, доброю і кумедною, вартою десятьох таких, як він. Двадцятьох. Вона була дівчинкою,

яка наполягла, щоб узяти в зоомагазині триногого хом'ячка, бо була впевнена, що більше ніхто його не полюбить. Вона була студенткою коледжу, яка вела авторську колонку в газеті про брак захисту від сексуального насильства в навчальному містечку. Вона була жінкою, яка годинами читала своєму батькові, коли той лежав на канапі, дивлячись у стелю й стискаючи кулаки від болю. Вона була людиною, яка принесла садівникові прохолодний напій спекотного дня. Вона була світлом на цій землі, а тепер її не стало, і всім, здавалося, було начхати, крім мене.

Я перевірила час — за чверть восьма. Пора прийняти душ і освіжитися, перш ніж знову вирушати в ніч. Я зсувала фіранки, коли помітила чоловіка, що стояв біля яскраво-червоної спортивної машини на парковці внизу. Я стежила, як той сів у машину й розчинився в сутінках.

Еллісон

Вона привела мене сюди, моя мати. Певно, що вона. Я просила її про допомогу й прощення, і вона вкотре врятувала мене. Чим ще я могла пояснити те, що прокинулася на підлозі хатини і вогонь (може, я його запалила, а може, й вона) досі тлів у вугільній грубці?

Здираю з себе одяг і оглядаю своє голе тіло. Поранене плече болить, і я бачу, що на ньому з'явився синець. Шкіра червона й ряба від холоду, кінчики пальців досі сині й печуть, доки кров заново приливає до них. Пальці на ногах розпухли й дивно блищать, наче відполіровані, а підошви зморщені й ніжні на дотик. На одній долоні — ніжна зазублена червона усмішка там, де камінь врізався у плоть. Я схопила його так сильно, що пішла кров.

На хвилину затримуюся, щоб оглянути місце. Маленька сплюснута кімната, з низенькою стелею, міцно оббита гладко підігнаними брусами. Чотири вікна, по одному в кожній стіні, і на кожному щільно опущені жалюзі. В кімнаті темно, але поверх скрині в кутку лежить недогарок свічки й коробка сірників, і тремкими руками мені вдається запалити його. Двері наглухо підперті, але одвірок розбитий, і я бачу, що, очевидно,

зламала його, аби потрапити сюди. Це пояснює свіжий синець на плечі. І все ж, звідки в мене взялися сили? Я знову згадую сильні мамині руки. Якимось чином це зробила вона. Я знаю.

Тут є ряд високих поличок, заставлених консервованою їжею (я помічаю банку маринованих огірків, і моє серце злітає), і каністра води. У скрині лежить вовняна ковдра, від якої тхне сирістю й мокрою псиною, і ще кілька недогарків, і навіть мисливський ніж із тонким лезом, тупим, та все ж корисним. І ще вугілля для грубки.

Я здригаюся від думки: моя сумка. Де вона, чорт забирай? Окидаю поглядом кімнату, уже лаючи себе за втрату, але ж ось вона — охайно підсунута до протилежної стіни. Таке ж сором'язливе полегшення я відчувала незліченними ранками, прокидаючись із чавунною від похмілля головою і глибоко збентежена, аби лиш виявити, що мій гаманець досі в сумці, а мій телефон мирно спочиває на нічному столику. Може, переохолодження діє за тією ж логікою, що й сп'яніння — усе летить під три чорти, окрім незламного почуття відповідальності за особисті речі. У моєму випадку я відчуваю вдячність.

Глибоко вдихаю й видихаю. Вода. Консерви. Дах над головою. Грубка. Збожеволіти, як мало треба, щоб почуватися такою багатою.

Розвішую свій мокрий одяг на перилах надворі. День наче з дитячого малюнка — жовте сонце високо в олівцево-блакитному небі. Озираюся на будинок. Кумедна споруда — не більша за дерев'яну коробочку на палях. Зараз я бачу, що це мисливська хатина. Упізнаю її за дитячими спогадами про походи, куди ходила з татом. Не дивно, що вона здається покинутою: мисливський сезон не розпочнеться до осені, а це означає, що хатка, ймовірно, стояла замкнена від самої зими. Коли повернуся в дім, відкрию жалюзі, впущу трохи повітря. Може, залишуся тут на кілька днів оклигати, піднабратися сил.

Сідаю на верхню сходинку й підставляю підборіддя сонцю. З'їдаю кілька маринованих огірків, пильнуючи, щоб не ковтати їх надто швидко. Наразі мій шлунок, мабуть, зменшився до розмірів горошини чи перлини. Рука тягнеться до медальйона,

перш ніж я вкотре згадую, що його немає. Чи хтось уже знайшов його, чи він і досі загублений? Ненавиджу себе за таке недбальство. Ще одна річ, котра належала мені, більше не моя. От тільки тепер це не просто річ. Дещо більше. Торкаюся гострих виступів ключиць. Місяць тому я би все віддала, аби мати такі ключиці. А тепер вони лише нагадують мені, яка я слабка, яка вразлива.

«Від тебе самі шкіра та кістки лишилися», — зазвичай казала мені мама, коли я приїздила додому з коледжу, хоча ми обидві знали, що це неправда. Після першого семестру рогалики й бочкове пиво були моїми невід'ємними супутниками, та лише на останньому курсі я зуміла лишити їх позаду, коли мешкала на квартирі з двома іншими жінками й перебивалася пакетами салатного листя й смаженими на грилі курячими грудками, трохи збризнутими чимось із розряду «повірити не можу, що не олія». Тоді я вперше дізналася, що їжа може бути змаганням, і переможець, що їстиме найменше, отримує певну силу. Звісно, на початок лютого я мала жахливу шкіру, а моє волосся нагадувало солому. І я постійно перебувала в достобіса жахливому настрої. Але сила... Я не хотіла поступатися силою, що приходить зі струнκістю. Тож почала відвідувати спортзал і привчила себе любити гирі й кардіонавантаження так само, як раніше привчила себе любити те «повірити не можу, що не олія». (Я могла повірити, справді могла.)

Уважно оглядаю своє тіло. У сонячному світлі кожен тоненький волосок на руці сяє власним ореолом. Щетина на гомілках, зазвичай так ретельно доглянутих, нагадує залізну стружку в дитячих іграх із магнітом і вусами. Шкіра в різних місцях укрита мозолями, синцями, укусами й саднами, і від мене йде землистий, дещо смердючий тваринний запах. Мій живіт — об'єкт стількох оглядів уранці перед дзеркалом — плаский до ввігнутості, а стегна витончилися настільки, що майже не існують.

Це робота не лише п'яти днів, доки я харчувалась, як білка, і мало не вмерла. Ні. Це тіло — продукт дбайливого відсіювання протягом усього життя. Я так добре попрацювала над цим, що мало не зникла.

* * *

— Це не ваша провина.

Так він сказав мені в нашу першу зустріч. Я спізнювалася на роботу, страждала від ломки й похмілля і досі пахла, як минулої ночі. Я не звертала уваги, куди йду, аж раптом — БАХ! — влетіла просто у нього на тротуарі. Його кава розплескалася скрізь. Я заціпеніла від сорому, бурмотіла вибачення й пропонувала оплатити хімчистку, але він лише розсміявся.

— Це не ваша провина, — сказав він, стираючи каву зі свого манжета. — Ви як маленький горобчик. Ось, дозвольте вам допомогти.

Він нахилився й почав збирати вміст моєї сумки, що злетіла з плеча при зіткненні. Я просто стояла й дивилася, як він повзає по тротуару переді мною, цей гарний чоловік із доброю усмішкою і в дорогому костюмі. Я кинула погляд на свої нігті, обкусані під корінь. Так, подумала я. Будь ласка. Допоможи мені.

Він простягнув мені сумку, і я всміхнулася йому своєю найяскравішою усмішкою.

— Я можу купити вам ще кави? — спитала я, киваючи на порожню паперову чашечку, а він усміхнувся у відповідь і сказав:

— Звісно, але платитиму я.

Згодом, сидячи навпроти нього за коструватим столиком, я стежила, як він злизує пінку з верхньої губи, і питала, чи він колись покохав би таку, як я. Коли він спитав мене, чим я заробляю на життя, я відповіла, що працюю офіціанткою, доки шукаю щось краще. Решти я розповідати не стала. Він легко всміхнувся й сказав, що впевнений: що-небудь скоро нагодиться. Я розслабилася. Він повірив мені. Я вже відчувала, що скидаю із себе трясовину колишнього життя, як змія скидає шкіру. Він випромінював сяйво, наче потрапив під пучок сонячних променів ранньої весни. Ореол ніжності й жару. І я вже знала, що кохаю його.

* * *

«Коли я з цього виберуся»... — думаю я. Ха. Добре, якщо. Якщо я з цього виберуся, я з'їм найбільший чортів рогалик за все

своє довбане життя, і далі їстиму рогалики, батончики «Марс», баклажани з пармезаном і цілі бісові головки сиру, і вже ніколи, ніколи не намагатимусь займати якомога менше простору. Я розгодую вшир свої кляті кінцівки і більше не зрушу ні на дюйм, ніколи в житті.

Меґґі

Я дочекалася заходу сонця, перш ніж вирушити до кварталу Гасових Ліхтарів. Я позначила бар на мапі, та коли дісталася туди, на вивісці було «Рубін», а не «Сапфір». Вибивала на дверях пояснив, що днями в них змінилося керівництво. Не дуже вигадливий новий керівник, подумала я. Спитала, чи знав він Еллі, але він лише похитав головою, а потім розсунув фіранки і впустив мене.

У приміщенні було так темно, що я не побачила би власної руки, якби тримала її перед обличчям. Залом були розкидані низенькі столики, а позаду, на невеличкій платформі, містився танцмайданчик. Відвідувачі були майже скрізь чоловіки, а офіціантки — високі, розкішні створіння в коротких спідничках і на неймовірно високих підборах — скрізь жінки. Я присіла біля шинквасу й замовила в недовірливого бармена джин з тоніком.

— Упевнені, що не помилилися закладом? — спитав він, підіймаючи брову. Я замовила напій і намагалася стримати тремтіння в руках, дістаючи із сумочки гаманець.

Я зачекала, доки переді мною з'явився напій, поклала двадцятидоларову купюру на стільницю, а вже тоді взялася розпитувати його.

— Ще раз, як її звати? — перепитав він, нахиляючись, аби чути щось крізь неослабний гамір.

— Еллісон, — вигукнула я, а він похитав головою й насупився.

— Нічого такого не пригадую, але я тут лише півроку.

— Є тут хтось, кого можна спитати?

Я бачила, що він вагається, питає себе, чи не буде від мене неприємностей, і це тривало надто довго.

— Будь ласка?

Він знизав плечима й тицьнув у бік рудої дівчини, що вистукувала пальчиком по екрану за шинквасом.

— Спитайте Ді, — сказав він. — Вона тут від самого початку.

Я подякувала йому. Ковтнула джину з тоніком — розбавленого — й чекала слушного моменту заговорити з нею. Той нарешті настав, коли вона обійшла навколо шинквасу, щоб узяти з холодильника пляшку шампанського.

— Перепрошую, — гукнула я, і вона глянула на мене, одразу сховавши обличчя за маскою чемної нетерплячості.

— Джиммі підійде до вас за секунду, люба, — гукнула вона, киваючи на бармена.

— Він сказав поговорити з вами. Гадає, що ви можете мені допомогти.

Вона закотила очі, але глянула на мене з поблажливою усмішкою та сперлася ліктями на шинквас. Я вирішила, що вона мені подобається.

— Гаразд, але швиденько — клієнт чекає.

— Я гадала, чи знаєте ви мою доньку, Еллісон. Еллісон Карпентер.

Усмішка зів'яла.

— О, чорт, — промовила вона, і раптом за всім тим макіяжем я побачила обличчя. Вона була юна й налякана. — Ви мама Еллісон?

Я кивнула.

— Ви знали її?

Вона кинула погляд на двері, ніби чекала, що крізь них зайде Еллі.

— Так, — тихо промовила вона. — Ми були подругами.

З'явився бармен і поплескав її по плечу.

— За столиком 18 уже нервують.

Вона кивнула й узяла пляшку шампанського та два порожні келихи.

— Не можу говорити зараз, — квапливо промовила вона. — Ми можемо зустрітися після моєї зміни?

— О котрій?

— Опівночі. Я чекатиму вас надворі.

— Я прийду.

Вона вже зібралася йти, коли обернулася.

— Стережіться, тут стає трохи лячно вночі. Якщо хтось чогось хотітиме, просто йдіть собі далі. І перекажіть Хуану, що я просила наглянути за вами. Це той хлопець на дверях.

Я дивилася, як вона розпрямляє хребет, скидає голову й фіксує усмішку на обличчі, перш ніж продефілювати до чоловіка, що чекав за столиком 18. Вона спритно зігнулася в талії, ставлячи пляшку на стіл, і я бачила, як руки клієнта ковзнули по краю її спідниці, доки вона наливала шампанське.

Я відвела погляд. Щось коїлося в цьому місці, якась підводна течія, і йшлося не лише про переоцінені розбавлені напої. Я зупинила бармена, коли той проходив повз мене.

— Чому всі відвідувачі — чоловіки? — спитала я, але той лише похитав головою.

— Гадаю, їм подобається атмосфера, — сумно всміхнувся він. Я влила в себе залишки напою, злізла з барного стільця й попрямувала в ніч.

Наступні кілька годин я блукала, зазираючи в запітнілі вікна китайських ресторанів і мексиканських кав'ярень, повз відчинені двері барів, звідки шум валом обрушується на тебе. Траплялися й порожні закутки, де бездомні розстеляли собі спальні мішки, а люди переступали через них і обминали, наче камені в струмку. Я намагалася розібратися в тому, що бачила там, у барі. Невже Еллі справді була однією з тих дівчат у міні-спідничках, яких мацають похмурі старигани в костюмах?

Я шкодувала, що вона не прийшла до мене. Якщо їй так сильно потрібні були гроші, вона могла звернутися до мене — я б їй їх дала. Я б віддала їй усе.

Певно, вона мене ненавиділа. Думка про це заповнила мій розум, наче повітряна кулька, витісняючи решту думок. Певно, вона мене ненавиділа, якщо вважала за краще працювати в такому місці, ніж просити мене про допомогу.

За чверть до півночі я знов повернулася до «Рубіна». Цього разу входити не стала — не могла на це дивитися. Хуан усміхнувся й спитав, чи мені не холодно, навіть запропонував збігати всередину й принести мені чаю, благослови його Боже, хоча ніч була ще тепла. Я похитала головою й стала розпитувати про нього: звідки він, що тут робить, але він лише знизував плечима й казав, що надовго тут не затримається. У таких місцях проводиш час, чекаючи, доки підвернеться щось інше.

О десятій хвилині по півночі вийшла Ді. Вона була в мішкуватих джинсах і кросівках, але й досі повністю нафарбована. Взявши під руку, вона повела мене до їдальні, яка притулилася нижче по вуличці. Освітлення в залі було надто яскраве, і коли ми вмостилися на червоній шкіряній лаві, я побачила, що її туш де-не-де розтеклася під очима рівними смужками. Не така вже вона і юна, подумала я.

— Хочете чого-небудь? — спитала вона і знаком покликала офіціантку, не дивлячись у меню. — Кави?

Я похитала головою.

— Якщо я зараз вип'ю кави, то нізащо не засну. Мені лише склянку води, будь ласка.

Вона кивнула й замовила собі філіжанку кави й бутерброд із підсмаженим сиром.

— Знаю, що не варто, — сказала вона, погладжуючи свій плаский живіт, — але після зміни я завжди вмираю з голоду.

Ми говорили ні про що, доки не з'явилась офіціантка з нашими напоями. Я спостерігала, як Ді довгим струменем всипає цукор собі до кави.

— Я люблю солодку, — сказала вона, упіймавши мій погляд, і підморгнула. Я усміхнулася навзаєм. Так, вона мені подобалася. Добра дівчина.

— То ви з Еллі були подругами? — нагадала я, відсьорбнувши води з льодом.

Обличчя Ді засяяло.

— О Боже, так. Вона була мені наче молодша сестра, якось так. — Вона похитала головою, і її очі застелив сум. — Повірити не можу, що її немає.

Я нахилилася через стіл.

— Ді, ви розмовляли з нею перед тим, як вона сіла на той літак? Вона вам щось казала — що-небудь про нього, куди вони прямували, чому?

Вона не відривала очей від столу.

— Останнім часом ми практично не розмовляли.

Моє серце впало.

— Невже? Чому?

Вона знову похитала головою. Узяла цукерничку, перевернула її, лишивши маленьку купку цукру на столі, і стала водити у ній пальцем. Її нігті були обкусані під корінь.

— Будь ласка, Ді.

Вона не дивилася мені в очі.

— Це важливо. Чому ви з нею не розмовляли?

Вона знизала плечима.

— Гадаю, він вважав, що я її не гідна.

Вона змела цукор із краю стола собі в долоню, а тоді відкинула голову й витрусила цукор до рота.

— Це Бен так вважав?

Вона кивнула. Кілька піщинок цукру пристало до її намащених блиском губ, і я придушила бажання потягнутися через стіл і витерти їй рот. Їй було років тридцять п'ять, але вона досі нагадувала маленьку дівчинку, що нап'яла височезні мамині підбори й бавиться перевдяганням.

— Ви з ним бачилися? — не відступала я.

Вона знову втупила очі в стіл.

— Лише раз. Приходив забрати її після роботи якось уночі. — Її обличчя потьмяніло. — Він був небалакучий. Ми запросили його випити, але до бару він не пішов. Просто сидів надворі у своїй шикарній спортивній тачці й чекав на неї.

Вона метнула погляд на мене.

— Потому вона просто... зникла. Ще кілька тижнів попрацювала в барі, але то було вже не те. Видно було, що її серце до цього не лежить. А потім одного дня вона просто приходить і йде. Жодного сповіщення абощо. Просто забрала свої речі

й пішла. — Вона похитала головою. — Довелося два тижні тягнути подвійні зміни, щоб відпрацювати за неї.

— Не схоже на неї.

Кожен вчитель, що в неї був, кожен бос на тимчасовій літній роботі, якою вона займалася, — усі казали те саме: Еллі надійна. По ній можна годинник звіряти. Вона ніколи отак не тікала, особливо якщо це ставило друга в скрутне становище.

— Вона назвала якусь причину?

Ді розсміялася. Я бачила срібло її пломб.

— Не було потреби. Усе було очевидно.

— Він?

— Він не хотів, щоб вона працювала. Хотів цілком загарбати її собі у своїй великій квартирі в пентхаусі. — Вона похитала головою. — Він ніби причарував її чи ще щось. Я як побачила їх разом, то одразу зрозуміла, що вона влипла.

Вона кинула погляд на двері, і я відчула, як її коліно витанцьовує під столом. Вона починала нервувати. Часу в мене лишалося обмаль. Я хотіла говорити з нею якомога довше.

— Ось, — сказала я, підзиваючи офіціантку. — Дозвольте, я вам ще чогось куплю. Шматок пирога чи щось інше.

Вона похитала головою.

— Дякую, не треба.

Вона майже не торкнулася свого бутерброда. Я спостерігала, як її пальці нервово вистукують по чашці.

— Насправді мені вже час іти, — сказала вона, кидаючи погляд на годинник. — Я де з ким зустрічаюся за півгодини.

— О цій порі ночі? Хіба не запізно? — Я знала, що кажу, як набридлива мати, але нічого не могла з собою вдіяти. Я та, хто я є. Була.

Вона потяглася через стіл і потисла мені руку.

— Ви така мила, — сказала вона. І тоді я помітила, які великі в неї зіниці — наче дві великі чорні тарілки, що плавають у синьому. Вона почала збирати свої сумки. — Візьмете гроші за їжу?

Я відмахнулася. Мусила втриматися, щоб самій не дати їй пачку готівки зі свого гаманця й наказати замовити собі ще гарячої їжі. Вона мала такий вигляд, наче постійно голодувала.

— Якщо згадаєте що-небудь про Еллі, — узагалі що-небудь, — зателефонуйте мені, гаразд?

Я записала свій номер на папірці й подала їй. Вона кивнула і сховала його в бюстгальтер, але очей не зводила з вулиці, і я бачила, що вона вже не слухає мене. Коли вона попрямувала в ніч, я знала, що більше нічого від неї не почую.

Еллісон

Я доїдаю останній маринований огірок і прямую назад до хати. Другий день я тут, другу ніч сплю під дахом біля розтопленої грубки, закутавшись у вовняну ковдру. Порізи на моєму тілі починають загоюватися, біль у м'язах слабшає. Може, залишитися ще на ніч? Може, на дві? Дам собі трохи спочинку, перш ніж рушати далі.

Починаю розплутувати вузлики по всій довжині мотузки, знайденої всередині рятівної скрині. Мої пальці незграбні й нечутливі, подушечки зідрані. І увесь цей час обручка на пальці кидає мені бісики. Діамант потьмянів від бруду, та все ж примудряється блищати.

* * *

Він освідчився мені на Сансет-Кліф після довгого дня на пляжі. Ми були засмаглі і в піску, коли він став на коліно, і, цілуючи його, я відчувала присмак моря на його губах. Тієї миті все було прекрасне, адже там були лише ми вдвох і більше нікого.

Я хотіла, щоб деякий час це було лише між нами, як скарб чи таємниця, але він наполіг на святкуванні заручин. Сказав: його рідні образяться, якщо ми не відсвяткуємо разом із ними, та й клієнти на це очікують.

— Хочу хизуватися тобою перед усім світом, — казав він, цілуючи внутрішній бік мого зап'ястка.

Він купив мені сукню для свята — «Прада», перламутрово-рожеву, шовкову. Я була в душі, а Бен пішов на роботу, і коли я вийшла, сукня спочивала на ліжку, мов молода наречена. Найпрекрасніша річ, що я коли-небудь бачила. Я кинулася приводити себе до ладу, щоб приміряти її, та коли нарешті це зробила, блискавка не сходилася. Я перевірила ярлик. Вона була на два розміри менша за мій природний розмір і на один менша за останню сукню, що я купувала собі місяць тому. Мені не стало духу сказати йому, що сукня не підходить. Не хотіла вказувати на його помилку, принаймні тоді, коли він зробив такий милий жест, а сукня була така прекрасна.

Два тижні я ходила до спортзалу двічі на день. Я бігала, стрибала, крутилася й поступово меншала, втягувалася, стискалася, а потім сиділа в сауні до повного виснаження власною праведністю. Кожна крапля поту була кроком до очищення, до спокути. Я їла парову рибу з овочами й пила воду з лимоном і кайєнським перцем. Вага танула, доки мої вилиці не почали стирчати двома гострими лезами крізь овал лиця.

Щовечора Бен твердив мені, яка я красуня, і я знала, що воно того варте.

Щодня по обіді я зустрічалася з Амандою, щоб обрати столові прибори, скатертини, канапе, авторські коктейлі. Ми складали список гостей, обирали запрошення. «Кремовий колір — несмак, — казала Аманда. — Білий має дешевий вигляд». Я заїкнулася про те, щоб запросити Ді або Тару, але Бен погладив мене по голівці й пояснив, що вечірка з нагоди заручин — це радше захід для налагодження ділових зв'язків, аніж світська подія. Вона має відбутися за правилами. Я зрозуміла. Більш за все на світі я хотіла відповідати правилам. Він урятував мене, і я не збиралася соромити його.

Я думала про те, щоб зателефонувати матері. Часом я навіть заходила так далеко, що набирала її номер, але ніколи не натискала «Виклик». Я намагалася уявити собі розмову. Я вибачуся, і вона теж, а тоді ми разом візьмемося надолужувати згаяний час. Вона захоче знати, де я була, а я не могла вигадати, що їй відповісти. Вона питатиме мене і про моє теперішнє життя:

де я працюю і з ким проводжу свій час. Я уявила, як кажу їй, що заручена з чоловіком, котрого вона в житті не бачила, таким багатим, що мені ніколи не доведеться працювати знову. Я вже чула біль у її голосі, її осуд. Вона не зрозуміє життя, яким я жила, — ані старого, ані нового. Я клала телефон і викидала думку про неї з голови.

Я вживала проносне. Два проносних. Я більше не спала на животі, бо мої тазові кістки врізалися в матрац, і біль будив мене вночі.

Я переконала себе, що в утриманні — сила. Було певне задоволення в тому, щоб тримати рота на замку й хитати головою. Ні, казала я знов і знов. Ні, дякую.

У вечір святкування сукня легко застебнулася на мені. Коли ми увійшли до кімнати, всі змовкли й витріщилися. Я шукала в кімнаті дружнє обличчя, доки згадала, що немає жодного, а тоді зобразила на обличчі усмішку, відпрацьовану перед дзеркалом. Милу. Скромну. Невинну. Наче я одна з них. Жінки гуртом оточили мене й казали, який чудовий у мене вигляд, яка я стрункa та розкішна. Питали, як я досягла цього, але я лише всміхалася, знизувала плечима й твердила: кохання, це все кохання.

* * *

Заходжуся відчиняти жалюзі на плексигласовому вікні. Хочу, щоб сонце лилося в хатину. Хочу ніжитись в його променях, наче кішка. Хочу порозкошувати хоча б хвилину. Хочу забутися.

Щось підвертається під ногу, і мене хитає вперед. Намагаюся не впасти, але пізно — важко приземлююся на коліна, поранена рука треться об килим, рана відкривається знову.

— Чорт, — бурмочу я, а потім знов, з усієї сили: — ЧОРТ!

Звук луною відбивається у стінах хати. Глибоко вдихаю, потім ще раз, а тоді обертаюся глянути, що ж це поставило мені підніжку.

Така дрібничка, що дивно, як я взагалі на неї натрапила. Усього лишень маленька зазубрина в дереві під килимом, а поряд із нею — щось схоже на тонку підняту губу. Протираю її пальцями взад і вперед. Лише виступ у дереві? Ні, для цього він надто

ідеальний, надто гладкий. Відсуваюсь і скидаю сумку на підлогу. Нахилившись, знову торкаюся цього місця. Явно не сучок. Може, деревна тріска лишилася, відколи поклали килим? Загублений цвях? Однак я не можу зрушити його. Здається, він якимось чином закріплений на підлозі. І, схоже, навмисно.

Підповзаю туди, де підлога переходить у стіну, і намагаюся пальцями відгорнути край килима. Той не рухається. Дістаю з сумки ніж і вганяю його між килимом і підлогою, підважуючи, ніби ломом. Скобки відлітають одна за одною, доки нарешті мені вдається вчепитися в килим і відірвати його кількома міцними ривками.

Там, посередині голої підлоги, є крихітний металевий засув, що захищає вирізаний у фанері сховок.

Відчиняю кришку. У мерехтливому світлі важко зазирнути всередину, але можна розгледіти край тонкої, низенької скриньки, опущеної в діру в підлозі. Всередині скриньки, сповита м'яким клаптем тканини, мов новонароджене дитя, спочиває рушниця.

Мисливська рушниця. Дуло довге й тонке, приклад з відполірованого горіха. Обережно беру її й тримаю в руках. Вона легша, ніж я очікувала, — два з половиною-три кілограми, не важче. Прикладаю її до плеча й дивлюся в приціл, наводячи його на вікно. Уздовж хребта пробігає холодок.

Рухаючись тихо, наче хтось може побачити, я притуляюся до стіни. Довгий шкіряний ремінець волочиться по підлозі. Беру до рук коробку з патронами й жбурляю до сумки. Жодного сенсу носити незаряджену рушницю, принаймні не тут і не зараз. Кидаю погляд на дуло рушниці, що цілиться в небо, і щось у мені розслабляється.

Це новий різновид сили, думаю я, кладучи рушницю біля дверей.

І, гадаю, цей мені подобається.

Меґґі

Наступного дня я покинула мотель рано-вранці, після того як виїхала з номера й залишила валізу за стійкою реєстрації. Я від-

літала вночі попри те, що тільки-но сюди прибула. Коли повернуся, на мене чекатиме страшенна втома від зміни часових поясів, проте довго бути у від'їзді я не хотіла — раптом з'являться новини, хоч я до пуття не знала, які. До того ж треба бути присутньою на поминках. Від згадки про них моє серце впало.

Стояв черговий погожий день з блакитним небом і температурою сімдесят вісім градусів[1], і сонце грало в капотах машин на парковці. Я пригадала вчорашню червону спортивну машину і знову спитала себе, чи це та ж, яку я бачила в Ла-Хойя. Звісно, ні, сказала я собі. Якщо я так думаю, то вже зовсім піддалася смутній параної, що переслідувала мене від самої звістки про Еллі. До того ж я в Каліфорнії — у краю червоних спортивних автівок. Це просто збіг, нічого більше.

Спочатку я попрямувала до їхньої оселі. Вона була наче уламок скла, що розтинає небо — суцільні гострі краї та кути. Не з таких будинків, що я могла би схвалити. За столом консьєржа сидів чоловік у темно-синьому костюмі. Я спитала його, чи міг би він зателефонувати до квартири на випадок, якщо там хтось є. Спочатку він не хотів — гадаю, тут устигли побувати безліч журналістів, що рознюхують і розпитують довкола, — та коли я пояснила, хто я, його обличчя розпливлося в усмішці.

— Вона була чудова дівчина, ваша донька, — промовив він, і його очі сяяли. — Завжди знаходила час для всіх. Він теж.

Я спробувала приховати свій подив. Він похитав головою, голос погрубішав.

— Гірко було дізнатись, що сталося. Кажу ж, вони були чудовою парою. Дуже уважні. Навіть пам'ятали, як звати моїх дітей.

Я примусила себе усміхнутися.

— Ви маєте дітей?

Він дістав із шухляди фотографію й підсунув до мене через стіл. Маленький хлопчик років п'яти й дівчинка років семи стояли обійнявшись, натягнувши на обличчя завчені усмішки.

---

[1] 26 градусів за Цельсієм.

— Чарівні, — сказала я, дивлячись на їхні вкриті ластовинням личка. Дівчинка трохи схожа була на Еллі в цьому віці. Особливо очима.

— Я від них божеволію, але до нестями люблю.

Мить він дивився на них, перш ніж сховати фотографію назад до шухляди. Він кинув на мене погляд і скривився.

— Не можу уявити, як це — втратити одного з них.

Це був слушний момент. Якщо він і скаже «так», то тільки зараз.

— Не хочу наражати вас на неприємності, — мовила я, — але якби я якось могла...

Я махнула в бік ліфта.

— Дозвольте, я зателефоную нагору, — сказав він, беручи телефон. — Я бачив, як туди підіймалась економка. Може, вона могла би вас упустити.

Економка — жінка із суворим обличчям на ім'я Тереза — хмикнула, відчинивши двері, однак відступила вбік, пропускаючи мене.

— Я йду за п'ять хвилин, — сказала вона й попрямувала до кухні. В руці у неї гойдався оприскувач з вибілювачем.

Квартира приголомшувала, і не в доброму сенсі. Не зрозумійте мене хибно — я бачила, що вона гарна, навіть якщо мені й не до смаку. Все було біле, без жодної плямочки, і на вигляд дороге. У такій оселі я побоялась би сісти, не те що випити келих червоного вина. Радше вона приголомшувала фізично. Стоячи посеред величезної скляної коробки й роздивляючись усі ті предмети розкоші, що оточували Еллі, я нарешті збагнула, як мало знала її. Невже моя донька справді була з тих, кому все це подобалося? Невже їй зручно було сидіти на цій білій канапі чи ступати по плюшевому килиму в своїх шкарпетках?

Я пригадала наші родинні різдвяні свята, як ми втрьох сиділи у вітальні, пили «Бейліз» і розгортали коробку цукерок «Рассел Стовер», а по телевізору тим часом лунало «Біле Різдво». На Еллі були старі лижні штани й светр із оленем, які вона діставала щороку, і кінчик її зібраного у хвіст волосся звисав на підлокітник, доки вона рилася в коробці шоколаду в пошуках

цукерки з малиновою начинкою. Чи колись вона лягала так само на цю канапу? Чи засинала на ній, злегка розтуливши рот, стиснувши разом підошви стоп, з легким трепетом повік уві сні?

Я не уявляла цього ні на мить, але я багато чого про неї не уявляла і, схоже, щодня пересвідчувалась у власних помилках.

Я зазирнула до кухні, де Тереза на своїх чотирьох драїла підлогу. Дивна, мабуть, робота — прибирати квартиру, у якій ніхто не мешкає. Що станеться з цим житлом, питала себе я. Гадаю, його родина продасть його. Я уявила собі рекламу ріелтора, пересипану словами на кшталт «розкішне», «ексклюзивне», «елітне житло». Дурня. Усе це.

Спальня була менша, ніж я очікувала — лише велике двоспальне ліжко й тумбочки по боках. У кутку приткнувся туалетний столик, а на ньому стояло дамське дзеркало. Поверхня столика була порожня. Де її прикраси? Її косметика? Та Еллі, котру я знала, весь столик уставила би парфумами, лаком для волосся, крихітними коробочками тіней з блиском і цілим рядом тюбиків помади. Чарльз скаржився на кількість косметичної продукції, яку вона розставляла на краю ванни. Щоранку ми чули грюкіт, коли він намагався потрапити в душ. Я висунула шухляду столика: порожньо. Його вміст начисто прибрали.

Я підійшла до шафи через кімнату, смикнула двері на себе й побачила цілий ряд охайно випрасуваних сорочок на ґудзиках — білих, рожевих і блідо-блакитних, — і гак, наче гірляндами, увішаний кравatками. Я перейшла до іншої шафи. Брюки на вішаках, костюми з похмурим блиском дорожнечі. Полиці уставлені начищеними до блиску черевиками з єдиною парою битого тенісного взуття й добіркою шкіряних ременів, згорнутих, наче змії.

Жодного предмета її одягу. Жодного.

Я була розлючена. Підійшла до тумбочок, висунула шухляди, зазирнула під ліжко. Від неї нічого не лишилося, жодного сліду. Невже вона справді тут жила? Може, я все не так зрозуміла. Може, вона мала інше помешкання, окреме від його. Може, мені дали не ту адресу. Може, я божеволію.

Тоді я й побачила її, застряглу під товстою грудою килима: довгу біляву волосину. Нігтями висмикнула її й піднесла до світла. Самий кінчик волосини був каштаново-рудий. Це була Еллі. Напевне.

Я почула шум за спиною і, обернувшись, побачила Терезу, що стояла у дверях, схрестивши руки. Обличчя перерізала усмішка.

— Моя зміна закінчилась, а понаднормово мені не платять. Якщо хочете залишитися довше, доведеться мені зателефонувати місіс Ґарднер.

Я підвелася на ноги.

— Де її речі?

Вона знизала плечима з демонстративно байдужим обличчям.

Знайомий гнів захлеснув мене. Вони — всі вони — хотіли знищити будь-яку згадку про неї, але я їм цього не дозволю.

— Що вони з ними зробили? Я маю право на речі моєї доньки. Ці речі тепер належать мені. Вони не мають права...

— Він усе робив заради тієї дівиці.

Її голос був тихий, майже як сичання.

Мої очі метнулися до неї.

— Ви про що?

— Він віддавав їй усе, а вона цього не цінувала. Приймала як належне.

Жінка схрестила руки на грудях. Вона була присадкувата, плечима заповнювала майже весь дверний отвір. Я раптом усвідомила, що я одна в квартирі з незнайомкою, і ніхто, крім чоловіка внизу, не знає, що я тут. Її очі нерухомо, не кліпаючи впивалися в мене.

— Ваша донька не заслуговувала на нього.

— Ваша правда.

Кров оглушливо калатала в моїх вухах. Я була налякана, та не давала їй побачити цього.

— Вона заслуговувала на краще.

Жінка похитала головою. Її рот витягнувся в тугий мотузок.

— Ідіть геть.

Еллісон

Я чую його раніше, ніж бачу: низьке ревіння двигуна і шерех шин на гравії. Кидаю погляд за жалюзі на вікні й бачу передній край позашляховика, що виїздить із-за дерев. Бачу силуети двох чоловіків у салоні.

Чую, як зачиняються зі стукотом дверцята і важкі кроки на ґрунті.

— Бачиш що-небудь?

Чоловічий голос, глибокий і близький.

Мій мозок гарячково працює. Просто по той бік цих тоненьких дверей лежить порятунок. Теплий одяг, зручне ліжко й гаряча їжа. Господи, їжа. Ще теплі багети, намащені підсоленим маслом. Чізбургери із соковитими котлетами слабкого просмаження, перекладеними беконом. Шоколадний торт з ванільною глазур'ю й посипкою, який готувала мені мама на день народження. Ґуакамоле.

— Не схоже на те.

Ще один чоловічий голос, трохи вище регістром. Теж близький.

«Якщо вони знатимуть, що ви живі, вони знайдуть вас».

Я чую, як вони човгають надворі, обходячи по периметру будівлю. У вікні з'являється силует одного з них, на мить затуляючи сонце, і в хаті тьмяніє.

Я можу померти в лісах. Я вже мало не вмерла кілька разів. Скільки ще шансів я матиму?

Просто скажи щось. Відчини двері, нехай вони побачать тебе. «Мені потрібна допомога». Скажи ці слова. «Будь ласка, мені потрібна ваша допомога».

«Ви хоч знаєте, з ким зв'язалися?»

— Ти це бачив? — запитав чоловік із низьким голосом. Прозвучало схвильовано.

— Гадаєш, це свіже?

— На вигляд надто чисте, щоб бути несвіжим.

Мабуть, я щось залишила надворі — щось із прання, вивішеного сушитися на сонці, може, шкарпетку чи щось зі спідньої білизни. Я збентежена цією думкою. Викрила себе.

«Коли все спливе на поверхню й вони дізнаються, що ви зробили, вони вас уб'ють».

Притискаюся спиною до стіни.

— Перевіримо всередині.

Миттю дивлюся на двері. Одвірок зламаний, але замок — важкий навісний замок — досі звисає зі своєї клямки. Чи встигну я вчасно? Вибору немає — я мушу спробувати. З глухим биттям серця в грудях кидаюся через кімнату. Кроки на сходах, важкі. Рукою стискаю замок, але пальці тремтять, обмацуючи його. Ніяк не можу запхнути скобу в діру. Чоботи човгають по ґанку. *«Ну ж бо, Еллі. Зараз або ніколи».* Лунає клацання, і замок замикається. Я чую, як один із них добувається всередину з того боку, і понівечений одвірок напружується під тиском. Притискаюся до дверей і навалююся на них усім тілом, благаючи, щоб ті витримали. Чую хрипкий подих чоловіка, напруженого від натуги.

— Кепсько, — нарешті каже чоловік з вищим голосом, і тиск на двері раптом припиняється.

Відчуваю жар їхніх тіл, доки вони стоять на сходах, зважуючи свої варіанти. Затамовую подих, серце високо й гучно калатає в грудях. Легені надриваються. Ідіть, мовчки горлаю я. Негайно йдіть.

Я чую, як вони човгають і зітхають.

— До біса це. Ходімо.

Один із них востаннє штовхає двері, а тоді я чую, як їхні кроки віддаляються по сходах і по гравію, гримають дверцята, заводиться двигун, і під тріскіт шин позашляховик від'їжджає. Лише коли вже не чую двигуна, я дозволяю собі видихнути, і тієї миті в мене темніє в очах.

Ось і все. Мій єдиний шанс на порятунок зник.

«Кожен має свою ціну. Ви ніколи не знаєте, кого підкупили».

Але можливо, просто можливо, я знову врятувала себе.

* * *

Чашки ніжно дзенькнули на блюдцях, коли служниця поставила їх на стіл.

— Цукру? — спитала Аманда, уже вкинувши ложечку цукру у філіжанку й помішуючи маленькою сріблястою ложечкою.

— Так, дякую. — Я роблю ковток і втримуюся, щоб не скривитися. Кава не міцна й до болю солодка, анітрохи не схожа на ту, що я зазвичай п'ю. Я пригадала кавоварку в мами на кухні, як вона накладала у фільтр столові ложки кавових зерен з гіркою, як рівномірно крапала машина, і запах темних смажених зерен у повітрі. Я зробила ще ковток і поставила чашку на блюдце. До смаку я звикну, як звикла до всього решти.

— Які плани щодо весілля? — спитала вона, а тоді простягла руку й узяла щоденник у шкіряній палітурці, не чекаючи на відповідь. — Я розмовляла з людьми в «Торрі-Пайнз», — продовжувала Аманда, гортаючи сторінки. — Вони можуть 17-го числа, тож я сказала їм притримати цей час для нас.

Вона яскраво всміхнулася.

— Звісно, вибір за тобою. Не хочу нікому наступати на ноги.

Легкий напад паніки охопив мене. Ми ще не обговорювали місце проведення. Насправді ми нічого ще не обговорювали, окрім випадкової фантазії про втечу на якийсь тропічний острів, щоб там усамітнитися. Тепер я збагнула, яке це було безглуздя. Звісно, це буде Амандине весілля. Повірити не могла, що колись думала інакше.

— Упевнений, усе пройде бездоганно, мамо. — Бен упіймав мій погляд і підморгнув, і я відчула, що розслабляюся. Весілля не мало значення. Нехай планує все, мені байдуже. У мене є він.

Увійшов Девід із газетою під пахвою й сів до столу.

— Пробачте, що запізнився.

Він відсьорбнув із філіжанки, яку подала йому Аманда, і насупився.

— Чому, чорт забирай, ніхто в цьому домі не може зробити чашку пристойної кави?

— Ми щойно обговорювали весільні плани, — сказала Аманда. — Зупинилися на «Торрі-Пайнз».

— Прекрасно, — відсторонено мовив він. — Бене, можна тебе на кілька слів?

Ми з Амандою дивилися, як двоє чоловіків покидають кімнату, й обмінялися чемними усмішками.

— Ти вже думала про сукню? Я знаю прекрасну жінку в Сейбр-Спрінгз, яка шиє сукні на замовлення...

Я чула гомін їхніх голосів у кімнаті за сусідніми дверима. Аманда продовжувала патякати. Вона знала імена флориста, найкращого постачальника страв, найкращого весільного розпорядника. Я постійно кивала, не дослухаючись. Голоси в сусідній кімнаті лунали вже гучніше, фрази ставали все більш уривчастими. Вони сварилися. Я напружувала слух, намагаючись розібрати слова, але ті губилися між куполом стелі й товстими стінами будинку. Я погодилася на каре ягняти в ролі основної страви, погодилася, що інжир, загорнутий у прошуто, стане елегантною закускою. Хтось важко гримнув кулаком по столу, і ми обидві підстрибнули.

Двері відчинилися, увійшов Бен і сів. Батька з ним не було. Дрібні краплини поту проступили в нього на чолі вздовж лінії росту волосся, і я бачила, як дрижить м'яз його щелепи.

— Отже, — сказав він, приклеївши до обличчя усмішку, — ви вдвох уже спланували ціле весілля, доки мене не було?

Дорогою додому я намагалася розпитати його, про що він розмовляв із батьком, але він лише відмахнувся.

— Нічого, — сказав він, простягаючи руку й торкаючись великим пальцем моєї щоки. — Просто родинна справа.

Але я бачила, як м'яз його щелепи здригнувся знову.

* * *

За двадцять хвилин я вже зібрана й іду на схід. У сумці деренчать бляшанки супу, каністра з водою хлюпає на боці, на шиї теліпається рушниця. Знайомий біль пронизує знову, з кожним кроком сильніший, і коли хатка ховається за лісом, симфонія болю вже лунає у всій красі.

Меґґі

Більшість фармацевтичних компаній у Сан-Дієго розташовувались на узбережжі в Ла-Хойя або Дель-Мар, але не «Прексілейн». Вона містилася в діловому центрі, просто на набережній, у хмарочосі зі скла й металу, що тягнувся в чисте синє небо. Я припаркувала машину на стоянці «Ейс» біля Вест-Еш і пройшлася до пристані. У повітрі пахло риб'ячими тельбухами й бензином.

Я не знала напевне, який у мене план. Якщо чесно, плану як такого не було. Я знала, що його тут не знайду. Ніхто не призначав мені зустрічі, я навіть не мала імені, щоб назвати на прохідній. Але здавалося важливим спробувати.

Перед будівлею пролягав широкий бетонний майданчик, з боків обнесений охайними ящиками червоних і жовтих гвоздик. У склі будівлі відбивалося сонце, і, наближаючись, я мусила прикривати очі. Був майже обідній час, і кілька людей сиділи на лавах біля будинку, поїдаючи їжу з пакетів, водночас читаючи книгу чи тицяючи у свої телефони. Це більше нагадувало сцену з фільму, ніж з реального життя, та, може, це просто була Каліфорнія. Увесь цей блиск здавався мені неприродним.

Жінка на прохідній дивилась, як я підходжу до її широкого дерев'яного стола.

— Перепрошую, — сказала я, піднімаючи руку й пригладжуючи волосся. Зобразила найбільш благонадійну усмішку. — Я гадала, чи не допоможете ви мені.

Вона кивнула, і її очі знов повернулися до великого чорного монітора, розташованого в неї перед обличчям.

Я кашлянула.

— Хотіла би знати, чи є в «Прексілейні» хтось, хто міг би поговорити зі мною. Моя донька, вона...

— Ім'я?

— Меґґі, — запнулася я. — Маргарет Карпентер.

Вона кивнула і щось набрала на клавіатурі.

— Поставте ім'я ось тут і розпишіться, — сказала вона, постукуючи по папірцю на столі. Я старанно вивела своє ім'я

друкованими літерами, а тоді надряпала підпис у сусідньому квадратику. Вона подала мені ламінований папірець з приробленою ззаду маленькою металевою прищіпкою.

— Сорок третій поверх, ліфт Б.

Я взяла перепустку й почепила до краю блузки. Вона злегка пахла старою копіювальною машиною, якою ми користалися в бібліотеці багато років тому, перш ніж мені купили модний «Ксерокс».

— Добре, — кивнула я. — Гаразд. Дякую.

Я вагалася. Мармуровий вестибюль був неосяжний, завширшки з футбольне поле. Я гадки не мала, де тут ліфт Б.

Жінка, певно, помітила вираз мого обличчя й зглянулася.

— Ліворуч, — підказала вона, кивнувши в бік віддаленого коридору. — Ви побачите вказівники.

Її очі знов повернулися до монітора, а пальці запурхали над клавіатурою.

Я відчула шквал тривоги, коли ліфт підносив мене на 43-й поверх. Я не знала до пуття, що тут роблю й на що розраховую. Двері відчинилися у ще один вестибюль, цього разу оформлений у кремовій і коричневій шкірі. Ще одна секретарка — цього разу білява й усміхнена — сиділа за широким дерев'яним столом. Вона яскраво всміхнулася мені, коли я вийшла з ліфта.

— Вітаю в компанії «Прексілейн»! Будь ласка, сідайте. Містер Гатчінсон вийде за хвилину.

Я спантеличено глянула на неї. Я гадки не мала, хто такий містер Гатчінсон, і була цілком упевнена, що він мене не чекає.

— Гадаю, сталося певне непорозуміння.

Вона різко подивилася на мене.

— Ви не з «Гіперіона»?

Я похитала головою. Позаду неї, крізь прочинені двері з матованого скла я бачила кабінет у стані заворушення. Вона простежила за моїм поглядом і хутко зачинила двері.

— Пробачте, — сказала вона, опановуючи себе. — Я подумала...

Вона винувато похитала головою.

— Вибачте, сьогодні просто божевільний день. Чим можу допомогти?

Мої долоні пітніли. Я стиснула їх і зробила крок уперед.

— Я... тобто, моя донька Еллісон, вона була заручена з Беном Ґарднером, і...

Обличчя жінки насупилося.

— Співчуваю вашій утраті. Еллісон була милою. Ми всі були вражені, почувши, що сталося.

— Дякую вам. Я хотіла би знати, чи можна тут із ким поговорити, з кимось, хто міг би розповісти мені...

Що? Що я хотіла знати? Жінка уважно дивилася на мене, і похмурий вираз не сходив з її обличчя. Ну ж бо, Merri. Зберися. Постав кляте запитання.

— Тут можна з кимось поговорити про неї? Чи про Бена?

Жінка насупилася ще більше.

— У вас призначена зустріч?

Мої пальці намацали ламіновану перепустку.

— Ні, я ж кажу, я не домовлялася про зустріч, але сподівалася, що є хтось... Бачите, я приїхала аж із Мена, і, здається, ніяк не можу перетнутися з батьками Бена, і...

Я бачила, як опускаються невидимі віконниці на її вродливих зелених очах.

— Пробачте, — похитала головою вона. Її білявий хвостик стримано мотнувся з боку в бік. — Я не можу допомогти, якщо вам не призначено зустрічі.

— Що ж, може, містер Гатчінсон зможе приділити мені кілька хвилин? Зрештою, я ж знаю, що ті, на кого він чекає, ще не прибули.

Я по-змовницькому всміхнулася їй, але усмішки у відповідь не дістала.

— Це неможливо. Як бачите, ми дуже зайняті.

Вона почала клопотатися над стосом паперів у себе на столі, і я зрозуміла, що розмову скінчено.

Я спробувала інший підхід.

— Ну, може, ви могли б поговорити зі мною, якщо вже ви тут? Я не заберу в вас багато часу, але ви казали, що знали Еллі, і...

— Я не знала її. — Вона швидко відвела очі. — Я нічого не знаю. А зараз мені шкода, але я маю повертатися до роботи.

Вона відвернулася від мене, вистукуючи пальцями по клавіатурі.

Я поклала руки на стіл, ковзнувши долонями по полірованому дереву.

— Здається, ви мене не слухаєте. — Я відчувала, як усередині мене закипає знайомий гнів. — Моя донька — Еллісон Карпентер, і вона була заручена з генеральним директором цієї компанії, доки він не вбив її в авіакатастрофі.

Її пальці застигли над клавішами. Її руки трусилися.

Двері з матованого скла відчинилися, й охайний підтягнутий чоловік у сірому костюмі висунув голову.

— Ще не з'являлися?

Секретарка заціпеніла.

— Ще ні, — промовила вона фальшиво бадьорим голосом. Я бачила напруження в її обличчі. Чоловік вилаявся собі під ніс і зачинив двері.

— Будь ласка, — прошепотіла я. — Лише п'ять хвилин.

Вона не підіймала очей. Її руки зависли над клавішами, пальці згорнулися в тісні кулаки.

— Якщо вам не призначено зустрічі, я не можу вам допомогти.

Її голос тремтів. Краще б дати бідолашній дівчині спокій, подумала я. Але не могла.

— Ваш генеральний директор убив мою доньку. Це для вас нічого не значить?

Вона підняла на мене очі, і я побачила, що вони сповнені сліз.

— Бен був прекрасною людиною. — Її гарненьке обличчя почервоніло. — Боюся, я мушу попросити вас піти.

Я випрямилася й кивнула. Я не збиралася принижуватися тут знову. Не потрібно мені нових жалощів.

— Добре, — видихнула я. — Але перекажіть їм, що вони не сміють поводитися так, наче мене немає. Не сміють вдавати, що моєї доньки не існувало.

Я натиснула кнопку ліфта, і коли той відчинився, двійко людей у костюмах проштовхнулися повз мене до приймальні «Прексілейна». Це, мабуть, на них чекав містер Гатчінсон. Що ж, їх там радо зустрінуть. Від усього цього місця мене нудило.

Я дивилася на себе в дзеркалі, доки ліфт їхав униз. Мої очі почервоніли й розпухли, шкіра була наче воскова, глибокі западини пролягли під щоками. Я схожа була на привида. Кляту почвару.

Я штовхнула перед собою обертальні двері й примружилася від яскравого сонця. Злість і адреналін уже покинули мене, лишивши спустошеною й знервованою до тремтіння — наче випила забагато кави. Двір був майже порожній, юрба, що була тут на обіді, розповзлася по офісах на черговий день за робочими столами, тож я присіла на лаву й чекала, доки сили повернуться. Сонце пекло нещадно, і дерев'яні дошки лави були гарячі на дотик. Я порилася в сумочці, шукаючи покладену туди пляшку води. Вода була тепла — наче з ванни.

Такий далекий шлях, і все марно. Навіть гірше: я дізналася, що вона не мала жодного друга тут, у цьому місті, яке любила майже десять років. Її речі викинули й наказали всім тримати язика за зубами. Якісь люди — або не просто люди — подбали про те, щоб стерти її. Усі вони піклувалися лише про себе або захищали того сучого сина за рахунок моєї доньки. Навіть мила маленька Ді. Вона не боронила Еллі. Не билася за неї. Вона дозволила їй зникнути, як і всі решта. Як і я.

Еллісон

З настанням темряви я ледве тягну ноги. Кидаю сумку, де стою, дістаю чохол і стягую з себе кросівки. Цей день чимало над ними попрацював — тканина рясно вкрита брудом, а гумові підошви починають відставати від швів. Очевидно, найкращі

кросівки «Найк» не розраховані на погодні виклики в Скелястих горах.

Відкриваю ножем банку супу — курячого з локшиною — і випиваю просто з бляшанки. Нерозігрітий бульйон липкий і пересолений, але мені байдуже. Локшина з легкістю прослизає в горло разом із кубиками моркви. За лічені хвилини я покінчую з супом і запиваю кількома ковтками води.

Знову лягаю на чохол і заплющую очі. Чого б я зараз не віддала за солодкий сендвіч з двома шоколадними вафлями, зробленими з бозна-чого — тих, що лишають на пальцях слід, який можна зідрати зубами, і товстий шматок засолодкого ванільного морозива. Або за підсмажений сир на щедро змащеному маслом «Диво-хлібі», закладений між двох шматочків флуоресцентно-помаранчевого сиру. Але найбільше за все я хотіла випити. Чогось міцного.

Усі напої в моєму житті. Все холодне пиво, вихлебтане з чашок «Соло», теплуваті келихи білого вина, розпиті на мережевих заходах у журналі, стопки здобреної вином текіли, вихилені після змін у барі. І шампанське, цілі озера шампанського, що лилися на незліченних вечірках у «Прексілейні».

* * *

— Налити вам іще?

Офіціантка в білій сорочці низько схилилася, наповнюючи знову мій келих, перш ніж зникнути в юрбі. Я з тугою дивилась, як вона віддаляється. Цікаво, що вони казали одна одній там, на кухні. Я уявляла це собі: бездоганно чисті металеві столи уставлені канапками в очікуванні, доки їх запропонують вищому світові Сан-Дієго, офіціантки, штовхаючись між собою, входять заново наповнити таці чи швиденько випалити цигарку. Вони пліткуватимуть про нас, шепотітимуться, хто з нас перебрав, хто об'їдається лососевими тістечками, а хто з чоловіків розпускає руки. Усе б віддала, щоб бути там із ними, а не тут, намагаючись підтримувати світську бесіду з іншими дружинами й коханками, доки чоловіки плескають одне одного по спинах, домовляючись про угоди.

Я дивилась, як Сем нахиляється й шепоче щось Бенові на вухо, бачила, як обличчя того тьмяніє. Таємниці. Завжди таємниці. Роль Сема в компанії була дещо незрозумілою — Бен називав його своїм «ладначем», хоча не пояснював, що саме ладнав Сем. Я якось напосілася на нього потому, як Сем з'явився в нас на порозі за чверть до півночі й вони вдвох зникли в кабінеті до самого рання, та коли Бен нарешті вклався у ліжко і я спитала його, він лише поцілував маківку моєї голови й сказав: «Бізнес, дитинко. Лише бізнес».

Подібні заходи теж були бізнесом, хоч і замаскованим під розваги. Сьогодні було відкриття галереї, проте я не бачила нікого, хто дивився б на живопис. Раніше за всіх Бен стиснув мою руку. «Вбий їх наповал», — сказав він, перш ніж покинути мене й приєднатися до інших чоловіків. Але я не вбила їх наповал. Інші жінки терпіли мене, але я так і не змогла пробитися крізь їхню буденну ввічливість.

— Ви куштували ці міні-бургери?

Я озирнулась і побачила жінку, яка насуплено дивилася на мене. Вона тримала крихітний гамбургер як доказ. Я похитала головою.

— Вони огидні.

Жінка поклала його до рота і, скривившись, стала жувати.

— Їжа на таких вечірках щораз гіршає.

Вона витерла руку об свої темно-сині брюки й тицьнула мені.

— Я Ліз.

— Еллісон.

Вона була старша, ніж я спочатку подумала. Її блакитні очі бралися зморшками по кутиках, а в рудому волоссі пробивалися нитки сивини. Миле в неї обличчя, вирішила я. Видно, що багато всміхається.

— Ви ж Бенова наречена, так?

Я відчула, як мене розпирає від гордощів, коли вона кинула погляд на діамант на моєму пальці.

— Саме так.

Вона потяглася і взяла мене за руку.

— Дивовижно, — захоплено сказала вона, підносячи обручку до світла. Вона підморгнула мені. — І вам пасує.

— Дякую, — сором'язливо промовила я. Вона відпустила мою руку, і я відчула втрату. У такі миті нестерпно хотілося, щоб поряд була мама.

Я відчула на собі пару очей і, озирнувшись, побачила Сема, що стежив за мною через кімнату. Наші очі зустрілись, і він відвів погляд. Я якось обмовилася Бену про те, що Сем постійно на мене витріщається, але він на те лише розсміявся: «Ти дорікнеш йому за це? — сказав він, пригортаючи мене, щоб поцілувати. — Ти найгарніша жінка у цій кімнаті». Відтоді я облишила це, але мені й досі було моторошно перебувати з ним в одній кімнаті. Я знала різницю між тим, коли тобою милуються, і тим, коли за тобою стежать. Сем стежив за мною.

Я знов обернулася до Ліз і почепила усмішку на обличчя.

— Звідки ви знаєте Бена?

— Мій чоловік працює на нього, — сказала вона, невизначено махаючи юрбі чоловіків, що згрудилися по той бік кімнати. — Як і кожен тут, правда?

Я невпевнено розсміялася. Не могла зрозуміти з її обличчя, чи вона жартує.

— Як звати вашого чоловіка? — спитала я радше з чемності, ніж реально сподіваючись, що мені це про щось скаже. Насправді ж я ніколи не могла запам'ятати імен жодного з Бенових колег, хай скільки подібних вечірок ми відвідували. Усі вони зливалися в єдину аморфну безлику людину в темному костюмі, від якої пахло грошима. Дружини не надто відрізнялися — взаємозамінні білявки на ім'я Кеті чи Деббі у взаємозамінних сукнях-футлярах і тенісних браслетах. Одначе Ліз була інакша, і не лише через гриву рудого волосся. Вона була схожа на справжню людину. Я відчула новий укол туги за матір'ю й перехилила келих шампанського до губ.

— Його звати Пол, — сказала вона. — Пол Річчі.

Кажучи це, вона пильно дивилася на мене, і на її обличчі неможливо було щось прочитати.

— Ви чули про нього?

Його ім'я *справді* здалося мені знайомим. Я була впевнена, що чула його у перешіптуваннях Бена і Сема, але не була впевнена. Я чемно всміхнулася.

— Звісно. Бен може сказати про нього багато доброго.

Щось промайнуло в неї на обличчі, якась невловна тінь.

— Правда? Приємно це чути.

Вона по-змовницькому нахилилася до мене.

— Як вам ці снігові королеви? — Вона кивнула на скупчення дружин. — Добре поводяться?

Я завагалася.

— Усі тут дуже привітні, — сказала я, сподіваючись, що прозвучало це більш щиро, ніж було насправді.

Вона відкинула голову й розсміялася. Це було не те ввічливе хихотіння, яке я зазвичай чула на подібних заходах. Це був справжній сміх від живота до горлянки. Його звук приголомшив мене, і я побачила, як кілька білявок у «Шанель» метнули на неї слизькі погляди.

— Мені ви можете не брехати, — сказала Ліз, беручи мене під руку. — Я знаю, що це зміїне кубло. Більшість із них знайомі мені добрий десяток років, і, повірте, з віком вони не м'якшають. Ходімо, я знаю, де вони заникали цілу вежу мигдалевого печива.

Меґґі

Я була вже майже біля своєї машини, коли хтось ухопив мене за руку й розвернув до себе. Чоловік років за тридцять, темноволосий і огрядний, з квадратною щелепою в колючій щетині. Його очі були запалені, обличчя жовтувате — того воскового відтінку, що буває в людей, які майже не бачать сонця.

— Ви заходили туди.

Його тон був на диво рівний.

Я ошелешено глянула на нього.

— Даруйте?

— Я бачив вас там, — тицьнув він великим пальцем у бік прексілейнівського хмарочоса. — Мене більше не пускають до них в офіс.

Він нахилився до мене. Його подих жаром обдавав моє обличчя й смердів цибулею.

— Вони зізналися?

Я відчула, як у мені спалахує іскра надії.

— Зізналися в чому?

— Ваша донька, — прошепотів він. — Вони її теж убили, так?

Усе моє тіло похололо, наче занурене в лід. Я потяглася до нього й схопила за зап'ясток.

— Що вам про неї відомо?

Він похитав головою й накрив мою руку своєю. Його долоня була слизька від поту.

— Я знаю, що вони з нею зробили, — тихо сказав він. — Вони отруїли її тими клятими пігулками, так само, як вчинили з моєю дружиною.

Він так міцно стискав мою руку, що я відчула, як хрустять кісточки.

— Пігулками? — Я пригадала поліційний звіт і скляний погляд в очах Ді за столом на вечері. Усе раптом набуло жахливого сенсу. — Які пігулки вживала Еллісон?

— Еллісон. — Його очі пом'якшали. — Так звали вашу доньку? Гарне ім'я. Мою дружину звали Ребекка. Беккі.

Моє серце впало, я відчула спустошеність і недугу.

— Ви не знали мою доньку?

Він похитав головою.

— Але почуваюся так, ніби знав її. Щойно почув, як ви згадували її на прохідній, я збагнув, що вона пережила те саме, що й Беккі.

Тепер я була впевнена, що він божевільний і мені треба забратися від нього якомога далі.

— Гадаю, сталося якесь непорозуміння, — м'яко промовила я. Спокійно, казала я собі. Ніяких різких рухів.

Він розсміявся занадто голосно, і я підстрибнула.

— Саме так вони й хочуть, щоб ви вважали, — сказав він. — Але я знаю правду, і ви теж. Вони отруїли мою дружину й отруїли вашу доньку.

Його обличчя було за кілька дюймів від мого, і я змусила себе не здригнутися.

— Моя донька загинула в авіакатастрофі, — тихо сказала я. — Вона була заручена з генеральним директором «Прексілейна», який загинув у катастрофі разом із нею. Ось чому я була там. Хотіла поговорити з кимось про неї.

Його обличчя потьмяніло.

— Ви одна з них, — виплюнув він. — Ви вбили мою дружину так само, як і всі вони.

Я підняла руки й штовхнула його в груди. Він відсахнувся на кілька кроків, і я набрала повні легені повітря.

— Я не одна ні з кого. Я просто намагаюся з'ясувати, що сталося з моєю донькою.

Хвилину чоловік приголомшено дивився на мене, а тоді обхопив голову руками й заридав.

— Пробачте, — благав він. — Коли я вас там побачив — коли я почув, як ви згадали доньку, я подумав... — Решта слів потонула у схлипах. Я дістала з сумочки носовичок і простягла йому. Він підняв на мене очі, і я зустріла в них той самий погляд, що стільки разів бачила у власних очах у дзеркалі.

— Чим я можу допомогти? — тихо спитала я.

Чоловік повернув до мене свої закривавлені затуманені очі й похитав головою.

— Не думаю, що хтось може.

Він жбурнув зім'ятий носовичок в урну, розвернувся на п'ятах і пішов геть. Я дивилася йому вслід, доки він не зник, а тоді сіла в маленьку орендовану машину й труськими руками повела її назад до мотелю.

Еллісон

Ривком прокидаюся. У лісі чорним-чорно, сріблястий місяць затуляють верхівки дерев. Повітря сповнене монотонного

тріскоту цикад упереміж із випадковим шелестом якоїсь дрібної полохливої тваринки. Туманно усвідомлюю, що зараз глибока ніч і що я заснула, не отаборившись. Відчуваю крізь тонкі легінси холодну сиру землю, а мої ноги заклякли в кросівках.

Моргаючи, дивлюся просто в небо. Сон, що зморив мене так швидко, розвіявся, і я знаю, що тепер не засну до ранку.

* * *

— Ти впевнена, що не проти вставати так рано? — Ліз нахилилася, щоб міцніше зав'язати шнурки.

Я похитала головою.

— Я жайворонок, — збрехала я. Чого я не сказала, то це що зустрілась би з нею в будь-який час дня і ночі. Я була щаслива, що мене запросили. Щаслива знайти — принаймні в душі я на це сподівалася — друга.

— Я теж. Пола це до сказу доводить. Він любить поспати на вихідних, а я завжди прокидаюся зі сходом сонця. Нестерпно відчувати, що втрачаєш день, розумієш?

— Цілком, — сказала я, мимохідь пригадавши своє колишнє життя, коли день починався не раніше за шосту вечора, а завершувався, коли сонце сходило. То було вже позаду, усе це. Тепер я належала до тих, хто встає вдосвіта й зустрічається з подругою заради пробіжки до пляжу.

Ліз підняла очі й усміхнулася, і, як часто в її присутності, здалося, що вона бачить мене наскрізь.

— Ну ж бо, — сказала вона, натискаючи кнопку свого GPS-пристрою. — Побігли.

Ми вирушили рівномірним повільним ходом, який потроху швидшав у міру того, як ми розігрівалися. Їй було 47 (вона сказала мені це, коли ми вперше пішли випити разом, таким собі змовницьким шепотом, і мені це полестило), але вона була у добрій формі, і дуже скоро ми вже пробігали милю за вісім хвилин, і наші легкі кроки відлунювали на бруківці, прямуючи до пляжу.

— Отже, — між вдихами промовила Ліз, — як там Бен? Стурбований новим раундом судових процесів?

Я нічого не знала про новий раунд судових процесів, як і взагалі про все, що стосувалося цього боку Бенової роботи, та не хотіла здатися Ліз якоюсь легковажною дурепою, тож нерозбірливо буркнула щось і запитала про Пола.

— У нього великий стрес, — сказала вона. — Хоча він цього не визнає. Відмовляється визнавати, що на нього щось тисне, але я завжди це бачу. Він смикає мочку вуха. Навіть сам цього не усвідомлює, але щоразу, коли нервує, ходить і смикає себе за ліву мочку. Це найхимерніша річ.

Вона кинула погляд на мене.

— А Бен щось таке робить?

Я порилася в пам'яті, щоб назвати якусь милу нешкідливу звичку. Правда полягала в тому, що розрізнити, коли Бен засмучений, я могла лише в ліжку. Тоді він був грубіший зі мною й не дивився мені в очі, хоча згодом завжди ставав удвічі милішим, ніби намагаючись реабілітуватися. Розповісти про таке Ліз я не могла. Натомість пробурмотіла щось про його неспокійний сон.

— У Пола теж, — промовила вона зі співчуттям. — Це мене так злить. Він смикається перед тим, як заснути. — Вона продемонструвала, як, викинувши руки в повітря. — І від цього я завжди прокидаюся. Кожного. Бісового. Разу.

Я розсміялася. Обожнювала ці маленькі взірці їхнього подружнього життя. Вони здавалися такі щасливі разом, так зручно почувалися одне з одним. Це нагадувало мені стосунки моїх батьків, хоч я й не дозволяла собі думати про це.

Кілька хвилин ми бігли в мовчанці і наші кроки лунали синхронно. На вулицях було ще тихо, лише випадковий офісний працівник стискав у руці паперову чашечку кави та періодично чувся шум поливальної машини. Її голос прорізав тишу.

— Що ти думаєш про Сема?

Я не підіймала очей від землі. Пригадала, як він на мене дивився — наче я була бродяча кішка, яку він хотів чи то погладити, чи то впіймати у пастку.

— Він нормальний, — сказала я, старанно тримаючи нейтральний тон.

— Як на мене, він покидьок.

У її голосі прорізалася дратівливість, якої я не чула раніше. Шок від її слів перервав ритм мого бігу, і я злегка запнулася.

— Чому? — оговтавшись, спитала я.

Я глянула на неї й побачила, як стиснулися її щелепи.

— Дозволь, дам тобі одну пораду, — сказала вона. — Будь обережна з цим типом. Ти можеш вважати його своїм другом, але це не так.

— Я не вважаю його другом, — надто поспішно сказала я. Правда була в тому, що я могла перелічити слова, сказані між нами, на пальцях двох рук. Не тому, що мало намагалася — я знала, який він важливий для Бена, тож у першу зустріч спробувала познайомитися з ним ближче. Але щоразу, як я ставила йому питання, він замикався й виходив з кімнати. Це, однак, не заважало йому стежити за мною своїми порожніми й непроникними очима.

Ліз кивнула.

— Добре, — тихо сказала вона. — Так і продовжуй.

Меґґі

Літак приземлився в Портленді за чверть десята ранку. Я намагалася поспати в літаку, — навіть купила собі пачку безрецептурних снодійних пігулок в аеропорту, — але сон вперто уникав мене всі шість годин, і лише коли ми описували коло над Логеном, я задрімала. Напівзасліплена втомою, я чекала пересадки на наступний літак, але щойно ми опинилися на борту, я знову не склепила очей, вдивляючись у сірі хмари під нами в очікуванні, доки ми пірнемо крізь них і сядемо в Мені.

Додому я їхала обережно, тримаючи кермо обома руками. Ні на мить не дозволяла собі відірвати очі від дороги. Плівка чорних цяток періодично застеляла мені очі, голова гула. Я увімкнула радіо, налаштувавшись на станцію, яку ненавиділа, і додала звуку на повну гучність. І все одно я відчувала, що засинаю. У вухах стояв дивний шумний свист, а мій зір був наче в тунелі. Я опустила вікна й увімкнула кондиціонер на пов-

ну силу. І розслабилася, лише коли побачила виїзд на Авл-Крік. Усе, чого я зараз хотіла, це увійти до будинку й лягти.

Моя спина нила, коли я нахилилася підібрати купу пошти з килимка. Швиденько погортала її — здебільшого рахунки й рекламні проспекти, між яких затесалося лише кілька листівок у конвертах кремового кольору. Потік листівок зі співчуттями нарешті почав скорочуватися. Я вставила ключ у замок і штовхнула двері.

— Агов? — Мій голос пролунав у будинку. Не знаю, чиєї відповіді я сподівалася. Мабуть, просто хотіла почути відлуння власного голосу в стінах. Я поклала сумку в коридорі й попрямувала крізь кухню.

Усе було так само, як до мого від'їзду. Потертий стіл для обробки м'яса, ряд кухлів на сушарці, годинник тікає, пилинки осідають. У повітрі стояв той дивний несвіжий запах, що завжди з'являвся, коли будинок деякий час був порожній — наче примудрявся забути мене, коли я їхала.

Я дістала пачку котячого корму й потрусила нею, чекаючи на знайомий тупіт Барні вниз по сходах з-під ліжка, але його не було. Я потрусила знову, але у відповідь була лише тиша. Він, мабуть, сердиться на мене за те, що покинула його, вирішила я. Певно, сидить під ліжком, переховується.

Я насипала «Фріскіс» у миску й поставила на підлогу поряд із мискою свіжої води. Чекатимуть на нього, коли він буде готовий показатися.

Я ввімкнула кавоварку. Очі були наче піском присипані від безсоння, а в кістках оселилася важкість, що відгонила болем. Молоко в холодильнику спускало дух, а більше там майже нічого не було, хіба нещасний качан салату. Завтра треба буде збігати до крамниці по свіжі харчі.

Я зробила собі кави й сіла за кухонний стіл. Уже починало здаватися, що подорож до Сан-Дієго — це не насправді, наче відбулося це не зі мною, а з кимось іншим. Я розібрала пошту, розгортаючи рахунки й складаючи їх охайною купкою, в самий низ кладучи останні листівки зі співчуттями. Я витягла конверт, адресований Еллі, і на зворотному боці на штемпелі

побачила емблему «Сент-Мері Кредіт Юніон». Секунду я дивилася на нього, а тоді просунула палець під заклеєний клапан. Офіційного вигляду лист випав на стіл.

«Сент-Мері Кредіт Юніон»
Саут-стріт, 42
Авл-Крік, ME 04117

Шановна Еллісон Карпентер,

Надсилаємо Вам цей лист на підтвердження того, що Ваш рахунок у вищезгаданому банку «Сент-Мері Кредіт Юніон» був закритий у зв'язку з негативним залишком на рахунку. Якщо бажаєте заново відкрити цей рахунок, будь ласка, зателефонуйте нам за номером 207-433-2222 або завітайте до нашого філіалу, щоб зробити внесок протягом десяти днів від дати відправлення цього листа.

Дякуємо за те, що користуєтеся послугами нашого банку, і сподіваємося, що Ви й далі обиратимете наш банк у майбутньому.

Всього найкращого,

Джон Говз
Відділ зв'язку з клієнтами

Я вилаялася під ніс і відштовхнула від себе лист. Певно, познімали всі її кошти тими клятими стягненнями, які почали запроваджувати скрізь. «Банківські комісії», так це називають, хоча звідки вони взяли, що можуть стягувати гроші за те, що завжди було безкоштовним, я не розуміла. Хіба їм не досить того, що вони видушують з людей відсотковими ставками? Я відчула наплив гніву. І те, що цим займаються в «Сент-Мері»... Я очікувала такого поводження від великих банків, але це була просто місцева сімейна кредитна спілка. Завтра піду туди й викажу їм усе, що думаю, пообіцяла я собі, аж тут мене вразило, наскільки це марно. Усе одно довелося б закрити рахунок.

Відчуття втрати пронизало мене знайомим болем, темним і важким, наче розривна течія тягла мене вниз, виснажуючи

й знесилюючи. Треба було прилягти на кілька хвилин. У мене очі злипалися, доки я мила кухоль і складала решту листів на столі. Я поклала сумку в передпокої й побрела нагору до своєї спальні. В кімнаті стояв той самий запах запустіння, що й на кухні, — наче мене місяць не було, а не кілька днів.

Приберу тут уранці, подумала я й кинулася на ліжко. Забралася під ковдру й чекала, доки прийде Барні з-під ліжка й згорнеться біля мене на ніч, як завжди, але він і не ворушився.

Я підвелася на ліктях і зазирнула під ліжко. Нічого, окрім грудок пилу й старої пари капців.

Барні був істотою звички, і якщо він не сидів на кухні зі мною, то був під ліжком. Я пригадала його неторкану миску їжі внизу й те, як він не вийшов привітатися зі мною біля дверей. Уперше тривога холодними пальцями торкнулась мене, і я встала з ліжка. Не зможу заснути, доки не знайду його.

Кімната Еллі була останнім місцем, де я перевірила. Двері, як завжди, були міцно зачинені, і я застигла на порозі. Я не була тут, відколи помер Чарльз. Тоді я сховала деякі залишені нею речі до її шафи, подалі від очей. Штовхнувши двері, я увійшла всередину. Кімната була такою ж, як і в день, коли вона пішла до коледжу й залишила позаду всі уламки, накопичені за вісімнадцять років зростання. Ось її ліжко з картатою ковдрою, і стіни, увішані репродукціями живопису й сторінками з журналів, і її скринька старих прикрас, і її стіл із купою заяложених книг у м'яких обкладинках, і її керамічний кухоль, повний кольорових ручок. Ось колаж, який вона зробила з фотографій себе та своїх шкільних друзів на випускних і мотиваційних зборах, футбольних матчах і вечірках з ночівлею. Усе було саме так, як я пам'ятала, крім одного. Запаху. Якогось нудотно-солодкавого. Я окинула поглядом кімнату, шукаючи джерело, — може, пляшка її старих парфумів розлилася, — але не могла знайти нічого очевидного. Усе здавалося таким, як завжди.

Я опустилася рачки й зазирнула під брижистий край покривала. Там, за коробкою зі старими светрами Еллі, був Барні.

— Що ти там робиш? — спитала я. І погладила котяче хутро. Його тіло було холодне й нерухоме.

Я впала на живіт й обома руками потяглася під ліжко. Він не ворухнувся, коли я дістала його, чи коли поклала на ковдру, чи коли припала щокою до м'якого хутра на його животі.

Його очі були розплющені, але іскра в них згасла, і вони скидалися на дві тьмяні чорні намистини, втиснуті в череп.

Він був мертвий щонайменше день. Може, довше.

Не знаю, як довго я сиділа на підлозі, колисаючи його голову в руках. Я не плакала, це я пам'ятаю. Я любила його, але сліз у мене більше не лишилося. Бідолашний старий Барні. Він був добрим котом і заслуговував на краще. Він не мав померти сам-один у цьому великому будинку.

Лише поховавши його під кленом на задньому дворі, я помітила плівку білого порошку, що вкривала його миску з їжею. Мабуть, мийний засіб. Я не знала напевне. Я нікому про це не казала, але відтоді почала замикати двері.

Запах тримався кілька днів.

Еллісон

Я стягую кросівки й пробую пальцями озерну воду. Холодна, але приємна на дотик.

Уже поспіхом здираю з себе легінси, спортивний бюстгальтер, задубілі шкарпетки і жбурляю їх на берег. Вітерець ворушить волоски на моїй шиї, на стегнах, на гомілках. Дивно бути голою просто неба, і, раптом засоромившись, я прикриваю груди.

Переходжу вбрід зарості високого очерету, відчуваючи, як той лоскоче мене на ходу, а потім, глибоко набравши повітря, пірнаю.

Від холоду забиває подих. Відпльовуючись, виринаю на поверхню, видихаю уривками, перш ніж моє тіло німіє, призвичаюючись до температури. Занурюю голову під воду й намагаюся промити пальцями волосся, але те заплутується у ковтунах. І все ж, бути у воді приємно, і, відкинувши голову, я знов дозволяю собі зануритися.

Рани на моєму тілі печуть. Я тру бруд, що в'ївся в мої плечі, стегна, між пальцями. Тру подушечкою долоні, обдираю залишками нігтів, але бруд усе одно не відстає. Потрібне мило, або гарячий душ, або обидва. Зрештою я здаюся. Знову пірнаю під воду, розплющую очі й бачу лише розмиту зелень і слабке біле сяйво сонця нагорі.

Пригадую години, витрачені на те, щоб бути гарною. Манікюр-педикюр, стрижка й укладка феном, лазерна епіляція й відновлювальні процедури для обличчя. Фольга, пара й очищення соком. Я хотіла бути жаданою, обожнюваною й викликати захват, як маленька пещена кицька чи блискуча дрібничка у вітрині. Хотіла, щоб усі дивилися в мій бік, і здебільшого вони дивилися. Іноді аж занадто.

І ось тепер я тут, гола, брудна, вкрита укусами, саднами й пораненнями. Невпізнавана. Я уявляла себе змією, що скидає шкіру. Після цього я буду новісінька. Стану кимось геть іншим.

Дивлюся в небо й стежу, як пропливають хмари. Цей світ був такий великий, що майже змусив мене забути, що привело мене сюди, забути ту мить, що розколола моє ідеальне буття під скляним куполом і жбурнула мене в уламки.

Майже, але не зовсім.

У хаті пролягла тінь. Двійко чоловіків підняли очі й побачили, як він стоїть у дверях, затуляючи собою сонце. Він нюхом відчув їхній страх ще до того, як ступити в дім.

— Ваш дім?

— Не твоє діло.

— Спитаю ще раз.

Вони витріщилися на незнайомця. Він помітив, як руки меншого почали труситися.

— Так, наш.

Вони брехали, але йому було байдуже. Його справи це не стосувалося.

— Бачили тут когось? Жінку?

Менший усміхнувся, показавши ряд гнилуватих пожовклих зубів. Чоловік відвів погляд. Ненавидів видовища поганої гігієни.

— Звісно, бачили. Тут була ціла зграя супермоделей. Ти просто проґавив.

Великий мовчав. В одній руці він тримав бляшанку бобів, в іншій виделку і до цієї самої миті очей не зводив з їжі. Зараз же він гнівно зиркнув на меншого.

— Стули пельку, Білле.

Чоловік зробив крок до них і побачив, як менший скривився. Усім ротом, подумав він.

— Послухай свого друга, Білле. Отже, хтось із вас бачив тут поблизу жінку?

Великий устромив виделку в боби й поставив бляшанку на підлогу. Він устав. Чоловік зробив ще один крок уперед.

— Сядь.

Великий підніс руки вгору.

— Я не хочу неприємностей.

— То сядь.

Великий узяв бляшанку бобів і сів.

— Хтось був тут. Не знаю напевне, чоловік чи жінка, але він узяв деякі речі.

Чоловік і оком не зморгнув.

— Які саме речі?

— Консерви. Маленький мисливський ніж. Нічого особливого.

Менший засовався на стільці й видав якийсь звук. Щось схоже на сміх і буркіт водночас. Чоловік перевів погляд на нього.

— Маєш що сказати?

— Сучий син викрав мою рушницю.

Великий провів рукою по обличчю.

— Білле.

Чоловік знов подивився на великого.

— Отже, чому ти не хотів казати мені про рушницю?

Великий знизав плечима, але чоловік бачив, як той укривається потом.

— Не бачу, як це тебе обходить. Це ж не твоя рушниця.

Чоловік зробив ще крок уперед і нахилився, щоб його очі були на одному рівні з очима великого. Він був так близько, що чути було запах печених бобів у нього з рота, разом із чимось дріжджевим і кислим.

— Не тобі мені казати, що мене обходить, а що ні.

Тиша. Великий заплющив очі.

— Було кілька волосин на підлозі. Довгих. Я бачив їх, коли ми прибиралися.

— Якого кольору?

— Жовтого.

— Тобто, біляві?

Маленький видав чергу нервового сміху, і чоловік стиснув кулак.

— Точно. Біляві.

— Щось іще?

Вони вдвох похитали головами. На мить чоловік уявив, як витягує руки й зіштовхує їхні черепушки разом. Кістка об кістку.

— Я так не думаю.

Чоловік випростався. Великий полегшено осів.

— Пригадаєте щось іще — зателефонуйте мені.

Він простягнув картку з номером, надрукованим жирним чорним шрифтом.

Менший узяв її. Прочитав і насупився.

— Тут немає імені. Як нам тебе кликати?

Чоловік простягнув руку й схопив меншого за шию. Лише раз стиснути, подумав він. Один раз, і все скінчено. Але тоді доведеться розправитися з другим, а потім прибрати сліди. Бос казав: ніякого шуму. Він відпустив його. Менший потер горлянку.

— Ніяк. Ніяк вам мене не кликати.

Він розвернувся й вийшов, і сонце залило хатину, засліпивши двох чоловіків, що лишилися позаду.

ДВА ТИЖНІ ЯК ЗНИКЛА

Меґґі

Я нікому не розповідала про те, що сталося в будинку. Не знала до пуття, що сказати. Барні був старий. Може, той порошок у його мисці взагалі ні до чого. Не хотілося вивергати теорії, з якими матиму божевільний вигляд, ще більш божевільний, ніж вважали останніми днями більшість людей, навіть я сама.

І все ж, згодом я вже не почувалася в будинку так само. Щось в атмосфері невловимо змінилося, і тепер вона здавалася мені чужою. Наче мені тут більше не раді.

Я знайшла свою сумочку й дістала ключі від машини. Палало сонце, і я бачила, що передня галявина побуріла від спеки. Треба буде дістати поливальний шланг, коли повернуся. Дзвенів фургон з морозивом, проїжджаючи околицею, а в повітрі літав запах смаженого м'яса — певно, хтось із сусідів смажив на обід барбекю. Я відчинила дверцята машини, і мене вдарило хвилею застійного жару. Гаряче було торкатися керма, і довелося захистити руки клаптем тканини з відділу для рукавичок, коли я взялася за нього. Увесь світ здавався одним довгим знущанням.

Місто було таким, як завжди. Не знаю, чому я очікувала, що воно стане інакшим, та, проїхавши повз аптеку, перукарню й Армію Спасіння, я збагнула, що зі мною. Еллі, Сан-Дієґо, Барні, будинок... наче самі молекули мого тіла перемішалися. Але це був Авл-Крік, той самий, що й останні двадцять років, хіба що більше порожніх вітрин уздовж Мейн-стріт. Знайомий до нестерпності.

Я в'їхала на стоянку біля «Шоп-н-Сейв». Попри робочий день, тут було майже повно, — гадаю, усі запасалися на вихідний. Літня погода спонукала всіх думати, що треба влаштувати барбекю, хоча від спеки майже неможливо було щось

їсти, хіба фруктове морозиво на паличці. Я припаркувалася поряд із джипом і кілька хвилин сиділа в машині й слухала, як тікає, остигаючи, двигун.

«Шоп-н-Сейв» належав до мегамаркетів, де все продається в більших кількостях, ніж може бути потрібно. Я прийшла сюди, бо вважала, що зможу загубитися на тлі оточення, але тільки-но двері роз'їхалися, я побачила жінку з перукарні, і моє серце впало. Вона штовхала перед собою магазинний візок, повний морозива, яловичого фаршу, хот-догів і чистих пластикових контейнерів з картопляним салатом із відділу кулінарії. Попереду сиділа її маленька дівчинка й поїдала банан, теліпаючи ногами в повітрі. Жінка миттєво помітила мене.

— Меггі! — Вона покинула свій візок із донькою посеред продуктового відділу й підбігла просто до мене, щоб обійняти. — Мені так шкода, — прошепотіла вона.

Я заклякла; коли вона обвила мене руками.

— Усе гаразд, люба, — сказала я, відсторонюючись. Її очі блищали. Я не хотіла цього бачити. — Ви дуже люб'язні.

— Коли я почула новину, то просто... — Вона похитала головою й озирнулася на доньку, що сиділа у візку, а в її пальцях метлялася бананова шкірка. — Не уявляю, що ви зараз переживаєте.

Тінь лягла на її обличчя, і я побачила те, що бачила вона, — я була носієм її найгіршого кошмару. Самою присутністю перед нею я породжувала в її уяві думки про смерть донечки. Так само було, коли захворів Чарльз. Ми йшли містом, і я спостерігала, як кожна жінка міцніше стискає руку свого чоловіка, наче так вони могли відігнати лихе знамення. Річ у тім, що не могли. Жодна з нас не могла. Якщо горе вже йде до вас, його нічим не відвернути. Ми лише тому здатні функціонувати як суспільство, що вміємо прикидатись, буцімто не нам призначена трагедія, що, як паровоз, проноситься низкою колій, до яких прив'язані ми всі. Ніколи не знаєш, коли влучить саме в тебе, але колись це станеться. Це даність.

Я погладила її по плечу й вичавила із себе усмішку.

— Дякую, люба.

— Якщо я можу чимось зарадити...

Я похитала головою. Ніхто нічим не міг зарадити: я була нерозв'язуваною проблемою. І це робило мене ізгоєм.

— Дуже мило з вашого боку, але я в порядку.

— Гаразд, не буду вам заважати. Просто хотіла, аби ви знали: я думаю про вас. Ми всі думаємо.

Я всміхнулася й спостерігала, як вона нахиляється й бере на руки свою донечку. Дівчинка намагалася випручатись, але жінка не відпускала її, і я сказала собі: «Рада за тебе, люба. Тримай її так міцно, як тільки зможеш, і ніколи, ніколи не відпускай». Нарешті вона знов посадила дівчинку у візок і обернулася помахати мені, перш ніж рушила далі вздовж ряду з крупами. Її маленька дівчинка була чарівна, з рожевими щічками й кісками, і коли вони звертали за ріг, вона помахала мені своїм товстеньким кулачком з банановою шкіркою. Від усього цього в мене розболілося серце.

Я поспішила крізь магазин, опустивши голову, майже не дивлячись на те, що кидала у свій візок. Прийти сюди було помилкою, тепер я збагнула це. Відчувала, як усі дивляться на мене, випромінюючи співчуття. Бідолашна Merri Карпентер. Це тепер моє ім'я, і люди промовлятимуть його, хитаючи головою. Я не могла цього винести. Відчувала, як підступають сльози, як тисне груди, як до горла підкочує клубок. Усі ряди починали зливатися разом — стільки продуктів, стільки вибору, стільки непотребу звалено одне на одне. Колесо мого візка розхиталося і з кожним обертом скрипіло. Попри кондиціонери, що нагнітали холодне повітря крізь шахти, мені було надто спекотно. Піт уже градом котився по моїй спині, заливав бюстгальтер. Я не могла дихнути. Я бачила вихід по той бік крамниці. Якби мені тільки дістатися дверей, якби тільки ковтнути свіжого повітря...

Я отямилася серед юрби, що згрудилася навколо мене. Від флуоресцентного світла я примружилася й відчувала гострий біль у потилиці.

— Не намагайтеся ворушитися, — сказала одна з жінок. На ній була форма «Шон-н-Сейв», а на іменному бейджику стояло ім'я «Merri». — Ми вже викликали «швидку».

Я зі стогоном сіла.

— Я в порядку, — відмахнулася я від неї. — Просто на мить утратила рівновагу.

Жінка з перукарні теж була тут.

— Ви були непритомною щонайменше кілька хвилин, — сказала вона. Присівши поряд зі мною, вона поклала руку мені на чоло. — А ще у вас жар.

— Справді, я в порядку. Не треба здіймати галасу.

Вчепившись у полицю, я зіп'ялася на ноги. Досі паморочилося в голові, і біль у потилиці став тільки гіршим, — мабуть, падаючи, я гепнулася нею об кахлі підлоги. Немає значення, мені було байдуже — тільки б забратися звідси.

Петті дала мені спертися на її руку.

— Вам справді варто зачекати на «швидку», — сказала вона. — Просто про всяк випадок.

— Кажу ж, я в порядку. — Мій тон був сердитіший, ніж я того хотіла, і я бачила, як вона здригнулася. — Пробачте, дуже мило з вашого боку, що ви турбуєтеся, але... я просто хотіла б поїхати додому, коли ваша ласка.

Я почувалася чортовою дурепою.

Жінка з перукарні побачила принижений вираз мого обличчя і зглянулася наді мною.

— Я потурбуюся, щоб вона нормально дісталася додому, — тихо сказала вона. Потім узяла донечку з магазинного візка, і вони вдвох повели мене крізь юрбу до дверей.

— Але ваші продукти, — мляво промовила я, озираючись на її повний візок.

Вона махнула рукою.

— Все одно занадто спекотно, щоб їсти.

Вона вивела мене надвір і всадила на лаву. Маленька дівчинка з цікавістю глянула на мене.

— Вона хвора? — прошепотіла вона до матері, і мати кивнула.

— Я в порядку, — прохрипіла я, — справді.

Насправді ж у мене голова розколювалася, і коли я смикала повіки, темніло в очах. Але я подумала, що якщо просто

посидіти на лаві ще кілька хвилин і опанувати себе, то буду в порядку. Я не хотіла нікого з них турбувати, особливо дівчинку, яка уважно спостерігала за мною.

— Я гадала, що ви померли, — прошепотіла дівчинка із серйозними широко розплющеними очима.

— Як тебе звати? — спитала я.

— Лола.

Вона злегка шепелявила.

Я нахилилася вперед.

— Лоло, я здаюся тобі мертвою? — підморгнула їй я.

Вона похитала головою й крутнулася на одній нозі.

— Добре. А зараз я хочу дуже сильно подякувати твоїй мамі, що так добре подбала про мене.

Я дістала сумочку й простягла Лолі п'ятидоларову купюру.

— Тому я хочу, щоб ти пішла й купила собі та мамі на ці гроші морозива. Як гадаєш, зможеш ти це зробити?

Її очі ще більше розширилися, і вона урочисто кивнула.

— Добре. Я знала, що можу на тебе розраховувати.

— У цьому справді нема потреби, — квапливо промовила жінка. Я бачила, що вона збентежена моїм жестом, але не зважала на це. Хотіла зробити щось гарне для них обох, подарувати їм приємну маленьку мить разом.

— Це найменше, що я можу зробити... — Я напружила пам'ять, пригадуючи її ім'я. — Вибачте, але я, здається, не пам'ятаю...

Вона зашарілася.

— Я Беккі.

— Що ж, Беккі, ще раз вам дякую за все, а тепер, гадаю, час Лолі вести вас по морозиво. Звідси я можу дістатися додому сама.

— Упевнені? — Вона нерішуче затрималася біля лави. Я бачила, що їй ніяково залишати мене, але бачила також, як вона очей не зводить із Лоли, намагаючись зважити, скільки ще дівчинці стане терпіння чекати, коли вона має п'ять доларів на морозиво.

Я піднесла руку. Я була вдячна їй, але на цю мить більше не могла бачити її та її прекрасну маленьку доньку. Надто великого болю завдавала їхня ласкавість.

— Чесно, зі мною все добре!

Лола шарпала чобітком тротуар і зітхала. Беккі потяглася й узяла її за руку.

— Ну, якщо ви впевнені...

Я кивнула.

— Цілком.

Беккі всміхнулася.

— Подякуй місіс Карпентер за гроші на морозиво, — сказала вона.

— Дякую, — проспівала Лола, повисаючи на руці в матері.

— І бережіть себе! — гукнула Беккі.

Я дивилася, як вони вдвох сідають у машину. Я досі була без молока, але жодним чином не могла повернутися туди. Я сиділа на лаві й намагалася зібратися з силами, щоб підійти до машини.

Я почула сирену, що наближалась, і вилаялася під ніс. Певно, виклик «швидкої» не скасували. І тепер доведеться пояснювати двом парамедикам, що я в повному порядку, що це просто від спеки мені стало зле. Я встала й розгладила брюки, готуючись.

Поліцейська патрульна машина в'їхала на стоянку, і маленька Шеннон вистрибнула з машини й побігла через парковку.

— З вами все гаразд? — гукнула вона. Її голос відбивався в асфальті.

— Усе добре! — гукнула я, махаючи їй, щоби йшла. Вона була мила, однак мені несила було мати справу з нею чи з кимось іще. Чому мені просто не можуть дати спокій?

Вона дісталася до мене, задихаючись.

— Що ви робите — стоїте надворі в таку спеку? І ніхто тут не приніс вам води? Піду туди й скажу, що я про них думаю. Залишити жінку ось так...

Її щоки рум'яніли, чоло блищало від поту, і я збагнула, що вона налякана. Я потяглася до неї й поклала руку їй на плече. Темно-синя тканина її форми була гаряча на дотик — вона, мабуть, пеклася на сонці.

— Кажу ж вам, у мене все добре. На мить мені стало зле від спеки, ось і все. Про мене добре подбали, і зараз я готова їхати.

Я стала порпатися в сумочці, шукаючи ключі.

Вона похитала головою.

— Але ви були без тями...

Я звузила очі.

— Звідки ви знаєте, що я була без тями? — зробила крок назад я. — Як ви мене тут знайшли?

Вона знизала плечима.

— Почула по рації.

Вона ще досі важко дихала, а її очі досі панічно блищали. Бідолашна дівчина мала такий вигляд, наче в неї от-от станеться серцевий напад. Я хотіла заспокоїти її, але зараз була надто розсерджена.

— Вони оголосили це по рації? Господи. І назвали моє ім'я?

Їй вистачило милосердя зробити збентежений вигляд.

— Маленьке місто, як на мене.

Наче я цього не знала. Я підвелася на ноги й побрела до машини. Просто хотіла опинитися в прохолодній тиші свого будинку.

— Дякую, Шеннон. Дуже мило було з вашого боку приїхати аж сюди довідатися про мене, але, як бачите, я в повному порядку. Просто легке запаморочення, ось і все. Дурість. Але тепер усе позаду, і я справді хотіла б поїхати додому. Для одного дня хвилювань більше ніж вистачить. — Я спробувала всміхнутись, але вийшла радше гримаса.

— Нізащо, — сказала вона, заступаючи мені дорогу. — Нізащо не дозволю вам керувати самій. Я відвезу вас додому на поліцейській машині, а тоді пришлю кого-небудь приїхати й відігнати ваше авто до вас додому.

Я похитала головою.

— У цьому справді нема потреби...

— Я не приймаю відмови.

Вона взяла мене за лікоть і повела до поліцейської автівки. Міцність її хватки здивувала мене — для такої дрібноти вона була сильна, а я надто втомилася, щоб пручатись.

Вона всадила мене на пасажирське сидіння (на мить я подумала, що зараз вона покладе руку мені на маківку, щоб запхати в машину), і всю дорогу додому ми проїхали мовчки. Час від часу вона кидала на мене нервовий погляд, але милосердно втримувалася від спроб розговорити мене. Я притулилася головою до віконного скла й відчувала, як кондиціонер холодить піт, що проступив у мене під колінками. Утома здолала мене, і я докладала зусиль, щоб тримати очі розплющеними.

Межі реальності почали розмиватися, і це лякало мене. Я відчувала, що втрачаю контроль. Я намагалася переконати себе, що просто страждаю від зміни часових поясів, але глибоко в душі знала, що річ не лише в цьому. Я повернулася із Сан-Дієґо розбитою. Я подолала увесь цей шлях туди — заради чого? Щоб бути зневаженою і знеціненою. Щоб мені знов і знов казали, що я не маю підстав там бути. Що я згаяла свій час.

Що більше я прокручувала факти в голові, то більш туманними вони здавалися. Я згадувала червону спортивну автівку на стоянці мотелю, чоловіка, що гнівався через свою мертву дружину під стінами офісу «Прексілейна», порожні шухляди в тій бездушній квартирі... І що насправді все це давало вкупі?

Може, люди мають рацію. Може, я просто ганяюся за примарами, щоб не дивитися в обличчя реальності. Моя донька мертва, і я ніколи її не поверну. Ніколи не матиму шансу сказати їй, що мені шкода. Ніколи не з'ясую, що насправді відбувалося з нею ці два роки, коли ми були нарізно. Може, мені доведеться змиритися з цим.

Я попрощалася з нею, щойно ми в'їхали у двір. Знала, що це грубість, — я мала б запросити її в дім, запропонувати випити на знак вдячності, — але я нестерпно хотіла залишитися сама. Після сьогодні я почувалася приниженою, нікчемною.

Вона дала мені піти, лише взявши з мене обіцянку, що я дозволю їй зайти пізніше.

На порозі на мене чекала посилка, і я підібрала її, перш ніж поспішити в дім. Я вирішила, що це для Чарльза, — він був підписаний на розсилки всіх можливих клубів, і щомісяця пакунки незмінно надходили до нас на поріг, — але ця виявилася для мене. Зворотна адреса вказувала на Колорадо.

Я поквапилася на кухню й розрізала коробку парою ножиць із шухляди. Всередині був пухкий конверт і друкована записка, адресована мені.

Шановна місіс Карпентер,

До цього листа додається персональне майно Еллісон Карпентер, отримане з місця падіння некомерційного літака, що сталося 6 липня 2017 року. Речі пройшли обробку й очищення для того, щоб бути переданими у вашу власність.

Від імені колорадського відділу Національної ради з безпеки на транспорті прийміть, будь ласка, наші співчуття.

З найкращими побажаннями,

Брюс Логен

Я розірвала конверт і витрусила його вміст. Тонкий золотий ланцюжок змійкою вислизнув і згорнувся на столі.

Я піднесла руку до серця й дивилася на нього. Звісно, тепер він був трохи потьмянілий, і тонкий золотий медальйон пощербився, але це точно був він. Той самий медальйон, що Чарльз повісив їй на шию багато років тому.

Я схопила його зі столу й піднесла до світла. Розкрила медальйон, і на мене глянула знайома фотографія мене з Чарльзом. Я закрила його й прочитала напис на звороті. «Боже, захисти його в подорожі, у повітрі, на землі чи в морі, збережи й направ його, де б він не був».

Я повісила ланцюжок собі на шию й застебнула його.

Може, одного дня я й змирюся, але зараз я збиралася продовжувати боротьбу.

Еллісон

Я простояла тут табором уже кілька днів, удень плавала, а вночі споглядала озеро зірок у небі наді мною. Але їжа, узята з хатини, потроху вичерпується, і мозолі на ногах нарешті загоїлися. Я маю йти. Надто довго я пробула тут, і залишатися довше буде надто небезпечно.

Це вже надто небезпечно.

* * *

— Перепрошую? Перепрошую, міс Карпентер?

Я озирнулася й побачила, як секретарка з приймальні салону поспішає до мене і її білявий хвостик підстрибує на бігу.

— Хтось залишив це для вас, коли ви були всередині.

Рукою з французьким манікюром вона тримала маленький білий конверт.

Попереду акуратним почерком було написане моє ім'я. Я розірвала його, і мені в руку вислизнув клаптик паперу.

«ТРЕБА ПОГОВОРИТИ».

Нижче стояв телефонний номер, але імені не було.

Я схопила секретарку за руку.

— Хто дав вам це?

Секретарка здавалася приголомшеною.

— Я відбігла від свого столу на кілька секунд, щоб принести ще рушників, а коли повернулася, воно вже лежало. Пробачте. Це щось важливе?

Я змусила себе усміхнутися. Углибині горла проступив металевий присмак.

— Ні, не дуже. Дякую, Келлі.

Я згорнула папірець і сховала до кишені сумки, перш ніж рушити до дверей назустріч яскравому сонячному світлу.

Я мала пообідати з Ліз, але набрала на телефоні SMS із вибаченням і натиснула «Надіслати». Вона була мені другом, але нічого не знала про моє минуле, а я не могла дозволити, аби щось просочилося, навіть до неї. Я була надто ошелешена, щоб

сидіти й зображати люб'язність під коб-салат і завелику кількість «Шаблі», коли старе життя стукає в двері.

Я була впевнена, що це він. Досі уявляла собі його руки з товстими пальцями, що тягнуться й перехоплюють кермо, і спалах синіх вогнів у дзеркалі заднього огляду. Глибоко в животі стало важко й кисло. «Просто мовчи, говоритиму я». Так він сказав, коли ми чекали наближення офіцера поліції, але я чула з його голосу, що він наляканий. Згодом він сердився й казав мені, що я йому винна. Знов і знов вимагав відплати, і все йому було мало. Він постійно вважав, що має право на більше.

Я гадала, як він вистежив мене. Я завбачливо не лишила адреси, коли з'їжджала від Тари, і за документами не значилася мешканкою пентхауса. Я змінила номер кілька місяців тому після того, як одного ранку Бен помітив пропущені дзвінки на моєму телефоні й запитав, хто це викликає мене посеред ночі. «Маєш що мені розповісти? — дражнив він. — Таємний коханець, чи що?» Я вдала, що помилилися номером, і наступного ж дня змінила його.

Але зараз схоже було, що він знайшов мене й хоче поговорити.

Я опустила на очі сонячні окуляри й вирушила на захід, до пляжу. Мені потрібне було повітря. Я обрала столик у затемненому кафе на південному пляжі, замовила чай з льодом і труськими руками піднесла до рота соломинку. Стояв погожий день (72 градуси[1] й сонячно, як завжди), і пляж був повний туристів, що фотографували яскраве синє море. Були й такі, як я — багаті жінки, які вбивають час, доки їхні чоловіки працюють в одному з тих хмаросягів, що обіймають небосхил.

Колишні версії мене тут теж були, якщо знати, що шукати: жінки в дорогих прикрасах, але дешевому одязі, чия шкіра аж надто бліда після багатьох днів, змарнованих на денний сон, а нігті трохи задовгі й надто червоні, щоб мати респектабельний вигляд.

---

[1] 22 градуси за Цельсієм.

Межа між тими й іншими часом була настільки тонка, що навряд чи існувала взагалі. Примружитись — і вже її не побачиш. Чи жінки обох племен дивилися на мене й бачили свою? Чи тепер я чужинка для кожного з них?

Я витягла із сумки папірець і дивилася на нього, доки цифри не попливли перед очима. Хтось простежив за мною до салону й чекав, доки секретарка піде, щоб покласти записку їй на стіл. Це був прорахований вчинок, навмисний. Від цього волосся в мене на потилиці ставало дибки.

Якщо Бен дізнається про моє колишнє життя, усе буде скінчено. Як він може кохати таку? Я уявляла собі огиду на його обличчі, розчарування, образу. Я більше не буду його коханою. Перетворюся на щось інше, дешеве й страхітливе. Прикре непорозуміння.

Я викинула цю картину з голови. Він не дізнається. Про це я потурбуюся.

Я допила свій охолоджений чай, узяла сумку і пішла до дверей.

Хто б не шукав мене, нехай шукає далі. Я тепер по той бік межі, і назад не повернуся.

Меґґі

До Боудіна я дісталася в рекордно короткий час. Навчальне містечко досі перебувало в літній дрімоті, і лише кілька людей трапилися мені дорогою до бібліотеки. Хуан почав був сварити мене, що під час минулого візиту не попрощалася, але припинив, тільки-но побачив вираз мого обличчя.

— Вигляд у тебе не дуже — я можу тобі чимось допомогти? Можу збігати до їдальні й принести тобі бутерброд, якщо хочеш?

Я похитала головою.

— Навіть я не ризикнула би з'їсти бутерброд у бібліотеці в зміну Барбари. Вона ж там?

— На тому ж місці, що й завжди.

Я подякувала йому й попрямувала в будинок. У прохолодній німоті бібліотеки я почувалася, наче вхожу в храм. Тут панували спокій, тиша й лад. Тут я мала знайти відповіді.

Я відшукала Барбару й попросила посадити мене за той самий комп'ютер. Вона дивно подивилася на мене, але ні про що не спитала, благослови її Боже. Чоловік, якого я зустріла минулого разу, теж був тут, сидів за тим самим столом, що й тоді, з черговим стосом книг перед собою (схоже, цього разу з архітектури). Він усміхнувся й помахав мені, коли я увійшла, а я всміхнулася у відповідь, потім улаштувалася за столом і ввімкнула комп'ютер. Дістала з сумки записник і ручку й почала.

Я продивилася звіт про падіння літака Еллі, щоб перевірити, чи є якісь доповнення, але нічого не було. Тіла так і не знайшли. Причину падіння досі не визначено. Звичайно ж, я знала, що Джим розповів би мені, якби щось змінилося, але хотіла пересвідчитися сама.

Далі я перевірила адресу їхньої квартири. То була лише здогадка. Звичайно ж, її виставили на продаж на сайті витребенькуватої агенції з нерухомості. «Живіть із шиком і оточуйте себе розкошами в цьому гламурному й просторому помешканні, що вінчає собою верхівку престижної башти Піннекл-Маріна-Тауер. Розташувавшись у самому серці ділових кварталів округу Маріна, лише за два квартали від води, ви ніколи не втомитеся від неймовірних видів з вікон на всю стіну чи від високопрофесійних цілодобових послуг консьєржа». Заявлена ціна перевищувала два мільйони. Я гадала, хто отримає гроші, коли будинок буде продано. Його батьки, припустила я. Спробую знов зателефонувати його батькам, коли дістануся додому. Якщо вони продають житло, це означає, що вони мають прибрати його. Я не хотіла, щоб речі Еллі опинилися в якомусь смітнику на задвірках.

Я спробувала відстежити ще кілька зачіпок, але лишилася ні з чим. Відсунулася від комп'ютера й склала руки на грудях. Я зайшла в глухий кут.

Раптом у пам'яті виринув спогад про того чоловіка на майданчику перед «Прексілейном». Вражений вираз його облич-

чя, біль в очах... ще раз, як він казав? Пігулки вбили його дружину. Але які пігулки?

Це було лише передчуття, нічого більше. Може, той чоловік узагалі не мав на увазі прексілейнівські ліки, а якщо й мав, це ще не означало нічого зловісного, — може, його дружина померла від передозування, і в тому не було нічиєї провини, окрім її власної. І все ж, думка про це не давала мені спокою. Варто перевірити цю зачіпку, навіть якщо вона нікуди не приведе.

Я погуглила «Прексілейн» і окинула поглядом перші кілька тисяч знайдених заголовків. Спочатку йшла офіційна веб-сторінка. Я клацнула на «Продукції», і з'явився алфавітний список ліків, але знайомим здався лише Сомнублейз. Я пригадала усміхнену білявку на білборді.

Я знов повернулася до результатів пошуку й прокрутила вниз. Минулого тижня в «Блумберґу» вийшла стаття з припущеннями щодо продажу компанії. «Чинний генеральний директор "Прексілейна" спростовує чутки про продаж компанії "Гіперіон Індастріз", але внутрішні джерела стверджують, що це лише питання часу». «Гіперіон Індастріз» — ця назва здалася мені знайомою. Кілька секунд я пригадувала, звідки: секретарка згадувала «Гіперіон», коли я вперше з'явилася в офісі. Я всміхнулася до себе. Не дивно, що було стільки метушні, коли я приїхала, — вона гадали, що я прийшла купувати компанію.

І все ж, це не пролило жодного світла на чоловіка на майданчику, а решта статей про «Прексілейн» містили звичайну бізнесову інформацію. Потрібно було щось більш конкретне. Я намагалася шукати Сомнублейз — це були найвідоміші їхні ліки, і про них я знала найбільше. Я вирішила, що можна починати хоч би й з цього. Перші кілька сторінок були медичні веб-сайти з поясненнями щодо застосування Сомнублейзу для лікування післяпологової депресії. Я клацнула навмання, але не знайшла нічого надзвичайного: стаття описувала показання, за яких призначають Сомнублейз, та побічні ефекти, які є мінімальними (головний біль, нудота — нічого за межами очікувань, коли вживаєш будь-які препарати). Я клацнула на статтю в «Нью-Йорк Таймз», що характеризувала його як чарівні ліки:

«Для багатьох молодих матерів Сомнублейз — це ключ до колишнього самопочуття». Ще одна стаття звеличувала його як одну з провідних розробок у фармацевтиці останнього десятиріччя.

Рецензії теж були сповнені захвату. Сотні жінок запевняли, що він урятував їм життя, що вони зазирали в безодню, а Сомнублейз витягнув їх. «Дякую Господу за ці ліки, — казала одна жінка. — Без них я б не впоралася».

Я відкинулася на стільці. Я знов погналася за привидом. Схоже, якими б вадами я не наділяла Бена, він зумів розробити ліки, що допомогли людям.

І все ж, я не могла позбутися думки, що щось проґавила. Всі до єдиного результати пошуку, на які я клацала, були схвальними. Я достатньо довго користувалась Інтернетом, аби знати, що це нетипово. Люди користуються Інтернетом з двох причин: щоб знайти інформацію і щоб поскаржитися. Байдуже на що — якщо воно існувало, на нього скаржилися. Було якось ненормально, що ніхто не скаржився на Сомнублейз.

Я ще більше заглибилася в пошуки. Наступні 40 сторінок результатів були такі самі: знову статті про Сомнублейз із медичних веб-сайтів і новинних агенцій, і знову відгуки пацієнтів, усі як під копірку схвальні. Більш знані сайти скінчилися, і замість них пішли менші, не такі відомі, але тон не змінився. Сомнублейз — це диво, не менше, і ніхто не скаже про нього жодного лихого слова.

Лише на 74 сторінці я нарешті щось знайшла. Це був форум молодих матерів. Тема давно застаріла, але бесіда і досі була наявна. В темі розмови стояло лише одне слово: «ДОПОМОЖІТЬ».

14 вересня 2017 3:49 Curls384: Мені діагностували ппд, коли малому було 4 тижні. Лікар призначив мені Сомнублейз, і я вже півроку його вживаю. Спочатку ефект був величезний. Я знов почувалася собою й нарешті знайшла контакт із малим. Останнім часом у мене перепади настрою. Зараз я щаслива, а наступної хвилини така зла — як ніколи в житті. Хто-небудь таке переживав?

14 вересня 2017 10:11 RebeccaCC: Я була на Сомнублейзі, відколи народила двійню 3 міс. тому, і він дуже допоміг. Ніяких перепадів настрою. Може, поговоріть із лікарем? Може, дисбаланс вітаміну D?

16 вересня 2017 1:32 Curls384: Лікар запропонував збільшити дозу з 20 мг до 40. Рівень вітамінів у нормі. Сьогодні я так розізлилася на малого, що мусила замкнутись у ванній, щоб заспокоїтися. Сама себе боюся. Чому я така зла??? Хтось може допомогти? Будь ласка, я в розпачі!

16 вересня 2017 11:66 GeorgiaPeach: Ви маєте з ким поговорити — член родини, друг, терапевт? Ваш благовірний знає, що ви так почуваєтеся?

21 вересня 2017 14:33 GeorgiaPeach: Ви з кимось говорили? Вам допомогли?

23 вересня 2017 17:04 GeorgiaPeach: Молюся за вас.

6 листопада 2017 15:47 Moderator: Цю розмову закрито.

На цьому бесіда скінчилася. Серцем я була з тією бідолашною жінкою — вона здавалася щиро наляканою. Може, це ніяк не стосувалося пігулок. Може, збільшення дози їй допомогло й тепер вона почувається краще. Я перечитала це знову. GeorgiaPeach теж боялася за неї. Повідомлення модератора було остаточним.

Утім, це нічого не доводило. Це лише одна жінка. Я гадки не мала, які в неї обставини й чи пов'язане її самопочуття з Сомнублейзом і «Прексілейном». Це лише крапля в океані хвальби. І все ж, я записала електронну адресу сторінки. Просто про всяк випадок.

Я глянула на годинник: майже пів на четверту. Треба йти, перш ніж розпочнеться година-пік. Я саме збирала речі, коли відчула поплескування по плечу.

— Даруйте.

Я озирнулася. Це був Тоні.

— Пробачте, не хотів набридати вам, але я збирався випити кави й гадав, чи вдасться вмовити вас приєднатися до мене.

Він подивився на мене згори вниз і кивнув убік.

— Сподіваюся, ви не образитесь, якщо я це скажу, але у вас такий вигляд, наче це вам треба.

Я наїжачилася. Не розуміла, чому його так цікавить побалакати зі мною. Чомусь те, як він на мене дивився, — наче бачив мене наскрізь, — змушувало почуватися викритою і збентеженою. Чи знав він, хто я? А про Еллі? Може, він журналіст, який винюхує інформацію. Чи просто хворий незнайомець, якому цікаво бути ближче до трагедії, як тим роззявам, що витріщаються на автомобільні катастрофи.

— Ні, дякую, — відрізала я, відвернулася й стала чекати, доки він піде.

Я відчувала, як він нависає позаду мене.

— Пробачте, — м'яко сказав він. — Я просто подумав, може, вам захочеться якогось товариства.

Я слухала, як він човгає геть, і моє серце стискалося. Цей чоловік намагався бути люб'язним. Це якась параноя — вбачати в ньому більш зловісні наміри. Хіба минулого разу я не вважала ймовірним, що він самотній? А тепер знов нагрубила йому. Я ще не хотіла їхати додому, і філіжанка кави була би до речі, особливо з тим, хто не знає й не жаліє мене. Я встала й підійшла туди, де він сидів, нагромадивши на стіл перед собою купу книжок. Швиденько пробіглася очима по заголовках. Зараз він проходив імпресіоністів. Коли я наблизилася, він підняв на мене очі. Обличчя в нього було ніби в присоромленого цуценяти.

— Я вип'ю з вами кави, якщо ваша пропозиція ще в силі, — сказала я, і його обличчя посвітлішало.

Ми пішли до кав'ярні у Сміт-Юніон. Я сіла за один із пластмасових столів, а він підійшов до шинквасу зробити замовлення, і я спостерігала за ним, доки він стояв у черзі. Привабливий чоловік, як на свій вік, досі підтягнутий і з цілою гривою сріблястого волосся. Він був гарним у молодості. Чоловік перехопив мій погляд і всміхнувся, а я відвела очі, почуваючись так, ніби мене впіймали на гарячому.

— Ось, — сказав він, подаючи мені паперову чашечку. — Кави з вершками не було, тому я взяв вам щось під назвою «флет-вайт». Сподіваюсь, вона нормальна.

— Упевнена, що так, — сказала я, беручи долонями теплу чашечку. — Дякую.

Я дивилась, як він сьорбає зі своєї чашечки й витирає молоко з верхньої губи, і збагнула, що рада, прийнявши його пропозицію.

— Отже, розповісте мені, що ви там досліджуєте? З виразу вашого обличчя я сказав би, що це щось серйозне.

Я нічого не відповіла. Не була готова. Тоні погладив рукою щетину на підборідді й зітхнув.

— Вибачте, я знову пхаю носа. Моя дружина завжди казала мені, що я забагато питаю.

— Ви одружений? — Кажучи це, я дещо відчувала. Подив, змішаний з чимось іще.

— Удівець. Вже чотири роки.

Я помітила в його очах той самий біль, що бачила у своїх, і кивнула з розумінням.

— Я теж. Два роки.

Він зітхнув.

— Що ж, сказав би я, що з часом стає легше, але тоді я б збрехав.

Ми всміхнулися одне одному сумними усмішками.

— В цьому я вже переконалася, — сказала я. Зробила ковток кави. На мій смак, у каві було забагато вершків, але вона була досить добра. — Можна спитати, що сталося з...

— Діаною. Серцевий напад. Ми грали в гольф того ранку, і я пішов прийняти душ. Коли повернувся, її вже не стало.

Його очі застелила пелена, і я бачила, що він переживає все заново. Я уявляла собі, як він виходить з ванної й бачить дружину, розпростерту на кушетці, коли життя раптово покинуло її, і моє серце розривалося від співчуття.

— Мені шкода, — тихо сказала я, і його очі знов обернулися до мене. Я бачила в них розуміння, якого багато разів до того не зустрічала. Серед нас із подругами я першою втратила чоловіка. Усі, звісно, вболівали за мене з більшою добротою, ніж я очікувала, але по-справжньому не розуміли. Ніхто не скаже вам, як це — бачити тіло коханої людини й знати, що

насправді її більше немає. Це наче дешевий трюк фокусника. Найжорстокіший з усього, що я могла собі уявити.

— А ваш чоловік? — спитав він, розриваючи пакетик цукру й усипаючи його в каву.

Я відвела погляд.

— Чарльз помер від раку товстої кишки.

Це було майже правдою. Рак убивав його. Я досі чула монотонний звук морфінової крапельниці.

«Він незамкнений», — сказав у свій останній візит лікар, киваючи в бік сейфа, де зберігався дозатор морфіну, а тоді попрощався й вийшов за двері. Він нічого більше не сказав. І не треба було.

Я повинна була розповісти їй, що збираюся робити. Хотіла захистити її, але своїм учинком позбавила її шансу попрощатися з батьком. Я розуміла, чому вона зненавиділа мене. Часом я досі ненавиділа себе сама, навіть попри те, що це Чарльз просив мене зробити так. Я знала також, що повелась егоїстично. Він любив її найбільше, — так і мало бути, вона була його донькою, — але я полюбила його першою і в глибині душі хотіла любити його останньою. Вона була його донькою, але я була його дружиною. Я бачила, як він перетворився з вісімнадцятирічного хлопчика на дорослого, чоловіка й батька, а потім спостерігала, як рак виїдає його зсередини, наче трухляве дерево, й останню частинку, що від нього лишилася, хотіла зберегти собі. Егоїзм у чистому й нехитрому вигляді. Але була в цьому й любов, хоч я й знала, що не зможу пояснити їй це.

Тоні похитав головою.

— Огидна річ. Мені шкода, що вам довелося це пережити.

Ти й половини всього не знаєш, сказала я про себе. І кивнула.

— Мені теж шкода, що вам довелося через це пройти.

Його рот глузливо скривився.

— Паскудна річ — старіння, еге ж?

Я розсміялася.

— Це точно. Оці діти не знають, як їм щастить. — Я жестом указала на стіл, оточений компанією студентів. — Не те щоб я знов хотіла стати вісімнадцятирічною.

Він похитав головою.

— Боронь Боже.

Кілька хвилин ми мовчали, лише сьорбали каву, озираючись на дітей, що тинялися по кав'ярні без діла, купували шматки піци, сиділи й сміялися купками по троє й по четверо.

Я потайки глянула на нього. Так, він був гарний у молодості. Зморшки навколо його очей склалися у візерунки, натякаючи, що він добряче сміявся над ходом свого життя, попри сум, що чаївся в його очах. Він мав обличчя доброї людини. Я відчула, як щось визріває всередині мене.

— Моя донька була в літаку, що розбився, — надто голосно промовила я.

Він глянув на мене, здивований. Я була здивована теж. Я не усвідомлювала, що зараз скажу це, доки слова не зірвалися з губ. Тоні був ошелешений.

— Вона в порядку?

— Всі вважають її загиблою, але тіла не знайшли, — знизала плечима я. Тепер, коли слова були сказані, я почувалася легше, майже як у запамороченні. Немов прорвало пожежний гідрант у спекотну погоду. — Я намагаюся докопатися до суті того, що сталося, але що далі, то більше здається, що я женуся за власною тінню. Намагаюся знайти в цьому якийсь сенс, але вже починаю думати, що ніякого сенсу в цих подіях немає.

Він провів долонею по обличчю.

— Господи, Merri. Не знаю, що й сказати. Шкодую про вашу втрату.

Я похитала головою. Не знаю, чому я гадала, що він зрозуміє, але була розчарована, що не зрозумів.

— У тому й річ — не можу змусити себе повірити, що втратила її. Ми не спілкувалися останні кілька років, і я постійно дізнаюсь усілякі подробиці того, яким було її життя, і це наче слухати про незнайому людину. Втім, я маю знати. Розумію, що краще б залишити все, як є, але не можу. Мушу дізнатися

все, що можна. Зараз перевіряю деталі, що не мають жодного стосунку до Еллі, просто на випадок, що вони мене кудись приведуть. Є в цьому сенс? — Я дозволила собі глянути йому у вічі. — У тому, що я кажу. Знаю, що немає.

Я відчула напад збентеження. Що я роблю — розповідаю незнайомцеві про такі речі?

І тоді його очі зробилися м'якими, зовсім добрими. Він кивнув.

— Звісно ж, є.

Я відвела погляд.

— Що ж, ви єдиний, хто так гадає. Усі решта вважають мене божевільною. — Я дивилася на вогнетривку стільницю. — Завтра її поминки. Моя подруга все влаштувала, вважає, що це дасть мені спокій, — коротко розсміялася я. — Чомусь я не думаю, що це станеться.

Він похитав головою й усміхнувся.

— Пам'ятаю, коли померла Діана, усі мої приятелі зібралися в мене з кількома ящиками пива, і зрештою ми всі просто пили мовчки. Ніхто не промовив жодного бісового слова всю ніч, доки нарешті Боббі Макґіллікадді не почав говорити про «Доджерз», і всім начебто полегшало. Що ще було казати? Ніхто не має відповідей на таке. Ніхто не може зрозуміти, як ти почуваєшся. Ось у чому річ — навіть в оточенні людей ти все одно цілковито самотній. Як хочеш, так із цим і ладнай. — Він знову погладив рукою свою щетину й зітхнув. — Пробачте, від мене тут, мабуть, небагато користі.

Я раптом відчула себе ніяково, наче він побачив мене неодягненою. Схрестила руки на грудях.

— Що є, то є.

Я кинула погляд на годинник на стіні. Майже четверта. Я потяглася по чашку й допила залишки кави.

— Що ж, я краще піду.

Він подивився на свій годинник і скривився.

— Я теж. Мені треба назад до моїх книг. Мушу до п'ятниці написати реферат про пізню готичну архітектуру. — Він по-змов-

ницькому нахилився через стіл. — Маєте уявлення, що таке арковий контрфорс?

Я похитала головою.

— Гадки не маю.

— Добре. Отже, нас таких двоє, хоча, гадаю, лише один з нас складає тест наступного тижня.

Ми викинули паперові чашки й разом вийшли з будинку. Денна спека вщухла, небо було білясто-сіре й затягнуте хмарами. Згодом дощитиме.

— Ну, — сказав Тоні, ховаючи руки до кишень. — Дякую, що склали мені компанію.

— Із задоволенням. Дякую за каву.

— Нема за що.

Ми хвилину постояли, обидва не знаючи, як піти.

— Ну, до побачення, — нарешті сказала я, простягаючи йому руку. Ми незграбно потисли одне одному руки, і я відчула, як червонію. Припини це, висварила я собі. Поводишся, як дурепа. Я бачила з його обличчя, що він теж почувається дурнувато, від чого мені водночас стало й краще, і гірше.

— Бережіть себе, Merri, — промовив він, знов засовуючи руки до кишень. — Сподіваюся незабаром вас побачити.

Еллісон

Я скидаю сумку на землю й тру зболілі плечі. Не таку вже велику відстань я подолала. Кілька днів відпочинку заново розніжили мене.

Мене гризе голод. Із мисливських припасів лишилося небагато — одна-єдина банка супу й жменька крекерів. Розрізаю бляшанку затупілим кінцем ножа й випиваю. Зсередини чіпляю губу зазубленим металевим краєм, і присмак крові змішується зі смаком алфавітного супу. Улюбленого супу мого дитинства.

Закінчивши, витираю губи й підіймаю сумку на плече. Не можу дозволити собі бути м'якою. Треба рушати далі.

* * *

— Еллісон!

Від того, як чоловік вигукнув моє ім'я, мій шлунок стиснувся. Проминаючи його кварталом вище, я бачила, як він витріщається на мене, але двічі про це не думала. Чоловіки витріщалися на мене постійно. Бути жінкою частково означало бути власністю загалу, щойно вийдеш із дому. До цього рано звикаєш, навчаєшся носити певний вираз обличчя, уникати зорового контакту й продовжувати йти. Але тоді він вигукнув моє ім'я.

Він ішов за мною тротуаром. Я чула, як його кроки пришвидшуються, і сама пришвидшила хід. Моя рука стиснулася на ремінці сумочки, і я почала виробляти план. За кілька дверей далі крамниця — я просто чкурну туди й попрошу допомоги.

Чиясь рука схопила мене за лікоть.

— Еллісон, будь ласка. Я просто хочу поговорити з вами.

Я висмикнула руку й крутнулася, готова до бійки. Був самий розпал дня. Хтось побачить нас, перш ніж стане зовсім кепсько. Хтось утрутиться.

Чоловіку, що стояв переді мною, було років шістдесят, він був сивуватий, з типовим обличчям невдахи, яке свідчить про життя, сповнене розчарувань. Його очі були розширені й злегка сльозилися, наче в нього був грип чи лихоманка. Я ніколи в житті його не бачила. Він не скидався на того, хто становить загрозу, але, знов-таки, я була досить доросла, аби знати, що люди здатні на все.

— Не торкайтеся мене, — сказала я крижаним тоном.

— Вибачте. — Він відступив на кілька кроків і підняв руки. — Не хотів вас налякати.

— Ви мене не налякали.

Правило номер один: ніколи не показувати страху.

— Звідки ви знаєте моє ім'я?

Кутики його рота вигнулися в несміливій усмішці.

— Я намагався зв'язатися з вами.

Мої очі звузилися.

— То це ви надсилали мені записки?

За першою надійшла друга, потім третя, доки не почало здаватися, що щоразу, як я виходжу з будинку, мені подають записку. Мені ніколи не могли пояснити, хто їх передає. Але зараз він стояв тут, просто переді мною.

— Чого ви хочете?

Він підніс руки, ніби демонструючи, що неозброєний.

— Кажу ж, я просто хочу поговорити.

Я схрестила руки на грудях.

— А якщо я не хочу говорити?

Він зробив непевний крок до мене.

— Не хотів я цього робити, — прошепотів він.

— Чого робити?

Він нервово засмикав край своєї сорочки.

— Я знаю про Палм-Спрінґз.

Страх крижаною блискавкою пронизав мене.

— Не знаю, про що ви кажете.

Гладкий чорний серпантин шосе. Спалахи синіх вогнів у дзеркалі заднього огляду. Я відчула, як підступає хвиля нудоти.

Чоловік вдивлявся в моє обличчя.

— Ваш наречений про це не знає, адже так? Він багато чого про вас не знає.

Це була загроза, але він промовив це м'яко, майже з добротою, і його очі були сповнені чогось схожого на співчуття.

— Чого ви хочете? — спитала я з показною сміливістю, якої не відчувала.

Він знизав плечима.

— Кажу ж вам, я лише хочу поговорити.

Ми пішли до кав'ярні трохи далі по вулиці. Був полудень, і заклад був битком набитий офісними працівниками на обідній перерві, що шукали кофеїнової дози, і незворушними фрилансерами, що вистукували по своїх ноутбуках. Уникаючи їхніх очей, я підійшла до стійки й зробила замовлення. Здавалося, наче вся кімната дивиться. Вони знають про мене, сказала я собі. Всі знають.

Ми влаштувалися за столом, забившись у куток, і поринули в тишу, доки офіціантка не принесла нам замовлення. Чоловік розірвав три пакетики цукру й висипав їх у каву.

— Люблю солоденьке, — промовив він з винуватою усмішкою, і я мусила сховати руки під столом, щоб не дати йому ляпаса.

Я дивилась, як він неквапно помішує свою каву, робить ковток, наливає собі молока, сьорбає знов. Між тим, паніка вже підступала до мого горла, тріпочучи своїми опереними крилами. Цей чоловік — цей дурний, старий нікчема — збирався відібрати в мене все, і єдине, що зараз його хвилювало, це його кава. Я ненавиділа його. Нарешті це зробилося нестерпним.

— Хто ви?

Він постукав ложечкою по краю свого кухля й поставив його на блюдце.

— Це неважливо.

То он воно як: він знав мене, а я не могла знати його. І це при тому, що йому відомо про мене таке, що може відібрати в мене коханого, зруйнувати моє життя.

— Послухайте, — випалила я. Я відчувала жар і була на межі сліз. — Не знаю, що вам про мене відомо, але...

Він підніс руку, зупиняючи мене.

— Розслабтеся. Мене не цікавить, чим ви займалися в тому барі та з ким компанію водили.

Я тупо дивилася на нього.

— Не цікавить?

Він похитав головою.

— Тоді навіщо ви...

Він схилив голову набік і всміхнувся.

— Мені потрібно було змусити вас поговорити зі мною. Послухати.

Я відкинулася на стільці.

— То ви не розповісте Бенові про моє минуле?

Він похитав головою.

— Як би сильно мені не кортіло зашкодити цьому типові, я не хочу робити це в такий спосіб. Ні, я йому не розповім. Ваша таємниця у мене в безпеці.

Я мала б відчути полегшення, але гіркота з глибин мого живота нікуди не зникла. Цей чоловік чогось від мене хотів. Чогось, інстинктивно відчувала я, що я не захочу йому дати. Хотілося встати з-за стола й утекти від нього якомога швидше. Однак я знала, що не зможу. Він уже довів, що має способи знайти мене, і наступного разу міг бути не таким ґречним щодо мого минулого.

— Чого ви хочете? — тихо спитала я.

Він відсьорбнув своєї кави й подивився на мене поверх краю кухля.

— Як багато ви знаєте про компанію вашого нареченого?

Я розсміялася, чим приголомшила нас обох.

— Про «Прексілейн»? — похитала головою я. — Я не маю до неї жодного стосунку.

Він терпляче кивнув.

— Знаю, що не маєте. Моє питання було не про це. Моє питання було, як багато ви про неї знаєте?

Я пригадала ночі, коли Бен повертався додому пізно після роботи, виснажений і звеселений проривом, який здійснили в їхній лабораторії. Як він говорив про своє бажання допомогти людям, зцілити їх.

— Я знаю, що вона виробляє ліки, які рятують людські життя.

Він скупо й сумно всміхнувся мені.

— Та невже.

Знову відсьорбнув кави.

— Ви колись чули вислів «маніпуляція рівноважними зразками»?

Я похитала головою.

— А як щодо «зміщення відбору»?

Я відчула наплив гніву.

— Яке це має значення?

Нав'язливе бажання вибігти з кав'ярні повернулося.

— А якщо я скажу вам, що «Прексілейн» підтасовував випробування своїх ліків, і як наслідок постраждали люди? Дехто навіть помер.

Я здригнулася.

— Бен ніколи б такого не зробив. Він дбає про людей. Хоче їм допомогти.

Настала його черга сміятися.

— Єдине, про що він дбає, це гроші. Як і всі вони.

— Ні. — Мабуть, гнів у моєму голосі приголомшив нас обох. — Ви помиляєтеся.

Я була готова до того, що цей чоловік виваляє мене в багні, — я заслужила на це, — але я не могла дозволити йому говорити так про Бена. Бен був доброю людиною.

Він зітхнув.

— Виробники ліків роками так чинять. Згадайте про Оксиконтин — гадаєте, він потрапив на ринок завдяки належному дослідженню? — Чоловік похитав головою. — Вони всі у цій справі. Ви гадки не маєте, які побічні ефекти можуть мати ці ліки для безневинних людей.

— Усі ліки мають побічні ефекти, — зауважила я. — Ви ніколи не бачили реклами ліків? Половина відведена на перелік побічних ефектів.

Мій голос дрижав, і я намагалась опанувати його.

Він із жалістю глянув на мене, наче я була тупим, дурненьким дівчиськом, яке нічого не тямить у цьому світі.

— Там лише ті побічні ефекти, про які вони дозволяють вам знати.

— Діяльність фармацевтичних компаній регулює Федеральне управління з медичних засобів. Вони не можуть випускати на ринок абищо. Ліки мають бути протестовані, пройти дослідження... — Я замовкла. Я не зналася на тому, про що говорила, і лише повторювала фрази, чуті раніше.

— Існує процедура, — промовила я більш упевнено, ніж почувалася.

Він усміхнувся.

— О, так, звісно, є процедура. Процедура купівлі й продажу тому, хто дає найбільше. Гадаєте, Федеральне управління не візьме невеличкого хабара?

Я ненавиділа його. Він був такий самий, як і решта поблажливих чоловіків у моєму житті, а їх було стільки — сотні було — і кожному не терпілося погладити мене по маківці й сказати, щоб я не забивала свою гарненьку голівоньку. Але він був гіршим. Він намагався сказати мені, що я не знаю чоловіка, якого кохаю. Цього я йому не дозволю.

— Ви не знаєте, про що кажете. Ви божевільний, — прошипіла я.

Він важко ляснув по столу. У приміщенні запанувала тиша. Чиясь дитина заплакала.

— Не називайте мене божевільним.

Його очі палали, впиваючись у мене.

— Я не божевільний.

Я відсунула свій стілець і підвелася на ноги. Тієї миті я боялась його, але не хотіла подавати виду, що він налякав мене. Не хотіла приносити йому задоволення.

— Я йду, — сказала я, повісивши сумку на плече. — Більше мені не пишіть.

Він невідривно дивився на мене, впиваючись поглядом мені в очі.

— Ваш наречений убиває людей, — тихим голосом промовив чоловік. — Він і його люди нищили життя, щоб приховати це. Вас це не турбує?

— Ви брехун, — виплюнула я. Але він заронив у мене крихітне зерня сумніву. Я пригадала, як Бен перешіптувався із Семом, як він різко прокидався вночі, а його простирадла були наскрізь мокрі від поту, і часом похмурий настрій переслідував його від роботи додому й годинами не відпускав. Серце гупало у мене в грудях, голова пливла. Треба забиратися звідси. Мені потрібне було повітря.

Я вибралася на яскраве сонце вулиці й кинулася тікати. Чоловік у кав'ярні був хворим, схибленим фантазером. Я ніколи більше не хотіла його бачити.

* * *

Чоловік утягнув носом світанкове повітря, і запах остиглого багаття наповнив його легені. Він дістав телефон і набрав номер.

— Це я.

— Ще ні, але вже майже.

Почервонілими пальцями він запалив цигарку й затягнувся. Коли він видихнув, дим змішався з парою, і він стежив, як туман тремкими завитками сповзає по горі.

— Не турбуйтеся, не втече.

Він зробив ще одну затяжку й потер ногою почорніле коло обпаленої землі. Метнув погляд на ділянку зім'ятої трави та примерзлого бруду й усміхнувся. Вона ставала необережною. Втомлювалася. Тепер уже недовго чекати, коли вона припуститься помилки.

— Так, сер. Я про це подбаю.

Він вимкнув телефон і сунув назад до кишені. Зробив останню затяжку й випустив кілечко диму краєм рота. Роздушив цигарку, підібрав недопалок і поклав до кишені поряд із телефоном.

Його чоботи досі були вологі, кінці шнурків заледеніли, і він важко тупцяв ногами, щоб повернути їм відчуття. Він нездужав і вже втомився бути тут. Він готовий був до того, щоб покінчити з цим.

Він дивився на схід. Перед ним простягалася земля — простір його дій.

Вона була десь там і чекала на нього.

Він знайде її, і це буде скоро.

ТРИ ТИЖНІ ЯК ЗНИКЛА

Меґґі

Сьогодні день поминок по моїй доньці.

Ці слова виринули в моїй голові, перш ніж я розплющила очі, і крутилися в ній, доки я встала, почистила зуби й натягла на себе старий махровий халат Чарльза.

Я відчувала жах, що, наче гиря, тягнув мене донизу. Усі ці люди, всі ці погляди на мене. Я не була впевнена, що витримаю це. Я змусила себе думати про це як про можливість. Це не означає, що я облишила надії щодо Еллі. Це шанс поговорити з тими, хто знав її, хто міг спілкуватися з нею за останні два роки. Можливо, я дізнаюся щось нове, що допоможе мені.

Я чула Ліндин голос унизу — вона з кимось сперечалася щодо афіші. Вона була тут із сьомої години, опікуючись останніми дрібницями. Досі сердилася на мене, що я подалася до Сан-Дієго, не попередивши її, хоч і не визнавала цього. Однак я це бачила й почувалася страшенно винною. Вона все робила, щоб мені допомогти, а я кожним своїм учинком виявляла невдячність.

Я змусила себе прийняти душ, а потім надягти сукню — жовту з квітковим візерунком, яку допомогла мені обрати Еллі багато років тому. Ніяких чорних речей сьогодні. Востаннє, коли я надягала цю сукню, вона щільно облягала мене, але зараз застебнулася без жодних складнощів. Я кинула погляд на себе в дзеркалі й затулила обличчя рукою. Я була худою, щоки запали, рот витончився. Сукня мішком висіла на мені. Як я зуміла втратити стільки ваги за такий короткий час? Я втерла в щоки трохи рум'ян і злегка підфарбувала вії. Це було найкраще, що я могла зробити.

Прямуючи вниз, я зупинилася під дверима кімнати Еллі. Я не була тут, відколи помер Барні, і вагалася, поклавши руку

на дверну ручку. Вона була холодною на дотик. Я повернула її й поштовхом відчинила двері.

Я досі відчувала дивний солодкавий, однак слабкий запах. Я присіла на край ліжка (рама скрипнула під моєю вагою) й озирнулася. Я помітила її раніше, ніж навіть збагнула, що дивлюся на неї — стару коробку з-під взуття, заповнену світлинами, яку Еллі тримала на шафі. Стягнувши її вниз, я зняла кришку. Коробка була заповнена до країв.

Нагорі лежала фотографія Еллі й Чарльза: вона всміхається у своєму високому шкільному ковпаку й мантії, а він дивиться на неї з такою гордістю, любов'ю й захватом. Я пам'ятала, як робила цю світлину. Того дня була нестерпна спека, і мої гомілки прилипли до металевого складаного стільця. Еллі виголошувала промову про старих друзів і нові починання, — звичайна собі випускна промова, але все ж красива, — а я сиділа там, потроху пітніючи в своєму сарафані, й питала себе, як узагалі зуміла породити цю вродливу, впевнену в собі дівчину. Усю церемонію Чарльз тримав мене за руку, і під кінець наші долоні були слизькі від поту, але нам було байдуже. О, які щасливі ми були.

Я пригадала його похорон. Я сиділа в довгому чорному авті, де пахло хвойним освіжувачем, нашатирним спиртом і застарілим цигарковим димом від пальта водія. Зморшки паперових килимків під моїми принагідно чорними підборами. Відчуття Ліндиної руки в моїй, землисто-прохолодній. Вигляд труни в катафалку попереду, коли ми проїздили містом. Я визирала у вікно й бачила, як пропливають повз нього привиди нас самих. Ось ми з Чарльзом, щойно одружені, окрилені й молоді, у сміховинних брюках-кльош прямуємо в кіно. Ось ми з Чарльзом котимо Еллі у візочку, а люди на вулиці зупиняють нас, щоб поохкати, потуркотіти над маленьким темноволосим вузликом, запнутим ковдрою. Ось ми з Чарльзом напередодні його хвороби, коли гадали, що в нього просто тривалий розлад шлунка. Ми пішли вечеряти до ресторану, але мусили піти завчасно, бо він відчував дуже сильний дискомфорт. Наступного дня ми пішли до лікаря.

Ось що означає — усе життя прожити в одному місці. На кожному розі бачиш тіні своїх минулих життів. Їх не уникнути.

Не можу пригадати поховальну службу Чарльза. Знаю, що вона відбулася, бо маю програмку, заткнуту між сторінок старої родинної Біблії внизу, але не пригадую звідти жодної подробиці.

Цікаво, чи пам'ятатиму я сьогоднішній день.

Я прогортала решту світлин у коробці. Знову фотографії. На одних ми всією родиною, на інших вона зі шкільними друзями. Я роздивлялася кожне обличчя, намагаючись пригадати імена. Ось Келлі з довгою темно-рудою косою й широкою простуватою усмішкою, і Джессіка з рудими кучерями й маленьким носиком у ластовинні, Ніколь з білявим хвостиком і в брекетах. Зараз вони вже дорослі жінки, хтось одружений і має своїх дітей. Ось вона з Чарльзом, обійнявшись, яскраво всміхаються в камеру.

Вони були такі близькі, ці двоє. Не розлий вода, від самого її дитинства. Не завжди бувало легко поряд із ними двома — постійно почувалася третьою зайвою, наче ті говорили не зовсім зрозумілою мені мовою. Звичайно ж, я знала, що вони обоє люблять мене. Я готувала вечері, розчісувала коси, тамувала біль, сплачувала рахунки, влаштовувала вечірки й прала білизну. Але я знала, що глибоко в душі вони любили одне одного так щиро й палко, як мені було не до снаги. Вона була татовою донечкою до кінчиків пальців. А я назавжди відібрала його в неї. Від почуття провини мені й досі забивало дух.

Я приклала долоню до лиця, і та одразу змокла. Я плакала. Від усвідомлення цього я ще більше розридалася, і скоро в грудях було важко, горло боліло, і я гадала, чи зможу колись зупинитися.

У двері постукали. Лінда просунула голову в двері.

— Ти тут в порядку? — Вона лише глянула на мене, і її обличчя скривилося. — О, люба.

— Барні помер.

Я не знала, що скажу це, доки слова самі не зірвалися з губ, і ми обидві розуміли, що не з цієї причини я плакала, але байдуже. Я знала, що не треба давати жодних пояснень.

— Мені шкода, — сказала вона, і її голос був сповнений болю й співчуття. Знала я й те, що вона каже не про Барні, хоча ми обидві любили цього старого кота. Вона сіла поряд зі мною

на ліжко й обійняла мене рукою, і на мить я притулилася до неї, вдихаючи знайомий запах пом'якшувача для тканин, парфумів і лимонного мийного засобу.

— Я тобі всю блузку промочу, — сказала я, але відчула, як вона хитає головою й міцніше пригортає мене. Ми довго так сиділи. Нарешті я зробила глибокий вдих, той тремкий вдих, що буває після довгого плачу, і відсторонилася. — Час іти?

Вона глянула на свій годинник.

— Майже. Хочеш чогось з'їсти, перш ніж підемо? Там буде їжа, але я не знала, чи ти не захочеш чогось перед тим — може, заморити черв'ячка?

— Ні, дякую.

Від самої думки про їжу в мене все в шлунку переверталося.

Вона піднесла руку й торкнулася медальйона, що спочивав у мене на шиї.

— Гарний.

Я кивнула.

— Рада, що він до тебе повернувся.

Лінда повезла нас на своєму рожевому «Кадилаку». День був погожий, і в повітрі пахло свіжозрізаною травою й бузком. З пасажирського сидіння я мружилася на сонце й намагалася не думати, куди ми прямуємо.

— Пробудеш там стільки, скільки захочеш, — сказала Лінда, потягнувшись до мене й стиснувши мою руку. — Щойно будеш готова йти, я відвезу тебе додому.

Я кивнула, але нічого не відповіла. Усе, про що я могла думати, це хто буде там, що я їм скажу і як вони на мене дивитимуться. Мої долоні вже спітніли, коли ми в'їхали на стоянку перед школою. Вона була вже наполовину заповнена й кишіла людьми. Кілька з них зупинилися й спостерігали, як я виходжу з автівки, киваючи головами, перш ніж в'їхати на стоянку.

— Ну ж бо, — сказала Лінда, беручи мене за лікоть. — Ходімо.

Ми пройшли повз старшу школу — цегляний антикваріат 60-х, куди задовго до Еллі ходила я, — і на поле за нею. Протягом навчального року тут займалися спортом, і земля була

розмічена білою крейдою й витоптана бутсами, але зараз, у середині липня, це було лише одне довге поле, де-не-де поросле вигорілою на сонці травою. Компанія підлітків — зі шкільного драмгуртка, як я з'ясувала згодом, — стояла посеред поля й співала пісню «Бітлз» а капела.

— Вони її улюблені, — тихо сказала я.

Лінда вклала свою долоню в мою.

— Знаю.

Там був довгий розкладний стіл, принесений з кав'ярні, на якому люди розставляли тістечка, миски з картопляними чипсами та великі судки з макаронами й сиром. Двійко чоловіків поралися з мангалом, — промислових розмірів, бозна-звідки Лінда його дістала, — і в повітрі стояв запах бургерів і хот-догів. Поле пістрявіло людьми — когось я впізнала, когось ні, у руках вони стискали паперові тарілочки й розмовляли групками по двоє, по троє. Маленькі діти з перемазаними кетчупом і морозивом личками гойдáлися на руках у батьків.

Лінда пильно дивилася на мене.

— Все гаразд? Це ж не занадто, ні? Якщо так, просто скажи, і ми підемо.

Я похитала головою.

— Все чудово. — Я відчула, як підіймаються кутики губ. — Дякую.

— Будь ласка. А зараз хочеш чогось поїсти? Можу взяти тобі десь стілець, щоб ти просто сиділа, спостерігала, і ніхто тебе не чіпав.

— Ні, дякую, — відповіла я. — Ти зробила достатньо. Гадаю, я просто поблукаю тут довкола.

Я дивилась, як Лінда метнулася перевірити шведський стіл, і скористалася хвилинкою, щоб оглянути юрбу. Більшість присутніх я впізнавала — старі вчителі й футбольні тренери Еллі, а заразом ті, з ким я зростала, і ті, кого знала з банку, бакалійної крамниці й пошти. Здавалося, наче тут зібралося півміста, і ця картина сповнила мене деякою теплотою. Нехай це місто населене привидами, але воно також повне людей, які дбають одне про одного. Усі вони, однак, явно небагато знали про Еллі.

Я зосередила увагу на молоді. Спочатку я нікого з них не пригадувала, але поволі почала пов'язувати їхні обличчя з баченими на світлинах Еллі. Першою я помітила Ніколь. Її волосся було коротко стрижене «під пажа», поряд із нею збирав траву маленький хлопчик, а на її стегні гойдалося немовля. Вона впіймала мій погляд і сором'язливо помахала рукою.

— Я рада, що ти тут, — сказала я й поцілувала її в щоку. Її ніс був у тому ж розсипі ластовиння.

— Коли я почула новину... — Вона похитала головою з розширеними від потрясіння очима. — Досі не можу в це повірити.

— Я теж.

Вона кинула погляд на свого сина, який зривав кульбабки й збирав їх у маленький букетик.

— Не можу собі уявити... — Вона подивилася на мене. — Мені шкода, місіс Карпентер.

— Знаю, що шкода, серденько. А це в нас хто? — спитала я, жестом указуючи на хлопчика.

— Я Коул, — сказав він, урочисто дивлячись на мене. Його рот був вимазаний шоколадом, а ніс був у маминих веснянках.

Я нахилилася й потиснула йому руку.

— Рада тебе бачити, Коуле. А це твоя сестричка?

Він метнув насторожений погляд на немовля.

— Це Гарпер. Вона крикуха.

Ми з Ніколь зустрілися поглядами й розсміялися.

— Як бачить, так і називає, — сказала вона.

Я простягла руку й погладила пальцем щічку Гарпер. Хвилину маля уважно роздивлялося мене, а тоді розпливлося в широкій усмішці.

— Вона просто персик, — сказала я. Хотіла взяти її на руки й прихистити в обіймах, як колись робила з Еллі. Хотіла вдихнути запах її чарівної маленької маківки, вдихнути її молочну солодкість, відчути, як її пальчики обвиваються навколо моїх і міцно стискають їх. Але натомість я опустила руку й усміхнулася Ніколь. — Схоже, клопоту тобі не бракує.

Вона зітхнула.

— Так, часом це суцільне божевілля, але в хорошому сенсі. Принаймні більшість часу.

Ми обидві опустили погляди на маля, яке задоволено жувало гумового жирафа.

Хлопчик смикав Ніколь за край сорочки, вказуючи на шведський стіл. Слушна мить вислизала. Я мусила спитати її.

— Ніколь, ти останнім часом багато спілкувалася з Еллі?

Вона перемістила немовля на інше стегно.

— Не надто. Не так багато, як мала би. Ми підтримували зв'язок після коледжу, та відколи вона переїхала до Сан-Дієго... — Вона кивнула на сина. — Гадаю, ми просто пішли різними дорогами, розумієте?

Моє серце впало.

— То ти нічого від неї не чула за останні кілька років?

Вона похитала головою.

— Я намагалася надіслати їй повідомлення через Фейсбук, коли народилася Гарпер, але більше її там не знайшла. Гадаю, вона видалила свій профіль чи ще щось.

Отже, Еллі пішла з Фейсбука, навіть не потурбувавшись попрощатися з друзями. Навіщо їй було віддалятись у такий спосіб?

— Як гадаєш, є тут хтось, з ким вона могла підтримувати зв'язок? Може, серед інших дівчат?

Немовля захникало, і Ніколь кілька секунд колисала його, розмірковуючи.

— Я так не думаю. Принаймні я про це не чула.

Дитина заплакала вже по-справжньому, і Коул самостійно поблукав геть до шведського стола. Ніколь гукнула його, але він не звернув на неї уваги.

— Я тебе не затримуватиму, — сказала я, простягаючи до неї руки й обіймаючи її. — Якщо зустрінеш когось із них — Келлі, Джессіку чи решту — і вони що-небудь про неї згадають, будь-що за останні два роки, попросиш їх зателефонувати мені?

Я підійшла до шведського стола й налила собі склянку крижаної води. Отже, Еллі видалила свій профіль із Фейсбука — це пояснювало, чому я не могла її там знайти, коли шукала.

Пам'ятаю, як вона показувала його мені, коли тільки-но з'явився Фейсбук, уся в передчутті можливості возз'єднатися з тими, з ким зросла, і зазирнути в їхні життя. «Поглянь на Скотта Левітта, — казала вона, клацаючи на фото рум'яного м'ясистого чоловіка, який підіймав на камеру величезний келих пива. — Можеш повірити, що він був квотербеком?» Я картала себе за те, що відмовилася, коли вона запропонувала зробити акаунт мені. Може, я могла би пильніше приглядати за нею, навіть здалека. Хоча, якщо Ніколь каже правду і вона давно пішла з Фейсбука, це мало б що змінило.

— Мерріі?

Я підняла очі й побачила Тоні, який стояв переді мною, стискаючи букетик білих гвоздик упереміж із лещицею.

— Я не знав напевне, що каже про це етикет, тож... — Він простягнув їх мені, але я не могла зібратися із силами взяти їх. Я не казала йому про поминки. Звідки він про них дізнався? Старі підозри спалахнули знову. Він журналіст. Він проноза. Він вампір.

— Побачив у газеті, — сказав він, наче міг прочитати мої думки. — Подумав, що прийду й віддам шану... — Він похитав головою. — Вибачте, це була дурна ідея. Я не мав втручатися ось так.

Він здавався таким безпорадним, наче присоромлене дитя.

Я простягла руку й узяла в нього квіти.

— Вони прекрасні, — сказала я. — Дякую вам. Дуже мило з вашого боку, що ви прийшли.

Ми обоє розгубилися, не знаючи, що казати далі, і мовчання між нами розтягувалося, мов повітряна кулька. За кілька хвилин він роззирнувся й оглянув поле.

— Чудове зібрання. Вашу доньку, очевидно, любили багато людей.

Я простежила за його очима й дозволила собі всміхнутися. Він мав рацію: зараз поле було залюднене, а повітрям розносилися звуки людського гомону, сміху й веселощів. Захід вийшов радісний, а не сумний, як я й сподівалася. Уперше за довгий час я відчула, що вчинила правильно щодо Еллі, хоча б у такій дрібниці.

— Любили, — погодилася я.

— Це вона? — Він указав на світлину Еллісон у світло-блакитній сукні, виставлену на мольберті. Певно, Лінда замовила надрукувати її для поминок. Я кивнула.

— Вона красуня.

— Дякую.

На думку нав'язливо спадали інші світлини, на яких вона білява й надто струнка, і я відганяла їх. Ні. Сьогодні я хотіла згадувати її такою — у світло-блакитній сукні з піднесеним до сонця обличчям.

Тоні потер черевиком траву.

— Сподіваюся, ви не зрозумієте мене хибно, але... — Він вагався. — Після нашої тодішньої розмови я все думав, що вам може знадобитися з кимось поговорити. Охоче буду тією людиною. Гадаю, я можу допомогти чи принаймні вислухати. Не хочу жодним чином на вас тиснути абощо, але я подумав: може, вам захочеться якось піти випити кави. Знаю, що, мабуть, знов зустріну вас у бібліотеці, але, якщо чесно, не хочу сидіти й чекати, якщо можу цьому зарадити.

Тоні запустив руку у волосся. Він нервував.

— А ще я нетерплячий, — усміхнувся він. — Додайте у список те, що моя дружина...

Він проковтнув решту слів і кинув на мене непевний погляд.

Я продиралася крізь голоси, що гомоніли у мене в голові. Він просто приємний самотній старий, який хотів чийогось товариства й намагався допомогти. За цим не ховалося нічого зловісного. Я кивнула.

— Як у вас в середу?

Його обличчя розпливлося в усмішці, і навіть сум у його очах ніби трохи відступив.

— У середу — чудово. Хочете піти до якогось конкретного місця?

— Є один заклад за кілька містечок звідси у Фелтоні під назвою «Сонячний бік» — милий ресторанчик. Краще нам не зустрічатися в Авл-Кріку, якщо ви не проти. Ви ж знаєте, що таке маленьке містечко.

Він кивнув.

— Звісно, не проти. Як щодо третьої?

— Ідеально.

Я усвідомила, що вже чекаю на цю зустріч.

Я відчула поплескування по плечу й, озирнувшись, побачила Шеннон, яка стояла переді мною у своїй формі. Вона сором'язливо всміхнулася мені, і я поборола потяг стиснути її в обіймах. Вона здавалася такою юною.

— Не хотіла вас турбувати, — сказала вона, — але он там одна пара, — вона кивнула в бік добре вдягненого немолодого чоловіка й тендітної знервованої білявки. — Вони хочуть вас бачити.

Хвилину я вражено дивилася на них. Було в них щось знайоме, особливо в чоловікові, хоч я не могла збагнути, що саме.

— Вони казали, чого хочуть?

Вона знизала плечима.

— Просто хотіли з вами зустрітися.

Байдуже, що я не можу їх пригадати, подумала я. Вони прийшли на поминки Еллі, і якщо хочуть поговорити зі мною, то можна.

— Скажіть їм, нехай підійдуть, — промовила я. Обернулася до Тоні, щоб вибачитися, але той уже зник, і я бачила зі спини, як він крокує крізь юрбу до стоянки. Дивно з його боку піти не попрощавшись. Я відчула укол болю й висварила себе за те, що була така дурна. Певно, він мав вагому причину, щоб отак піти.

«До того ж, — нагадала я собі, — він нічого тобі не винен».

Я усвідомила, що досі тримаю в руках квіти, й поклала їх на стіл поряд із собою.

Відчуття впізнання міцнішало, доки я дивилась, як чоловік наближається до мене під руку з білявою жінкою. Він був рослий і широкий у плечах, із темним, досі густим волоссям, у якому проглядала сивина, а його очі були темно-сині. Може, це хтось із тих, з ким я працювала в університеті? Хоча в цьому випадку не зрозуміло, навіщо йому треба було звертатись до Шеннон, аби його представили. Його дружина, чи ким вона йому була, ски-

далася на бездоганну маленьку ляльку — вся така струнка, з вишнево-червоним ротиком і волоссям медового відтінку. Вона нагадала мені фотографію Еллі, ту, в шикарній сукні.

Коли він підступив до мене й простягнув руку, мене осяйнуло. Це був Девід Ґарднер. А вродлива жінка під руку з ним, яка так сильно нагадала мені Еллі, була Аманда. Після всього цього я нарешті познайомлюся з ними.

— Місіс Карпентер, я такий радий, що ми нарешті зустрілися, — гладко промовив він, укладаючи холодну долоню в мою й нахиляючись поцілувати мене в щоку. Я здригнулася.

— Я батько Бена, Девід Ґарднер.

Від нього йшов аромат чогось мускусного, цитрусового і, без сумніву, дорогого. Від цього запаху в мене миттєво розболілася голова.

— Я знаю, хто ви, — промовила я, відступаючи на крок. «Ви люди, які не перетелефоновували мені. Ви ті, під чиїм будинком я стояла, а ви тим часом удавали, що не вдома. Ви привели на світ чоловіка, який відібрав у мене доньку».

— Будь ласка, — промовила я, — називайте мене Меррі.

— Меррі, дозвольте представити вам мою дружину Аманду. Матір Бена.

Не встигли слова зійти з його губ, як вона вже кинулася до мене й міцно обвила своїми тонкими руками.

— Мені так шкода, — прошепотіла вона мені на вухо. Моє обличчя потонуло в її волоссі, і я відчула запах лаку, змішаний із парфумами. «Шалімар».

Я випросталася з її обіймів.

— Дякую, — тихо сказала я. — Я теж шкодую про вашу втрату.

Я дивилася в очі цій жінці й бачила в них справжнє горе, проте не могла дозволити собі відчути жаль до неї. Я мала пам'ятати, хто вони такі.

— Ви отримали котрісь із повідомлень, що я залишила для вас?

Аманда швидко кліпнула, наче кішка, якій плеснули в морду водою з пляшки.

— Ні, — сказала вона, і кутики її губ вигнулися донизу. — Ми ж не отримували, так, Девіде?

Девід похитав головою.

— Ми були у від'їзді...

Я наїжачилася.

— А ваша економка? Вона згадувала, що я зупинялася біля будинку?

Блакитні очі Аманди розширилися.

— Ви були в Сан-Дієго?

Я вдивилася в її обличчя, але на ньому нічого не відбивалося, окрім буденного подиву.

— Я розмовляла з вашою економкою, — сказала я. — І з вашою сусідкою теж. Ви про це не чули?

Вона насупилася.

— Як я вже казала, нас не було вдома. І все ж, Пілар мала б згадати про це...

Вона поклала прохолодну долоню мені на плече, і її очі затуманила тривога. На секунду я майже повірила їй.

— Мені так шкода, що ви марно подолали весь той шлях.

Я пригадала порожню шафу в квартирі у Сан-Дієго, голий туалетний столик — присутність Еллі була викорінена скрізь, якщо не враховувати однієї-єдиної волосини. Я відчула напад гніву.

— Не марно.

Мій голос був різкий, і я помітила, як на її обличчі проступає потрясіння — єдиною хвилею, за якою знов настає штиль.

Аманда стиснула мою руку, і я мусила втриматись від бажання висмикнути її.

— Що ж, я лише рада, що зараз ми тут. Не хочемо нав'язуватися, — ми знаємо, це ваш день, — та коли ми дізналися про це, то відчули, що треба приїхати й віддати шану особисто.

Настала моя черга дивуватися.

— Звідки ви про це почули?

— А, про це було десь у газетах. Хтось надіслав нам повідомлення, і наступного дня ми взяли квитки на літак.

Я не розуміла, як новина про подію в Авл-Крік могла дістатися через усю країну, аж тут згадала, що Еллі тепер — власність загалу. Уже кілька днів я не дивилася новин і не знала, що там передають.

— Ваша донька була дуже особливою для нас, — продовжувала Аманда. — Вона була прекрасною молодою жінкою.

— Дякую, — натягнуто промовила я. — Завжди приємно таке чути.

«Що ви зробили з її речами? Ви їх десь заховали чи просто викинули, як сміття?»

— Ми маємо такі дивовижні спогади про неї, адже так, Девіде? Вона зробила Бена таким щасливим. Вони були наче пташки-нерозлучники.

Образ Еллі, сповитої в її дитячу ковдру, виринав і танув перед моїми очима зі швидкістю в'юнка.

Девід розсіяно кивнув, оцінюючи поглядом юрбу.

— Чудова була дівчина. З вашого дозволу...

Ми з Амандою дивилися, як він покрокував через поле до шведського стола. Девід витягнув пляшку пива з одного зі сміттєвих кошиків, повних льоду, відкрутив кришку і зробив довгий ковток.

— Ви маєте вибачити мого чоловіка, — промовила Аманда з надтріснутим сміхом. — Він сам не свій, відколи помер Бен. Це дуже сильно його вразило.

Я бачила темні кола під її очима, яких було не приховати жодним макіяжем, її тривожно складені губи. Не могла не визнати: ця жінка страждала, і проти волі мене захлеснуло співчуття до неї. Може, вона не знала про квартиру. Може, хтось інший прибрав речі Еллі.

— Це було важко для всіх нас, — тихо сказала я.

Вона глянула на мене з вдячністю.

— Прекрасні поминки. — Вона жестом обвела поле. — Я хотіла зробити щось подібне для Бена, — щось неформальне, ну, знаєте, і привітне, — але Девід наполіг на закритій службі.

— У вас був похорон?

Від цієї новини мені відібрало подих. Вони мали тіло сина. Мали шанс попрощатися з ним востаннє. Я можу ніколи не отримати такого шансу. Мої пальці намацали медальйон на шиї. Мені так мало від неї лишилося. Їм — так багато.

Аманда кивнула.

— Так, у п'ятницю. Він пройшов у церкві, в якій хрестили Бена. В якій вони з Еллісон мали... — Слова застрягли у неї в горлі, і я бачила, що вона силкується не заплакати. — Не хочу влаштовувати сцену. Обіцяла собі, що не робитиму цього, просто... бачити всіх цих людей, що прийшли заради Еллісон, і зустріти вас, ну... — І тут вона заридала по-справжньому. Сльози струмками котилися по її щоках, і я вповіймала себе на тому, що обіймаю її однією рукою, пригорнувши до себе.

— Просто все це так жахливо, — схлипнула вона.

Поверх маківки її схиленої голови я бачила, як до нас прямує Девід.

— Нам треба йти, — сказав він Аманді. Він наче не помічав, що його дружина виплакує очі, а я її втішаю.

— Не розумію, чому ви маєте йти просто зараз, — сказала я більш сердито, ніж хотіла. — Ви тільки-но прийшли.

Аманда відсторонилася від мене й витерла розмазану туш під очима.

— Вранці у Девіда якась сімейна справа в Портленді, тож ми їдемо сьогодні ввечері.

Мої очі метнулися на Девіда, але обличчя того лишалося порожнім і нетерплячим.

— Що ж, — сказала я, — дуже мило було з вашого боку подолати весь цей шлях. Шкода, що ми не мали нагоди поговорити більше.

Аманда скупо, сором'язливо всміхнулася.

— Може, ми могли б повечеряти завтра, якщо ви вільні? Ми не полетимо назад до Каліфорнії аж до четверга, а справу Девіда буде завершено завтра до обіду. Правильно кажу, Девіде?

Він буркнув.

— Ми могли б повернутися сюди на вечерю, перш ніж поїдемо. Схоже, це дуже чарівне містечко. Охоче познайомилась би з ним краще.

— Я була би рада, — відповіла я й усвідомила, що кажу правду. — Є один заклад на Мейн-стріт під назвою «У Клої», приємний. Не знаю, чи любите ви французьку їжу...

— Звучить пречудово. О восьмій вечора?

Я кивнула.

— Тоді домовилися.

Вона притиснулася до мене, обіймаючи. Я відчувала слабкий слід її парфумів, гарденії та лаванди.

Я спостерігала, як вони йдуть через поле на стоянку. Аманда важко тулилася до Девіда. Одного разу вона затнулася, а він подав руку їй для опори й притягнув її до себе. Поряд із ним вона здавалася маленькою фарфоровою лялькою.

— Як тримаєшся? — поряд зі мною стояла Лінда з потьмянілим від тривоги обличчям. — Шеннон розповіла мені, хто вони такі. Я думала підійти, переконатися, що з тобою все гаразд, але не хотіла втручатися.

— Я в порядку, — сказала я, хоч і відчувала, як тремтять коліна під сукнею. — Вони завтра повертаються сюди. Ми йдемо разом вечеряти.

Лінда пильно дивилася на мене. Вона завжди читала мене, як розгорнуту книгу.

— Ну ж бо, — сказала вона, обіймаючи мене рукою. — Відвеземо тебе додому.

Еллісон

Зараз я не так іду, як дрейфую. Через брак їжі я мов у гарячці. Трапляються миті, коли я ловлю себе на тому, що дивлюся на вихоть польових квітів, не в змозі пригадати, як довго вже тут стою.

Я примушую себе йти далі. Звідси видно синю вену річки, що тягнеться крізь долину внизу, а на березі — іграшкового розміру хижку. Мій шлунок болісно буркотить. Може, там, усередині, їжа, кажу я собі, рушаючи до неї, — насправді ж

мені просто потрібен орієнтир. Інакше доведеться визнати, що я взагалі ніде.

* * *

Економка приходила майже щодня по обіді, а це означало — треба забиратися з квартири. Мені не подобалось, як вона казала мені підіймати ноги, коли пилосмочила, або як фиркала, знайшовши моє волосся у стоці раковини. Не подобалось, як вона дивилася на мене, ніби здатна була зазирнути мені під шкіру.

Отже, в ті дні, коли вона приходила, я вшивалася. Часом ішла на пляж, але здебільшого просто каталася. Іноді доїжджала аж до Карлсбада, де паркувалася й споглядала, як грюкотять скейтбордисти широким куполом парку, або ж прихоплювала з собою кросівки й бігала навколо озера Калавера. Одного разу я проїхалася до самого Лос-Анджелеса. Я під'їхала так близько, що побачила, як здіймається смог над містом, однак повернула назад, щойно почувши ревіння машин. Бену не подобалось, якщо я була не вдома, коли він приходив з роботи, і я не хотіла спізнюватися.

Правду кажучи, мені неважливо було, куди їхати. Це все був лише спосіб згаяти час. Треба було чимось себе зайняти, інакше мій розум починав вертати мене до місць, які я хотіла забути.

Я поїхала на південь до парку Пасіфік-Гейтвей і спостерігала, як чайки ліниво описують кола в небі. Спробувала почитати книгу, яку прихопила з собою, але не могла зосередитись і усвідомила, що дивлюся в стіну, гадаючи, що там, за нею. Зрештою я зібралася й поїхала додому, тихим ходом, аби бути впевненою, що прибиральниця вже пішла.

Коли я дісталася додому, двері були незамкнені. Я поштовхом відчинила їх і гукнула Терезу, очікуючи, що вона з'явиться з-за рогу з ганчіркою для пилу в руках і невдоволеним обличчям, але натомість почула чоловічий голос із глибини квартири. Я кинула сумку в передпокої й пішла до вітальні — саме вчасно, щоб побачити, як з Бенового кабінету виходить Сем.

— Не чекав, що ти так рано повернешся, — промовив він. — Тереза казала, зазвичай по обіді тебе тут не буває.

— Я рано пішла, — недолуго відповіла я. Ми обидва знали, що мені не було звідки рано піти. — Хочеш випити чи ще щось?

— Звісно.

Він усівся на канапі, обійнявши руками спинку.

— Біле вино підійде?

Я не очікувала, що він скаже «так». Бен вважав його одним зі своїх найближчих друзів, але ми ніколи багато не розмовляли між собою. Я мала враження, що йому незручно зі мною чи, може, з жінками взагалі. Почуття було взаємним — щось у Семі змушувало мене нервувати, хоч я не могла зрозуміти, що саме. Він рухався надто легко для такого великого чоловіка, наче танцюрист або кіт, і нігті на його м'ясистих долонях мали надто охайний манікюр. Це непокоїло мене.

— Мені лише води.

Я налила два келихи води з фільтра, а тоді передумала й налила собі доброго «Шаблі», який ми тримали в холодильнику. Зробила ковток, перш ніж повернутися до вітальні, і коли сіла навпроти нього, тепло вина вже сочилося до моїх вен.

— Отже. — Я прикинула, що б сказати. — У тебе все гаразд?

— Гаразд, дякую. А в тебе?

Він відсьорбнув води й обережно поставив келих на срібну тацю на кавовому столику. Він був із тих чоловіків, що не люблять лишати слідів.

— Добре! Чудово! — Мій голос лунав високо й занадто бадьоро. Я ковтнула вина і змусила себе усміхнутися. Немає причин нервувати, нагадала я собі. Сем — друг Бена, а це означає, що він і мій друг. Але я не переконала себе, і тривога лишилася.

— Приємно чути. Що робила сьогодні вдень? Щось приємне?

— Не надто. Сьогодні їздила до парку й читала книгу. Та мене це не надто захопило. Я про книгу, — пробелькотіла я. — Могла б зупинитися й почитати щось інше. А ти як? Багато читаєш?

— Ні.

Я чекала, що він скаже щось іще, але мовчання затяглося. Він роздивлявся власні нігті.

— Ти з кимось контактувала останнім часом?

Я відчула, як шок проступає на моєму обличчі, і ковтнула ще вина, аби приховати це.

— Ти про що?

Минуло два тижні після зустрічі в кав'ярні. Відтоді звісток від незнайомця не було, але тривога й досі стискала мій шлунок, наче в кулаку. І зараз здалося, що неспроста.

Він рівним поглядом дивився на мене.

— Хтось зв'язувався з тобою останнім часом, — може, хтось незнайомий чи хтось із твого минулого?

У мене голова пішла обертом. Може, він не має на увазі чоловіка у кав'ярні. Може, він каже про когось із мого минулого життя, одного з тих чоловіків, що залишали повідомлення на моєму телефоні пізно вночі. Кулак у животі стиснувся.

— Щось не пригадую, — видушила я з себе, хитаючи головою.

Він знову взяв келих, і я помітила, як побіліли кісточки його пальців.

— Ти в цьому впевнена?

Я відчувала, як він роздивляється мене. Ти не знаєш, що йому відомо, сказала я собі, тож поводься так, ніби знати нема чого.

— Гадаю, так, — відповіла я. І все одно не наважувалася глянути йому у вічі.

— Гадаєш чи знаєш?

Я мовчала. Чула, як глухо калатає в грудях серце, і була впевнена, що він теж це чує.

— Може, хтось надсилав тобі записку з проханням зустрітися чи чіплявся до тебе на вулиці...

Я різко глянула на нього. Це не була пробна куля: він щось знав. На його губах грала усмішка, але очі були жорсткі й непроникні.

— Упевнений, до такої гарненької дівчини, як ти, постійно хтось підходить, але хочу, щоб ти уважно поміркувала про це. Може, цей тип хотів поговорити з тобою про Бена чи про бізнес.

Чоловік у кав'ярні. Ось про що мова.

До горла підступила кислота, і я змусила себе проковтнути її. Звідки він знав? Я пригадала кав'ярню — чи хтось у ній здався знайомим? Мій мозок шалено працював. Усе, що я змогла пригадати, це зграйка молодих матусь, які гаяли час разом зі своїми малюками, і кілька фрилансерів, що вистукували на своїх «Макбуках». Жодного знайомого. Якби я когось побачила, то розвернулась би й пішла.

Сем нахилився вперед, спершись ліктями на коліна. Його гарний костюм, подумала я. Помнеться ж.

— У тебе немає проблем, Еллісон? Мені просто треба знати правду.

Я вагалася. Чоловік у кав'ярні був мені ніким — просто якийсь схиблений на теоріях змови. Гірше того, він хотів зашкодити Бенові. Брехав про нього, виставляв тим, ким він не був. Я не мала причин бажати захистити його. З іншого боку, той чоловік знав про моє минуле. Якщо Семові відомо про цього типа, чи варто розуміти, що він теж про нього знає? Це тому Сем був тут і розпитував мене? Хотів, щоб я зізналася?

Я мусила вдати, що нічогісінько не знаю. Це був єдиний шлях.

— Ні, — нарешті промовила я. — Я ні з ким не розмовляла.

Він зітхнув і підвівся на ноги.

— Це дуже прикро, — тихо сказав він. Узяв свій келих з-під води та відніс на кухню. — Я піду.

Я зачекала, доки за ним зачинилися двері, а тоді проковтнула решту вина у своєму келиху й налила собі ще. Подивилася на годинник. За десять хвилин шоста. Бен буде вдома щонайпізніше о сьомій. Ми мали піти на вечерю з одним інвестором і його дружиною. Бен обрав для мене сукню вранці, перш ніж піти на роботу. Вона чекала, розкладена на ліжку.

Я перехилила повний келих і кількома швидкими ковтками випила. Чари алкоголю подіяли, і шок уже починав блякнути.

Крізь задушливу паніку прорізалася думка: якщо Сем переймався тим, що казав мені чоловік у кав'ярні, чи означає це, що то була правда?

Я знов пригадала фрази, які він уживав. «Зміщення відбору». Я неясно пригадувала цей термін з курсу статистики в коледжі й гадала, що він означає підтасовування даних за дослідними зразками, аби ті не наводили повної картини. А це у випробуванні ліків означає вибірку пацієнтів, що не є репрезентативною для населення в цілому. Простіше кажучи, маніпуляції з даними для отримання потрібного результату.

Мій батько добровільно брав участь у випробуванні ліків, коли йому поставили діагноз. Лікар казав, що перший етап тестування минув успішно і зменшення пухлин становить до вісімдесяти відсотків. Тепер їх хотіли випробувати на більшій піддослідній групі. Батько погодився на місці. Його діагноз був смертельним, жити лишалося менше року. Він не мав чого втрачати — принаймні він так думав.

Майже одразу він почав утрачати вагу. За лічені тижні від нього лишилася тільки половина — зруйнований шмат людини, якою він колись був. Ми благали лікаря усунути його від тестування, але батько відмовлявся. «Коли вже підписався, то немає шляху назад». Тож ми спостерігали, як очікувана тривалість його життя впала до півроку, потім до трьох місяців. Ми дивилися, як він тане в нас на очах, і нічого не могли з цим удіяти.

— Це ризик, на який доводиться йти, — казав він, лежачи на канапі з розширеними одержимими очима на худому обличчі. — Якщо не ставити на науку, то не виграєш.

Він мав глибоку віру в систему, і я пішла його слідом. Так, ліки не завжди працюють, але їхньою метою завжди є зцілити. І ніколи — зашкодити.

Та, може, це було наївністю з його боку. Може, я теж була наївна.

Я почувалася розгубленою. Хвиля туги за рідним домом накрила мене так сильно, що я сперлася на стіл, аби коліна не тремтіли. Мама. Це слово піднялося горлом і рвалося з губ. Я хотіла чути її чистий спокійний голос, який каже мені, що все

буде гаразд, відчувати, як її пальці чухають мене між лопатками, як робили, коли я була дитиною.

Я взяла телефон і набрала номер, який знала напам'ять. Палець завис над кнопкою виклику, коли я почула ляскання ключа в замку й передні двері відчинилися.

— Агов? — Голос Бена долинув з передпокою. — Серденько, ти тут?

Я впустила телефон на стільницю й запхала напіввипиту пляшку до холодильника.

— Я на кухні!

Моє серце забилося в грудній клітці. Я дивилася на руки, якими стискала стільницю, — з ідеально відполірованими нігтями, з діамантом, що виблискував на пальці. Я була дурна, якщо вважала, що можу ні сіло ні впало зателефонувати їй, коли стільки часу спливло. Вона мене більше не впізнає. Я сама себе ледь упізнавала.

Бен увійшов у двері, ослабивши на шиї краватку. Його блакитні очі блищали. Він обвив мене руками й підняв над підлогою.

— Я скучив за тобою, — прошепотів він у моє волосся, і я задерла підборіддя, приймаючи його поцілунок. Це тепер мій єдиний дім. Вороття немає.

Згодом, перш ніж ми пішли на вечерю, мене знудило в туалеті. Біле вино повернулося жовто-зеленуватою жовчю. Я доклала зусиль, аби він цього не чув.

Меґґі

Я сиділа в машині під стінами «У Клої» вже чверть години, спостерігаючи, як тікає годинник на приладній дошці, а мій вчасний прихід перетікає в запізнення, а тоді у ще більше запізнення. За скляним фасадом «У Клої» горіли свічі, і я бачила тьмяні силуети Аманди й Девіда у вікні, бачила їхні голови, схилені в розмові. Звісно, вони усілися попереду. Ресторан «У Клої» належав до тих, куди приходять за особливих нагод: річниці, дні народження, випускні. Це був ресторан, ідучи до якого я казала Чарльзові надягти краватку, перш ніж ми вийдемо з машини, чи хоча б

сорочку з ґудзиками. Та все ж вони не звикли до таких людей, як Аманда й Девід, людей, чия заможність так і сяє з кожної пори і які не мають вихідного й повсякденного одягу — лише одяг.

Я не хотіла входити туди. Знала, що мушу, заради Еллі і, мабуть, заради самої себе, але не хотіла. Я усвідомила, що безперестанку думаю про те, що сталося після поминок, про сумнівну щирість Аманди, коли її очі наливалися сльозами, про те, що Девід не так самозаглиблений, як грубий. Думаю про телефонні дзвінки без відповіді, про великий будинок в Ла-Хойя з прикритими вікнами, схожими на ляльмові очі, і про квартиру високо в небі, позбавлену будь-якого сліду моєї доньки. Ні, я не хотіла проводити час із цими людьми, та, схоже, як уже не раз за своє життя, я не мала вибору.

Коли я увійшла, Аманда підвелася на ноги. На ній була пишна біла сукня, скрізь в елегантних складках і оборках, і я відчула, що маю химерний вигляд у своїх скромних штанях вільного крою і блузі з квітковим візерунком. Коли вона обійняла мене, я відчула на дотик її крихітні хребці крізь тканину сукні й змусила себе не тремтіти. Вона цвіринькала й туркотіла наді мною, коли я сідала до столу, і сама сіла лише тоді, коли в мене була серветка на колінах і келих з водою біля ліктя.

Девід чемно потиснув мені руку, а тоді перевів погляд на винне меню. Він не встав.

Я усвідомила, що нервую. Тепер, коли я тут, що мені казати? Я відчувала, як червонію, як котиться піт по моїй вузькій спині й мокнуть пахви моєї блузки. Я ковтнула води й змусила себе заспокоїтися.

— Як вам у Портленді? — нарешті спитала я. Сподівалася, що вони не помітять, як труситься моя рука, коли я поставила келих на стіл.

— Просто чудово, — розквітла Аманда. Заклала пасмо медового кольору за вухо. — Усі ті маленькі крамниці вздовж гавані просто чарівні!

Я кивнула зі згодою.

— Симпатичне містечко. А ще в них там є кілька гарних ресторанів. Володарів премії Джеймса Берда та все інше.

Не те щоб я в якомусь із них бувала, але чула про них із газет.

Вона жестом обвела зал і всміхнулася.

— Що ж, упевнена, тут теж буде чудово. Меню, без сумніву, має захопливий вигляд! Такий багатий вибір... — Вона взяла ламінований аркуш і стала вивчати його, насупивши брови.

Мені не треба було дивитися на нього особисто. Воно було те саме, що й протягом останніх п'ятнадцяти років — яловичина по-бургундському, і касуле, і ескарго для ризикованих. Я не вважала себе голодною, але зараз, сидячи тут, серед запаху припущеного в олії часнику, зрозуміла, що вмираю від голоду.

Підійшов офіціант, і ми зробили замовлення. Біфштекс із фрітками для Девіда (з кров'ю), яловичина по-бургундському для мене й салат фрізе для Аманди.

— Ви хіба цим наїстеся? — спитала я, хоча й підозрювала, що нечемно про таке питати. Вони, мабуть, дотримуються цілої збірки правил етикету, і я була впевнена, що порушую більшість із них. Мимохідь замислилася, чи знала їх Еллі.

Аманда видала дзвінкий сміх і продовжила нарізати буханець хліба, яким займалася вже п'ять хвилин, але ще жодного разу від нього не відкусила.

— Для мене цього вдосталь, — запевнила вона.

Девід замовив пляшку вина, — червоного, дорогого, — не спитавши, чого хотіла би кожна з нас, а тоді влаштувався на своєму стільці й дістав телефон.

— Просто треба дещо проконтролювати в офісі, — сказав він, мружачись на тьмяне світло екрана.

Він був гарний собою, Девід. Цього було не заперечити. Аманда, звісно, теж була гарненька, але Девід був добре складений, навіть якщо зараз трішки занадто обріс м'ясом. Тепер я чітко бачила в ньому Бенову подобу, принаймні якщо судити зі знайомих мені фотографій. Ті самі очі. Та сама щелепа.

Аманда взяла мене за руку й усміхнулася мені.

— Я така рада, що ми це робимо, — воркотіла вона. — Ваша донька була дуже особливою для мене, і втратити її й Бена... — На цьому її очі зволожилися, і вона витерла їх серветкою. — Це як утратити двох дітей одразу.

Я докладала зусиль, щоб зберігати нейтральний вираз обличчя. Еллі була моя донька, а не її. Вона не мала права. Я проковтнула свій гнів і запила вином.

— Ви з нею були близькі?

Її обличчя спохмурніло.

— Ми проводили разом кожен четвер після обіду, у весільних планах. О! — Її рука знову схопила мою, і я поборола імпульс висмикнути її. — Бачили б ви те, що ми планували. Вона ніяк не могла обрати сукню, хоч була одна розкішна від Віри Ван, на яку вона накинула оком, а ще ми зарезервували ресторан «Л'Оберж» у Дель-Мар. Просто на пляжі — ви ж знаєте, як сильно Еллі та Бен любили пляж. Білі троянди, свічі... — Вона зітхнула. — Це мало бути прекрасне весілля.

— Звучить дуже гарно, — сказала я. Спробувала уявити, як Еллі в шикарній сукні пливе по освітленому свічами проходу. Ми з нею майже ніколи не говорили на цю тему: вона була не з тих дівчаток, що мріють про велике біле весілля. Я завжди мала враження, що вона не надто тяжіє до шлюбу, і крапка. Але ж, знов-таки, усе змінюється.

— Я нічого про це не знала.

Вона піднесла руку до рота, що склався в ідеальне рожеве О.

— Невже? Еллісон казала, ви все про це знаєте. Вона казала...

— Що ж, я не знала.

Я поклала серветку на тарілку і встала з-за столу. Гарячий приплив повернувся, і я відчувала, як проступає піт уздовж лінії росту волосся. Я мала забратися звідси.

— Перепрошую, я відійду до дамської кімнати.

Аманда спостерігала за мною, приголомшена. Очі Девіда майже не відірвалися від екрана.

Дамська кімната була пофарбована в кричущий рожевий колір, у кутку приткнувся ворсистий пуфик. Я відкрила крани й занурила зап'ястки під холодну воду. Моє обличчя в дзеркалі здавалося рябим і надто блискучим, наче я щойно гналася за автобусом. Туш під оком розмазалася, волосся вислизнуло

з-під приколки, окремі волосини стояли дибки, наче німб. Я скидалася на божевільну.

Я не могла позбутися картини: Аманда й Еллі затишно влаштувалися на канапі, низько схилившись над весільними журналами, так, що їхнє біляве волосся переплітається. Чи їздила Еллі купувати сукню разом із нею? Чи сиділа Аманда в одній із тих плюшевих приймалень, чекаючи, доки вона з'явиться в якомусь пінистому білому витворі? «Вона була мені як донька». Так сказала Аманда. Чи думала про неї Еллі як про матір? Чи вона настільки викинула мене зі свого життя, що шукала заміни?

Я пригадала гарненьке, миле обличчя Аманди, її дзвінкий сміх і тепло її руки поверх моєї. Якщо й так, я не могла винуватити її. Я не заслуговувала на Еллі після того, що скоїла.

Я припала чолом до дзеркала.

— Зберися, — прошепотіла я своєму відображенню.

Коли я повернулася до столу, уже подали закуски. Девід і Аманда не торкнулися своїх, а моя серветка акуратним віялом була складена на стільці. Девід налив собі другий келих вина і на кілька дюймів наповнив наші келихи. Я зробила ковток і відчула, як ще глибше червоніють щоки. Я ніколи не пила багато вина, а від червоного зокрема ставала сонною й тупого міркувала.

Аманда не зводила з мене уважних очей.

— Мені дуже шкода, якщо я вас засмутила, — прошепотіла вона, нахиляючи голову до мене. Її виделка нерухомо лежала поверх тарілки з кучерявим салатом.

Я розклала серветку на колінах і відмахнулася.

— Не засмутили, — відповіла я. І спробувала зобразити яскраву усмішку. — Все гаразд.

Я відчувала, як вона все не зводить із мене очей, доки я ріжу м'ясо.

— Знаю, — промовила вона, співчутливо хитаючи головою, — знаю. Іноді просто накриває, так? Часом прокидаюся вранці й на крихітну мить забуваю, що сталося. А тоді оком зморгну — і все нахлинає знову.

Я подивилася їй в очі. Очікувала побачити щось у них, якийсь проблиск холодного розрахунку, але вони були чисті, блакитні й допитливі.

— Це наче проживаєш усе заново, — нарешті промовила я. Приємно було визнавати це, і так само приємно бачити розуміння в її очах.

— Так, — прошепотіла вона. — Так, саме так.

Може, через те, як вона це сказала, а може, через червоне вино, що я влила собі до рота й прикінчила єдиним ковтком, але я відчула, що стаю добрішою до неї. І раптом мені відчайдушно захотілося звіритись цій жінці. Вона здавалася єдиною, хто розумів.

— Ми з нею не розмовляли, — тихо сказала я. — Ми з Еллі. Деякий час не розмовляли.

Великі очі Аманди розширилися ще більше.

— Я гадки не мала. — Вона поклала виделку на край тарілки. — О, Мерґі.

Тон, яким вона це сказала, наче кулею прошив мене. Хвилину я була впевнена, що якби глянула вниз, то побачила б, як зяє рана в моїх грудях і як б'ється в них моє бідолашне серденько. Натомість я відправила до рота шматочок м'яса й заходилася жувати. Печеня остигала, холонучи, і густий соус плівкою пристав до зубів. Я вже й не пригадувала той голод, що володів мною кілька хвилин тому. Зараз усе смакувало, як попіл.

— Коли помер мій чоловік... — почала я.

Тут задзвонив телефон Девіда, і ми втрьох підстрибнули. Він схопив його зі стола й поквапився за двері, не сказавши нам ні слова. Аманда винувато всміхнулася мені.

— Ви маєте пробачити його, — сказала вона. — Він перебуває під шаленим тиском у себе на роботі.

Я похитала головою.

— Ви не мусите пояснювати.

— Смерть Бена дуже підкосила його, — прошепотіла вона. — Це був... дуже складний час.

Я кинула погляд на неї. Її виделка досі балансувала на краю тарілки, салат лишався неторканим. Вона була схожа на ма-

леньку розгублену дівчинку, яка чекає, доки прийде мама й забере її додому.

— Мені шкода, — промовила я, і це було щиро.

— Ви щось казали про вашого чоловіка? — нагадала вона.

— Байдуже.

Момент минув. Я більше не хотіла звірятися. Я достатньо звірялася у своєму житті, і мені вистачало досвіду розуміти, що ніхто не зніме тягар з моєї душі, не кажучи вже про Аманду Ґарднер. Я поклала виделку на тарілку й узяла келих вина.

— Якого роду бізнесом займається Девід?

— А, щось пов'язане з фінансами, — сказала вона, відмахуючись від цього слова, наче воно погано пахло. — Я насправді на цьому не розуміюся.

Я кивнула.

— А ви? Ви працюєте?

Вона коротко й дзвінко розсміялася.

— Ні, вже багато років. Я член наглядо́вої ради Музею мистецтв Сан-Дієго і кількох благодійних організацій допомоги тваринам. Достатньо, щоб чимось себе зайняти.

— Я так розумію, Еллі не працювала, коли була з Беном, — обережно сказала я. — Не знаєте, чому?

Аманда поблажливо глянула на мене, наче на маленьку дитину, яку треба переводити через дорогу за руку.

— Їй це було непотрібно, — сказала вона. — Бен мав більше ніж достатньо, щоб забезпечити їй комфортне життя.

Я штрикнула виделкою гриб у себе на тарілці. Невже справді все так просто? Еллі не було потреби працювати, тож вона й не працювала. Це було так далеко від нашого способу виховання, так не схоже на ту молоду жінку, котру я знала. Я питала себе, чи вона хоча б зберегла власні гроші. Я завжди твердила їй, як важливо жінці бути незалежною. «Навіть якщо ваші стосунки непорушні, як скеля, — казала я, — завжди корисно відкладати трохи для себе, просто про всяк випадок». Я пригадала порожній гардероб у квартирі в пентхаусі. Чи зрештою вона зберегла хоч щось своє? Чи їй справді лишилося так мало, як здавалося? Я поклала виделку й зітхнула. Зараз або ніколи.

— Ви знаєте, що сталося з речами Еллі?

Я бачила, як на її обличчі проступає потрясіння, та не могла збагнути: чи саме питання стало несподіванкою для неї, чи вона щиро не знала, про що йдеться. Але вона швидко оговталася. Прибрала з чола пасмо волосся наманікюреною рукою.

— Що ви маєте на увазі?

Щось промайнуло в глибині її світлих очей, і тоді я зрозуміла, що вона прикидається дурненькою.

— Я їздила до квартири у Сан-Дієго.

Серце в грудях шалено билося, і я питала себе, чи чує вона напруження в моєму голосі. Почувалася дитиною, яка зізнається вчительці, що махлювала на іспиті.

— Мені було цікаво, — пояснила я. — Хотіла побачити, де вона жила, може, забрати її речі.

— Ви мали зателефонувати, — холодно сказала вона. Я бачила з її стиснутих щелеп, що вона сердиться, і відчувала, як усередині знов наростає мій власний гнів.

— Гадаю, вам відомо, що я намагалася, але ви наче не хотіли відповідати на мої дзвінки, — підкреслено зауважила я. — Хай там як, я ходила до її квартири, і жодної з її речей там не було.

Вона нестерпно знизала плечима.

— Може, вона небагато там тримала.

— Здається, ви мене не розумієте, — сказала я, хоч була достобіса впевнена, що розуміє. — Її одяг, її прикраси, її книги — все зникло. Жодного сліду її перебування в тому домі.

Аманда натягнуто всміхнулася.

— Не впевнена, що розумію, чого ви в мене просите.

— Я вас прошу розповісти мені, що сталося з речами моєї доньки. — Я говорила навмисне повільно, і все ж мій голос тремтів від гніву. — Вона моя донька, а це означає, що тепер її речі належать мені. Я хочу знати, де вони.

Вона похитала головою.

— Боюся, це не так просто. Життя Еллісон переплелося з життям мого сина — не хочу загострювати на цьому увагу, але, як я вже казала, вона цілковито залежала від нього.

— Я вас не розумію.

— Еллісон мешкала в квартирі, якою володів Бен, і все, що належало Бену, — включно зі вмістом квартири, — розглядається як спадок, доки не буде відкрито заповіт. Тож, — сказала вона, простягаючи перед собою долоні, — мої руки зв'язані.

Я дивилася на свою тарілку, відчуваючи, як нахлинає приниження. Я дозволила їй обвести себе навколо пальця і заради чого? Заради чого я сиділа тут, перед цією жінкою, й питалася про Еллі, як собака нишпорить у пошуку об'їдків, коли вона явно не збиралася віддати мені жодної клятої дрібниці? Я випила забагато вина, і в мене вже почала розколюватися голова. Я хотіла, нестерпно хотіла додому.

— Пробачте, — почула я голос Аманди й відчула її прохолодні пальці на своєму зап'ястку. З її голосу зникла вся жорсткість, і він знову став солодко-м'яким. — Я вкотре засмутила вас.

Я не зводила очей зі своєї вечері. Не хотіла, щоб вона бачила, як мої очі раптом наповнюються слізьми. Я багато могла витримати в цьому житті, але не могла стерпіти, щоб вона бачила мої сльози. Саме цього вона й хотіла, я відчувала це з того, як вона роздивлялася мене, — наче я була пасмом, яке їй кортіло прибрати.

— Я недобре почуваюся, — спромоглася вимовити я, а тоді відсунула свій стілець і впевнено підвелася на ноги.

Дихнуло теплим повітрям. Крізь двері увійшов Девід і знову сів до столу.

— Вибачте за це, — сказав він, знову розкладаючи на колінах серветку й беручись за виделку. — Це було з офісу.

Ми обидві без слів дивилися, як він узявся за свій біфштекс.

— Меггі недобре почувається, любий, — сказала Аманда, злегка накриваючи долонею його зап'ясток. — Вона збирається їхати додому.

Він підняв на мене очі й насупився.

— Шкода це чути. Бажаєте, я викличу вам таксі?

Я похитала головою.

— Я цілком можу доїхати додому сама.

Він кивнув, і я відчула, що можу йти.

— Добре, — сказав він, повертаючись до свого біфштекса. — На добраніч.

Аманда підскочила з місця й провела мене до машини.

— Мені надзвичайно шкода, що вечір так недобре завершився, — туркотіла вона. — Сподіваюся, ви розумієте, що я жодним чином не хотіла вас засмутити.

— Я в порядку, — відмахнулася я. — Просто голова болить. Дякую вам за дуже приємний вечір.

Я спробувала всміхнутися, але вийшло більш схоже на гримасу. Вона простягла руки й пригорнула мене до себе. Я дозволила їй обійняти мене. Дурманний запах її парфумів ударив мені в голову, і та почала розколюватися не на жарт. Я виплуталася з її обіймів і сіла в машину. Вона ще махала, коли я виїхала на дорогу, і її обличчя яскраво червоніло у світлі задніх ліхтарів моєї автівки.

Еллісон

Коли лишається не більше сотні метрів, я бачу, що це не так хижка, як велика будівля, що прикидається хижкою, в обшивці зі штучного дерева і з гострим дахом. Попереду — смуга підстриженої трави, і високий дерев'яний паркан обступає галявину біля будинку. Маленька синя вивіска звисає на петлях, злегка хилитаючись під вітром. Червоні мальовані літери складаються в «Зупинку в Чака».

Мій шлунок збуджено бурлить. Хто знає, які дивовижі красуються на полицях у «Чака». Коробки пшеничних і сирних крекерів. Пачки картопляних чипсів «Вайз» із екзотичними смаками. Крижані бляшанки дієтичної коли та аризонського охолодженого чаю, а ще кекси в целофановій обгортці і — о Боже, а раптом у них є ті маленькі трубочки із сирним соусом?

Жадібно оглядаю крамницю зі свого місця. Звісно, це ризик. Може, той, на який не варто було би йти. Я ще маю трохи крекерів з мисливської хати й могла би вполювати щось зі своєю рушницею — хоча навряд, зважаючи, що стріляти я не вмію. Усвідомлюю також, що я на межі голодної смерті й не

знаю, як довго ще протримаюся з таким низьким рівнем «пального». Каністра з водою майже порожня, і невідомо, коли я знову знайду воду.

Тож насправді вибору я не маю.

Я мушу йти туди.

Але якщо я туди піду, доведеться подбати про те, щоб привернути до себе якнайменше уваги. Треба лишитися за межами поля зору.

Кладу руку на безбожне щуряче гніздо, що колись було моїм волоссям. Мої легінси замизкані й порвані, руки в подряпинах і укусах, а мої кросівки — що ж, тепер це вже не так взуття, як шматки гуми, нещільно припасовані до ніг. Навіть уявляти не хочу, чим від мене зараз пахне. У мене шкіряна похідна сумка замість наплічника, на мені невідповідний одяг, порваний і брудний, а на шиї теліпається крадена рушниця.

Треба зробити справу.

Як можу, обтрушуюся від пилу й витираю обличчя внутрішнім боком футболки. Дістаю толстовку — досі відносно чисту, що є справжнім дивом, — і натягую її через голову. Сонце пече, і я миттєво починаю пітніти. Розчісую пальцями волосся, чіпляючи ними товсті кручені ковтуни. Боже, якби я могла все це зістригти. Зав'язую волосся на потилиці мотузком і ховаю під капюшоном. Порпаюся в кишені сумки й дістаю кілька вогких банкнот. Дев'ять доларів, якщо бути точною. Уся готівка, що я при собі маю. Ховаю її до бюстгальтера.

Я маю зайти туди з виглядом звичайнісінької туристки, а не якогось божевільного «останнього героя», тобто я не можу взяти туди рушницю або сумку. Біля стежки густо росте чагарник, тож я лишаю сумку з рушницею під ним, поправляю гілля, аби напевне все приховати, і прямую до крамниці.

Дзвіночок сповіщає про мій прихід.

Перше враження — повітря, що валить з вентиляційних шахт. Мої руки вкриваються гусячою шкірою, і я раптом відчуваю вдячність до своєї мішкуватої толстовки. Друге — це запах. Потрібна хвилина, щоб усвідомити його. Втягую носом повітря. Воно мені про щось нагадує. Паркувальні майданчики

влітку. Барбекю на задньому подвір'ї. Мій рот починає наповнюватися слиною.

Я бачу їх раніше, ніж упізнаю. Ось вони, блищать, повільно обертаючись у скляній коробці, встановленій на прилавку. Сосиски для хот-догів.

Мій шлунок болісно урчить.

— Я можу вам допомогти?

Обернувшись, помічаю чоловіка трохи за тридцять у бейсболці «Кабс», який нависає наді мною. Мене бачить пара чужих очей, але я не можу змусити себе відчути страх. Усе, що мене турбує в цю мить, це мій голод. Я мило всміхаюся йому.

— Можна мені хот-дог, будь ласка?

Він одним поглядом окидає мій брудний одяг і порепане взуття.

— Звісно.

Підходить до скляної коробки й відчиняє її. Запах заново ошелешує мене, солоний, жирний і рясний. Чоловік вкладає сосиску в булочку й простягає мені.

— Це буде два долари. Кетчуп і гірчиця збоку. — Він киває на стійку з приправами біля дверей.

— Дякую, — кажу я, дістаю банкноти з бюстгальтера й подаю йому. Його погляд мигцем перестрибує на мої груди й знов до моїх очей.

Двома пальцями він бере гроші й опускає їх у касовий апарат.

Я не можу більше чекати. Відкушую. Еластична шкірка рветься під моїми зубами, і рот наповнюється солонуватою плоттю. Хліб набивається між зубами, доки я жую. Ковтаю й відкушую знову, а тоді знову. Чоловік з відстороненою цікавістю спостерігає за мною.

— Хочете ще? — питає він, коли я з'їдаю все до крихти.

Я киваю. Мій язик злизує шматочок хрящика з моляра.

Він знов береться за кухарські щипці.

— Ви не дуже вдягнені для походу, — каже він, киваючи на мої кросівки. — Давно в дорозі?

Хитаю головою.

— Лише одноденна прогулянка.

Він вказує на червонувато-буру пляму на моїх легінсах.

— Схоже на кров. Ви поранені?

Намагаюся знизати плечима.

— Просто бруд. Я послизнулася.

Хвилину він дивиться, ніби хоче ще щось сказати, але натомість виймає з-під скла ще один хот-дог і простягає мені. Я беруся до справи й за кілька швидких укусів покінчаю з ним.

— Ви неабияк зголодніли, як для одноденної прогулянки, — каже він, беручи дві вицвілі доларові купюри, які я видобуваю з бюстгальтера. Знову відчуваю на собі його погляд. — Звідки ви йдете?

Тильним боком долоні витираю губи й намагаюся тягнути час.

— Лише через хребет, — нарешті кажу я. Упевнена, що бачила гірський хребет на відстані. — Не можу пригадати, як називається.

Він опускає очі в стіл.

— Ви тут сама?

Моє чуття насторожується. Я брудна, подряпана й побита, від мене смердить, та все одно я самотня жінка й знаю, що нема кінця-краю жахіттям, які досі загрожують мені через це. Хитаю головою.

— Мої друзі внизу, біля ріки.

Він підходить до вікна.

— Я їх не бачу.

Відчуваю укол страху в самому низу хребта.

— Вони, мабуть, зовсім за рогом. Треба піти їх знайти.

Геть, геть, геть.

— Я лише прихоплю кілька речей, — кажу я, відступаючи в прохід між рядами. — Лише на секунду.

Він кумедно всміхається мені.

— Можете не поспішати.

Я намагаюся пригасити паніку, що зростає, і змушую себе зосередитись на нагальному завданні. Хочу тікати, але мені конче потрібен провіант. Банка арахісового масла — долар дев'яносто дев'ять центів. Продано. Пачка печива для виживання. Два долари п'ятдесят центів. Ненавиджу себе за те, що

з'їла той другий хот-дог. Уже відчуваю, як його жир розтікається по кишківнику. Згодом мені це відгукнеться.

Пробираюся назад до прилавка й викладаю продукти. Хапаю «Снікерс» із полиці внизу і теж кладу на прилавок.

— У вас десь можна набрати пляшку води? — питаю я.

Він смикає головою в бік вікна.

— Там за рогом насос. Користуйтеся.

— Чудово.

Вистукую пальцем по прилавку, доки він натискає клавіші касового апарата. Приємно робити щось звичне, навіть коли нерви попсуті. Гадаю, скільки часу минуло після авіакатастрофи.

— Просто з цікавості: як далеко тут до найближчого міста?

Де б це не було, я не зможу там затриматися, та, може, переночувала б у мотелі, доки дістану трохи грошей, прийняла би душ, поїла б гарячої їжі.

— Одразу за горою, — каже він, киваючи на схід. — Миль двадцять. Усього чотири долари дев'яносто дев'ять центів.

Простягаю йому всі свої гроші. Хитаю головою, коли він намагається дати мені решту.

— Просто покладіть отуди, — великодушно вказую на маленьке блюдце для мідяків. Не уявляю собі розвитку подій, за якого мені придасться один цент.

— Як найкраще туди дістатися? Тобто, найшвидший шлях.

Він підіймає брови.

— Пішки?

— Еге.

— Задалеко для одноденної прогулянки.

— Це не на сьогодні, — надто поспішно кажу я. — Просто на випадок, якщо ми повернемося знову. Ми з друзями.

Він подає мені целофановий пакет.

— Є стежка, що веде вгору. Не надто крута, але для неї вам знадобляться справжні похідні черевики, а не звичайні кросівки. Просто йдіть нею, доки не опинитеся по той бік, а тоді вам треба буде взяти ліворуч, коли вийдете до ставка. Головна дорога йде вздовж берега й виведе вас прямісінько до міста.

— Чудово, — кажу я. — Дякую. Запам'ятаю на майбутнє.

— І не забудьте у майбутньому вдягнутися відповідно і взяти більше їжі. Можна потрапити в біду, якщо блукати тут без підготовки.

— Дякую за підказку, — кажу я, задкуючи до дверей. — Наступного разу буду як скаут, присягаюся.

Я тягну на себе двері й вже збираюся піти, коли вона привертає мою увагу. Там, охайною купою на дротяному стенді, лежать примірники «Денвер Пост». В око впадає заголовок, приткнутий унизу першої шпальти. «МІСТО ОПЛАКУЄ ЗАГИБЛУ В АВІАКАТАСТРОФІ — С. 3». Беру примірник і розгортаю його.

Впізнаю надруковану в них свою фотографію, зроблену на одному з численних відвіданих нами благодійних заходів. Приголомшено дивлюся на жінку в чорній сукні-футлярі, біляву й блискучу, мов новий п'ятак, і не відчуваю жодного зв'язку. Ця жінка несправжня. Вона була чимось декоративним, створеним гарно виснути на плечі. А важливіше те, що згідно з чорним жирним шрифтом унизу вона мертва.

«31-річна Еллісон Карпентер, наречена генерального директора компанії "Прексілейн" Бена Гарднера загинула при падінні літака в Скелястих горах у Колорадо. Сам Гарднер також загинув у катастрофі».

Офіційне визнання: мене вважають мертвою. У животі розростається бульбашка й лускає.

Продивляюся сторінку далі й бачу ще одну фотографію, цього разу меншу. Серце підстрибує до горла — на мене дивиться моя мати.

— Ви в порядку? — гукає чоловік з-за прилавка.

— Добре! — Мій голос лунає придушено й надто гучно. Підношу газету ближче до очей. Ось вона. Я чітко бачу її — вона стоїть на полі в тій жовтій сукні, що ми разом купували кілька років тому, й затуляє очі від сонця. Вона постаріла. Шкіра на шиї й щоках обвисла, під очима темніють мішки. Вона надто схудла. Має втомлений вигляд. У мене живіт зводить від почуття провини. Це я таке з нею зробила.

Читаю підпис під знімком.

«Авл-Крік, ME: Мерґі Карпентер, мати Еллісон Карпентер, на міських поминках по своїй доньці».

І тоді я помічаю. Медальйон на її шиї підморгує мені, знайомий, як мої власні руки. Кров стигне, наче крига.

Я хутко обертаюся.

— Маєте авто?

— Перепрошую?

— Ви маєте авто?

Чоловік супиться.

— Звісно, але я...

— Мені треба до найближчого міста, якомога швидше.

Він підіймає брови.

— Я гадав, у вас тут поряд своє авто.

— Це буде надто довго, — нетерпляче пояснюю я. — Мені треба їхати зараз. Термінова ситуація.

— Що сталося? — Тривога заливає його обличчя, і я усвідомлюю, що хибно злякалася його.

Хитаю головою.

— Я не можу сказати.

Він вагається.

— Мені треба керувати магазином. Я не можу просто все кинути лише тому, що ви кажете, що вам спішно кудись треба.

— Присягаюся, я б не просила, якби це не було важливо.

Він дивиться на мене, і я бачу, що він вагається.

— Будь ласка.

Він киває, лише раз.

— Дайте мені десять хвилин, щоб замкнути крамницю.

— Дякую. Не можу пояснити, як багато це для мене значить.

— Не турбуйтеся про це, — буркоче він. А тоді: — Не хочете сказати вашим друзям, що їдете?

Незворушно дивлюся на нього.

— Ми обоє знаємо, що нема в мене тут ніяких друзів.

Він усміхається.

— Зустрінемося надворі.

Я біжу по рушницю.

ЛИШИЛОСЯ ЧОТИРИ ДНІ

Меґґі

Я прийшла до кав'ярні двадцятьма хвилинами раніше й сіла за столик у кутку. Зал був майже порожній, — гадаю, більшість людей у середу по обіді були на роботі, — але один юнак щось строчив на своєму блискучому ноутбуку, і зморена молода матуся мовчки цмулила капучино, доки дитина спала у слінгу, пов'язаному в неї на грудях. Я стежила за нею й намагалася пригадати, на що це схоже — та запаморочлива пора раннього материнства, коли виснаження, гормони й обожнювання цієї крихітки, яку ти створила, панує над розумом і не відпускає.

Я вповймала на собі її погляд, коли вона стримала позіхання, і співчутливо всміхнулася їй. Еллі ночами не засинала перші півроку. Вдень вона спала, як янгол, але варто було мені вимкнути світло — оглашала весь дім своїм криком. Я вставала з ліжка, прослизала до неї в кімнату, брала її з колиски й просто гойдала на руках, гойдала, доки її маленькі кулачки не розтискалися й оченята не заплющувалися. А потім я знову клала її в колиску, і вона знову здіймала крик, і все починалося заново. Чого б я не віддала, щоб зараз повернутися в ті часи й сидіти в кріслі-гойдалці, тримаючи її біля грудей.

Офіціантка принесла мені кави. Я долила трохи молока й помішувала, доки молочна хмаринка не розчинилася. Усупереч своїй волі я нервувала. Справді, це було дурістю. Я ледве знала Тоні, і йшлося лише про чашку кави. Він просто люб'язно запросив мене сюди, а я чемно прийняла пропозицію. Я думала про букетик гвоздик, які він приніс мені і які досі квітнули в глеку на моєму кухонному столі. Про що він думав, просто заявившись ось так? І чому так швидко зник? Щось заціпеніло у мене в животі. Ще не пізно. Я ще можу встати й піти. Він

не знав, де я живу, і таке інше. Мені ніколи не доведеться побачити його знову, якщо я не захочу. Але потім я пригадала вираз його очей, коли він спитав, чи потрібно мені з кимось поговорити, суміш доброти й розуміння, які здивували мене. Наче він мене знав. Я примусила себе глибоко вдихнути. Господи, це ж лише кава.

Я побачила його раніше, ніж він мене. П'ятьма хвилинами пізніше, з досі мокрим, явно після душу, волоссям і змученим виглядом — таким я його ще не бачила. Він помітив мене й помахав, перш ніж підійти до стола. Жестом зобразив, ніби п'є, — мовляв, хочете чашечку? — а я вказала на своє досі повне горнятко кави й похитала головою. Я дивилась, як він усміхається офіціантці й посміюється над собою, силкуючись знайти гаманець у своїй задній кишені, а тоді він підійшов і сів за столик навпроти мене.

— Пробачте, що запізнився, — сказав він, запускаючи руку в волосся. — Стільки біганини цього ранку.

— Усе гаразд, — відмахнулася я від його вибачень. — Я завжди всюди приходжу раніше. Це всіх дратує.

— Нема нічого поганого в тому, щоб рано приходити.

Я розсміялася.

— Є, коли захаращуєш чийсь передпокій.

Підійшла офіціантка й поставила чашку перед ним на стіл. На вигляд — гарячий шоколад зі збитими вершками. Він, певно, зауважив, як піднялися мої брови, адже знизав плечима з присоромленим виглядом.

— Не кажіть лікарю, — сказав він, занурюючи ложечку в збиті вершки й відправляючи до рота. — Страшенно люблю солоденьке.

Я кивнула.

— А я солоне.

Чарльз полюбляв дражнити мене за це. Називав мене королевою чипсів Авл-Кріка.

— Не скажу, що зараз багато можу його собі дозволити, — тужливо додала я.

Він співчутливо всміхнувся:

— Холестерин?

— Кров'яний тиск.

Лікар намагався призначити мені препарати, але від них у мене паморочилося в голові, тож я припинила це й натомість змінила раціон. І все ж я досі сумувала за чипсами.

— Старіти невесело, так?

— І не кажіть, — засміялася я.

Він зробив глибокий ковток гарячого шоколаду й витер пінку з губ тильним боком долоні.

— Як пройшла решта поминок?

Я пригадала Девіда й Аманду, які наче з неба впали, і нашу натягнуту вечерю напередодні ввечері. Я не хотіла заглиблюватися в це, принаймні зараз, тож знизала плечима й відповіла:

— О, ви знаєте, добре. Приємно було бачити стількох людей.

Він обнадійливо кивнув:

— Схоже, все добре склалося. Вашу доньку любили чимало людей, це точно.

Він підніс до рота кухоль і завагався.

— Шкода, що мені довелось отак утекти.

Я глянула на нього через стіл. Хотіла спитати його, та боялася, що це прозвучить грубо або ще гірше. Але ж зараз він сам завів про це.

— Куди ви пішли? — спитала я невимушеним тоном.

Він засовався на стільці.

— Я почувався так, ніби трохи нав'язуюся. Заявитися ось так...

Йому явно було ніяково визнавати це, і я відчула, що м'якшаю.

— Подумав, може, ви вважаєте мене диваком чи ще кимось.

Я відчула укол жалю. Він прийшов, намагаючись зробити мені приємне, а я змусила його думати, що він учинив недоречно. Я розправила плечі й подивилася йому в очі.

— Ні. Я була рада, що ви прийшли.

— Добре.

Він покрутив у руках ложечку й почав вистукувати нею по краю блюдця. *Дзеньк, дзеньк, дзеньк.* Темна тінь лягла на його обличчя.

— Тоні, у вас щось на думці?

Він підняв очі, здивований.

— У мене? Ні. Чому ви питаєте?

Він простежив за моїм поглядом до ложечки у своїй руці і м'яко поклав її на блюдце. Збентежено всміхнувся.

— Пробачте. Нервова звичка. Не знаю, що на мене сьогодні найшло. Розкажіть мені, — промовив він, потягнувшись через стіл, щоб узяти мене за руку. — Як ви тримаєтеся? Насправді.

Я спробувала не думати про тепло його пальців поверх моїх.

— О, ви ж знаєте. Справляюся.

— Мегґі, — м'яко промовив він, — зі мною ви можете бути чесною.

І знову цей погляд у його очах, наче він бачить мене наскрізь, до самого серця. Я відчула, як моя оборона відступає все далі.

Я зітхнула.

— Здається, усі вважають, що я неправильно переживаю своє горе, поводжусь ірраціонально, не приймаючи того, що сталося з Еллі.

Я підняла очі на нього. Він незворушно спостерігав за мною й чекав.

— Вважаєте, я поводжусь ірраціонально?

Він похитав головою.

— Байдуже, що я вважаю. Як вважаєте ви?

— Не знаю, — сказала я. — Знаю, що мала би спробувати налагодити своє життя, але все це ніби гра в дим і дзеркала. Коли вже мені здається, що я от-от до чогось прийду, починаю розуміти, що сталося з Еллі, починаю приймати це — пуф! — усе зникає просто в мене перед очима.

Я зітхнула.

— Почуваюся так, наче божеволію.

Він стиснув мою руку.

— Ви не божеволієте.

Хвилину ми всі мовчали, і лише свист і шум кавоварки лунав звуковим тлом. Мої пальці потяглися до медальйона. Мить я тримала за прохолодний золотий диск, перш ніж відпустити його.

— Гарний, — нарешті промовив він. — Я про медальйон. Він новий?

— Ні, — тихо сказала я. — Це Еллі. Його знайшли на місці падіння літака.

Він кивнув.

— Приємно, мабуть, отримати його.

Він потягнувся, ніби намагаючись торкнутися його, і зупинив себе, але я досі відчувала відгомін дотику його пальців на своїй шкірі, і наче електричний струмінь пронизав мене. Я відсторонилася, і він винувато всміхнувся.

— Не хотів вас налякати.

Я похитала головою.

— Я просто трохи нервова, ось і все.

Я гадала, чи мої щоки палають так сильно, як здавалося. Я висварила себе за те, що поводилася так безглуздо.

— Батьки пілота приходили, — раптом сказала я.

Його брови злетіли.

— Невже?

Я кивнула.

— Це ті люди, що завітали до мене одразу після нашої з вами розмови. Не знаю, чи ви їх бачили, — така шикарна парочка?

Він похитав головою.

— Ось, вони були там. Прилетіли задля цього аж із Каліфорнії. А ще ми з ними обідали вчора ввечері.

— Ви обідали з Девідом і Амандою?

Я різко глянула на нього.

— Звідки ви знаєте, як їх звати?

Я не пригадувала, щоб називала йому ім'я Бена, не кажучи вже про його батьків. У глибині моєї свідомості знов натяглася ниточка підозри.

Він провів рукою вздовж рота й знизав плечима.

— Мабуть, у газетах вичитав.

Я насторожено дивилася на нього, чекаючи, чи викаже він себе ще як-небудь, але його обличчя лишалося незворушним.

— Що вони сказали?

Я пригадала, як Девід витріщався у свій телефон, і нервовий сміх Аманди.

— Нічого.

Це була напівправда: вони не сказали нічого корисного. І все ж, той вечір не давав мені спокою. Чарівність Аманди обернулася холодом, щойно я підштовхнула її до того, що вона не хотіла віддавати, а Девід був таким відстороненим, таким далеким...

Я подивилась на чоловіка навпроти мене: черевце сховане під м'ятою футболкою, велика рука з обдертими кутикулами накриває мою. Було в ньому щось знайоме. Я відкинула сумнів і наказала собі довіритись йому.

— Я їздила до її квартири в Сан-Дієго, — нарешті сказала я. — Тієї, яку вона ділила з тим чоловіком.

Я розповіла йому, як охоронець упустив мене, а економка влаштувала мені холодний душ, і як квартира виявилася вичищеною від усього, що належало Еллі.

Колір збіг з його обличчя, доки я говорила, і я бачила, як його руки стиснули край стола.

— Ви просили його батьків повернути вам її речі?

Я пригадала ретельно контрольований гнів у голосі Аманди, квітковий запах її парфумів, задушливе, наче під водою, відчуття від надміру випитого вина, і заново відчула наплив приниження.

— Аманда казала, що їх розглядають як спадок.

Зараз, порушивши цю тему, я вже не хотіла її обговорювати. Я взяла кухоль, щоб зробити ковток, й усвідомила, що кава холодна.

Він похитав головою.

— Маячня.

Я різко підняла очі на нього, вражена злістю в його голосі.

— Ви її мати. Її найближча спадкоємиця. Її речі повинні відійти вам одразу. Я гадав...

Він замовк, і я чекала, доки він заговорить далі.

— Що ви гадали? — нетерпляче спитала я, але він лише похитав головою й насупився. Здавалося, наче він віддалився кудись углиб себе, куди мені доступу не було.

— Що ж, — нарешті сказала я, — не знаю до пуття, що робити. Гадаю, я могла б залучити адвоката, але здається божевіллям ганятися за тим, в існуванні чого я вже навіть не впевнена.

Я здійняла руки.

— Як знати, може, вони вже все викинули.

Він відкинувся на стільці й потер рукою обличчя.

— Покидьки, — буркнув він. Його очі зустрілися з моїми, і я з подивом побачила, що вони повні сліз. — Такі люди вважають, що їм усе з рук зійде.

Я приголомшено дивилася на́ нього.

— Що означає «такі люди»? Ви ж їх не знаєте.

Я раптом відчула, що оступилася — наче підступний люк відчинився в мене під ногами. Їхні імена зіскочили в нього з язика, і він так про них казав, наче ті були йому давніми ворогами. Ниточка почала натягатися знову.

— Тоні, — обережно промовила я. — Ви так кажете, наче знаєте їх абощо.

— Звісно ж, не знаю, — різко відповів він. — Просто...

Він замовк, і я стежила, як він подумки нишпорить у пошуку наступних слів. Він теж пильнував.

— Вони ж багатії, так?

Я кивнула.

— От про це я й кажу. Багатії вважають, що завжди можуть вийти сухими з води. З такими, як ми, — звичайними, працьовитими людьми, — вони поводяться, наче з брудом під ногами.

Його обличчя розчервонілося, очі палали. Люди в кав'ярні починали озиратися на наш столик.

— Вони руйнують людські життя, а потім сміються з цього, бо їм байдуже до всіх, окрім себе й своїх дорогоцінних куп

грошей. Хтось має зупинити їх. Ви це розумієте? Хтось має змусити їх зупинитися. Не можна дозволити їм викрутитися.

Він уже був не зі мною, я бачила це. Віддалився до якихось темних глибин у своїй голові. Це лякало мене. Я м'яко накрила його руку своєю.

— Тоні, — тихо промовила я. — Тоні?

Він ніби здригнувся, побачивши мене.

— Пробачте.

Його голос був хрипкий, наче він щойно кричав. Гнів зник із його очей, змінившись наляканим каяттям.

— Пробачте, — ще раз сказав він.

— Тоні, — промовила я знов, цього разу твердіше, — ви знаєте щось, чого не кажете мені?

— Звісно, ні, — швидко відповів він. Він хитав головою, але щось промайнуло в його очах, чого я не могла розгадати до кінця. Цього вистачило, щоб спитати себе, чи не було помилкою розповідати йому про це. Зрештою, ми бачилися лише кілька разів. Він і досі був незнайомою людиною.

— Мені шкода, — пробурмотів він. — Моя дружина завжди казала мені, що я надто запальний. Я засмутив вас, так?

— Ви мене трохи налякали, — визнала я. — Тобто, я ціную те, що ви гніваєтеся за мене, але...

— Знаю, знаю, мене трохи занесло. Чорт.

Він мав збентежений вигляд, наче собака, упійманий за закопуванням хазяйського черевика.

— Це, мабуть, у мені прокинувся соціаліст зі старих добрих 60-х, — сказав він. — Завжди вступається за найслабшого.

Я дозволила собі всміхнутись і відчула, як рівновага між нами повертається.

— А найслабший — це я?

Він усміхнувся теж, хоча ця усмішка не повністю розгладила кутики його губ.

— Боюся, що так, — промовив він. Тоді нахилився через стіл і підняв медальйон із моїх грудей. Я відчула тепло його пальців на моїй шкірі крізь тонку бавовняну сорочку, і електричний струмінь пронизав мене знову.

— Моя дружина теж мала такий, — сказав він, зважуючи його в долоні. — Але в неї був срібний. Вона тримала в ньому пасмо волосся під фотографією — її матері.

Він продовжував тримати в долоні медальйон, але підняв на мене очі. Наполегливість його погляду збентежила мене, і зараз я вже не сумнівалася, що червонію. Я відсторонилася, і медальйон вислизнув з його руки та знову впав мені на груди.

— Це чудово, — тихо сказала я. Між нами встановилася дивна атмосфера й напруга, якої я не могла прочитати до кінця. Наче він спонукав мене до чогось, наче сам собі був центром тяжіння, і мене притягувало до нього. Я піднесла руку до чола. І раптом відчула себе втомленою до кісток.

Тоні поклав долоні на стіл і нахилився до мене.

— Merri, гадаєте, вона досі жива, адже так?

Раптом здалося, наче стіни кав'ярні тиснуть на мене.

— Не знаю, — мляво промовила я, і коли слова зійшли з моїх губ, я збагнула, що це правда. Я подивилася на нього. — Але мені досі потрібно дізнатися, хто вона. Потрібно її зрозуміти. І його. І все, що там сталося. Вам це не здається безглуздям?

— Звісно ж, ні.

Він потягнувся й погладив мою руку.

— Продовжуйте, Merri. Продовжуйте пошуки. Ви докопаєтесь до правди, я знаю це.

Його пальці ковзнули під мою долоню.

— Але обов'язково бережіть себе. Ці люди... — Він похитав головою. — Просто будьте обережною, ось і все. Не хотів би, щоб з вами щось сталося.

Еллісон

Вітерець із відчиненого вікна куйовдить мені волосся. Мій запах заповнив кабіну автівки — різкий запах висохлого поту вкупі з чимось гнилим — і я опустила вікно, щоб провітрити. Коли так довго йдеш пішки, то потім відчуваєш загрозу, їдучи на такій швидкості. Очі ломить від намагання розрізнити окремі дерева серед тих, що проносяться повз. Зараз, після остаточної

зупинки, мої ноги розпухли й оніміли. Кінчики пальців вимазані брудом і друкарською фарбою.

Я мала бути обережнішою. Мала розуміти, що вони це так не залишать. Мала знати, що вони і до неї дістануться.

— Отже, що це за така термінова ситуація? — Голос чоловіка прорізає тишу, і я підстрибую. Я й забула, що хтось їде зі мною в машині, навіть попри те, що цей хтось був за кермом.

— Родинна справа.

Не зводжу очей зі стрічних дерев.

— Прочитали в газеті про якесь нещастя в родині?

Я чула недовіру в його голосі. Цілком справедливу. Я ледве вірила в це сама, а це ж було моє життя.

І все ж я не шукала розмови. Забагато власних голосів волало у мене в голові, щоб зосередитися.

— Послухайте, — сказала я. — Я вдячна, що підвозите, але я справді не налаштована на розмову.

— Цілком справедливо.

Крадькома дивлюся на його профіль. У нього соколиний ніс і міцна квадратна щелепа з тих, що так і хочеться висікти на горі Рашмор. Руки симетрично стискають кермо. Наче мене везе солдат Джо.

Я знов озираюся до вікна. Бачу гору, що вінчає обрій удалині, — її засніжений пік височіє над пейзажем. Важко повірити, що лише кілька днів тому я була на тій горі, чіпляючись за її гряду й благаючи про милосердя. Моя рука інстинктивно тягнеться до медальйона, перш ніж я пригадую, що він зник. Ніщо мене більше не захищає, навіть те, у що я не вірю.

Водій кахикає.

— Ви ж та сама дівчина, так?

Дивлюся на нього. Його очі зосереджені на дорозі.

— Яка дівчина? — Я тримаю нейтральний, незацікавлений тон, але мої груди розпирає від паніки.

Він кидає погляд у мій бік.

— Та, з літака. Я впізнав вас із новин.

Я похитала головою.

— Не знаю, про що ви кажете.

Придурюйся, нагадую я собі. Нічого йому не кажи.

Він усміхається, і в мене стискає горло.

— Спочатку я не був упевнений. Вигляд у вас трішки не такий, як на фотографії, хоча, гадаю, цього й слід було чекати за таких обставин. Та потім я побачив вираз вашого обличчя, коли ви їли той хот-дог. Таке обличчя буває лише в людей, що не тямляться з голоду, а від одноденної прогулянки не зголоднієш до нестями.

— Це був довгий день.

Я помилилася в ньому — він не з добрих хлопців. Може, він з їхніх людей, присланих сюди знайти мене. Може, просто типовий психопат, який хоче порізати мене на шматки. Чи, може, звичайний хлопець, який передчуває щедру винагороду і мить слави за те, що саме він поверне мене до цивілізації. Байдуже: усі дороги ведуть у халепу.

Він нетерпляче зітхає.

— Немає сенсу твердити протилежне. Я знаю, що ви та сама дівчина, яка була на літаку.

Моя рука стискає дверну ручку й пробує смикнути. Замкнено. Я у пастці. Все, що я можу, це спробувати поторгуватися з ним.

— Що ви хочете за мовчання?

Він дивиться на мене мигцем, але цього досить, щоб помітити подив на його обличчі.

— Що я хочу?

Я киваю.

— Що ви хочете?

Короткий сміх. Його очі повертаються до дороги.

— Я нічого не хочу.

Мені не подобається те, що він розігрує простачка. Найімовірніше це означає, що йому вже щось пообіцяли. Я пробую знову:

— Скоро я матиму гроші. Щойно ми дістанемося до міста. Можу дати вам скільки-небудь.

— Кажу ж вам, я нічого не хочу.

Ми замовкаємо. Мої тваринні інстинкти криком кричать. Може, мені вдасться перехопити кермо й примусити його з'їхати на узбіччя. Але що потім? Я в чорта на рогах, слабка й виснажена, а він удвічі більший за мене. Він умить подужає мене. Я роздивляюся вікно. Чи зможу я дотягнутися й відчинити двері ззовні? Як швидко ми їдемо — 50 миль на годину? 60? Чи переживу я падіння, чи помру на асфальті? Раптом прорізається його голос, вклинюючись у мої думки:

— Послухайте, — тихо каже він, — я не знаю, що сталося на тому літаку, як ви примудрилися вижити чи куди збираєтеся далі. Це мене не обходить. Але я бачу таку молоду жінку, як-от ви, саму, як-от зараз, імовірно в біді, і повинен спитати, чи можу чимось допомогти. Отже. Я можу чимось допомогти?

Мої кулаки стискаються. Не вір йому — це трюк. Не довіряй нікому.

— Ви вже допомагаєте тим, що везете мене до міста, — кажу я, силкуючись зберегти безтурботний тон.

— Щось іще? — буркоче він.

— Ви вже багато робите, — кажу я. Не хочу я твоєї допомоги. Твоя допомога — це обман. А тоді насмілююся: — Просто не кажіть нікому, що бачили мене.

Він киває, не відриваючи очей від дороги.

— Даю вам слово.

Між нами знов запановує тиша. Моє серце починає битися повільніше. З живої загорожі вистрибує білка й намертво застигає посеред дороги. Машина звертає, щоб оминути її, але білка зривається з місця не в тому напрямку й потрапляє під колесо. Ми чуємо легенький стукіт, коли переїжджаємо її. Хрускіт її крихітних кісточок поглинає шум двигуна. Чоловік лається собі під ніс. Я кидаю погляд у дзеркало заднього огляду. Лише пляма крові й хутра, розмазана на асфальті, і незабаром вона зникає з очей.

Чоловік прокашлюється.

— Не міг не помітити, що у вас із собою мисливська рушниця.

Страх знову сковує мене. Це так він це зробить? З моєї власної рушниці?

— Саме так.

Ще один швидкий погляд.

— Вмієте нею користатися?

— Звісно, — кажу я з усією впевненістю, на яку спроможна.

— Упевнені в цьому?

Я запинаюся. Я спостерігала за батьком, але це не означає, що я вмію. Спостерігати і вміти — не те саме. Але якщо визнати, що не вмію, чи не скористається він нею проти мене?

Він відчуває моє вагання.

— Чому б мені не навчити вас, як правильно з нею поводитись, — пропонує він, не зводячи очей з дороги. — Просто на випадок, якщо знадобиться.

Він пропонує мені вибір. Я можу прийняти його допомогу, щиру чи ні, або можу її відкинути. З якимось відстороненим жахом усвідомлюю, що це неважливо: якщо він збирається мене вбити, то вб'є. Я ніяк не можу цьому зарадити. Видивляюся крізь вітрове скло. З тим же успіхом я можу обрати варіант, завдяки якому, можливо, умітиму стріляти з рушниці.

— Це було би добре, — нарешті кажу я.

Ми заїжджаємо на придорожню автостоянку й на кількасот метрів забрідаємо в ліс. Моє серце вже калатає, адреналін нуртує. Тримаю рушницю біля себе.

Ми йдемо, доки не досягаємо галявини. Борюся з імпульсом утекти. Не дай йому побачити свій страх, нагадую я собі. Страх — це спусковий гачок.

— Гаразд. — Він жестом указує на рушницю. — Давайте її мені.

Хвилину я зволікаю. Мої пальці так міцно стискають дуло рушниці, що вже побіліли. Він помічає це й усміхається.

— Я не завдам вам шкоди, обіцяю. Лише збираюся показати вам, як її заряджати.

Він простягає руку, щоб узяти рушницю.

Я насторожено споглядаю його простягнуту руку.

— Можете показати, доки я тримаю її?

Він усміхається й трясе головою.

— У вас не дуже довірлива вдача, ви це знаєте?

Я притискаю рушницю до грудей.

— Навчена досвідом.

— Не сумніваюся.

Хвилину він роздивляється мене.

— Гаразд, ви тримайте, я заряджу. По-перше, треба переконатися, що дуло спрямоване не у ваш бік — і не в мій, якщо вже на те пішло.

Він м'яко відводить дуло, аби те дивилося на ряд дерев удалині.

— Далі, вам треба відсунути затвор. Зараз ви дивитесь у патронник.

Я зазираю всередину.

— Бачите там щось?

Я хитаю головою.

— Добре. Це означає, він чистий.

Він бере кілька патронів з коробки біля своїх ніг.

— А зараз вам треба зарядити її кількома патронами. Ця рушниця витримає три постріли за раз.

Патрони з клацанням стають на місце.

— Гаразд, а тепер, коли ми повністю зарядилися, вам треба штовхнути затвор назад на місце. Це вставить патрони в патронник. Зрозуміло?

Я кивнула.

— Чудово. А тепер — ось запобіжник. Коли він піднятий, це означає, що якщо натиснути на гачок, нічого не трапиться. Якщо ви переведете його вниз, ви готові стріляти. А тепер, нумо, зніміть його.

Я знімаю запобіжник.

— Вам треба приставити рушницю прикладом до плечового суглоба — ось так.

Він підіймає рушницю і м'яко прикладає її до мого плеча.

— Добре. А тепер цією рукою вам треба притримати дуло, а потім другу руку кладете на гачок. Зрозуміли?

Я киваю.

— А тепер зробіть кілька глибоких вдихів, щоб урівноважити себе. Подивіться в приціл і знайдіть свою ціль. Знайшли?

Я зосередилася на вузлику у стволі сосни метрів за десять.

— Знайшли? Добре. Ви готові стріляти. Завжди краще стріляти на видиху, тож наберіть побільше повітря, видихніть його й натискайте на гачок.

Віддача відкидає мене назад, і він ловить мене, перш ніж я впаду. Від ляску рушниці в мене дзвенить у вухах, лісом розходиться луна. Потираю вдарене місце на плечі, куди відскочила рушниця. Відчуваю, як розквітає черговий синець.

Він усміхається мені.

— Все добре?

Я киваю. У мене пересохло в роті. Добре я анітрохи не почуваюся.

— Спробуйте ще раз, — заохочує він, — і цього разу намагайтеся влучити в ціль.

Я заплющую одне око й намагаюся вгамувати свої тремкі руки. Зосереджую погляд на прицілі. Притискаю рушницю до плеча, змикаю руку на гачку й роблю кілька глибоких вдихів. Легені наповнює запах пороху. Спокійно, думаю я. Увага. Я видихаю й тисну на гачок.

Мене відкидає на крок, але цього разу вдається втриматися на ногах.

— Непогано, — схвально кивнув він. — Майже влучили. Хочете спробувати ще?

Хитаю головою, і він сміється.

— Цілком справедливо. Одного дня ви можете стати гідним стрільцем. Ну ж бо, ходімо назад до автівки.

З почуттям нестримного полегшення, від якого трусяться коліна, усвідомлюю, що я в безпеці. Зрештою, він не збирається зашкодити мені. Він дійсно хотів лише допомогти. Мій шлунок нестерпно скручує, і я підношу руку.

— Хвилинку, — кажу я, перш ніж зігнутися над пожухлими заростями високої трави. Вміст мого шлунка шумно вивергається на землю.

— З вами все в порядку? — гукає він.

Я різко вдихаю кілька разів, зігнувшись над залишками двох хот-догів.

— Усе добре, — кумкаю я. Витираю рот тильним боком долоні й прямую до нього. — Пробачте, що вам довелося це чути.

Він хитає головою.

— Я чув і гірше. До речі, я Люк.

Він подає мені руку, і я тисну її.

— Еллісон, — кажу я. — Але, гадаю, ви це вже знаєте.

Ми знов сідаємо до вантажівки, і Люк виводить її на дорогу. Він повертається до стеження за дорогою крізь вітрове скло, а я до споглядання з вікна. У животі досі кисло, і присмак жовчі не йде з мого горла. Адреналін уже покинув мене, і я почуваюся втомленою та спустошеною. Дерева зливаються в єдину зелену стіну.

Близько шостої ми в'їжджаємо до міста. Воно заявляє про себе однією з тих старого вигляду дерев'яних табличок — «Ласкаво просимо до Бакшот-Кеньйон! Населення 3960 осіб» — і швидко виявляється однією довгою вулицею, заповненою крамницями з напівопущеними ролетами й випадковим баром з неоновою вивіскою.

— Гадаю, мотель десь за рогом, — каже Люк, і, звісно, ми паркуємося під білою оштукатуреною будівлею з вивіскою про вільні місця, виставленою попереду. З вікна на першому поверсі лллється жовтувате світло, і я бачу жінку, яка сидить за реєстраційним столом і дивиться в нікуди. Її рот механічно жує.

— За кімнати не поручуся, — каже він, — та, гадаю, вони точно кращі за те, де ви ночували.

Люк відчиняє двері кабіни й вистрибує.

— Ви йдете?

Я вагаюся.

— Як гадаєте, скільки це коштує? — питаю я.

Він кидає погляд на мотель. Маленька стоянка цілковито порожня, якщо не зважати на поіржавілий «Форд» і перила третього поверху, на вигляд такі, наче їх вибили.

— Якщо більше за тридцять баксів, то це грабіж.

— Гаразд.

Я досі не рухаюся.

Він знов нахиляється в кабіну.

— Не хвилюйтесь, я за вас заплачу, якщо саме це вас турбує.

Я хитаю головою. Я вже й так багато від нього прийняла. Не можу взяти більше.

— Я не хочу, щоб ви це робили.

Він усміхається.

— Ну, не думаю, що у вас великий вибір.

Його правда, вибір невеликий. Хіба що я хочу спробувати втекти завтра вранці, але це надто ризиковано. Може привернути увагу. Мене можуть упіймати. Врешті-решт я вдячно киваю.

— Я з вами розрахуюся. Вранці першим чином дістану гроші. Я надішлю їх вам, лише дайте мені свою адресу.

Він схрещує руки на грудях.

— Я небагато заробляю в крамниці, але достатньо, щоб найняти дівчині номер з гарячим душем.

— Я з вами розрахуюся, — ще раз наполегливо кажу я. Не можу дозволити собі покладатися на ласку чоловіка, нізащо. Більше ніколи.

Він обходить багажник і відчиняє мені дверцята.

— Ми про це подбаємо. А зараз ходімо, наймемо вам номер.

Він закидає мою сумку собі на плече й простує до стола реєстрації. Каблуки його черевиків цокають по тротуару. Я загортаю рушницю в толстовку й ховаю під пахву, перш ніж прослідувати за ним. Не треба привертати до себе більше уваги, ніж я вже привернула.

Відчиняю двері й бачу, що він уже дістав дві двадцятки й простягнув їх жінці-клерку. Над дверима висить телевізор, і вона очей з нього не зводить, навіть коли відраховує решту, шість доларів по одному. Підіймаю очі глянути, що ж вона дивиться. Суддя Джуді по-воронячому сидить на своєму сідалі й горлає на когось, що не зберігають чеки. Клерк передає ключі

Люкові, а Люк передає їх мені разом із шістьма доларовими купюрами.

— На випадок, якщо захочете з'їсти чогось, окрім арахісового масла. — Він знизує плечима.

Я проводжаю його до автівки й дивлюся, як він сідає.

— З вами все буде гаразд? — питає він. Дах світиться над ним, наче відблиск місяця.

— Я буду в порядку, — кажу я без віри в це, але й без зневіри. Тепер я вже достатньо навчена і знаю, що не треба ставити під сумнів такі речі. — Дякую вам. Не можу передати, як сильно...

— Можете не дякувати. — Він просовує руку крізь відчинене вікно й кладе долоню мені на плече. — Не знаю, що там із вами сталося, і не знаю, куди ви йдете чи в яку халепу можете втрапити, але ви вразили мене як людина, що вміє виживати, тож я за вас спокійний.

Я відчуваю заряд у кінчиках його пальців, коли ті торкаються моєї шкіри, й питаю себе, чи не запросити його нагору до свого номера. Так легко було би дати собі поринути в це, думаю я. Жар іншої людини. Смак його губ на моїх губах. Відчуття безпеки, хай навіть швидкоплинної та уявної. Натомість я лише всміхаюся й стукаю по капоту його машини. Не можна дозволити йому втягнутися в це зі мною. Я мушу розібратися з цим сама.

Він заводить двигун.

— Що ж, прощавайте, Еллісон. Приємно було познайомитися.

Він торкається уявного капелюха і вмикає задній хід. Я дивлюся йому вслід, доки світло його задніх ліхтарів не зникає.

Merri

Я жбурнула ключі на стіл і опустилася в крісло. Мене трусило від надмірної дози кофеїну (купована кава незрівнянно міцніша за ту, що я готую собі вдома), нерви були натягнуті. Я заново прокручувала в голові розмову з Тоні: вираз його обличчя, ко-

ли він казав мені бути обережною, і як його рот стиснувся в тонку лінію, коли я спитала, що він має на увазі. Він лише похитав головою й повторив свої застороги, а потім за кілька хвилин вибачився й пішов. Я не знала, як це розуміти і що думати про нього, і наша зустріч залишила по собі дивний післясмак.

Я роззирнулася в кухні. Робочі поверхні були брудні від кавових плям і хлібних крихт, кахляна підлога затоптана й тьмяна, пошта ненадійним стосом звалена на столі. Увесь дім мав вигляд, ніби перебуває за пильним склом. Я завжди пишалася тим, що тримала оселю в чистоті, та, озирнувшись, побачила, що занехаяла її. Мені стало ніяково, що я так живу. Ніяково, що пускала людей в дім у такому стані.

Я підвелася на ноги й стала копирсатися у шафці під раковиною, шукаючи мийні засоби. З «Віндексом» у руці я заходилася відмивати плиту й протирати шибки. Зім'яті жирні паперові рушники накопичувалися в ході роботи, і потроху, але невпинно кухня набувала свого звичного вигляду. Кофеїн струменів моїми венами, доки я натирала письмовий стіл поліролем із пляшки. Шар пилу здійнявся в повітря від першого ж змаху ганчіркою, і я вкотре висварила себе за те, що довела до такого занепаду.

Купу листів я вирівняла й понесла сховати до шафки над письмовим столом, обіцяючи собі одразу ж потому продивитися їх. З низу купи вислизнув лист і плавно опустився на підлогу. Я підняла його, і моя спина жалісно занила. Це був лист із банку зі сповіщенням про закриття її рахунку.

Я перечитала його й відчула, як знову закипає злість на цей банк, що так просто згорнув її рахунок. Я знала, що варто махнути на це рукою, порадіти, що якийсь дрібний виконавець отримав свій зиск, але ця несправедливість і далі ятрила мені душу. Поїду туди сама й висловлю їм усе, що думаю.

Я запхала мийні засоби назад під мийку, натягла свіжу футболку й попрямувала надвір, у задушливе пообіднє повітря.

На той час, як я прибула туди, банк уже готувався зачинятись, і лише одне віконце досі було відчинене, решта ж стояли замкнені. Коли я входила у двері, Венді помахала мені з віконця, а тоді підійшла з іншого боку й обійняла мене.

— Пробач, що не змогла прийти на поминки, — сказала вона, зсуваючи окуляри на перенісся. Кивнула на замкнені двері кабінету позаду. — Пітер не дав мені відгулу, покидьок.

Це було сказано театральним шепотом, хоча її голос усе одно луною розійшовся по залу.

— Лінда заходила раніше й казала, що це був чудовий день.

— Так.

Венді ходила з нами до старшої школи, і ми вшістьох — я з Чарльзом, Лінда з Джимом і Венді з її чоловіком Майком — колись збиралися разом пограти в карти чи сходити всією компанією повечеряти. Усе змінилося, коли помер Чарльз: Лінда й Венді заохочували мене й далі відвідувати їхні картярські вечори, та було якось невесело почуватися п'ятим колесом. Тож я припинила приходити, і врешті-решт вони перестали запрошувати. І все ж мені подобалася Венді. Усе в ній просто було трохи більшим, ніж очікуєш, — її голос, її сміх, її прикраси. Вона була надмірною майже в усьому.

— Отже, — сказала вона, всміхаючись своєю завеликою усмішкою.

Я дістала з сумки лист і простягла їй. Спостерігала, як вона пробігає його очима і її усмішка змінюється похмурим виразом.

— Вибач, — сказала вона, повертаючи лист мені. — Хтось мав зателефонувати тобі, а не надсилати отакого листа.

Вона похитала головою.

— Це через ці кляті комп'ютери — зараз усе автоматизоване.

— Річ не в листі, — відмахнулася я від її вибачення. — Цей рахунок роками був неактивний, а це означає, що він міг вийти в мінус лише в одному випадку — якщо банк бере комісію за користування рахунком.

Я відчувала, як, говорячи, розпалююся й червонію — так швидко старий гнів зринав на поверхню.

— Хотіла б я знати, чому такий банк, як «Сент-Мері», — місцевий банк, яким моя родина користується бозна як давно, — обкладає клієнтів поборами, наче якась велика корпорація. Це неправильно, Венді.

Вона співчутливо хитала головою, доки я говорила, а коли я закінчила, підвела мене до одного з наджорстких крісел під стінкою офісу.

— Мені шкода, що тобі довелося все це пережити, — сказала вона, подаючи мені паперову чашечку води. — Гадаю, мабуть, сталася якась помилка. Річ у тім, що ми не беремо з наших клієнтів банківські комісії.

Я підняла на неї очі.

— Не берете?

Вона похитала головою.

— Рада директорів пропонувала це два роки тому, але Пітер цього не підтримував. Вважає, що це шкодить бізнесу — хоч раз у житті він має рацію.

Вона знову подивилася на лист.

— Ти не проти, якщо я швиденько перегляну це?

Вона поспішила назад за своє касове віконце, і я чула, як вона гучно вистукує по клавішах, за чим почулася серія присвистів, охкань і зітхань. Нарешті вона з'явилася з пачкою роздруківок у руці.

— Технічно я не повинна показувати це тобі, адже ти не власниця рахунку, але, враховуючи обставини... — Вона простягла їх мені й заходилася підправляти стос листівок, доки я продивлялася роздруківки. Це були банківські виписки Еллі за останній рік. Усупереч тому, що я думала, рахунок аж ніяк не був неактивним. Власне, останні кілька місяців вона робила стабільні вклади — щоразу по кількасот доларів, після чого одне-єдине зняття вимело все дочиста, залишивши мінус на рахунку.

Я покосилася на дату, вказану поряд із транзакцією: її було зроблено лише за тиждень до того, як розбився літак.

Еллісон

Дивлюся на свій ключ. Номер 113. Вішаю сумку на плече, затискаю рушницю під пахвою й підіймаюся сходами до мезоніну на третьому поверсі. Мій номер — останній в ряду.

Повертаю ключ у замку й поштовхом відчиняю двері. Запах цигаркового диму, плісняви й затхлого поту вдаряє мені в ніс, перш ніж я заходжу туди. Клацаю перемикачем, і флуоресцентне світло непевно спалахує над головою. Килим червоно-синій плетений, місцями протертий до нитки, посередині — самотнє двоспальне ліжко, дві пласкі подушки незграбно лежать на ковдрі з квітковим малюнком. У кутку — присадкувата соснова платтяна шафа біля вимкнутого з розетки міні-холодильника. Над головою ліниво обертається вентилятор.

Скидаю сумку й рушницю і копняком зачиняю двері. Мій власний сморід уже почав переважати решту запахів у кімнаті, і я питаю себе, чи знайду сили піти в душ. Натомість у ванній глитаю воду з непрозорої склянки для зубних щіток і намагаюся не дивитись на своє відображення в дзеркалі. Я ще не готова бачити себе, принаймні не зараз. Здираю з себе одяг і полишаю купою на підлозі у ванній, перш ніж вимкнути світло й забратися в ліжко.

Ще досі рано, лише сутеніє, і чути, як із ревінням проносяться автівки й періодично вибухає музика. Встаю й перевіряю замок на дверях, пропускаю ланцюжок крізь засув, а тоді припадаю вухом до дверей. Прислухаюся до приглушених звуків телевізора з вестибюля, та не можу розчути їх.

Матрац скрипить під моєю вагою, пружина врізається в лопатку. Денна спека пішла, і я відчуваю крізь тонкі простирадла, як рухається повітря під лопатями пропелера. Дивно це — бути в ліжку. Спина звикла до жорсткої землі, і піддатливість матраца справляє враження, наче лежиш на великому зефірі. Тиша теж дивна. Ані тріскоту цвіркунів, ані тужливого ухкання сови. Лише машини проїздять повз і низько гуде вентилятор.

Тягнуся по дистанційний пульт, що лежить на тумбочці, й натискаю червону кнопку. Телевізор оживає. Кабелю немає, сигнал розмитий, обличчя у всіх дивного вогненно-помаранчевого кольору, проте звук, що наповнює кімнату, миттєво заспокоює. Перемикаю канали. Стара серія «Друзів». Доктор

Філ. «Вечірні розваги». Усе це йшло тут, доки я була там. Те саме, що й завжди.

Зупиняюся на цілодобовому новинному каналі. Білява жінка в яскраво-червоній сукні каже мені, що фондовий ринок сьогодні обвалився на шість пунктів і що надходять тривожні сигнали для економіки в майбутньому. Сивоволосий чоловік у сірому костюмі похмуро хитає на неї головою, перш ніж обернутися до камери.

— Сьогодні поліція розслідує справу жінки, звинуваченої в доведенні свого партнера до критичного стану внаслідок того, що дехто називає жорстокою буйністю. Свідки стверджують, що бачили, як Мелані Трейнор із криками тримала ніж на очах у своїх малолітніх дітей...

Я вимикаю телевізор. З мене досить.

Заплющую очі й змушую себе заснути, але не можу відігнати з-перед очей фотографію в тій газеті. Вона мала такий стомлений вигляд, як жінка, замордована життям. Не думаю, що колись бачила її такою. Доки я зростала, вона була тими сильними, надійними руками, що знімали мене з гойдалки, руками, що обіймали мене, коли я плакала. Мій батько був сповнений чарів, його очі завжди спалахували при вигляді новизни, його жага пізнання світу затягувала й п'янила, але відчуття землі під ногами давала мені мати.

А потім украла в мене батька.

Я досі відчуваю вузлики килима під моїми босими ногами й запах недуги в повітрі — антисептика в суміші з кислим подихом і простирадлами, просякнутими смородом, як би часто їх не змінювали. Я стою біля підніжжя сходів. Батько лежить на канапі, очі злегка заплющені, обличчя натягнуте й пожовкле. Спочатку мені здається, що вона тримає його за руку, але потім я бачу, що вона тримає голку. Це сталося так швидко. Його повіки здригнулися, і подих, важкий та придушений, покинув його. Я дивилася, як її голова впала на груди, коли ж вона підняла голову, її обличчя було мокрим від сліз. Ми зустрілись очима, і я зрозуміла — зрозуміла, що він помер.

Річ не в тому, що вона це зробила. Глибоко в душі я розуміла, що він цього хотів і, певно, благав її про це. Річ у тім, що вона зробила це без мене. Що гірше — і він також. Він добровільно пішов від мене, й тієї миті я ненавиділа їх обох за їхній егоїзм, за те, що вважали мене заслабкою для цього, за те, що відмежувалися від мене. Ось так я почувалася: немов відрізана від них хірургічним шляхом, наче рудиментарний орган, що виявився непотрібним.

Я пішла нагору, зібрала сумку й сіла на перший же літак до Каліфорнії. Не попрощавшись.

Знов пригадую світлину з медальйоном у неї на шиї. І тепер... що ж. Тепер я не маю вибору. Я мушу повернутися, навіть якщо мені лячно. Навіть знаючи, що можу не вибратися звідти живою. Навіть якщо вона дізналася про все, що я накоїла, і ненавидить мене за це так само, як я ненавиділа її. Навіть тоді я мушу її врятувати.

Я підіймаюся й простую через кімнату до своєї сумки. Відкриваю, опускаю туди руку, обмацуючи підкладку в пошуках важкого краю книжечки. Підштовхую її до розрізу в підкладці й дістаю назовні.

Розгортаю паспорт і дивлюся на фотографію. На знімку — я, білява й засмагла. Всміхаюся на камеру, але очі в мене налякані. Ім'я під ним — не моє. Це ім'я я обрала під стать людині, якою збиралася стати, екзотичній і загадковій русалці, винесеній на берег. Цей паспорт мав доправити мене до Таїланду. Принаймні так обіцяв хлопець, якому я заплатила готівкою.

Дістаю квиток, укладений між сторінками. В один кінець до Пхукета. Намагаюсь уявити сонце на своїй шкірі, білий пісок, що простирається переді мною, запах кокосового молока й жасмину в повітрі. Бірюзові хвилі океану. Знов дивлюся на квиток. Рейс має відбутися з Міжнародного аеропорту Лос-Анджелеса за тиждень. Я гадала, що на той час усе буде скінчено. Гадала, що буду вільною й чистою.

Знову вкладаю квиток до паспорта й ховаю назад під підкладку сумки. Може, ще не пізно, але спочатку треба завершити справу.

* * *

Чоловік чекав на нього під крамницею. Його черевики були притрушені дорожнім пилом, і він димів недопалком своєї останньої цигарки.

— Я можу вам допомогти?

— Пачку «Мальборо Ред».

— Дайте мені секунду, я відкриюся.

Люк відчинив двері й увімкнув світло. Було ще рано, але сонце вже припікало. Треба було заповнити холодильники водою.

Він зайшов за прилавок і взяв із полиці пачку «Мальборо».

— Сірники потрібні?

— Не треба.

— Це буде п'ять доларів шістдесят п'ять центів.

Чоловік простягнув йому десятку.

— Дешеві тут цигарки.

— Гадаю, залежить від того, звідки ви йдете.

— Не звідси.

— Це я зрозумів.

Люк віддав чоловікові його решту й став чекати, доки той піде. Щось у цьому типові непокоїло його. Надто вже розкуто він поводився.

Чоловік зняв із цигарок целофанову обгортку і зсунув кришечку з пачки у своїй долоні.

— Куди ти її відвіз?

— Куди я відвіз кого?

— Ти знаєш, кого.

Двоє чоловіків дивилися один на одного через прилавок. Люк відчув, як стікає крапля поту вздовж хребта.

— Не знаю, про що ви кажете.

Чоловік поклав руки на прилавок і нахилився вперед. Люк бачив чорний вигин його вій, щетину вздовж верхньої губи, западину на роздвоєному підборідді.

— Ти розповіси мені, куди відвіз ту дівчину, так чи інакше. Рекомендую зробити це лагідно.

Чоловік усміхнувся. Люк відчував, як пахне тютюном із його рота.

— Хоча, визнаю, мені подобається жорстко, якщо вже доходить до цього.

Люк відчув, як підгинаються коліна.

Меґґі

Я сиділа, розклавши перед собою на столі банківські виписки. Відчувала дивне заспокоєння, знаючи, що вона зберегла щось для себе, якусь частку незалежності, хоч і не без домішки тривоги. Чому по стількох роках вона вирішила скористатися цим рахунком? Тому, що намагалася щось приховати, від чогось захиститися — або від когось? Близько двох тисяч доларів, знятих за один день, усе готівкою. Нащо вони їй знадобилися?

Я пригадала слова Аманди про те, що Еллі не працювала. «Бен мав достатньо, щоб забезпечити їй комфортне життя». Наче вона дитина чи інвалід. Але якщо це правда — якщо вона справді не відчувала потреби працювати, бо він забезпечував її, — нащо їй знадобилося потай відкладати гроші на старий рахунок? А це *було* потай. Я не сумнівалася.

Я пригадала слова Тоні про Девіда й Аманду, про те, як багатство змушує людей вірити, що вони завжди вийдуть сухими з води. Схоже, воно також звільняє від потреби власноруч займатися брудними справами. Очевидно, Аманда не надто уявляла собі, чим займається Девід, хоч я не знала напевне, наскільки вона щира у своїй необізнаності. Аманда була жінкою, котра бажає, щоб усі помічали лише її гарне личко — за яким, однак, ховався гострий розум.

Я набрала в Ґуглі «Девід Ґарднер бізнесмен», «Девід Ґарднер фінанси» і «Девід Ґарднер Сан-Дієґо», але нічого не знайшлося — здебільшого лише побіжні згадки про нього й Аманду у зв'язку з Беном. Аманда згадувала, що він мав якісь справи в Портленді, тож я спробувала і це теж, але лишилася з порожніми руками.

Я відсунулася на стільці й потяглася, заклавши руки за голову. Минулої ночі я погано спала, і тепер моя спина заклякла й нила. Я нерухомо дивилася на курсор, що блимав на екрані, обмірковуючи наступний крок. Важко було уникнути того, щоб залишити слід у мережі, особливо коли маєш гроші, але, схоже, Девіду це вдалося. Проте я знала, що уникати публіки — це одне. Уникати уряду — геть інше.

Багато років тому, коли Еллі тільки пішла до школи, Чарльз вирішив, що хоче покинути роботу й розпочати власний бізнес з організації туристичних походів у Вайт-Маунтінз. Я була не в захваті від цієї ідеї, якщо чесно, — у цій місцевості вже діяли турфірми, а погода в Мені передбачала, що туристичний сезон триває недовго. Озираючись назад, я гадаю, що він просто тужив за Еллі й шукав, чим заповнити порожнечу, але тоді він іскрився ентузіазмом, тож я заохочувала його. Я опікувалася практичними питаннями, вивчала податковий кодекс і реєстрацію товариств з обмеженою відповідальністю, але перш ніж із цього щось вийшло, він утратив цікавість. І все ж за цей час я дізналася кілька речей, одна з яких: кожна компанія в Америці повинна зареєструватися в Комісії з цінних паперів та бірж, і за законом інформація про це має бути у відкритому доступі.

Я увійшла до їхньої бази даних і набрала ім'я Девіда. Посипалися безліч незрозумілих заголовків. Я потроху продиралася крізь них і не вдаватиму, що дуже розуміла їхню мову, — усі ті «квартальні звіти» й «декларації придбання», — але одна фраза виринала знов і знов: «Гіперіон Індастріз». Мій пульс почав пришвидшуватися. Цю ж компанію згадувала секретарка, коли я приходила до офісу «Прексілейна», і саме вона, як прочитала я згодом, мала намір викупити його.

Я набрала її в базі даних, і у відповідь вистрибнула стаття про компанію, зареєстровану в Сан-Дієго, Каліфорнія. Єдиним директором був зазначений Девід Ґарднер. Девід намагався викупити компанію свого сина.

У руках знову розігрався артрит, дякувати стільком годинам за комп'ютером, однак я ледь відчувала його, доки мої пальці

пурхали над клавішами. Я набрала в Ґуґлі «Гіперіон Індастріз» і отримала цілі сторінки статей, де була детально описана жорстока репутація «Гіперіона» як корпоративного рейдера, що скуповує нерентабельні компанії, обдирає як липку, позбавляючи всіх активів, а кістяк перепродає з націнкою. Фраза «силове захоплення» з'являлася знов і знов. «"Гіперіон Індастріз" — пірат у світі фінансів, — стверджувала одна стаття у "Форбс Меґезін", — а непокірних акціонерів змушують пройтися по дошці».

Цьому не було кінця. Авіалінія у 80-х, мережа продуктових магазинів у 90-х, виробник сталі на початку 2000-х: усі були пограбовані й перепродані «Гіперіоном».

І тепер Девід хотів учинити так само з «Прексілейном».

Я чула, як надворі знов починає дощити, і встала, щоб зачинити вікна. У мене раптом зарябіло в очах від надто довгого споглядання екрана, плечі розболілися, але у венах вирував адреналін. Я досі вдивлялася в ліс, але одне за одним дерева набували форми.

ЛИШИЛОСЯ ТРИ ДНІ

Еллісон

Я прокидаюся від сонця, що ллється крізь шпарини в жалюзі й обтікає краї дверей. Розплющую очі й потягуюся, кожним м'язом відчуваючи біль і напруження. Я спала глибоко й без сновидінь, і залишки сну досі розмивають межі моєї свідомості. Потрібна хвилина, щоб пригадати, де я і чому, але потроху уривки складаються докупи.

Спускаю ноги з краю ліжка й підводжуся. Кров відтікає надто швидко, і я захмеліло плентаюся до ванни, де спираюся на край раковини. Підіймаю очі до дзеркала й бачу, як на моєму обличчі проступає шок. Я не впізнаю людину, що дивиться на мене.

Шкіра на моєму носі лущиться й облазить, губи потріскані й закривавлені в кутиках. Під вилицями пролягли западини, шкіра набула глибокої горіхової засмаги й усипана цілим сузір'ям веснянок. Очі досі того ж блідо-зеленого кольору, але шкіра навколо потоншена й блякла, і на ній з'явилися павутинки зморщок. І ще одна відмінність: жорсткість, що ніби надходить із самих глибин мого черепа. Питаю себе, чи інші теж у мені це бачать.

Підіймаю руки й розв'язую волосся. Медово-біляві тони, що бідолашний Кай так довго вдосконалював, тепер біляво-жовті, як латунь, вигорілі й висохлі на сонці. Важкі скручені пасма стирчать з голови, наче змії Медузи Горгони, і мої пальці не можуть продертися крізь них більше ніж на дюйм, щоб не заплутатися. Пробую пальцем рубець поверх рани на потилиці. Кров просякнула волосся навколо нього, перетворившись на жорстку кірку. Господи, думаю я. Який жах.

Я роками відрощувала їх, дбайливо промивала шампунем по всій довжині й масажувала кондиціонером на кінцях. Хотіла,

щоб моє волосся звабливо стікало по спині чи лоскотало чоловікові голі груди, коли я нахилятимусь над ним у ліжку. Хотіла мати волосся, яке можна застосувати як інструмент чи як зброю.

Він обожнював моє волосся. Часом, ідучи слідом за мною, він брав рукою моє пасмо, наче зважував його цінність.

Не можу дочекатися, щоб позбутись його.

Дістаю з сумки манікюрні ножиці. Робота ця повільна, методична — збирати великим і вказівним пальцями тонкі жмути й обрізати біля коренів, однак врешті-решт у мене лишається трішки безладно обскубаного темного волосся. Купа сплутаної білявої соломи лежить у раковині, і я збираю її й викидаю у сміттєвий кошик. Є дещо абсурдне в тому, як воно визирає через край кошика — наче хутро маленьких довговолосих собачок, яких носять дівчата в Сан-Дієго в дамських сумочках від Луї Віттона. Долаю бажання простягнути руку й погладити його. Натомість проводжу рукою по новеньких колючих жмутах, милуючись своїм відображенням. Мої вилиці наче бритви, мої очі — два сяйливих камінці. Тепер маю такий вигляд, як і почуваюся: я обтічна й гладенька, мов куля.

Обертаюся до душу і входжу туди. Відкручую гарячу воду на максимум — повітря швидко наповнюється парою. Підставляю все тіло під душ, даючи воді омити себе, ошпарити до болю. Розгортаю додаткове кружальце мила й розтираю в долонях. Вода в душі стає сірою, і накопичений бруд потроху відстає від мене. Тру ноги, плечі, живіт. Кожна частина мого тіла інакша, ніж була: тонша, жилава, поцяткована латками товстої мозолистої шкіри.

Глибоко вдихаю, наливаю шампунь у підставлену долоню й мию свою щойно обстрижену голову. На дотик це наче мити ківі. Змиваю шампунь і стаю на килимок у ванній. Під нігтями досі півмісяці бруду, і я начисто вибираю його, перш ніж обсушитися. Граюся з маленьким люстерком, повертаючи його під різним кутом, і роздивляюся своє відображення. Я новенька і така легка, що майже відчуваю запаморочення. Я саме бачу край порізу в себе на потилиці, рваний червоно-чорний шрам пробігає по білому скальпу, останньою зазубриною всмі-

хаючись мені. Треба було накласти на нього шви. Всміхаюсь у відповідь, а тоді простую голою до спальні й збираю свій одяг.

Натягую просякнуті засохлим брудом легінси й одну з футболок у плямах поту. Знову втискую ноги в кросівки, які присягалася ніколи більше не взувати. Від руху заново оживає запах, прихований у волокнах, і сморід проникає глибоко в горлянку. Боже, як бідолашний Люк так довго витримав зі мною в машині? Щойно дістану новий одяг, треба буде спалити старий, хоча — хто знає, яку нечисть буде вивільнено в тому полум'ї.

Ломбард ще замкнений, коли я дістаюся туди, тож чотири з останніх шести баксів я витрачаю на каву з чорничним кексом і сиджу на ґанку, чекаючи, коли піднімуть ролети. Кофеїн пульсує в моїх венах, кекс майже нестерпно солодкий, і цукор налипає на мої без того брудні зуби. Нагадую собі потім купити зубну щітку і якусь пасту разом з новим одягом і взуттям.

За десять хвилин, о дев'ятій, з'являється кремезний чолов'яга з довгастою білою бородою й зі скреготом підіймає металевий ролет. Я встаю і обтрушуюся. Усвідомлюю, що нервую й дуже хочу справити враження.

— Сюди з цим не можна, — каже він, киваючи на мою каву. Кидаюся через дорогу й викидаю паперову чашечку в урну. Коли повертаюся, двері відчинені, світло горить, і чоловік уже сидить на табуреті за прилавком, розгорнувши перед собою газету. Мимохідь питаю себе, чи є там про мене.

— Що у вас? — Він не турбується підняти очі.

Знімаю з руки обручку й кладу на прилавок. Не підводячи голови, він бере її, але я бачу, як підіймається його брова. Він дістає з шухляди лупу й роздивляється крізь лінзу діамант.

— Це ваше?

Він говорить нейтральним тоном, але я вже відчуваю в ньому сумнів.

— Так. — Мій голос лунає фальшиво й занадто бадьоро. Розслабся, дорікаю я собі. Ти не робиш нічого поганого. Це твоя власність, і ти маєш повне право продати її.

Тоді він підіймає на мене очі, і я бачу, як він роздивляється моє обскубане волосся й брудний одяг.

— Ви в цьому впевнені?

Я киваю, трохи надто поспішно.

— Це з моїх заручин.

Він щось буркоче, і видно з виразу його обличчя, що він не уявляє, який чоловік при здоровому глузді мені освідчиться — не кажучи про те, щоб хизуватися бездоганним діамантом у три карати. Цілком справедливо — на його місці я б теж вважала, що це брехня. Якщо заплющити очі, я досі можу уявити Бена, який опустився переді мною на коліно, простягаючи маленьку чорну оксамитову коробочку, немов ключі від усесвіту. Чим вона у певному сенсі й була — просто не від того всесвіту, на який я сподівалася.

— Це моє, — знов кажу я, але вдавлююся цими словами. Дивлюся на обручку, що лежить на м'ясистій долоні незнайомця, і відчуваю ядучий біль від того, як згоряє моє життя. Мовчки ковтаю це.

Він трусить головою, і на мить моє серце завмирає. А тоді я бачу, як він знову дивиться на діамант, і розумію: він вирішив, що байдуже, брешу я чи ні. Такий вплив на людей мають діаманти цього розміру.

— Я не маю готівки, щоб оплатити це, — каже він, надуваючи щоки. — Навіть якби мав, попит у цих місцях на обручки за тридцять тисяч невеликий.

Моє серце дрижить у грудях. Мені потрібні гроші, життєво потрібні. Спокійно, кажу я.собі. Тримай себе в руках.

— Скільки ви можете дати? Я відкрита для пропозицій.

Сподіваюся, що говорю буденним тоном, але з усмішки, що блиснула на його губах, розумію, що прозвучало це відчайдушно. Він знає, що я в нього на гачку.

— Сім тисяч доларів.

— П'ятнадцять.

Це навіть не близько до того, що я сподівалася за неї отримати, але я вирішую, що плани змінилися. П'ятнадцяти тисяч мені б вистачило, щоб дістатися до Мена й розпочати нове життя, коли все буде скінчено. Якщо, звісно, я доживу до цього кінця.

Він дивиться на обручку. Я бачу, як обертаються коліщатка у нього в голові. Він знає, що вдруге у цій місцевості нічого подібного не зустріне, але для нього це купа грошей — може, завелика. Нарешті він довго зітхає.

— Я дам вам десять, і це моя остаточна пропозиція. Ви мусите почекати до завтра, щоб я міг привезти їх вам.

Я хитаю головою.

— Це має бути сьогодні.

Його брови підіймаються, і я усвідомлюю: він не очікував, що я пристану на його пропозицію. Треба було ще раз наполягти на своєму, запросити дванадцять з половиною тисяч. Байдуже — тепер уже пізно. Він знає, що я у нього в лапах.

— Що ж, серденько, — каже він, уже відверто посміхаючись, — гадаю, удача відвернулася від вас.

Я киваю. Я знаю достатньо, щоб розуміти, коли мої карти биті.

— Добре. Але не пізніше за десяту ранку. І половина суми потрібна мені наперед.

Довгу хвилину він роздивляється мене, а тоді підводиться з табурета.

— Дай мені хвилину.

Він іде до задньої кімнати, і я чую серію гудків. Він набирає код від сейфу. Повертається з пачкою сотенних купюр, перехоплених гумовою стрічкою. Він тримає їх рівно на такій відстані, щоб я не дотягнулася.

— Обручка залишиться в мене, — каже він.

Я відчуваю шквал паніки.

— Нам хіба не треба написати боргову розписку чи ще щось?

— Назвете мені ваше ім'я?

Я нічого не кажу, і він сміється.

— Так я й думав. Послухайте, я дам вам слово, гаразд? Я не займаюсь ошукуванням людей і не збираюся робити це з вами.

— А як же назвати десять тисяч за обручку, що коштує тридцять?

— Бізнес.

Я впускаю обручку на його долоню, і він простягає мені пачку банкнот. Запихаю їх до свого спортивного бюстгальтера, де вони помітно випинаються.

— О десятій, — кажу я.

Він усміхається.

— Буду тут при повному параді.

Я виходжу з крамниці й хвилину стою на тротуарі. Відчуваю важкість готівки в себе на грудях і те, як шкіра під ними стає липкою від поту. Оглядаю вулицю, роздивляючись крамниці в пошуках чогось корисного, хоч і знаю, що це малоймовірно. У таких містечках корисні крамниці зникли з центральних вулиць багато років тому, витіснені торгівельними рядами з магазинів складського типу на міських околицях. Зовсім як в Авл-Кріку. А це означає: мені потрібно дістатися до торгівельного ряду на околиці міста, тобто насамперед треба дістати машину.

Просовую голову назад до крамниці. Чоловік наче очікував на мене.

— Де найближчий автосалон? — питаю я.

— Вже витрачаєтесь, еге ж? Милі зо дві звідси. У кінці Мейн-стріт поверніть наліво, і далі 32-ю вулицею. Він буде праворуч від вас десь за милю з чвертю. «У Чета» — так він називається і так звуть власника. Не проґавите ні салону, ні його.

* * *

Магазин «У Чета» саме там, де мені й казали. Ряд різнобарвних прапорців, прилаштованих на низенькій цементній будівлі, тріпотить у млявому привітанні, а попереду вишикувався ряд іржавих автівок. Чет, певно, бачив, як я йшла по дорозі, адже стоїть під дверима й чекає на мене в засмальцьованому комбінезоні, розтягнувши обличчя у вичікувальній усмішці.

— Я чув, ви в пошуку нового авта, — гукає він, коли я ще навіть не встигла ступити на стоянку.

Мої кроки хрускотять по гравію, легені наповнює запах моторного мастила.

— Новини тут подорожують швидко.

Чет на кілька дюймів нижчий за мене, круглолиций і рожевощокий, а його холоші звисають поверх чобіт на товстих підошвах. Він робить привітний жест і витирає руки ганчіркою.

— Телефонував Білл з крамниці, щоб попередити. Казав: до мене зайде гарна молода панянка і краще мені мати презентабельний вигляд. Отже, якого типу авто ви шукаєте?

— Дешеве, — кажу я, думаючи про в'язку грошей, запхану в бюстгальтер. Треба приберегти з неї якомога більше. — Але таке, щоб не зламалося в довгій подорожі.

Він буркоче.

— Наскільки довгій?

— Східне узбережжя, — невизначено кажу я.

Він тихенько присвистує.

— Наскільки дешеве?

Я на хвилину замислююся.

— Є щось за тисячу?

Я знаю, що надто збиваю ціну, але що вище почну, то вище він зайде, а я не можу дозволити обдерти мене, як у ломбарді. Мені потрібен кожен цент тих грошей, особливо якщо завтра продавець роздумає віддавати другу половину.

Він сміється.

— Є, але я б не розраховував доїхати ним на східне узбережжя. Найкраще, що я для вас маю, це оця стара крихітка, — каже він, поплескуючи по капоту мікроавтобуса «Субару». — На вигляд не бозна-що, але достобіса надійна. Без жодних проблем доправить вас куди треба.

Високоризикова подорож через усю країну на «Субару», думаю я: завжди уявляла собі це саме так.

— Скільки?

— Три з половиною тисячі.

Він скоса поглядає на мене, і я бачу, що він ломить ціну, очікуючи моєї реакції.

Хитаю головою:

— Я дам вам дві.

Він зітхає й проводить рукою по обличчю. На його пальцях досі сліди мастила, і вони лишають чорні відмітини обабіч його рота. Він винувато всміхається.

— Знаєте, я охоче допоміг би гарній маленькій леді, як ви, але мені тут треба вести бізнес.

Я схрещую руки на грудях. Чет не так добре блефує, як той тип із ломбарду, і я бачу, що в нього руки сверблять укласти угоду. Здогадуюся, що ніякого особливого бізнесу в такій глушині бути не може, а судячи з шару пилу на капотах, небагато автівок покидають стоянку.

— Дві з половиною готівкою, і додайте сюди дилерські номери.

Він кривить обличчя.

— Нащо вам дилерські номери?

— Неважливо.

Я не хочу, щоб він ставив запитання. Хочу лише, аби він продав мені автівку, щоб я могла забратися звідси.

Він не переконаний.

— І що ж я маю робити, якщо хтось прийде й захоче влаштувати тест-драйв?

— У вас лише одні номери? — з недовірою питаю я.

Він вагається, і я ніби бачу, як напружуються звивини в його голові.

— Що, як одразу двоє моїх клієнтів захочуть влаштувати тест-драйв одночасно?

Я жестом обводжу стоянку.

— І як часто, скажіть, у вас це трапляється?

Він хитає головою.

— Я можу втрапити у велику халепу, якщо дам вам одну з цих штук. Та й замінити їх — ще той клопіт.

Але з виразу його обличчя видно, що він уже здався. Продаж потрібен йому більше за дилерські номери, якого б клопоту це не коштувало.

Я мило всміхаюся:

— Надішлю вам їх поштою, коли стануть непотрібні. Отримаєте їх за тиждень максимум.

Або я буду мертва і мені буде байдуже. Одне з двох.

Він знову проводить рукою по обличчю, і цього разу жирна смуга з'являється на кінчику його носа.

— Три — і по руках.

— Добре.

Я вже втомилася сперечатись і вважаю, що, навіть зберігши зайвих п'ять сотень, уклала пристойну угоду. До того ж вибору в мене небагато. Мені потрібне авто, і немає часу роздивлятися вітрини.

Він простягає мозолисту долоню з товстими пальцями, і ми потискаємо руки.

— Приємно мати з вами справу, — каже він і в піднесеному настрої веде мене до салону. Починаю сумніватися, чи така вже це добра угода насправді.

Гортаю папери й ставлю в них ім'я Аманди. Від самої думки про неї як про горду власницю вживаного «Субару» в мене розігрується істерика, і я виїжджаю зі стоянки, давлячись сміхом і намагаючись бачити дорогу.

Я спитала в Чета напрямок до найближчого «Волмарта», — знала, що він має десь бути, вони завжди всюди є, — і Чет відповів, що це за кілька міст звідси, в Пондерозі. Я їду обережно, повільним ходом, махаючи автівкам, що згруджуються позаду, аби ті обганяли мене. Знаю, що така їзда, мабуть, впадає в око сильніше за швидкісну гонитву, як їздять мало не всі на цих довгих широких майже порожніх трасах, але я надто нервую, щоб гнати зі швидкістю понад 50 миль на годину. Відчуваю туман у голові, наче щільно забитій рожевою монтажною піною, яку використовували в будинках у 80-ті. Боюся втратити концентрацію і врізатись.

Про наближення «Волмарта» сповіщає серія вказівників — білборди, дорожні знаки й нарешті — величезна червоно-синя стрілка, що вказує на паркувальний майданчик. Зупиняю машину в порожньому ряду за двісті метрів від входу, не настільки впевнена, щоб ставити «Субару» на ділянку біля інших машин. Лише припаркувавши автівку, я помічаю, як трусяться руки.

Входжу крізь стрімкі розсувні двері й відчуваю, як ураган кондиціонованого повітря обрушується на мою стрижену голову. Раптом я почуваюся впевненою в собі, усвідомлюючи своє куце волосся й брудний одяг, що досі зберігає запах висохлого поту. Іронія того, що я найгірше вдягнена людина у «Волмарті», не полишає мене ні на мить, і я дозволяю собі хихикнути, хапаючи візок і швиденько прямуючи до секції косметичних продуктів.

Колись я годинами блукала у проходах крамниць Сан-Дієго, накладала трішки підводки на руку й розтирала, щоб побачити, як вони поєднуються. Я, звісно, могла собі дозволити піти до дорожчих закладів, де жінки в чорних оборках вилися б навколо мене, лебеділи над кольором мого обличчя та втирали мені в руки безкоштовні зразки, але я більше полюбляла ходити до «Райт-Ейд» і «Сі Ві Ес» із яскраво освітленими рядами косметики, де звично обіцяли створити нову тебе чи принаймні приховати стару.

Тепер же я кочу повз потрійні тіні для очей, повз льодяниково-барвистий лак для нігтів і тупі палички губної помади, навіть не озираючись. Відчуваю легке збудження через свій брак цікавості — так підліток змінює частоту, коли по радіо лунає його колишнє сердечне захоплення. Вражено усвідомлюю, що мене не цікавить бути красунею. Що за користь мені тепер від нової помади?

Жбурляю у візок зубну щітку й пасту, а заразом тюбик дезодоранту й пачку лейкопластиру. Пальці ніг знов почали кровоточити — відчуваю, як хлюпає липка кров у кросівках. Прямую до відділення одягу і вкидаю до візка пакунок із трьома білими футболками й пару джинсів. Новий бюстгальтер, пару спідньої білизни. Пакунок із шістьома спортивними шкарпетками. У відділенні взуття знаходжу пару однотонних білих кросівок і теж жбурляю до візка. Хочу бути вдягненою безлико, непомітно. Хочу бути ніким.

Потім — завітати до мисливського ряду. Припускаю, що вони лише глянуть на мене й завернуть геть, прийнявши за божевільну чи бездомну, та натомість хлопець за прилавком,

оком не зморгнувши, подає мені коробку патронів. Поспішаю до каси, перш ніж він устигне передумати.

Завантажую сумки до багажника «Субару» й везу назад до мотелю. Прибиральниця змінює постіль і крадькома дивиться на мене з відразою, коли я входжу. Бачу простирадла, купою складені в її візку — біла бавовна вимазана брудом і потом. Винувато всміхаюся й чекаю за дверима в коридорі. Поряд із моїми дверима стоїть пластиковий стілець, і я важко сідаю й кладу сумки біля ніг. Видивляюся з вікна на парковку. Моя машина єдина, окрім «Хонди» клерка.

Відчуваю ногою коробку з патронами і вперше по-справжньому питаю себе, що саме планую робити, дістався будинку моєї матері. Кожен варіант, що спадає мені на думку, награний і абсурдний, наче з якоїсь теленовели, що переглядала покоївка, прибираючи пентхаус. Але ж моє життя вже певний час є награним і абсурдним. Треба звикати до цього.

* * *

Минуло три дні після приходу до нас Сема, коли я набрала номер. Він не був здивований, що я зателефонувала.

— Ви готові почути те, що я скажу?

Ось воно. Жодних питань щодо того, чому я передумала. Наче від самого початку знав, що я це зроблю, і подробиці його не цікавили. Ми домовилися про зустріч наступного дня.

Він ледве підняв очі, коли я зустріла його на лаві в Мюррей-Рідж, — лише на дюйм опустив газету й кивнув мені, аби сіла поруч. Був понеділок, друга половина дня, і в парку було безлюдно, якщо не зважати на кілька молодих матусь на ігровому майданчику, які підштовхували на гойдалках малят із хвостиками, і студентку коледжу в брюках карго, яка вигулювала зграю некерованих собак. Удалині чувся низький гул газонокосарки, і коли вітер змінився, я відчула лимонно-сосновий запах свіжоскошеної трави.

Я сказала, що готова його вислухати, хоч і не була впевнена, що це так. Радше я вважала, що не маю вибору. Відколи

Сем приходив до квартири, я впіймала себе на тому, що стежу за кожним рухом Бена, шукаючи якоїсь підказки. Я почала помічати, як часто він виходив до свого кабінету, коли йому телефонували, як замикав свій ноутбук у шухляді на ніч і як завжди змінював тему, коли я питала про роботу, мовляв, він надто втомився, щоб це обговорювати, або ж мені буде нудно. Я мусила вислухати цього чоловіка, хоча б для того, щоб пересвідчитися: підстав для хвилювання немає.

Він згорнув газету й поклав на лаву.

— Вони підробили випробування Сомнублейзу, щоб приховати побічні ефекти.

— Це ви вже казали, — зауважила я. — Яким чином?

Я була нетерплячою. Хотіла фактів, подробиць — того, у що можна було повірити або спростувати.

Він усім тілом підсунувся до мене.

— Скоротили тривалість випробування. Вони знали, що побічні ефекти виявляються лише після тривалої дії ліків — три місяці щонайменше, тож скоротили клінічні дослідження до восьми тижнів.

— Що сталося по восьми тижнях? — спитала я, хоча й знала, що відповідь мені не сподобається.

Він сунув руку до портфеля й дістав пачку фотографій.

— Ось.

Я погортала світлини. Здебільшого жінки, хоч було і кілька знімків малюків, що дивилися в камеру великими чистими очима.

— Хто це?

— Люди, які померли через Сомнублейз, — тихо сказав він.

Я подивилася на нього.

— Але... навіщо дитині вживати антидепресанти? — Я піднесла до очей фотографію хлопчика, не старшого за рік. — Чого б це лікар призначив йому таке?

Він сумно всміхнувся.

— Він не вживав ліків. Уживала його мати.

Я похитала головою. Я не розуміла.

— Сомнублейз спеціально розроблений для жінок із післяпологовою депресією, — пояснив він. Я тупо дивилася на нього. — Один з побічних ефектів — тимчасовий психоз.

Знадобилася мить, щоб інформація вляглася, і коли нарешті це сталося, я похолоділа.

— Тобто ці малюки були вбиті своїми матерями?

Він кивнув один раз і озирнувся, роздивляючись парк. Стояв погожий день, чисте повітря несло присмак солі, небо було кобальтово-синє. Здавалося неправильним обговорювати такі похмурі речі.

Я пригадала історію, яку розповів один відвідувач у барі — про те, як якось пізно вночі він був сам удома й побачив, що з вулиці внизу на нього дивиться незнайомець. Коли він зустрівся з незнайомцем очима, той почав ломитися в двері, б'ючи в них головою знов і знов, доки одвірок не тріснув. Наш клієнт замкнувся у себе в спальні, підсунув стіл до дверей і викликав поліцію. На той час, коли вони прибули, незнайомець вже увірвався в дім, лише щоб померти на сходах. Проломив собі череп, ламаючи двері. Кров була скрізь, із виряченими очима розповідав мені клієнт. З'ясувалося, що той незнайомець був щасливо одружений, мав двох дітей, яких обожнював, і добру роботу. Він просто зламався — так сказала поліція моєму клієнтові. Наче йшлося про шматок арахісового печива.

Люди просто ламаються. Але вбити свою дитину...

— Що змушує вас вважати, що саме «Прексілейн» змусив їх до цього?

— Я бачив початкове дослідження, — сказав він. — Воно тривало рік. Наприкінці з півдюжини учасниць зазнали певного психічного зриву. Одна з них оніміла на тиждень. Одна мила руки, доки шкіра не тріснула й не почала кровоточити. — Він похитав головою. — Це було жахливо. Просто жахливо.

— Не розумію, — повторила я, але, правду кажучи, починала розуміти. Подобалося мені це чи ні, я починала розуміти. Я відчула, як дерев'яні дошки лави врізаються в спину, і сильніше втиснулася в них. Хотіла відчути цей біль. Хотіла нагадати собі, що все по-справжньому.

— Якщо це правда, як це пройшло повз Федеральне управління з контролю за ліками? Напевно ж є рятувальні засоби, щоб запобігти таким речам?

Він гірко розсміявся.

— Існують способи обійти їх. Є люди, охочі відвернутися в потрібний момент за хорошу плату. — Я побачила, як стискаються його кулаки. — А хто не бажає підігравати ... — Він здригнувся. — Що ж, вони мають способи розібратись із ними теж.

Я приголомшено дивилась на нього. Його обличчя було вкрите зморшками, очі опухлі, під ними залягли мішки. Він нагадував людину, що вистояла не один раунд проти життя й програла.

— Звідки ви все це знаєте? — спитала я.

Пауза.

— Колись я працював на них.

— На Федеральне управління?

Тоні кивнув. Він не зводив очей із трави.

— Що сталося?

Він гірко розсміявся.

— Скажімо так, розійшлися ми не найкращими друзями.

Я торкнулась його руки, і він підняв на мене очі. Я з подивом побачила, що вони повні сліз.

— Ви не стали підігрувати? — м'яко спитала я, і він похитав головою й відвернувся.

— Спочатку мене намагалися підкупити, а коли я відмовився грати за їхніми правилами, поширили наклеп на мене. Вони не лише відібрали в мене роботу. — Він гірко похитав головою. — Вони забрали в мене все, і їм було начхати. Так само, як начхати на людей, яких вони труять.

Я знову кинула погляд на фотографію маленького хлопчика. Його очі були шоколадно-карі, а зіниці такі великі, що цілковито витісняли білки.

— Кажете, в «Прексілейні» знали про це? Бен знав?

Він кивнув і підніс руку до очей.

— Мені шкода.

— Але — навіщо їм це робити? Якщо вони знали про побічні ефекти, чому все одно випустили препарат на ринок?

У мені жевріла остання надія, і вона висіла на волосині. І я сама пропонувала йому перерізати її.

Він зітхнув. Він мав утомлений вигляд, наче тижнями не спав, а може, — місяцями.

— А навіщо люди щось роблять? В останні десять років рівень післяпологової депресії злетів до небес. Люди обізнані про неї, як ніколи, і ця обізнаність веде до пошуку чарівної пігулки проти неї, а з тією чарівною пігулкою приходять...

— Гроші, — тихо сказала я.

Він сумно всміхнувся:

— Навколо них обертається світ.

Меґґі

Я відкинулася в кріслі й зітхнула. Добру годину я шукала ще якихось зв'язків між «Гіперіоном» і «Прексілейном», але поки що не трапилось нічого, лише кілька пліток у ділових газетах. Правду кажучи, я навіть не знала до пуття, що шукаю. Знала, що за «Гіперіоном» стоїть Девід, і знала, що «Гіперіон» зібрався придбати «Прексілейн», але причини лишалися загадковими.

Я думала про гарненьке й пусте обличчя Аманди, коли вона згадувала роботу Девіда, і те, як Девід ніяк не знаходив собі місця за вечерею, постійно тицяв у телефон або дивився на нього в очікуванні. Пригадала ворушіння, ненароком почуте в офісі «Прексілейна», насторожені очі секретарки, щойно я почала розпитувати, вираз почервонілого обличчя чоловіка в костюмі, коли той спитав, чи вже прибули з «Гіперіона». Не скажу, що добре розуміюся на корпоративному бізнесі, але я вмію відрізнити паніку, коли бачу її. Не могла лише збагнути, що саме спричинило її.

Я погортала свої нотатки назад, сподіваючись знайти щось, що зможе мені допомогти, вказати правильний напрямок. У розділі записів про подорож до Сан-Дієго (Боже, здавалося, то було ціле життя тому, хоча минув лише тиждень) я помітила адресу веб-сайту, виведену у верхньому лівому кутку мого нотатника. Це була адреса чату про післяпологову депресію,

у якому жінки обговорювали Сомнублейз. Я мала дослідити це, але відбулися поминки й вечеря з Ґарднерами... Я випустила це з уваги. Що ж, принаймні мені вистачило розуму записати адресу веб-сайту, з полегшенням думала я. В усякому разі не така вже я була дурна.

Я набрала адресу в пошуковому рядку й натиснула «Ввести».

Не знайдено.

Запитана URL-адреса на цьому сервері не знайдена.

Додатково сталася помилка «404 Файл не знайдено» під час спроби використання запитаного документа.

Мені наче подих відібрало. Як я могла бути такою недбалою? Я повинна була зв'язатися з кимось із цих жінок, розпитати про їхній досвід, перевірити, чи це якось пов'язано з пігулками, що вони вживали. Я дозволила собі неуважність і втратила шматочок мозаїки. Підвела Еллі.

Я встала й вилила рештки охололої кави в мийку. Я була стривожена, занепокоєна. Мурахи під шкірою — так називав це Чарльз. Ні секунди довше не могла всидіти за тим столом. Потрібно було зробити щось із собою — щось, що відірвало б мене від байдужого екрана комп'ютера й дурного блимання курсора.

Я спустилася в підвал. Пластмасові кошики були переповнені цвілими рушниками й зім'ятими простирадлами. У повітрі стояв знайомий запах пліснявіи й сирості. Я намагалась не дивлячись пробиратися поміж картонних коробок, але важко було не звертати на них уваги. Вони були скрізь, на кожному дюймі цементної підлоги, складені ненадійними баштами, що загрожували обвалитися будь-якої хвилини. Я уявляла собі, що там, усередині кожної з них — ціле життя, розкладене в коробки. Ось туристичне спорядження з часів, коли вони з Еллі ходили в походи в Аппалачі. Старі ковзани, ролики й футбольні бутси, досі рясно вкриті підсохлим брудом. Одяг Еллі з тих пір, коли вона була дівчинкою — я зберегла його на випадок, якщо колись у неї самої буде донька. А ще одяг Чарльза — той, який я нарешті дістала з його шафи за рік після смерті, та ніяк не могла змусити

себе остаточно з ним розстатися. Були коробки з захопленнями Чарльза: любительською броварною установкою, набором замизканих колб і старим телескопом. Найбільш звичайними були маленькі квадратні коробки, завжди однакового розміру, які щотижня надходили поштою, як за розкладом. Його мінерали.

Багато років тому він познайомився з чоловіком з Кентуккі, одержимим мінералами, і, як завжди траплялося з Чарльзом, невдовзі став одержимим ними теж. Вони потоваришували й почали надсилати один одному зразки своїх знахідок. Невдовзі Чарльз утратив інтерес, але його друг — здається, на ім'я Білл — продовжував надсилати йому ці кляті каменюки. Я просила Чарльза зв'язатися з ним і сказати, щоб припинив, що нам уже вистачить мінералів до кінця життя, але Чарльз відповів, що в того померла дружина, і надсилання цих каменів — один із невеличких обрядів, які допомагають йому пережити це. Правда це чи ні, не знаю, але знаю, що коли помер Чарльз, мені не стало духу написати Біллу й розповісти, що Чарльза більше немає, а тим більше — попросити його не надсилати камінці. Тож, мабуть, якась правда в цьому зрештою була.

Усі ми маємо в житті невеличкі обряди, що стають нашою життєвою канвою, і як Білловим обрядом, імовірно, було щотижневе ходіння на пошту й надсилання камінців, так моїм тепер стало впорядковування невідкритих коробок у підвалі. Я знала, що це дурість і явна нечесність із мого боку — упевнена, Білл хотів би знати про Чарльза і міг би знайти когось іншого, щоб надсилати свої камінці, більш вдячного й принаймні живого, — та якщо я щось затямила за ці два роки, то це те, що іноді ми робимо хай поганий, та все ж правильний вибір, бо він дозволяє нам щодня прокидатися й пересувати ноги. Такого роду вибір Еллі ніколи б не зрозуміла. Або чорне, або біле — ось якою дівчиною вона була. До самих кісток.

Я запхала прання в машину, налила кришечку «Тайду» й увімкнула. Розмова в чаті не давала мені спокою. Чому її видалили? Чи був це технічний збій, чи хтось навмисне її знищив? І чи це лише збіг, що вона зникла саме тоді, коли «Прексілейн» мали от-от продати? Здавалося, що більше я дізнаюся, то менше

розумію — це було як намагатися просіяти пісок неводом. Але одне вражало: Еллі вірила в праведність, а я була вже впевнена, — до самих кісток, — що Бен ув'язався у щось нехороше.

Повернувшись нагору в легкому запамороченні після підйому, я зробила те, що постійно відчувала намір зробити: взяла телефон і набрала номер Тоні. Він був єдиним, із ким хотілося про все це говорити. Я сама не знала, чому, але була впевнена: він єдиний, хто зрозуміє.

Він відповів після першого гудка. Самий лише звук його голосу по той бік лінії заспокоїв мене.

— Тоні, це Merri. Пробачте, що телефоную ось так, але мені потрібно з кимось поговорити.

— Радий поговорити з вами в будь-який час. Що сталося?

— Мабуть, що нічого... — Я вагалася. Зараз, чуючи його по телефону, я сама не знала, звідки почати. Банківський рахунок, «Гіперіон», видалений веб-сайт... усе це юрмилося в моїй голові.

— Що б не сталося, ви можете мені розповісти, — м'яко наполіг він. Уже не вперше мені здалося, що він читає мої думки, та все одно він захоплював мене цим зненацька. Я усвідомила, що питаю себе, яким везінням його занесло в моє життя саме тоді, коли він був мені потрібен. Здавалося, уперше за довгий час удача всміхнулася мені.

— Сьогодні я знайшла дещо про компанію Девіда Ґарднера.

Одним довгим реченням, на одному подиху я виклала йому свої нещодавні знахідки. Тоні заохочувально підтакував у телефон, демонструючи, що слухає, але більше нічого не казав, доки я не закінчила.

Потім щось буркнув собі під ніс.

— Ви впевнені, що вони казали про «Гіперіон», коли ви були в офісі «Прексілейна»?

Я перевела подих.

— Безсумнівно, як смерть і податки.

— І розмова в чаті зникла між тоді й тепер? — Його голос у телефоні став напруженим.

— Саме так. Утім, не можу бути впевнена, що це не простий збіг, — поспішно додала я. Не хотіла, аби він вважав ме-

не прихильницею теорії змов. Усі навколо неначе вважали, що я схибнулася — не хотілося, щоб він теж так думав.

Однак я не мала турбуватися. Він з довгим посвистом видихнув.

— Сучі діти, — пробурмотів він півголосом, перш ніж схопився й вибачився. — Не хотів лаятися.

— Я не проти лайки, якщо на те є причина, — сказала я. — Я так розумію, ви не вважаєте це збігом.

— Я знаю, що це не збіг. — Щось важке відчувалося в його голосі, наче грозова хмара перед дощем. — Ви казали, Еллі зняла гроші з рахунку за тиждень до того, як упав літак?

— Готівкою, тож відстежити їх я не можу. Усі вклади робилися теж готівкою, тому ніяких чеків, які можна простежити. Я просто не можу збагнути, навіщо їй знадобилася вся ця готівка. Ким би не був той Бен, він був багатий і, судячи з розміру діаманта на її обручці, не соромився витрачатись на неї. То навіщо їй знадобилися ці гроші?

— Щоб зникнути.

Він промовив це так тихо, що я ледве розчула.

— Що ви сказали?

Почувся приглушений стислий шум, і, присягаюся, я чула, як він схлипнув.

— Що ви сказали? — промовила я знов. Мій голос порожньо лунав у мене в вухах. Я так сильно стиснула телефон, що пластиковий корпус дивом не тріснув. — Тоні, вам відомо щось, чого ви мені не кажете?

Повисла пауза, і я чула, як він довго переривчасто зітхає на тому кінці лінії.

— Я ніколи не повинен був втягувати її в це.

Еллі. Він казав про Еллі.

— Тоні, будь ласка, — благала я. Мене так сильно трусило, що зуби цокотіли. — Якщо знаєте щось про неї, ви повинні сказати мені.

Нарешті він відкашлявся.

— Маєте рацію, — тихо промовив він. — Час вам дізнатися правду.

ЛИШИЛОСЯ ДВА ДНІ

Еллісон

Минулу ніч я провела в номері готелю, безцільно перемикаючи канали й намагаючись не думати про те, що чекає попереду. Лише раз я залишила готель, щоб збігати через вулицю на автозаправку, де купила кілька сіруватих хот-догів, пакет шоколадних тістечок і двісті грамів віскі. Більшість тістечок я лишила нез'їденими, однак вицмулила весь віскі й нарешті вирубилася під голос Іни Ґартен, яка готувала суфле.

І зараз я морською зіркою розкинулася посеред ліжка, намагаючись зібратися з силами, щоб ворухнутися. Не хочу покидати цю кімнату з уже звичним несвіжим запахом, потертим килимом і задимленими стінами. Хочу залишитися тут навіки, у повній нерухомості, жити анонімним життям, що диктують подібні місця. Кумедно, справді. Я мала так багато, а все, чого прагну тепер, це відсутності речей.

Похмілля відпускає достатньо, щоб витягти себе з ліжка, і я приймаю душ, голю ноги, чищу зуби, розчісую волосся. Здається важливим бути чистою. Вбираюся в нову білизну, білу футболку й жорсткі сині джинси, а потім пакую речі й кидаю сумку на заднє сидіння «Субару». Ще досі рано, але денна спека вже накриває місто, наче ковдрою. Двері машини гарячі на дотик.

Іду через парковку до офісу мотелю й відчиняю двері. Та ж адміністраторка не зводить очей із того ж екрана телевізора, щоправда, тепер вона дивиться шоу про ремонт.

— Готові побачити вашу нову кухню? — цвірінькає ведуча, і мій погляд мимохіть повзе нагору, на екран в очікуванні великого одкровення.

Адміністраторка лускає жуйкою.

— Виїжджаєте?

Кидаю погляд на неї, а тоді знов на екран, на якому жінка ридає над духовкою.

— Має бути лише за одну ніч. За першу я заплатила наперед.

— Я гадала, то ваш друг заплатив, — шкіриться вона.

Я знизую плечима. Бачу, що вона намагається спровокувати мене, але я не маю часу вступати в суперечку з цією жінкою.

— Однаково. То з мене двадцять чотири, так?

— Двадцять вісім. Ми змушені оштрафувати вас, бо простирадла були дуже брудні. Покоївка казала, їй довелося двічі відбілювати їх.

Вона знову лускає жуйкою, наголошуючи на сказаному, і я змушую себе не почервоніти. Байдуже, що вона про мене думає, кажу я собі. Байдуже тепер, що думає будь-хто.

— Тут тридцять. — Я відокремлюю купюри й подаю їй. — Решти не треба.

Вона перераховує купюри й ховає до касового апарата.

— Ви обстригли волосся?

Моя рука тягнеться до моєї покоцаної голови. Ніяк не звикну до цього відчуття під пальцями.

— Так. Час змінюватися.

Вона схвально киває.

— Вийшло мило.

— Справді?

Мої очі щипає від сліз, і я одразу жахаюся. Невже я й справді настільки жалюгідна? Як собака, що знов і знов дістає копняки, а потім перекидається на спину, коли хтось пропонує йому кістку? Грубо витираю очі й вичавлюю з себе усмішку.

— Ну, бувайте.

— Бувайте.

Її погляд уже знову в телевізорі, де молода пара ридає над газовою плитою.

Проїжджаю на «Субару» півтора квартали до Мейн-стріт, повз порожні вітрини крамниць, бари з темними матованими вікнами й самотню їдальню з полинялою вивіскою, що пропонує два сніданки за ціною одного щопонеділка. Місто в лещатах того ж повільного вмирання, яке на моїх очах вбивало

Авл-Крік, коли я була там востаннє. Маленьке містечко, зведене Америкою до купки знаків «Продається». Зупиняю машину перед ломбардом. Власник стоїть перед входом і чекає на мене, уже наполовину піднявши ролети.

— Саме вчасно, — каже він, коли я вистрибую з мікроавтобуса. — Бачу, ви знайшли собі нові колеса. Чет нормально вас обслужив?

Пригадую, з яким обличчям Чет передав мені ключі — мов маленький хлопчисько, який щойно поцупив тістечко і не впіймався, і всміхаюся.

— Так.

Він оглядає перед автомобіля.

— У вас на ньому досі дилерські номери.

Я киваю:

— Він дав мені покататися з ними, доки не отримаю свої в Департаменті реєстрації.

Чоловік підіймає брови, але утримується від коментарів.

— Ну, то ходімо, — каже він, киваючи в бік крамниці.

Ми обоє пірнаємо під ролет і входимо до ломбарду. Всередині темно й прохолодно. Він зникає в задньому приміщенні й з'являється з купою грошви.

— Двадцятками, — каже він, знизуючи плечима. — Усе, що зміг дістати.

— Не страшно.

В'язка банкнот надто товста, щоб уміститися в кишені, тож я незграбно тримаю її в руках.

— Що ж, я поїду. Дякую за допомогу.

— Це я вам маю дякувати, — каже він. Хвилину дивиться на мене, і між нами панує тиша. — Сподіваюся, ви не проти, якщо спитаю, але нащо такій дівчині, як ви, знадобилася вся ця готівка?

Я знизую плечима, проте нічого не кажу. Я не маю відповідати на питання, і що менше він знає, то безпечніше я почуватимусь. І він, мабуть, теж.

— Мені треба йти, — кажу я, підкреслено дивлячись на «Субару» надворі.

— Звісно, — каже він. — Чув, у вас попереду довга подорож.

Певно, вони з Четом розмовляли після того, як я поїхала з автосалону. Цікаво, що ще вони про мене казали? Я помічаю, як він мнеться, і розумію, що він має щось сказати — щось, чого казати не хоче. Він підносить руку й чухає потилицю.

— Вас дехто шукав.

— Он як? — Я намагаюся говорити буденним тоном, але чую легкий трепет у власному голосі. — Хто?

Він трусить головою.

— Не сказав. Високий тип. Темне волосся. На вигляд не скажеш, що тутешній.

Я не знаю нікого, хто відповідав би цьому опису, але одразу ж розумію, про кого йдеться.

— Чого він хотів?

Не треба й питати — я знаю це так само. Він хоче мене.

— Цього він теж не казав. Просто описав, яка ви на вигляд, і спитав, чи я вас бачив. — Він робить паузу й киває на мою голову. — Ось тільки він казав, що ви білявка.

Обмацую поглядом його обличчя.

— Що ви йому сказали?

— Сказав, що гарненької незнайомої білявки я тут років двадцять не бачив.

Повітря зі свистом виривається з моїх легень. Він виграв мені трохи часу. Не знаю, скільки, але це принаймні щось.

— Дякую.

— Не треба мені дякувати. Що там у вас сталося, це ваші справи. — Він рівним поглядом дивиться на мене. — І все ж, гадаю, краще вам їхати зараз. Гадки не маю, кого він іще питатиме, а не всі тут такі, як я.

Я киваю.

— Я негайно їду з міста.

— Добре. Щасти вам. — Він бере газету, гортає сторінки й розгладжує їх на прилавку. — Бережіть себе.

Я виходжу на сліпуче сонце й прямую до машини. Дістаю гроші з джинсів і підкладаю під переднє сидіння. Поки вистачить.

Я саме вмикаю запалювання, коли бачу його. Він притулився до ліхтаря, і хоч його очей не видно за окулярами, я знаю, що він дивиться просто на мене. Спостерігаю, як він дістає з кишені телефон і підносить до вуха.

* * *

Він показав мені, як завантажити вірус на свій телефон.

— Бачите? — сказав він, постукуючи по екрану. — Все просто.

Я кивнула, хоч мені було моторошно, аж зле. Він побачив це і всміхнувся мені.

— Ви чудово впораєтеся.

Він вкинув чип у мою долоню й зімкнув мої пальці навколо нього.

— Завантажуйте все, — порадив він, вказуючи на мій зімкнений кулак. — Тримайте його у сховку. Десь там, куди він ніколи не подумає зазирнути.

Він кивнув на мій медальйон.

— Ви завжди це носите?

Я опустила очі на медальйон Святого Кристофера, який подарував мені батько, і кивнула.

— Тоді це може бути доброю схованкою.

Я вагалася.

— Чому ви не зробите це самі? Навіщо вам я?

Він усміхнувся сумною усмішкою й похитав головою.

— Мені ніхто не повірить, — тихо сказав він. — Про це вони подбали.

Він нахилився вперед і взяв мої руки в свої. Його долоні були грубі й мозолисті, і я знов зауважила темні кола під його очима. Він мав вигляд людини, що не спала тижнями, місяцями, може, роками, і я питала себе, що саме він пережив, аби дійти до такого стану.

— Хай там як, — тихо промовляє він, — мене вони знають. Шукатимуть мене. Вас вони не шукатимуть.

— Його діловий партнер, Сем — він приходив до нас додому й розпитував про вас.

Я бачила, як на його обличчі проступає потрясіння, а заразом дещо інше. Страх.

Він вилаявся собі під ніс.

— Що він казав?

— Він не називав вашого імені абощо... — якого я не знаю, усвідомила я, — але питав, чи не зв'язувався зі мною хтось щодо справ Бена.

— Що ви відповіли? — Він уп'явся в мене очима.

— Сказала, що не знаю, про що він каже.

— Гадаєте, він у це повірив?

Я пригадала непроникне обличчя Сема, коли той допитував мене, гнівний голос, яким він змушував мене відповідати, а слідом розчарування, коли він збагнув, що я не збираюся казати те, що він хоче почути. Як він досі дивився на мене, коли ми з ним опинялися в одній кімнаті. Я похитала головою.

— Не знаю.

Він різко встав, віджбурнувши газету, акуратно складену біля нього.

— Забудьте.

— Тобто?

— Надто небезпечно. Просто забудьте все це. Зробіть вигляд, що ніколи не зустрічали мене. Той тип... — Він прикрив рота рукою. — Ви не знаєте, на що він здатний.

Колір збіг із його обличчя, і раптом він здався постарілим на десять років і на смерть переляканим.

Перед моїми очима несподівано виринули руки Сема з товстими мозолистими пальцями й пласкими м'ясистими долонями. Він тримав їх близько до тіла, стиснувши кулаки, як боксер, що чекає шансу завдати влучного удару. Страх підкотив до горла, гіркий та ядучий.

— Але — як же всі ті люди, яким, ви казали, вони шкодять?

Він уже сердився:

— Ви що, не розумієте? Ваше власне життя може бути тепер у небезпеці. Якщо вони вас запідозрять, хоча б на секунду...

Я похитала головою.

— Не запідозрять. Я буду розважливою. Навіть якщо Сем мені не повірить, я знаю, що Бен повірить. Він ніколи б не подумав, що я можу чимось йому зашкодити.

Щойно промовивши ці слова, я збагнула, що це правда, і думка про те, що я його зраджую, мов розпеченим ножем проштрикнула мене. І все одно, тепер я повинна була знати. Я не могла й далі жити з ним, не знаючи.

Він, певно, побачив це на моєму обличчі — суміш відчаю та рішучості — адже важко опустився на лаву й знову взяв мене за руку. Хвилину ми сиділи мовчки, кожен думаючи свої думки й переживаючи свої страхи. Нарешті він підняв очі на мене й кивнув, лише раз.

— Ми не можемо зустрічатися знову. Якщо вони побачать нас разом, гру закінчено.

Від цієї думки я відчула себе на мілині посеред океану, але знала, що він має рацію. Він вивів мене на дорогу, але далі я мусила йти сама.

— Ви маєте захистити себе. Він стежитиме за вами, Еллісон. Якщо подумаєте, хоч на секунду, що вони вас викрили, ви маєте зникнути. Розумієте?

Я мляво кивнула. Мій рот був сухий, язик вдавився в піднебіння й прилип до нього.

— Вам знадобляться гроші. Ви їх маєте?

Я похитала головою, принижена цим зізнанням, але він і оком не зморгнув.

— Відкрийте абонементну скриньку, і я про це подбаю. І ще вам знадобиться паспорт, на випадок, якщо треба буде втекти.

Довгу мить він дивився на мене, і я силилася витримати його погляд.

— Ви впевнені, що хочете це зробити?

Я подумала про те, на що погоджувалася. Я зраджу коханого чоловіка, того, хто врятував мене від стрімкого самознищення й перетворив на зовсім іншу людину. Я ризикуватиму своїм майбутнім. Якщо те, що він каже, правда, я можу навіть ризикувати своїм життям. Але я знала, що якщо цього не зроблю, то ніколи не зможу бути знову собою. Утрачу себе назавжди.

— Впевнена, — відповіла я з усією рішучістю, на яку була здатна.

— Добре. — Він устав і зібрав розкидані по лаві аркуші своєї газети. — Дайте мені знати, коли абонуєте скриньку. Хтось буде на зв'язку щодо паспорта.

Він простягнув руку, і я потиснула її.

— Приємно було познайомитися з вами, Еллісон. Бережіть себе.

— Ви теж... — Я запнулася.

— Ентоні, — промовив він. — Але друзі звуть мене Тоні.

Він розвернувся й поблукав геть щойно скошеною травою, акуратно затиснувши газету під зігнутою рукою.

Тоді я бачила його востаннє.

Меґґі

Тієї миті весь світ сповільнився майже до повної зупинки. Я чула, як струменить кров у венах, як тікає годинник на кухні й шелестить листя на деревах за вікном. Вихор пилинок мерехтів у повітрі. І кольори здавалися яскравішими, наче на плівці зі старих кінофільмів, які колись дивилися ми з Чарльзом неділями по обіді. Глибокий червоний — кахляної підлоги на кухні. Кислотно-зелений — яблука на робочій поверхні, що чекало нарізки. Яскраво-золотий — сонця, що лилося у вікно. Дощ припинився, усвідомила я, і сонце проглянуло.

— Меґґі? Ви там?

Повільно кліпаю очима. Так, я досі була тут.

— Що? Що вам відомо про Еллі? — Мій голос звучав, як не мій. Придушений, надто високий, наче горло опекло чимось їдким.

— Я не можу розповісти вам телефоном. — Він був у паніці. — Яка ваша адреса?

Я несамовито роззирнулася в кухні з потертими дерев'яними шафками, пощербленими робочими поверхнями й порожнім, голим холодильником. Раптом думка про нього — цього незнайомця, цього чоловіка — у моєму будинку здалася неправильною.

— Не думаю, що це добра ідея.

— Ваша правда. Вони могли встановити жучки у вас вдома. Зустрінемось у кав'ярні за двадцять хвилин.

Світ наче нахилився, і я мусила спертися на стіл, перш ніж підігнулися мої коліна.

— Тоні, ви кажете якісь нісенітниці. Ви здаєтеся божевільним.

— Я не божевільний! — Його голос був безумний, одержимий.

Я відчула, як страх пробирає мене. Я не хотіла бачити цього чоловіка у себе в домі.

— Я не кажу, що ви божевільний, — промовила я найбільш заспокійливим тоном, який брала зі студентами, що підходили до мого стола в Боудіні з попелясто-сірими обличчями й заявляли, що ненароком видалили свою курсову. — Просто скажіть мені, що відбувається, і ми все з'ясуємо.

— Але якщо я вам скажу... — На тому кінці лінії почувся приглушений звук, і я збагнула, що він бореться зі сльозами. — Мені так шкода, Мерґі. Так шкода.

— Заспокойтеся, — сказала я. — Все гаразд.

Моє серце калатало в грудях, а шлунок був заповнений холодним важким жахом.

— Не гаразд. Нічого не гаразд. О, чорт.

Я почула метушню на задньому плані, деренчливий звук, за яким послідувала серія глухих ударів.

— Надто пізно. Медальйон, Мерґі. — Його голос був придушений, задиханий, ледве чутний. — Воно в медальйоні.

Лінія замовкла.

— Тоні? Ви там?

Але там нікого не було. Лише гудок у слухавці, а коли я спробувала перетелефонувати йому, ніхто не відповів. Лише дзвонив і дзвонив телефон.

ЛИШИЛОСЯ ТРИДЦЯТЬ ГОДИН

Еллісон

Я в дорозі вже кілька годин. Шум двигуна заколисує мене, радіопередача уривками наповнює машину, а тоді зникає в тумані ефірних перешкод. Майже вечір, і пальці жаху потроху розтискаються, доки шосе продовжує розгортатись попереду, але образ чоловіка в сонячних окулярах не йде в мене з голови.

Упевнена у двох речах: я ніколи в житті його не бачила і його прислали вбити мене.

Як довго, хотілось би знати, він переслідував мене? Він був там, у горах? Шукав мене, доки я спала в хатці? Бачив мене, коли я сідала до автівки Люка біля придорожньої крамниці чи в мотелі, де телевізор кидав відблиски на затемнені стіни?

Глибоко в душі я знаю відповідь. Глибоко в душі я вже знала, що він весь час був поряд, лише на крок позаду, ні на мить не втрачаючи мого запаху. Річ у тім, що вистежувати легко. Я знаю це з досвіду.

* * *

Частина мене не вірила в почуте того дня в парку. Частина мене погодилася встановити вірус на телефон Бена й прослуховувати його розмови заради виправдання. Він невинний, думала я, чекаючи, доки він засне. Віра не полишала мене, коли я надсилала SMS із вірусом на його телефон, вводила завчений пароль і — в один дотик пальцем — дивилась, як він завантажується. Мій телефон спалахнув повідомленням: «Номер 619-555-3364 зараз активний». Він невинний, думала я, забираючись у ліжко поряд із ним і притягуючи його теплу спину собі на груди. Тепер я можу це довести.

Я була на біговій доріжці в спортзалі під домом, коли надійшов перший дзвінок. Я почула деренчливий спів Бейонсе в навушниках і рівномірний стукіт своїх кроків, свій важкий подих і биття свого серця, а тоді — звук клацання й голоси у вухах.

— Щойно отримав звістку від адвоката. — Голос був чоловічий, нижчий за Бенів, але знайомий. — Схоже, вони збираються висунути груповий позов.

Сем.

— Чорт. — Голос Бена лунав дивно, придушено. — Наскільки все погано?

— Погано. Акціонери вже втрачають терпець. Треба зам'яти це негайно.

Я збилася з кроку й мусила вчепитися в поруччя, аби не впасти. Натиснула кнопку термінової зупинки, і конвеєрна стрічка різко зупинилася. Жінка, що бігла поряд, глянула на мене й усміхнулася.

— Якщо програємо, Федеральне управління вимагатиме зарубати продукт. Ми ще можемо все владнати. — Голос Бена злегка тремтів, і я відчула наплив жалощів. — Відділ досліджень працює не покладаючи рук. Всього лише скільки — три відсотки мають побічні ефекти?

— Вісім.

Різкий вдих. Принаймні Бен ще не втратив здатності бути шокованим. Принаймні хоч щось.

— Продукт якісний, Семе. Він допомагає безлічі людей.

Сем кашлянув у телефон.

— Слухай, мені це теж не подобається, але ми не маємо вибору. Якщо дійде до суду, ми в дупі. Я бачив звіт.

Бен вилаявся собі під ніс.

— Є щось, на що можна звернути? Наркотики, психічна хвороба в родині?

Мій шлунок стиснувся. І я дозволяла цьому чоловікові торкатися мене своїми руками, губами, язиком. Дозволяла йому входити в мене.

— Чисті як скло. Цього разу адвокати спритно все склепали. Вона була шкільною вчителькою, чорт забирай. Її чоловік — соцпрацівник. Жодної депресії в анамнезі, доки не народила.

Повисла довга пауза. Перед очима все пливло, і я усвідомила, що затамовую подих від початку розмови.

— Вибору немає, Бене. Вони приставили пістолет нам до скроні.

Бен протяжно видихнув.

— Скільки?

Незабаром я дізнаюся, що питання завжди одне: скільки це коштуватиме? За скільки вони мовчатимуть? Скільки треба, щоб зам'яти справу?

Сем кахикнув.

— Три мільйони. Три з половиною.

— Заплати йому чотири, і нехай підпише угоду про нерозголошення, таку, щоб комар носа не підточив. Хочу, щоб він розумів: якщо він про це хоч слово писне, ми його зариємо.

— Зрозумів.

Дзвінок з клацанням обірвався, і мені в голову знов полилася Бейонсе. Я зістрибнула з бігової доріжки, метнулася повз жінок на різних стадіях роздягання й дісталася туалету, запізнившись лише на частку секунди. Мене знудило на підлогу кабінки під супровід легкого джазу в навушниках, а тоді я схопила телефон і вибігла на свіже повітря.

Меґґі

Усе в цьому місці було як тоді, коли я приходила сюди з ним. Той самий гул і ляскіт, коли спінювали молоко, той самий гіркий запах смажених кавових бобів у суміші з синтетичними квітковими пахощами освіжувача повітря, той самий легкий джаз на задньому плані. Та сама офіціантка принесла мені кави, а разом із нею — завелике печиво із шоколадною крихтою на тарілці.

— Наприкінці дня їх викидають. — Вона знизала плечима на моє запитання про нього, тож я всміхнулася й подякувала,

хоча від самої думки про масло й цукор, прилиплі до ясен, у мене шлунок звело.

Усе було таке самісіньке, проте сам заклад здавався мені цілковито чужим. Цілий світ справляв незнайоме й страхітливе враження — так, посвітивши ліхтариком під холодильник, бачиш бруд, що там накопичився.

Я змусила себе сидіти тут, сьорбаючи своє лате й гризучи безкоштовне печиво, щоб не бути грубою, і стежити, як довга годинникова стрілка повільно рухається по колу.

Він не з'явився. Я знала, що й не з'явиться, та все одно мусила сидіти тут, про всяк випадок.

Я взяла з собою медальйон і постійно торкалася нагрудної кишені сорочки, аби впевнитися, що він досі там. Коли офіціантка прибрала зі стола, кинувши на мене співчутливий погляд, спитавши, чи не хочу я чогось іще, і отримавши відмову, я зняла його й обкрутила навколо долоні. Опуклий диск медальйона пощербився й мав плями там, де стерлася дешева позолота, оголивши нікель під нею. Але попри це він мав той самий вигляд, що й тоді, коли Чарльз подарував його Еллі багато років тому.

Тремкими пальцями я розкрила медальйон і впилася очима в світлину, захована всередині. Я досі пам'ятала, як її було зроблено. Це сталося під час родинного відпочинку в Оґанквіті, коли Чарльз злився на мене, що ми заблукали, а я злилася на нього, що він злився на мене, коли сам був збіса винен, що не схотів узяти мапу, і ми втрьох потерпали від спеки і втоми, обгоріли на сонці й були всі в піску. Гадаю, фотографія була способом Еллі помирити нас. «Посміхніться!» — сказала вона, чи радше наказала, а тоді підняла старий подарований їй «Кенон» і зробила знімок, перш ніж ми встигли заперечити. Усмішка Чарльза була щирою, — він не міг не всміхнутися своїй маленькій дівчинці, як би не дратувала його дружина, — моя ж здавалась натягнутою й вимушеною. Імовірно, я вже почала хвилюватися, де нам дістати продукти для нашого житла, або чи вистачить у мене готівки на вечерю, або чи не забула я замкнути задні двері.

Я похитала головою. Якби довелося прожити все це заново, я б не гаяла стільки часу на хвилювання. Я б широко всміхну-

лася на камеру, узявши Чарльза за руку, а коли все скінчиться, підбігла б до Еллі й пригорнула, притиснула її вимазану піском щічку до своєї щоки. Ніхто не скаже, як добре тобі у певну мить. Ніхто не попередить, що відчуватимеш, коли цього не стане.

«Медальйон». Це було останнє його слово. «Медальйон».

Я глибоко вдихнула, підняла край фотографії й витягла її з рамки. Там, у заглибині медальйона був маленький прямокутник білого пластику з крихітним квадратиком золота в центрі.

Комп'ютерний чип.

Еллісон

Це відбувається так швидко. Хвилину тому я сама на дорозі, єдина цятка на довгій стрічці асфальту. За мить я кидаю погляд у дзеркало заднього огляду й бачу вісімнадцятиколісну фуру, що їде центральною смугою, притираючись із правого боку до мого бампера, і спортивну автівку, що несеться на мене ззаду.

Це має бути нескладний маневр: просто зміститися на центральну смугу, давши дорогу спортивній автівці. Вмикаю сигнал повороту й озираюся через плече, аби переконатися, що проїзд вільний. Але замість того, щоб пригальмувати і впустити мене на смугу, фура пришвидшує хід. Я заблокована.

Паніка наростає швидко. Це він, це має бути він.

Я тисну на газ. «Субару» завиває, і машина рветься вперед. Спостерігаю, як стрілка на спідометрі починає підійматися. 70. 75. 80. Дивлюся праворуч — фура не відстає. Намагаюся зазирнути в кабіну, може, зустрітися поглядом з водієм, але вантажівка надто велика, обличчя водія в тіні, і видно лише козирок його бейсболки. Миттю дивлюся в дзеркало заднього огляду. Поки що спортивна автівка відстає від мене лише на корпус — досить близько, щоб розгледіти емблему «Мерседеса» на капоті. Якщо натиснути гальма, він влетить у мене, відправивши у політ через відбійник чи під колеса вантажівці. Він блимає фарами, попереджаючи мене, щоб забралася з дороги. Зараз я йду на швидкості 85, але вантажівка й досі там,

блокує мене. Відчуваю, як повітряний потік тягне машину до фури, і міцно стискаю кермо.

Нахиляюся до клаксона й вивертаю шию, видивляючись водія вантажівки. Глянь на мене, закликаю його я. Глянь! Усе, що я бачу, це обрис його щелепи й виступ його козирка. Він не зводить очей із дороги.

100. Корпус машини починає трусити. Скошую очі на дзеркало заднього огляду. Передній край спортивної автівки вже заповнює собою всю рамку, затуляючи сонце, небо й дорогу позаду. Водій у машині сам, руки в рукавичках симетрично стискають кермо, очі приховані за сонячними окулярами, рот стягнутий у тугу лінію. Він знову блимає фарами й подає знак руками.

110. Знак попереджає про поворот дороги попереду. Я ледь тримаю машину рівно на своїй смузі — я нізащо не виконаю розвороту. Бачу, як довгий чорний потік асфальту починає вигинатися, і коли смикаю кермо в бік розвороту, то відчуваю, як скрипить машина, опираючись. Спортивна автівка лише за корпус позаду мене. Якщо я хоч трохи натисну на гальма, вона вріжеться в мене. Фура вже йде впритул до бічних пасажирських дверей, кидаючи тінь на моє вітрове скло. Я бачу низ дверей кабіни, пофарбованих у синій з металевим відблиском колір. Із заглибленням повороту «Субару» затягує в її гравітаційний потік. Зараз це лише питання кількох дюймів.

«Довелося зішкрябати його з бруківки». Так зазвичай казав дядько Джим після якоїсь страшної аварії. «Нічого від бідолашного покидька не лишилося».

Попереду майорить знак. «ЗВУЖЕННЯ ДОРОГИ ЛІВОРУЧ ЗА 200 ФУТІВ[1]». Помаранчеві стрілки освітлюють шлях. «ДОРОЖНІ РОБОТИ», — волає ще один знак, але робітників не видно, лише акуратний рядок бетонних тумб просто в мене на шляху.

Холодний піт проступає в мене на потилиці. Підбираюся, готуючись до скреготу металу об метал, дзвону скла, неваго-

[1] Прибл. 61 метр.

мості, стрімкого польоту крізь простір. Роздирання плоті об грубий наждак бетону. Тріскоту й ламання кісток. Розбризкування крові по асфальту, густої й надто червоної, з металічним запахом у суміші з запахом бетону й гару.

Я помру. Почуваюся на диво спокійною, наче все, що я досі робила, невідворотно вело мене до цієї самої миті, наче мені на роду було написано покинути цей світ у польоті.

А потім, просто так, усе закінчується. Фура раптово відстає, і спортивна автівка вистрибує перед нею й проноситься повз мене, горлаючи клаксоном. Знімаю ногу з газу й скеровую «Субару» на праву смугу, лише на кілька футів оминувши знак про звуження дороги. 85. 80. 75. 70. Долаю крутий поворот і виринаю на прямому відрізку безлюдної траси. Перевіряю дзеркало заднього огляду й бачу, що вантажівка звернула до виїзду. Дорога переді мною порожня. Іншої машини ніде не видно.

У роті металевий присмак, і я усвідомлюю, що прикусила щоку до крові. Зупиняюся на узбіччі й відчиняю дверцята — саме вчасно, щоб вивергнути потік жовчі на асфальт. Дивлюся, як вона затікає під автівку, а тоді знову виїжджаю на дорогу і їду. Намагаюся не звертати уваги, як сильно трусяться руки, стискаючи кермо.

ЛИШИЛОСЯ ДВАДЦЯТЬ ЧОТИРИ ГОДИНИ

Меґґі

Це була навіть не перша шпальта «Авл-Крікського оглядача». Цю честь розділили між собою перший день футбольного сезону місцевої шкільної команди й стаття про плани оновлення Мейн-стріт. Натомість новина була захована на п'ятій сторінці, у колонці на якихось кілька дюймів і з крихітною світлиною. Зображення було зернистим, але я знала, що це він. Тоні.

ГІСТЬ МІСТА ЗНАЙДЕНИЙ МЕРТВИМ

Тіло постояльця готелю виявлене вчора рано-вранці. 63-річний Ентоні Траканеллі був знайдений мертвим покоївкою готелю, яка увійшла до номера попри те, що персонал дістав суворий наказ не турбувати його. Покоївка пояснила, що в неї виникли підозри, коли вона почула ворушіння в кімнаті, хоча Траканеллі був сам, коли його тіло знайшли. Причина смерті досі невідома, однак поліція провадить розслідування.

Я не знала його прізвища. Ніколи навіть не подумала спитати.

Я досі чула паніку в його голосі. «Надто пізно», — промовив він, а тоді сказав мені про медальйон, а потім телефон замовк, і тепер він був мертвий. Це мало щось означати. Усе це мало щось означати, навіть якщо здавалося, що я поринула у світ, де немає місця здоровому глузду.

Я мусила комусь розповісти. Мусила проговорити це вголос, інакше все буде не по-справжньому. Якщо це справді відбулося.

Я зателефонувала Джимові. Він відповів після першого ж гудка.

— Що тобі відомо про Ентоні Траканеллі? — Я не потурбувалася привітатись, одразу ж перейшла до суті. Надто знервована була для люб'язностей.

— Того хлопця, якого знайшли в номері готелю? Небагато. Це під юрисдикцією Бренвіля, тож нас це не дуже стосується.

— Можеш дізнатися?

— Навіщо це тобі?

Я зітхнула.

— Я його знаю.

— Ти знаєш його? Як?

Я дряпнула нігтем довгасту пляму на кухонному столі й на мить замовкла.

— Я познайомилася з ним у Боудіні. Він казав мені, що пенсіонер, що слухає лекції, аби заповнити час. Ми розмовляли, і... — Я глибоко колупнула нігтем деревину. — Ми зблизилися.

Кажучи це, я почувалася жахливо, наче дурепа і найгірша зрадниця. Джим любив Чарльза, як брата, і хоча між нами з Тоні нічого не було, здавалося, що він здатен відчути моє прагнення крізь телефон.

— Гаразд.

Він чекав, що я продовжу, але я мовчала. Я дивилася на комп'ютерний чип, що лежав на робочій поверхні поряд із плитою. Це була мить, коли я мала розповісти йому все. Мить, коли я мала очиститися.

— У медальйоні Еллі був комп'ютерний чип, — випалила я. — Захований усередині. Тоні розповів мені про нього. Не знаю, звідки, але він знав, а потім зв'язок обірвався, і тепер він мертвий.

Слова так і хлинули з мене, наче з крана, відкритого до упору.

— Він мертвий, Джиме, і це через мене. Не знаю, що тут, у біса, відбувається, але знаю, що це недобре, що це щось жахливе, і вже не можу в тому розібратися. Почуваюся... — Я вагалася, глибоко втягуючи легенями повітря й виштовхуючи його назовні. — Почуваюся так, наче божеволію.

Джим мовчав. Я майже чула, як гуде мотор у його голові, зважуючи сказане мною, перш ніж винести судження. Такий він був: спокійний під час кризи. Оцінював, перш ніж діяти. Хотілося дотягнутись до нього крізь телефон і добряче струснути. Годі з мене оцінювання, годі спокою. Мені потрібна була дія. Нарешті я почула, як він кахикнув.

— Ти зараз удома?

— Звісно.

— Залишайся там, де ти є. Я їду.

Я заходилася робити собі горнятко кави, доки чекала на нього. Я дивилася на фотографію в газеті, розгорнутій на стільниці. Вона була чорно-біла, і зображення було злегка розмите, але це був він. Те саме сріблясте волосся, ті ж сумні очі, та ж тепла усмішка. Його образ тягнувся й ширився всередині мене, наче в тій машині з вироблення ірисок, яких повно на Йорк-Біч. Суміш гніву, суму й нудоти від приниження.

Він тримав таємниці від мене... Зачекайте. Кого я намагалася захистити? Він *брехав* мені. Удавав, нібито нічого не знає про мою доньку, коли весь цей час знав більше за мене. Він приховував таємниці про неї, і тепер, коли його не стало, він ніколи не розкриє їх мені. От що завдавало найбільшого болю — не те, що він мені збрехав, а те, що забрав правду з собою в могилу. Може, брехню я могла б пробачити. Але не могла пробачити, що він відібрав у мене правду.

Я опустила голову й стиснула руками. Я досі відчувала потрясіння від дотику його пальців до моєї шкіри, коли він потягнувся до медальйона. Правильно я йому не довіряла. Слід було керуватись інстинктами й не втрачати пильності. Боже, якою ж нещасною дурепою я була.

Я почула, як патрульна машина Джима в'їжджає у двір, і витерла обличчя долонею. Треба докладно все пояснити йому. Треба, щоб він мені повірив. Не можна залишити в нього жодного приводу для сумнівів.

Не встигла я оком зморгнути, як він уже був у будинку. Я подала йому філіжанку кави — з молоком і двома шматочками цукру — і всадила за кухонний стіл.

— Я розмовляв із хлопцями з Бренвіля дорогою сюди, — сказав він, відсьорбнувши. — Виявляється, вони досі з'ясовують, що з ним сталося.

Я схрестила руки на грудях.

— Я знаю, що сталося. Хтось убив його.

Джим провів рукою по губах.

— Мерґі, мені потрібно, аби ти розповіла все, що знаєш.

Я розповіла йому все. Як Тоні підійшов до мене в бібліотеці. Поминки. Зустріч за кавою. Його натяк щодо медальйона, а потім і сам чип, який я піднесла йому на долоні, наче перлину. Врешті-решт він похитав головою.

— Треба було прийти до мене раніше, Мерґі. Треба було попередити мене, що ти задумала.

Гнів обпалив мене зсередини.

— Ти б мені не повірив.

Він утягнув голову в плечі, наче я його вдарила.

— А оце вже нечесно...

— Все нечесно, — огризнулася я.

Він підніс руки, здаючись.

— Це я винен. Треба було наглядати за тобою пильніше. Казала мені Лінда, що ти не дуже добре маєшся, що ти... — Він завагався, піднявши очі до стелі, наче відповідь була написана там.

— Що, Джиме? — підштовхнула я його. — Що — я?

Я хотіла, аби він сказав, що вважає мене схибленою. Хотіла почути, як саме ці слова пролунають з його вуст.

Джим насупився.

— Ну, зациклилася на тому, що сталося з Еллі. Переконала себе, що за цим стоїть якась змова.

— Бо це правда! — Мій голос лунав гучно й пронизливо.

Він зітхнув.

— Мерґі, ми це вже проходили. Смерть Еллі була нещасним випадком.

Стілець заскрипів по підлозі — я схопилася з-за столу. Не могла більше просто сидіти. Невгамовна енергія кипіла в мені, доки я міряла кроками кімнату.

— Що більше я дізнаюся про те, що вона робила в Сан-Дієго і якою людиною був цей Бен... — Я крутнулася до нього. — Ти бачив фотографії. Бачив, яка вона інша на вигляд. Ти знав, що Еллі покинула роботу й більше не розмовляла з друзями? Вона була відрізана від усього на світі, і все через цього чоловіка. Це схоже на ту дівчину, яку ти знав?

Джим зітхнув. Це було найдовше, найгучніше зітхання, яке я могла собі уявити.

— Я більше не знав Еллі, — тихо промовив він. — І пробач, що я таке кажу, повір, мені шкода, але ти теж не знала її.

Він потягнувся до мене і взяв за руку.

— Еллісон більше немає. Хотів би я сказати тобі щось інше, але я бачив знімки з місця катастрофи, і... вціліти у такому вона ніяк не могла.

— Вони не дали мені отримати її речі. Його батьки. Вони приховують від мене її речі. Нащо вони таке роблять? І ця його компанія — ти знаєш, що батько Бена намагається купити її, щоб зліквідувати? Тобі це не здається підозрілим?

Він підняв руки:

— Не знаю, Merri, але не бачу в тому нічого зловісного.

Я тицьнула йому комп'ютерний чип, мало не дряпнувши пальцями його підборіддя.

— А з цим як? Нащо вона ховала його у себе в медальйоні? Це має щось означати, Джиме. Неодмінно.

Я бачила, що він вагається.

— Ти знаєш, що на ньому?

Я похитала головою.

— Я не вмію розшифровувати такі штуки. Хотіла відвезти це до Боудіна й поговорити з кимось із кафедри комп'ютерних наук. Подивитися, чи зможуть там допомогти.

Джим перевів погляд з мене на чип у моїй руці й знову на мене. М'ясистою долонею витер губи й зітхнув.

— Давай його мені, — нарешті сказав він, простягаючи руку. — Попрошу хлопців з лабораторії, щоб глянули.

Я відкрила була рота подякувати, але він зупинив мене.

— Я зроблю це, лише якщо пообіцяєш, що коли прийдуть результати й виявиться, що там нічого нема — може, кілька фото, які вона хотіла лишити при собі, чи щось таке, — ти маєш мені пообіцяти, що покинеш це раз і назавжди.

Я без слів кивнула, хоча думки мої були підступні.

— Добре, — сказав він, підводячись на ноги. Він затиснув чип у кулаку й поклав до нагрудної кишені сорочки. — Я повідомлю тобі, щойно надійдуть результати.

Я провела його до дверей.

— Даси мені знати, якщо з'ясують, що з ним сталося? З Тоні?

Джим кивнув. Трохи кави пролилося йому на сорочку, і я подумала про те, як Лінда відпиратиме пляму. Треба порадити їй застосувати оцет.

— Тільки не забудь нашу домовленість.

— Не забуду, — сказала я, коли він ішов до патрульної машини, припаркованої на під'їзній доріжці. — Я спробую.

Щойно він зник із очей, я побігла на кухню й увімкнула комп'ютер. На мене ще чекала робота.

ЛИШИЛОСЯ ШІСТНАДЦЯТЬ ГОДИН

Еллісон

Здається, я десь в Іллінойсі — хіба що проґавила знак «Вітаємо в Огайо». Байдуже: тут, на пласкому відрізку траси нема нічого, крім нескінченних строкатих полів, де-не-де увінчаних ясенолистими й червоними кленами, чиє листя золотом блищить у світлі моїх фар.

На дорозі більше нікого, лише я й нескінченний відрізок траси. Дорожні світловідбивачі підморгують у бруківці, відбиваючи зорі, розсіяні над головою.

Я їду вже майже сімнадцять годин. Адреналін остаточно полишив мене, і тепер я почуваюся вичавленою й спустошеною. М'язи спини затерпли й ниють, голова здається заважкою для шиї. Повіки обважніли. Вони постійно заплющуються поверх мов піском запорошених очей, і я силою розплющую їх знову, наче двоє несправних жалюзі.

Але часу на сон немає. Немає часу зупинятися. Вони десь там, чатують на мене. І також чатують, — можливо, не дай Боже, але можливо, — на мою матір. Чи, може, вони вже дісталися до неї. Тру очі кулаком і тисну на газ.

Ривком прокидаюся. Уся машина вібрує, повітря наповнює оглушливий шум.

Я з'їхала з дорожнього полотна на шумову смугу. Маю менше секунди, щоб вирівняти кермо, перш ніж машина притреться до відбійника.

Моє серце підстрибує до горла. Як довго я спала? Секунду? Хвилину? Кліпаю на годинник. 2:43. Я вже зовсім прокинулася, але знаю, що далі їхати надто небезпечно. Мені нізащо не протриматись так до ранку. Мушу зупинитися на кілька годин і поспати. Знак сповіщає про зважувальну станцію для ванта-

жівок за півмилі, і коли та впливає в поле зору, я бачу кілька вісімнадцятиколісних фур, що дрімають під спалахами неонової вивіски. Проїжджаю далі. Надто ризиковано. Надто на видноті. Мені потрібна кімната з дверима, які можна замкнути за собою.

Проїжджаю ще з півдюжини миль. Залишки адреналіну ще вирують у крові — рівно стільки, щоб не дати мені заснути. Нарешті попереду виринає знак автозаправки, і невдовзі я бачу кілька яскраво освітлених вивісок на сталевих стовпах, що проглядають крізь стіну дерев. Лавірую естакадою, що безцеремонно доправляє мене до в'їзду в торговельний ряд. Від вигляду присадкуватих бетонних споруд уздовж стоянки почуваюся, ніби вдома. «У Венді». «Готовий одяг». «ФедЕкс»/«Кінкос». Хімчистка. Вікна скрізь темні. У центрі стоянки — заправка, вивіска «Ексон-Мобайл» кидає німб світла на асфальт.

Стоянка порожня, якщо не зважати на самотню машину — старий «Додж», імовірно, заправника. Озираюся на заднє сидіння. Можна було б розтягнутися там і годинку-другу поспати. Це торгівельний центр у самому серці Центральної Америки. Неможливо, щоб зі мною тут трапилося щось погане.

Проте цього самозаспокоєння достатньо, щоб мій мозок гарячково запрацював, і незабаром я вже крокую через стоянку до автозаправки. Двері з механічним дзвоном відчиняються. Молодик у футболці з «Вікінгами Міннесоти» відводить погляд від умонтованого в стіну телевізора й зупиняє на мені. Він не вітається.

— Перепрошую. — Після стількох годин наодинці в машині мій голос деренчить. — Я бачила знак про мотель на трасі. Не підкажете, де він?

Чоловік буркотить, соваючись за прилавком. Я інстинктивно відступаю, але бачу, що він просто підходить ближче, аби вказати напрямок.

— Он там, — каже він, жестом указуючи через стоянку в темряву. — Зверніть зі стоянки ліворуч, а тоді перший поворот праворуч. Побачите вивіску. Це «Мотель-6». Ніколи не зупинявся там сам, та, гадаю, він нормальний. У цій мережі вони зазвичай нормальні.

Він дивиться на мене так, наче бачить уперше.

— Принаймні, щоб прихилити голову.

— Дякую, — кажу я, вже на півдорозі до виходу. — Дуже вам дякую.

— Нема за що, — каже він, човгаючи назад за прилавок. — На все добре.

Мотель виявляється саме там, де він і казав, і я питаю себе, як зуміла прогавити його вперше. Вивіска величезна, щонайменше два поверхи заввишки, і її вогні кидають відблиск на шість метрів навколо. В'їжджаю на стоянку й вирубаю двигун. Усі вікна темні. Стягую сумку зі спини й підходжу до парадних дверей, очікуючи, що вони замкнені. Але ті автоматично відчиняються, і я опиняюсь у захараще́ному вестибюлі, де пахне мийним засобом і несвіжими сніданками. На столі маленький дзвіночок, і я дзвоню в нього.

Двері збоку від стола відчиняються, і з'являється жінка, білява й чепурна, у накрохмаленій блакитній сорочці й випрасуваних темно-синіх штанях. Вона гарна й свіжа та має навдивовижу бадьорий вигляд як на цю годину, і її поява справляє загалом тривожне враження.

— Добрий вечір, — дзвінко каже вона, розпливаючись у широкій усмішці. — Чим я можу вам допомогти?

— Мені... мені потрібна кімната, — бурмочу я. — Лише на ніч. Тобто, на решту ночі.

Я майже очікую, що мене викинуть геть, але вона лише киває й обертається, аби принести ключі зі стола позаду.

— Номер 31, — каже вона. — Можна вашу кредитну картку?

Хитаю головою.

— Я можу сплатити готівкою наперед?

— Це було б чудово. Також я попрошу сто доларів застави на випадок шкоди.

Риюся в кишенях сумки й подаю їй пачку банкнот — упевнена, що завелику. Вона спокійно перераховує її за столом і повертає решту.

— Ви снідатимете в нас завтра?

— Ні, — швидко кажу я, а тоді усвідомлюю, що на ранок у мене вже майже добу як росинки в роті не буде. — Тобто, так. Якщо можна.

— Звісно. Комплексний сніданок у нас починається о сьомій і закінчується о дев'ятій. Розбудити вас уранці?

До мене починає доходити абсурдність ситуації, і я ловлю себе на тому, що стримую сміх.

— Ні, дякую.

— Номер 31 на третьому поверсі. Ліфт ліворуч від вас. Допомогти вам із багажем? — Вона киває на брудну сумку, що лежить біля моїх ніг, і цього разу я таки сміюся.

— Ні, дякую, — кажу я, підіймаючи сумку на плечі. — Дуже вам дякую.

Кімната маленька, але чиста. Стіни обклеєні шпалерами в сіро-білу смужку, а над ліжком королівського розміру — невинна акварель із краєвидом приморського міста. Вмиваюся й дивлюся на себе в дзеркалі, доки чищу зуби, досі здивована гострими кутами свого обличчя й коротко обстриженою паростю на голові. Опускаю жалюзі й важкі завіси та вкладаюся в ліжко. Негучно виє кондиціонер, але, окрім того, тут зовсім тихо, і в цій тиші кімнати важкість моєї втоми несподівано придавлює мене. Я вимикаю світло і за кілька секунд уже сплю.

Меґґі

Мої очі боліли від безсоння, на вулиці давно погасло останнє вікно, та я не могла змусити себе лягти.

Лише один Ентоні Траканеллі відповідав опису Тоні, але він не був зрілим студентом Боудіна. У Мені він теж не мешкав — принаймні не постійно. Більшість результатів пошуку визначали його як мешканця Каліфорнії. А точніше, Сан-Дієго.

Я намагалася бути готовою, що він виявиться не тим, ким назвався, та все одно була шокована, побачивши це чорним по білому — прямий доказ того, що він пошив мене в дурні. Я глибоко вдихнула й почала гортати результати пошуку. А результатів було чимало.

Більшість людей його віку практично не лишають по собі сліду в Інтернеті. Може, сторінку у Фейсбуці, які створюють нам наші діти, чи профіль на сайті компанії, якщо був великим цабе, але здебільшого Інтернет населений молодими. Хіба що, звісно, хтось мав привід написати про тебе. Хіба що ти чимось зацікавив пресу.

У випадку Тоні вибір був величезний. «Нью-Йорк Таймз», «Вашинґтон Пост», «Бостон Ґлоуб» — усі вони публікували статті, де згадувалось його ім'я. Я клацнула на першу-ліпшу.

ВАШИНҐТОН ТРИБ'ЮН

Колишній федеральний контролер заарештований

САН-ДІЄҐО, КАЛІФОРНІЯ — Колишній викривач із Федерального управління контролю за ліками заарештований. 60-річний Ентоні Траканеллі взятий під варту після вчорашнього ранкового обшуку в його будинку в Клермоні. Поліція стверджує, що, керуючись анонімним повідомленням, виявила на ноутбуку в його домі матеріал непристойного характеру. Згодом затриманого звільнили під заставу.

Траканеллі працював в управлінні контролю за ліками у відділі дослідження й розробок до травня минулого року, коли розпочав кампанію з викриття шкідливих, за його словами, практик у Федеральному управлінні. Згідно з внутрішніми документами, що просочилися в пресу, Траканеллі звинуватив своїх адміністраторів у «кричущому злочині проти їхнього обов'язку дбати про американський народ» і далі заявив, що його службові керівники брали хабарі від фармацевтичних компаній за пришвидшення процедури ухвалення ліків — і в деяких випадках заплющували очі на «шкідливі, а подекуди фатальні побічні ефекти» цих нових ліків, що виходили на ринок.

Ще на своїй посаді в управлінні Траканеллі викликав подив серед колег, вимагаючи, щоб виробники фармацевтичної продукції надавали більше клінічних даних про безпеку своїх препаратів, включно з довшими термінами клінічних випробувань

і результатами аналізів подвійної анонімності. Керівники Федерального управління вважали вимоги Траканеллі надмірними, і ті були придушені в зародку. Невдовзі потому він був усунений з посади, але продовжував домагатися свого, опублікувавши так звані докази змови Федерального управління з виробником ліків «Прексілейн» на сайті Whistleblowers.org. «Прексілейн» позивався проти сайту за дифамацію, внаслідок чого пост був видалений.

Слідом за відставкою Траканеллі було проведене внутрішнє розслідування, яке не виявило жодних правопорушень з боку управління. У той час, як твердження Траканеллі були визнані безпідставними, внутрішні джерела стверджують, що хмара над управлінням не розсіялася.

У своєму коментарі, отриманому в нього вдома, Траканеллі спростував зберігання непристойних матеріалів і заявив, що став жертвою полювання на відьом. «Це не що інше, як підстава, — прокоментував Траканеллі звинувачення проти себе. — Упевнений, врешті-решт правда переможе».

Довелося перечитати це двічі, аби просто переконатися, що мої очі мене не зраджують. Але ж ні, ось воно, на екрані, прямим текстом. Тоні розслідував діяльність «Прексілейна». Він знав Еллі. Знав про чип, який вона носила на шиї. Усе це він знав і не сказав ні слова.

Тієї миті я його зненавиділа.

Еллісон

Я нічогісінько не чую, навіть хрипкого звуку його подиху, коли він схиляється наді мною. Лише коли його руки змикаються на моєму горлі, я прокидаюся.

У кімнаті непроглядна темрява, і мої очі розплющуються в морок. Він на мені, втискає мене своїм тілом у пружини матрацу, і чути, як ті риплять під його вагою. Відчуваю його гарячий подих на своїй щоці й тиск його пальців, що стискають мені горло. Перед очима проступають білі цятки.

Він тут. Він знайшов мене.

Намагаюся вивільнити руки з простирадл. Напружуючи кожен м'яз свого тіла, я видираюся й завдаю ударів у повітря, чіпляюся за руки, стиснуті на моєму горлі. Відчуваю, як рветься його шкіра в мене під нігтями, але хватка не слабшає, і білі цятки перед очима щільнішають, множаться. Відчуваю, як іду на дно. Стелею розкинулися зорі, і я падаю, падаю, падаю назад і вгору до них, між них, невагома.

Я чую придушене виття — виття кішки, якій прищемили хвоста дверима, і розумію, що він належить мені. Адреналін захльостує мене, і я впиваюся руками в його пальці, ногами буцаю його тушу, а потім, з останніх сил, поки світло не згасло в очах, широко відкриваю рота й тягнуся нагору в пошуку, а знайшовши шматок його плоті, — не знаю, звідки саме, — з усієї сили вгризаюся в нього. Відчуваю, як еластична шкіра тріскає під моїми зубами, чую, як він реве, і на мить його хватка слабшає. Я втягую повітря, а тоді кричу.

Крик ошелешує нас обох, і я відчуваю, як його тіло ціпеніє й ворушиться. Вириваюся геть, і ось я вже на підлозі, під колінами грубий килим. Відчуваю, як війнуло повітрям по гомілках — це він намагається схопити їх. Розвертаюся й даю йому копняка. Нога налітає на щось тверде, і я чую тріск та відчуваю, як розбігається великим пальцем біль. Знову ревіння, цього разу зліше — і ось він поряд зі мною на підлозі, хапає мене руками за талію, таз і стегна. Я тягнуся, нишпорю, мацаю руками під ліжком, а тоді мої пальці натикаються на холодний край дула, і я хапаю його однією рукою, потім двома. Але він уже обхопив мене й підіймає над підлогою, тож я викручуюся, обертаюся і змахом опускаю приклад. Лунає тріск, і мене тіпає — удар рикошетом повертається в руки, а тоді він відпускає мене, і ми обидва з грюкотом падаємо на підлогу. І зараз він лежить нерухомо, але я не зупиняюся. Не можу. Знов і знов я змахую прикладом, і тріск лунає гучніше, глухіше, в'язкіше, а потім я усвідомлюю, що мої руки, плечі й обличчя мокрі. І коли висовую язик, то відчуваю ним кров, сльози й ще дещо, густе й темне, земне й потойбічне водночас.

Не знаю, як довго я сиджу на краю ліжка в темряві. Хвилину. Годину. Коли лілове сяйво світанку тягнеться з-під фіранок, я чимчикую до ванної, вмикаю душ і змиваю з себе все. Одягаюся, не вмикаючи світла.

Бачу обрис тіла на підлозі. Боязко наближаюся до нього, обережно уникаючи чорної калюжі навколо голови. Нишпорю в кишенях його штанів, доки не знаходжу те, що треба. Натискаю кнопку на телефоні, і той спалахує у мене в руці, освітлюючи кімнату жовтуватим сяйвом.

Тепер я бачу його обличчя. Те, що від нього лишилося. Це той чоловік, якого я бачила в Колорадо, той, що стояв, притулившись до ліхтаря. Я знала, що це буде він, але в глибині душі все одно розчарована. Отже, гру не скінчено. Він досі десь там. Чекає.

Телефон — просто собі дешева модель, стара «Нокія». Певно, одноразовий. Лише один номер у контактах. Створюю свіже повідомлення й набираю «Зроблено». Натискаю «Надіслати» й слухаю шелест конвертика, коли той відлітає в ефір.

Це дасть мені трохи часу. Не знаю, скільки, але сподіваюся, що достатньо.

Ховаю телефон до кишені й заштовхую рушницю до сумки разом із рушником, яким витирала її. Востаннє мию руки в раковині, а тоді прочиняю двері, прослизаю крізь них і зачиняю за собою. Я не озираюся.

У горлі стоїть колючий біль, доки я поспішаю вниз службовими сходами й крізь чорний хід на вулицю. Досі відчуваю, як його руки вичавлюють з мене подих. Кружним шляхом повертаюся на стоянку, обережно пригинаючись під вікнами, але хвилюватись немає про що — мотель досі спить. Жбурляю сумку на заднє сидіння й заводжу двигун — і коли сонце виповзає на небо з-за обрію зі своєї ночівлі, я вже знову на трасі.

Лише тоді я дозволяю собі заплакати, і то лише на кілька секунд. Не можна гаяти на це більше часу — до того ж плакати надто боляче.

Це відбувається. Це справді відбувається. Він полює на мене. І якщо він мене дістане, то прийде й по неї теж.

Тисну на газ і їду.

Меґґі

Настав день, а я все намагалася зібрати по клаптиках життя Ентоні Траканеллі. Його дружина не померла — вона розлучилася з ним після того, як спалахнув скандал. А ще він мав сина-адвоката, який мешкав у Сіетлі. Я гадала, чи були вони близькі, чи він утратив і його теж.

Перебирати по крихтах його життя було наче знаходити різні уламки однієї розбитої вази. Схоже, усе розлетілося на друзки, коли він гучно звинуватив Федеральне управління. Перед тим він працював там майже двадцять років, і його колеги в один голос твердили, що він ніколи не створював проблем. Певно, розкопав щось дуже значне, якщо так ризикував своєю кар'єрою. Усім своїм життям, як з'ясувалося.

Звісно, мені більше нічого не вдалося знайти стосовно того, що він дізнався про «Прексілейн». Усі ті записи були або закриті для доступу, або знищені — імовірно, зусиллями тієї ж армії адвокатів, що допомогли стерти розмову в чаті про можливі побічні ефекти Сомнублейзу. Вони чистили Інтернет, видаляли все, що могло зіпсувати їм репутацію, і в процесі знищили принаймні одне життя. І життя моєї доньки теж, якщо мали таку нагоду.

Я не могла сидіти спокійно. Минув деякий час, відколи пішов Джим — уже неодмінно мали надійти новини. Я набрала його номер у поліційному відділку.

— Є новини про чип? — спитала я, перш ніж він устиг привітатися.

— Ще ні. Шеннон продивляється його.

— Шеннон? — Я не могла приховати подиву. — Не знала, що вона розуміється на комп'ютерах.

Він розсміявся.

— Знаю, що ти думаєш, але вона була експертом у себе в Флориді. Працювала в департаменті під назвою Цифрова криміналістика. І на неї там чекало блискуче майбутнє. Ми всі не могли зрозуміти, як вона опинилася тут.

— Погода, — відповіла я, пригадуючи вираз цікавості на обличчі Шеннон, коли вона говорила про сніг. — Їй не подобалася тамтешня спека. Казала, що хоче справжньої зими.

— Що ж, вона її матиме досхочу. Хай там як, вона каже, потрібно не більше доби чи десь так, щоб дізнатися, що на тому чипі. Отже, скоро ми матимемо для тебе відповіді.

Моє серце впало.

— Доби? Хіба не можна трохи пришвидшити цей процес?

Джим зітхнув, і я чула нетерпіння в його голосі.

— Працюємо так швидко, як можемо, Меггі. Треба лише ще трохи терпіння. Однак є деякі новини про твого друга. Тоні.

— Він мені не друг, — сказала я, згадавши всю брехню, що відкрилася того дня, але мій шлунок усе одно стиснуло від самого звуку його імені. — Вони знають, що з ним сталося?

— Поки що інформація неповна, хоча хлопець із Бренвіля розповів мені, що вони схиляються до версії самогубства.

Я захолола. Пригадала звук його голосу в слухавці, ворушіння на задньому плані і як потім змовк телефон.

— Він себе не вбивав, — просичала я.

— Послухай, я лише переказую те, що мені розповіли.

— Джиме...

Він обірвав мене:

— Він був злочинець, Меггі.

Я мовчала.

— Він був якийсь збоченець — ти це знала?

Певно, дізнався про звинувачення в зберіганні непристойних матеріалів, про які йшлося в газетах.

— Так. — А тоді поспіхом: — Ні. Тобто, він мені не розповідав, я лише читала про це в мережі. Але послухай, це неважливо...

— Неважливо? — Його невіра була наче цегляна стіна між нами. — Я дивився файл із його справи. Знаєш, що вони знайшли на комп'ютері в цього типа? Мені зле навіть думати, що він отирався біля тебе.

Перед очима замерехтіли картини, сцени, яких я ніколи не хотіла уявляти. Я викинула їх із голови. Це не він, нагадала

я собі. Він сам казав у тій статті, що його підставили. Я була зобов'язана йому вірити.

— Це не те, що ти думаєш, — тихо сказала я.

— Я бачив фотографії. — Голос Джима тремтів від гніву. — Цей тип був хворий.

Він перевів подих.

— Він же тебе не чіпав, ні? Він не...

Питання повисло між нами, наче сморід. Я пригадала, як він простягав до мене руку, і електричний струм, коли його пальці ковзнули по моїй шиї.

— Ні, — нарешті промовила я. — Він ніколи мене пальцем не торкався.

Джим глибоко видихнув на тому кінці лінії.

— Слава Богу.

— Джиме...

— Він не повинен був узагалі наближатися до тебе. Це моя провина — я мав приділити тобі більше уваги.

— Джиме.

— Ти була вразлива, і ця потвора скористалася...

— Джиме! — Мені до смерті набридло, що люди поводилися зі мною, як з дитиною. Я не збожеволіла. Зараз я була в цьому впевнена. Тоні був неправий, збрехавши мені, але якимось химерним чином я розуміла, що він теж намагався мене захистити. Він не був негідником. Він не робив того, що приписували йому в газетах, я була в цьому впевнена. За цим — за всім цим — стояли вони. Я лише мала з'ясувати, як саме.

— Треба, щоб ти мене вислухав. Тоні не скористався мною і не скоював самогубства. Його вбили, і це все через Бена.

Джим зітхнув у телефон. Я уявила, як він сидить у себе в кабінеті, закинувши ноги в блискучих чорних черевиках на край стола, заклавши руку за голову, а біля телефона стигне горнятко кави.

— Ми вже про це говорили.

— Ні, не говорили, бо ти відмовляєшся мене слухати. Тоні працював на Федеральне управління контролю за ліками. Він розслідував діяльність «Прексілейна» — Бенової компанії, Джи-

ме. Він висунув проти них скаргу, і його звільнили з роботи, а потім ось це — у нього на комп'ютері знаходять ті матеріали.

— Бруд. Це бруд.

— Хай там як, це неважливо. Важливо те, що він щось знав про «Прексілейн».

— Що саме, на твою думку, він дізнався?

Я глянула на фотографію Еллі в рамці над каміном. Її усмішка сяяла мені, темне волосся було закладене за вухо, очі блищали. Вона була така юна на вигляд. Досі маленька дівчинка.

— Не знаю, — сказала я нарешті. — Але, гадаю, Еллі теж це знала, і, мабуть, тому вони обоє мертві.

Еллісон

Я зупиняю машину на мосту миль за п'ятдесят від мотелю. Опускаю вікно, упевнююся, що жодні інші автівки не наближаються, і викидаю одноразовий телефон якомога далі. Чую тихий плескіт, коли той досягає води внизу, а потім підіймаю вікно, вмикаю радіо і знову виїжджаю на дорогу.

* * *

Наближалася конференція фармацевтів у Чикаго, і я переконала Бена взяти мене з собою. Спочатку він не квапився пристати на цю ідею, — не любив змішувати бізнес із задоволенням, казав він, боявся, що я занудьгую, — але зрештою я вмовила його, і ми полетіли туди на його «Муні». Країна внизу клаптевою ковдрою розстелялася під нами.

Була субота, друга половина дня. Я була в нашому номері в «Пенінсулі» й насухо витирала волосся, милуючись розфарбованими вручну шпалерами, коли увімкнувся телефон.

— Річчі — слабка ланка.

Говорив Сем. Я вже безпомилково впізнавала його голос, його низький грубий тон ввижався мені уві сні.

— Ти про що? — Це був Бен. Він мав організовувати семінар з лікування раку на генному рівні в Глічер-Центрі, але я чула вуличний гул і грюкіт на задньому плані.

— Він усе торочить про лікарський обов'язок. — Сем виплюнув ці слова, наче отруту. — Каже, в нього етичний обов'язок перед пацієнтами.

На лінії повисла пауза, за якою настало зітхання.

— Він наш найкращий дослідник.

Мене наче блискавкою вдарило. Вони розмовляли про Пола, чоловіка Ліз. Жінки, яка взяла мене під крило на тій вечірці ціле життя тому. Єдина з усіх цих людей, хто виявив до мене хоч крихту доброти.

— Байдуже, який він добрий дослідник, якщо зібрався піти до федералів.

— Він цього не зробить.

— Закладемося?

Я затамувала подих, відчуваючи, як калатає в грудях серце. Бен вилаявся на лінії.

— Не вірю. Якби він краще виконував свою роботу, ми б не сиділи в цьому клятому лайні. Він постійно мені торочив, що от-от усе владнає. То це все була дурня? — навіснів він.

— Усе під контролем. Земан у курсі. Він уже деякий час працює з Річчі, має всі його записи. Готовий заступити його.

— І ти йому довіряєш?

Сем тихо розсміявся.

— Я нікому не довіряю, але, гадаю, ми можемо тримати його в строю.

Повисла довга напружена пауза, і лише коли Бен видихнув, я усвідомила, що він затамував подих, а я затамувала свій.

— Добре. Позбудься Річчі, а Земану скажи, що з цієї миті він отримав підвищення.

Дзвінок обірвався. Я сиділа на краю ліжка, стискаючи телефон труськими руками. Я пригадала фотографію, яку показувала мені Ліз — її онуків, трьох кучерявих білявих малюків з однаковими западинками на щічках. Що мав на увазі Бен, кажучи: «Позбудься Річчі»? Я знов пригадала страх Ентоні, коли я назвала ім'я Сема. Ще раз, як він казав? «Ви не знаєте, на що він здатний». Однак тепер я знала, чи принаймні почи-

нала підозрювати. Я не могла сидіти склавши руки й нічого не робити. Я мала попередити її.

Я знайшла її номер у своєму телефоні й натиснула «Виклик». Ну ж бо, бурмотіла я, доки лунали гудки. Візьми, візьми, візьми.

— Привіт, Еллісон! — Зі слухавки полився теплий голос Ліз, і я відчула наплив полегшення. Я не спізнилася. Ще був час попередити її. — Ми ж сьогодні не обідаємо разом, так? Я внесла це в календар на той тиждень, але Бог його знає, схоже, я останнім часом геть нічого не пам'ятаю.

— Ні, не обідаємо, — квапливо відповіла я. — Я... я думаю, Пол може бути в біді, — випалила я.

— Щось сталося на роботі? Не серце ж, ні? — Я почула паніку в її голосі й відчула укол жалю.

— Ні, це... — Я замовкла. Я надто міцно притискала телефон до лиця, і моя щока була вже липкою від поту. Зараз, коли я чула її голос у телефоні, я не знала, що сказати. Як її попередити, не розповідаючи того, що могло наразити її на ще більшу загрозу? — Слухай, я не можу розповісти. Можу лише сказати, що вам з Полом треба забиратися з міста.

— Не розумію...

Я чула приглушений ляск вхідних дверей номера, а тоді — акуратне клацання замка. Хтось прийшов. Я побігла до ванної й зачинила за собою двері. Вона була моїм єдиним у світі другом. Я мала спробувати врятувати її.

— Послухай мене, — прошепотіла я, — він у небезпеці. Ти теж. — Мій голос луною відбивався в кахляних стінах. — Ви маєте поїхати. Будь ласка.

Я заклинала її повірити мені.

— Еллісон, благаю! Ти кажеш якісь дурниці! — У голосі Ліз лунала паніка, і я чула, що лякаю її. — У тебе якісь неприємності?

Кроки Бена приглушено ступали по плюшевому килиму.

— Крихітко? Ти тут?

— Я маю йти, — прошепотіла я. Моє серце калатало. — Будь ласка, просто зроби, як я кажу.

— Але...

— Будь ласка, — благала я. Я обірвала дзвінок і запхала телефон до кишені халата.

— За хвилину вийду! — гукнула я. Подивилася на себе в дзеркалі. Мої щоки палали, очі були скляні. Я бачила, як б'ється пульс під моїм горлом. Я сперлася на край раковини й змусила себе дихати. «Ти зробила все, що могла, — сказала я своєму відбиттю в дзеркалі. — Ти зробила все, що могла».

Бен усміхнувся, коли я відчинила двері ванної.

— Ходи сюди, — покликав він, розкриваючи мені обійми, і я прийшла до нього, заціпеніла.

— Твоє волосся досі вогке, — прошепотів він, зариваючись обличчям у мою шию. — Ти лише щойно з душу? Ліниво дівчинка.

Я змусила себе не відсахнутися.

— Не чекала тебе вдома так швидко, — сказала я. — Гадала, ти маєш бути на тому семінарі.

Він знизав плечима.

— Я прогуляв.

Він нахилився й поцілував мене в губи.

— Ну ж бо, збирайся й ходімо вип'ємо.

Я старанно вдяглася, натягнувши на себе маленьку білу сукню, яка, я знала, йому подобалася. Втерла лосьйон у свої голі ноги, наклала макіяж і висушила феном волосся, увесь цей час обмірковуючи підслухану розмову. Чи правильно я вчинила? Бен міг мати на увазі що завгодно, коли казав Семові позбутися Пола. Може, я погарячкувала. І тепер Ліз у паніці, можливо, безпідставній. Що, як я зіпсувала все, розповівши їй? Я пригадала стиснуті кулаки Бена біля його боків і злість у їхніх голосах у телефоні. Ні, я повинна була їй розповісти. Я не мала вибору.

Я взула туфлі й увійшла до спальні. Бен сидів на краю ліжка, тримаючи в руках мій телефон. Мій шлунок стиснуся, до горла знову підкотила жовч.

— Ліз телефонувала, — сказав він, жбурляючи мені телефон.

— О, — вимовила я, кинувши погляд на екран. Жодних пропущених дзвінків. — Ти їй відповів?

— Побачив її ім'я на екрані, от і привітався. — Він пильно дивився на мене. — Усе гаразд?

— Звісно!

Я взяла з туалетного столика обручку й надягла на палець. У приглушеному світлі блиснув діамант.

— То про що ви вдвох розмовляли?

Я старанно намагалася говорити рівно, але мій голос здався мені натягнутим.

— Нічого цікавого. — Я кинула на нього погляд і на частку секунди була впевнена, що бачу, як на його обличчі спалахнув гнів. Та коли я глянула знову, його обличчя було охайно зібране в усмішку.

— Ходи сюди, — сказав він, і його руки ковзнули під поділ моєї сукні. Його дотик досі мав властивість збуджувати мене. Попри все, що я знала, я все одно хотіла його. Усе одно кохала його.

— Ти мені помаду розмажеш! — сказала я, але дозволила притягнути себе на ліжко. Він перекинув мене на спину й притиснув мої руки над головою.

— До біса твою помаду, — пробурмотів він, а тоді його губи накрили мої, його руки ковзали вздовж мого тіла, тиснули, м'яли, обмацували, перш ніж він ривком увійшов у мене. Я не була готова до цього й ахнула від болю, але він начебто не помітив.

Він швидко кінчив і відкотився, не дихаючи. Я дивилася, як він натягає штани, розправляє манжети й пригладжує пальцями волосся.

— Поквапся, — сказав він, кидаючи на мене погляд. — Ми спізнюємося.

Я непевним кроком пішла до ванної, де поправила волосся й заново нафарбувала губи. Я звикла до того, що іноді він бував грубим, часом навіть просила про це, але зараз сталося дещо інше. Дещо підкреслено жорстоке, спрямоване завдати болю. Я уникала свого погляду в дзеркалі, доки труськими руками водила тюбиком по губах.

Принаймні я врятувала її, казала собі я. Навіть якщо ще не врятувала себе.

Меґґі

Я відчула, як тягне в шлунку, й збагнула, що зовсім не їла. Я підвелася на ноги й відчинила дверцята холодильника. Він був практично порожній. Я не поверталася до крамниці, відколи зомліла там, і не мала сил іти туди знову. Я відчинила дверцята шафки й дістала банку арахісового масла, а тоді порилася в шухляді зі столовим наряддям, шукаючи ложку. Мої пальці зімкнулися навколо чайної ложечки з Міккі Маусом, яку ми купили у «Світі Діснея» майже двадцять п'ять років тому. Еллі рік відмовлялася їсти чимось іншим. Пам'ятаю часи, коли ми з Чарльзом спостерігали, як вона намагається їсти відбивну тією ложечкою, і наші очі зустрічалися над обіднім столом. «Треба було переходити на ніж і виделку», — сказав він, коли Еллі насуплено дивилася в тарілку.

Я поклала арахісове масло до рота й нерухомо дивилась у задній двір. У місячному світлі видно було бегонії, які я висадила в червні, пониклі на своїх грядках, і дзвіночки, нерухомі й мовчазні. Денна спека затрималася, і моя футболка була вогка від поту. Неможливо було спати за цієї погоди, у задушливому повітрі, що тиснуло, мов гнівний палець.

Я потерла очі й глянула на годинник. Було вже по третій. Очі свербіли, спина боліла після годин, проведених за столом у споглядданні екрана. Я підвелася на ноги й налила собі склянку води з-під крана, кількома жадібними ковтками осушила її, а тоді попрямувала до затемненої вітальні.

Я важко впала у крісло Чарльза й дивилася перед собою незрячими очима. Звуки літньої ночі вливалися крізь загороджені вікна, і кімната була наповнена приглушеним співом цвіркунів, ухканням сов, метушливими шерехами бурундуків і єнотів. Чути було також запах вогкого повітря, вологої мульчі й неминучої задухи.

Я мешкала у світі, повному тіней.

Я відчула, як у глибині горла збирається клубок, і чекала, доки прийдуть сльози. Який сенс намагатися стримати їх тепер? Жодної людини, заради кого треба залишатися сильною.

Жодної причини тримати себе в руках. Еллі не було. Тепер я це розуміла. А коли помер Тоні... Я не знала, скільки ще сил для боротьби в мене лишилося. Почувалася старою, втомленою й виснаженою.

Хотіла б я, щоб Чарльз був тут. Боже, як я тужила за цим чоловіком. Його спокійним, упевненим голосом, блиском його очей, коли він от-от збирався пожартувати, його прохолодною долонею на моєму стегні, коли ми спали. Його запахом ранками. Тим, як ми дивилися одне на одного, коли Еллі була в кімнаті, з сумішшю гордості й захвату. «Ми її створили! — полюбляв казати він зі своєю широкою усмішкою на обличчі. — Можеш у це повірити?» А я лише хитала головою й сміялася, адже — ні, я теж не могла повірити в це.

Він би знав, що робити. Він узяв би мою руку й стиснув її, сказав би, щоб я не хвилювалася, що ми з усім розберемося, що все буде гаразд. Він збрехав би, кажучи це, але я б дозволила собі повірити йому, хоча б лише на хвилину. І ця віра була би певного роду милосердям.

Нині мені було призначено доживати життя у стані постійних завершень. Тоні, ким би він не був, які б не мав причини, на мить здався мені можливим початком чогось. Не тим, ким був Чарльз, — я знала, що то було моє єдине кохання, і з тієї миті, як він заплющив очі, знала, що ніколи, ніколи не поверну його, — але, можливо, тим, хто міг би заповнити його відсутність. Минуло стільки часу, відколи хтось дивився на мене так, як, здавалося, дивився він... Хоча це було несправжнім. А якщо й справжнім, то заплямованим чимось іще, чимось сумним, підозрілим і гнилим.

Може, мені варто поїхати звідси. Покінчити зі своїми втратами й почати з чистого аркуша. Продати все, переїхати до Флориди, придбати маленький будиночок чи квартиру біля океану. Проводити дні, сидячи на сонці з іншими привидами, чекаючи нашого шансу возз'єднатися з усіма частинами нас, що ми втратили.

Я відкинулася в кріслі, заплющила очі й слухала тріскотіння цвіркунів у траві, доки сон не затягнув мене до своїх глибин.

ЛИШИЛОСЯ ШІСТЬ ГОДИН

Еллісон

Радіостанції вмикаються й вимикаються, перестрибуючи з кантрі на рок і знову на кантрі. Від цього болить голова, тож я вимикаю радіо й опускаю вікно, даючи вітру з траси розігнати задуху в салоні. День видався пекельний — уже зараз під 90[1], і краєм ока я стежу за покажчиком температури. Той, однак, тримається рівно, і я мовчки дякую Четові, що продав мені це авто. Починаю думати, що воно таки доправить мене додому.

* * *

Машина провезла нас безлюдними вуличками недільного Чикаго й по обіді висадила в аеропорту «Мідвей». Усю дорогу Бен тримав мене за руку, періодично кидаючи на мене погляд, щоб підморгнути мені. Він знав, що я нервую в польоті, особливо на «Муні». Не тому, що він був поганим пілотом, — зовсім навпаки, — а через крихітний розмір літака на тлі безмежного простору неба, наче в іграшки, що гойдається в невидимій дитячій руці.

Ми пройшли крізь термінал одразу на летовище: заходи безпеки — лише формальність, коли ти багатий. Літак чекав на нас, виблискуючи пропелером у нещадному сонці. Здавалося, спека лине звідусіль, повітря рясніло випарами. Бен узяв у мене сумку й закинув у багажний відсік.

— Ходи сюди, — сказав він, притягуючи мене до себе й міцно цілуючи. — Я сумуватиму за тобою, красунечко.

Я приголомшено глянула на нього.

---

[1] Прибл. 32 градуси за Цельсієм.

— Тобто як?

— Сем відвезе тебе назад до Сан-Дієго, — сказав він. — Мені тут треба владнати кілька справ.

Я простежила за його поглядом і побачила, як Сем крокує по летовищу, перекинувши через плече шкіряну сумку. Він підняв руку, вітаючись.

Мій розум був млявий, наче працював лише впівсили. Я намагалася прочитати його погляд, але той ховався за сонячними окулярами, і все, що я могла бачити, це відбиття мого власного ошелешеного обличчя.

— Але... це ж твій літак. Ти пілот.

— Сем отримав ліцензію одночасно зі мною. Я ніколи тобі не розповідав? Він справжній ас, цей хлопець. Адже так, друже? — Бен потягнувся до нього й поплескав по спині. — З ним ти будеш у надійних руках.

Двійко чоловіків перезирнулись, і я побачила, як здригнулися кутики Семового рота. Жах пронизав мене, наче облившись зсередини потоком крижаної води.

— Будь ласка, любий, — благала я, хапаючи його за руку. — Я так сумую за тобою, коли тебе нема, ти ж знаєш. У квартирі так тихо без тебе. Я хочу... я лише... будь ласка... — Від страху моя мова зробилася незв'язною. Я вдихнула. — Я могла б лишитися з тобою, скласти тобі компанію...

Він похитав головою.

— Я лише постійно працюватиму — тобі буде нудно. Краще відвезти тебе назад до Сан-Дієго. Ліз розповіла мені, ви разом обідаєте на тому тижні — ти ж не хочеш це пропустити.

Бен прочитав сум'яття на моєму обличчі.

— Я розмовляв із нею вчора ввечері — пам'ятаєш? Коли ти була в душі?

Я невпевнено кивнула. Його обличчя скривилося в жорстку посмішку.

— Вона розповіла мені ще дещо — найбожевільнішу історію про твої застереження, нібито в Пола якась біда.

Усе попливло в мене перед очима. Він простягнув руку і взяв мене за підборіддя своїми цупкими пальцями.

— Я гадав, що ти мене кохаєш, — м'яко сказав він, зневірено хитаючи головою.

Я розтулила рот, але слова не приходили. Шок від того, що сталося, розітнув мене навпіл, і на мить здалося, що одним чистим ударом мені знесли голову. Ліз зрадила мене. Я зрадила Бена. Я була цілком і повністю сама, і тепер я помру.

Його очі впилися в мої. У них був гнів, але був також і біль. Він кохав мене. Зараз я відчувала це ясніше, ніж будь-коли. Він кохав мене, і частина мене досі кохала його попри все, що він скоїв, попри те, що — я нутром відчувала — він збирався зробити.

— Бене... — прошепотіла я, але моє горло зімкнулося, не вимовивши більше ні слова. Відтепер слів для нас не лишилося.

Він стиснув моє підборіддя, надто сильно, й поцілував мене в щоку.

— Ви краще рушайте, якщо не хочете пропустити чергу.

Кров гупала в мене у вухах, очі панічно озирали летовище. Тікати. Я маю тікати. Чи нема когось, кого можна покликати на допомогу? Аеропорт був за кількасот метрів звідси — чи зможу я добігти? Я дивилася на цих двох, що стояли переді мною — довгу худорляву фігуру Бена й могутні Семові груди колесом. Ні. Мені ніколи цього не зробити. Навіть якби вдалося, що я сказала б, дістався туди? Ліз була доказом, що довіряти нікому не можна. Ентоні мав рацію: ніхто не зможе мені допомогти. Я була сама.

Будьте напоготові, казав він, але у підсумку я не була готова, і ось тепер я в пастці, наче звір, якого ведуть на бійню.

Сем грубо взяв мене за лікоть і повів до дверей кабіни.

— Зачекай, — крикнула я, викручуючись. Я була вся в сльозах, у відчаї. Якщо не можна втекти, я благатиму. — Бене, будь ласка. Я кохаю тебе. Це все непорозуміння.

Він простягнув руку й відвів пасмо волосся з мого обличчя.

— Я чудово все розумію, — м'яко сказав він, а потім нахилився й поцілував мене в губи, перш ніж відштовхнути до Сема. Вони вдвох заступили мені дорогу. Я не мала вибору, окрім як сісти на літак. На нетвердих ногах я піднялася східцями до кабі-

ни. Металева рама хиталася піді мною. Я відчула вагу Сема на східцях і жар його тіла, коли він підіймався слідом за мною.

Двері кабіни з клацанням зачинилися, заревів двигун. Я дивилась, як Бен змахує сльозу, перш ніж відвернутися. Тоді я й збагнула: порятунку в останню мить не буде. Я була не в казці. Ніякий принц у кінці моєї історії не з'явиться.

Я була сама.

Меґґі

У двері подзвонили, миттєво розбудивши мене. Я підвелася з крісла й пошкандибала до парадних дверей. Спробувала подивитися крізь вічко, хто це, але побачила лише широку чоловічу спину й голову з темною шевелюрою. Певно, продавець.

Я відчинила двері.

— Я можу вам допомогти?

Чоловік озирнувся й усміхнувся.

— Місіс Карпентер, — мовив він, приклавши руку до грудей. — Так приємно нарешті зустріти вас.

Еллісон

Спочатку ми мовчали, доки літак підіймався в небеса. Мої нутрощі перетворилися на юшку, гарячу й слизьку. Сем дивився перед собою, зосередивши погляд у безмежній блакиті, і міцно стискав руками важелі.

Доки він керує літаком, він нічого не зможе зробити. Але щойно ми приземлимося, я буду мертва.

Скільки їм відомо? Мої пальці обмацували викот сукні, доки не знайшли медальйон. Чи знають вони, що там усередині?

Я видивлялася вниз, на гірську гряду, що тяглася під нами, схожа на зім'ятий аркуш паперу. Я пригадала невидиму дитячу руку, що смикає нас угору-вниз у синьому небі, а потім — довге невагоме падіння в нікуди.

Треба ризикнути. Якщо я помру, то принаймні заберу його з собою.

Я пригадувала інструкторку з самозахисту з нашого коледжу.

— Очі, ніс, горло, живіт, пах, стопи, — співуче промовляла вона. Вона змушувала нас повторювати ці слова слідом, і зараз я подумки наспівувала їх.

Ніс. Він був великий чолов'яга, але повільний. Двинувши ліктем, я відчула хрускіт кістки, перш ніж він устиг підняти руки, щоб зупинити мене.

— Якого біса? — загорлав він. Слова були нерозбірливі, з ошелешених очей хлинули сльози. Він затиснув обличчя руками, між його пальців сочилася кров.

Очі. Я увігнала палець глибоко йому в очницю. Він видав звук, що здався мені нелюдським — придушений скрик. Підніс одну з закривавлених рук до свого засліпленого ока, м'яко прикривши його долонею. Сльози й шмарклі змішувалися з кров'ю й потоком збігали по руках на його бездоганно білу сорочку з комірцем.

Битися. Я вибрала мить і заволоділа покинутими важелями. Скинула хід, потягла штурвал на себе, і літак з ревом і дрижанням злетів угору. Сем достатньо оговтався, аби бачити, що я роблю, і зреагував — занадто пізно. Він спробував відштовхнути мене з дороги, але я кинулася перед ним, своїм тілом відтиснувши його від важелів. Закривавленими пальцями він учепився в мене. Його обличчя пішло плямами, ніс розпух, очі сльозилися. Двигун захекав, й енергія вимкнулася. Залунало низьке виття сигналу тривоги.

— Що ти накоїла? — Я почула паніку в його голосі, і він з силою затермосив мене, ударивши головою об приладну дошку. — Якого дідька ти накоїла?

Битися.

А тоді літак почав падати.

Він висмикнув мене за руки й жбурнув об стіну кабіни. Сигнал тривоги продовжував вищати. Я стежила, як він гарячково намагається відновити контроль над літаком, але було вже надто пізно. Ми падали, падали. Ми були в невагомості. *Закінчити це. Зараз.* Останнім копняком я звернула штурвал наліво, і нас закрутило.

— Чорт!

Тепер він панікував, тиснув кнопки, штовхав важіль ходу донизу, викручуючи штурвал з-під моєї ноги й намагаючись вирівняти літак, здоровим оком гарячково бігаючи по приладній дошці, що блимала вогнями. Але було запізно, щоб виправляти політ.

— Тупа сука! Якого біса ти зробила? Що ти накоїла?

Ми вже почали падати.

Колись я прочитала в газеті статтю про дівчину, яка вижила в авіакатастрофі. Вона була на гвинтовому літаку зі своїм хлопцем і друзями. Літак утратив висоту і врізався в гірську гряду. Інші троє загинули при падінні, але дівчина лишилася практично неушкодженою. Вона спустилася з гори, привернула увагу єгеря й була доправлена в безпечне місце. Коли її розпитали про дивовижний порятунок, вона розповіла журналісту, що вижила, бо залишилася спокійною. Не піддалася паніці, як решта.

Я вдихнула, набравши в легені якомога більше повітря, а потім видихнула. Сем уже перебував у власному світі — світі болю, жаху та гніву. Він не помітив, як я знову забралася на своє сидіння, знов застебнула пасок безпеки і прийняла безпечну позу. Його руки молотили по приладній дошці, а тим часом сигнал тривоги продовжував своє жалобне виття. «Розслабся, — казала я собі. — Розслабся».

Коли гора наблизилася і в зеленому килимі проступили цятки окремих дерев, що хиталися під вітром, сповіщаючи нас про прибуття, я потяглася до нього. Він уже верещав диким тваринним криком, дряпаючи нігтями вітрове скло. Він не помітив, як я розстебнула його пасок безпеки.

Голову вниз. Зберися. Дихай.

Я раптом учепилася в медальйон, пальцями намацуючи застібку. Треба було востаннє побачити їхні обличчя. Я розкрила медальйон і вдивилась у фотографію моїх батьків у мініатюрі, пласко втиснуту в золотий диск.

— Пробачте, — сказала я. Очі затуманили сльози. — Мені дуже, дуже шкода.

Я затиснула медальйон у кулаку й самими губами промовила слова, викарбувані позаду: «Боже, захисти його в подорожі, у повітрі, на землі чи в морі, збережи й направ його, де б він не був».

Я заплющила очі й стала чекати наближення землі.

Вижити.

Меґґі

На фотографіях він мав кращий вигляд. У реальному житті була якась надмірна різкість у формі його щелепи. І все ж його очі були глибокого сапфірово-блакитного кольору, а його усмішка, спрямована зараз до мене, була широка й відкривала ідеальні ряди рівних білих зубів. Привабливість була очевидною.

— Ви ж мертвий, — промовила я, тупо кліпаючи очима.

— Знаю, це, мабуть, шокує, — сказав він, проходячи повз мене в дім. Я стежила, як він окидає його єдиним поглядом: квітчасті шпалери в коридорі, протерті килими, крісло Чарльза з обрисом мого тіла, досі відбитим на подушці. Я поборола бажання вибачитися за безлад.

Я пройшла слідом за ним до кухні.

— Ваше тіло знайшли. Ваші батьки казали мені, що був похорон.

— Поховальна служба, так. Теж дуже гарна, як я чув. — Він узяв зі столу стос аркушів, погортав їх, поклав на місце. — Місіс Карпентер, можна мені кликати вас Меґґі? У вас гарний дім.

Він походжав кухнею, водячи пальцями по кухонній поверхні.

— Дуже... затишний.

— Що ви тут робите?

Він не відповів. Узяв ганчірку для посуду, заново згорнув її й повісив на ручку духовки. Я помітила, що його руки тремтять.

Я пішла за ним до вітальні, де він зайняв місце біля каміна. Узяв одну з маленьких олив'яних машинок Чарльза й поклав на долоню. Фотографія Еллі дивилася на нас. Він простежив за моїм поглядом і всміхнувся:

— Красуня, чи не так?

— Що ви тут робите? — Я чула гнів у своєму голосі. Здавалося неправильним, що він тут, у цій кімнаті, де минула більшість мого життя, роздивляється світлину моєї доньки й торкається речей мого покійного чоловіка. Я ненавиділа його за те, що сплюндрував це місце своєю присутністю.

Він поставив машинку знов на камін і обернувся обличчям до мене.

— Я гадав, час познайомитися з матір'ю моєї нареченої.

Я зробила крок до нього. Це був мій дім. Він не мав права тут перебувати. Мене захлеснув праведний гнів.

— Де вона? Вона досі жива? Що ви з нею зробили?

Він відсунув стілець і запропонував його мені. На його обличчя нахлинула тривога.

— У вас блідий вигляд, — сказав він. — Будь ласка, сідайте. Я знаю, це має бути шок. Будь ласка, сідайте.

— Я можу й постояти, — прошипіла я. Він удерся без дозволу. Йому тут було не місце. Я хотіла, щоб він пішов.

Він похитав головою.

— Принаймні дозвольте принести вам склянку води.

Він повернувся на кухню, і я чула дзвін скла й грюкіт води з крана в мийці. Я озирнула кімнату, приголомшена. Невже це справді відбувається? Чи я нарешті втратила глузд?

Коли він повернувся до кімнати, мною заволодів жах. Я гадки не мала, що він за людина і на що здатен. Я мала бути обережною. Тримати себе під контролем. Він простягнув мені склянку, і я сумлінно відсьорбнула з неї. Вода була холодна й зі слабким металічним присмаком, який зберігала останні тридцять п'ять років. Вона надходила з колодязя глибоко під заднім двором. Місто роками намагалося переконати нас перейти на муніципальне водопостачання, але ми завжди утримувалися. «Мені подобається вода з колодязя, — полюбляв казати Чарльз, підіймаючи склянку, щоб помилуватися її злегка сіруватим відтінком. — Смакує по-домашньому». Ця вода й досі смакувала, як моя вода, а це означало, що я досі в себе вдома, тобто все відбувалося по-справжньому. Це був не сон.

— Я можу принести вам щось іще? — Він стояв наді мною, гарний і турботливий, із закачаними рукавами сорочки. — Я бачив кавоварку — зробити вам філіжанку кави?

Жовч у моєму шлунку піднялася й неприємно заграла в глибині мого горла. Я похитала головою.

— Будь ласка, — мляво промовила я. — Я маю право знати, що відбувається.

— Схоже, сталася... низка непорозумінь, — обережно сказав він, опускаючись у крісло Чарльза. Шкіра скрипнула під його вагою.

— Я бачила звіти, — пробелькотіла я. — Вони порівняли зубні карти...

Він насупився.

— Такі речі завжди ненадійні. Карти гублять чи плутають і міняють місцями.

— То ви не були на тому літаку?

Я пригадала всі години проведеного мною розслідування. Яскраве сяйво Сан-Дієго, цвілу тишу бібліотеки в Боудіні, виття й гул старого комп'ютера, що досі лежав у мене на кухні й чекав. При всіх своїх підозрах я жодного разу не ставила під сумнів, що він мертвий.

Він похитав головою.

— В останню мить плани змінилися. Невідкладно.

— Але... ви ж були пілотом, — белькотіла я. — Якщо ви не були на літаку, хто його пілотував?

Він відмахнувся від питання, наче від мухи.

— Байдуже.

— Я не розумію.

Гарячкова надія раптом охопила мене. Якщо він живий — якщо він не помер у тій катастрофі — навіть не був на тому літаку...

— Це означає, що Еллісон теж не була на тому літаку? Вона теж жива?

Він сумно подивився на мене, і кутики його губ опустилися вниз.

— Еллісон була на літаку. Мені шкода.

Я важко перенеслася з небес на землю.

— Але ж вона... але ви... я не... — почала запинатись я. Почувалася дурною, наче відповідь мала бути очевидною для всіх, крім мене.

— Мені шкода, — тихо повторив він. — Я дуже кохав вашу доньку.

Він раптом постав неприкритим у своєму горі, і я так явно бачила його біль, наче той був предметом, якого можна торкнутися, чи темною криницею, куди можна зазирнути. Я відчула, що м'якшаю.

— Знаєте, Еллісон багато говорила про вас.

Мої очі метнулися на нього.

— Невже?

Він кивнув.

— Саме так. Я знаю, що між вами були негаразди, але вона вас дуже любила. Постійно розповідала мені історії зі свого дитинства.

Я невпевнено глянула на нього. Я знала, що не можна йому довіряти. Не можна вірити жодному слову з його вуст. І все ж я відчула в собі крихітний паросток зрадливої надії, який щосили тягнувся до сонця.

— Справді?

Він урочисто кивнув.

— Я завжди трохи заздрив, коли вона розповідала про своє дитинство — це було наче щось із книги чи з телевізійного шоу. Знаєте, кататися по вулицях на велосипеді, ходити в похід із батьком, пити гарячий шоколад із зефірками... — Він похитав головою й відвів очі. — Анітрохи не схоже на моє дитинство.

Я пригадала, як Девід відсторонено витріщався у свій телефон за вечерею і крихку холодну чарівність Аманди, й відчула наплив співчуття до нього. Певно, не дуже солодко було зростати в таких батьків, як ці двоє. Я впіймала себе на тому, що всміхаюся йому.

— Що ж, приємно чути, що вона так про нас думала.

— Тому я й прийшов. Я хотів, аби ви знали, що вона вам пробачила. Вона хотіла все виправити. Власне, вона казала

мені, що збирається зателефонувати вам, тільки-но повернеться з Чикаґо. Хотіла, щоб ви приїхали на весілля.

— О.

Моє горло стиснулося. Я почувалася загубленою, наче вціліла з затонулого корабля, що чіпляється за дошку.

— Я б із задоволенням.

Він опустився навколішки біля мого крісла і взяв мої руки в свої. Його пальці були холодні на дотик і сухі, як папір.

— Я сподівався, що ми зможемо подружитися, Меґґі, — тихо сказав він. Я мовчала. Щось у його очах непокоїло мене. — Я чув, ви розпитували про мене, — продовжував він, і я відчула, як його хватка на моїй руці стискається.

— Я хотіла знати про чоловіка, з яким вона збиралась одружитися, — сказала я. Страх накрив мене так швидко, що в мене відібрало подих. Я намагалася прибрати руку, але він міцно тримав її.

— Я хороша людина, Меґґі. Цього ваша донька не оцінила до кінця. — Його голос був спокійним і рівним, очі нагадували дві мармурові блакитні кульки, блискучі й непроникні. Він потягнувся до моєї шиї. Його пальці були прохолодні й сухі, мов порох. Я здригнулася. Він вивудив медальйон з-під моєї блузки й роздивився його.

— Ніколи не розумів, навіщо вона це носила, — сказав він, зважуючи його в долоні. Я відчувала його подих на своїй ключиці. — Завжди вважав, що це здається трохи... дешевим.

Мій голос пролунав, наче шепіт.

— Це їй батько подарував. Вони були дуже близькі.

— Звісно. Вона багато мені про нього розповідала. — Він кивнув на медальйон. — Ви не проти?

Це було не питання. Він розкрив його й став роздивлятися фотографію всередині.

— У вас у двох такий щасливий вигляд. Шкода, що не довелося познайомитися з ним.

Він вийняв фотографію з медальйона, підчепивши нігтем. Моїм тілом розливався жах, наче крижана вода по венах. Я бачила, як смикнувся м'яз його щелепи.

— Де він? — його голос був ледве чутним.

— Не знаю, про що ви кажете.

Мене шалено трусило, наче банку фарби в мішалці, і я ненавиділа себе за це, але зупинитися не могла.

Тоді він усміхнувся мені тією широкою сліпучою усмішкою. Тоді я й збагнула, що він божевільний.

— Ваша донька обдурила мене. Ви розумієте, як це — знати, що жінка, яку кохаєш понад усе на світі, зрадила тебе?

Я похитала головою. Повітря раптом стало густим від загрози насильства.

— Як померти, — тихо сказав він. — Це як померти.

ЛИШИЛАСЬ ОДНА ГОДИНА

Еллісон

На виїзді звертаю до розв'язки. «Макдональдс» і досі там. Як і магазин матраців зі знижкою. «Старбакс» новий.

Ґренвіль миль за п'ятдесят на південь від Авл-Кріка. Підлітком я приїздила сюди на вихідні й блукала розгалуженими коридорами ґренвільського молу. Я ніколи не купувала багато — пару сережок в «Аксесуарах Клер», футболку з розпродажу в «Ґеп», кілька CD-дисків в «ЕйчЕмВі». Не купівля приваблювала нас сюди, коли ми цілими зграями тинялися крамницями у наших джинсах низької посадки й надто гучно розмовляли. А відчуття, що нам є чим себе зайняти, хай навіть чимось легковажним. Авл-Крік був ніби містом наших батьків, містом, що давно замкнулося в собі. Батько розповідав мені про ресторан для автомобілістів, куди вони ходили, і танці, які влаштовували в ратуші, і все це здавалося настільки чужим до цього занедбаного місця, куди ми поверталися, з пильною бібліотекою, Армією Спасіння і їдальнею, де подають яєчню до одинадцятої. Ґренвіль давав уявлення про ширший світ, щоправда, світ, який пахнув одеколоном «Аберкромбі» й смаженим сиром. У ньому був потенціал.

І ось вона я, майже там, звідки починала. Я підлетіла надто близько до сонця й тепер несуся на всіх парах до землі, давно загубивши свої крила, і лише волосся розвіває вітром позаду.

Біля Маршалів звертаю праворуч, а тоді ліворуч на автозаправці. Я не дивлюся на знаки. Мені це не треба. Ці дороги глибоко закарбовані в моїй голові. Я не мушу думати, куди їхати. Просто їду. Довга дорога на Авл-Крік, із розворотом, який я полюбляла виконувати надто швидко, вчепившись у кермо обома руками й сміючись під скрегіт шин. Прямо повз початкову шко-

лу, у якій посіла третє місце на ярмарку наук. Ліворуч повз ігровий майданчик, де злітала на гойдалці так високо, що мій шлунок перевертало догори дном, лише на мить, і де роки потому вперше поцілувалася — з хлопчиком на ім'я Енді. Праворуч на вулицю, де ми з Дженні каталися влітку на велосипедах. Перукарня, де мене вперше постригли. Старий склад із досі вибитими вікнами. Їдальня, яку й тепер не завадило б підфарбувати. Усе це досі тут, наче я ніколи звідси не їхала.

Я зупиняюся на стоянці за лікеро-горілчаним магазином і виходжу з машини. Ноги настільки затерпли, що перші кілька кроків я запинаюся. Стоїть спека, та спека, від якої дзвенить асфальт. Небо найяскравішого синього кольору, до мене доноситься слабкий щебет птахів у нечастих деревах. На задньому плані я чую тихий ляск фургона з морозивом і раптом пригадую, що зараз літо. Люди поспішають на барбекю й лежать у шезлонгах, вдихаючи запах хлору та крему від сонця, й смакують фруктове морозиво, що краплями збігає по їхніх пальцях, перш ніж вони встигнуть упіймати ті краплі язиком.

Відчиняю багажник і дістаю рушницю. Відчуваю її важкість у руках, метал теплий на дотик. Перевіряю патронник і вкладаю до нього ще один набій. Три постріли. Ось і все, що я маю.

Кладу рушницю на підлогу під пасажирське сидіння й востаннє дозволяю собі потягнутися, перш ніж знову сісти на водійське сидіння. Глибоко вдихаю. У повітрі стоїть аромат герані й посконника, а ще сотні щойно підстрижених галявин і ядучий запах плавленого асфальту. Усе, чим пахне Мен улітку.

Я вже близько. Я майже вдома.

Меґґі

Будинком рознісся механічний дзвін. Ми обоє застигли. Крізь матоване скло я побачила стрункий силует. Дзвінок продзвенів знову, і голос гукнув мене:

— Місіс Карпентер? Ви там?

Моє серце впало, щойно я впізнала її голос.

Бен обернувся до мене.

— Хто це? — прошипів він.

— Шеннон, — швидко сказала я. — Моя подруга.

Я спитала себе, чи варто згадати, що вона офіцер поліції — перевірити, чи вдасться його цим пристрахати. Але я не хотіла ризику. Цей чоловік підробив власну смерть — я була цілком упевнена, що його не злякає поява місцевого копа. Не хотілося, аби Шеннон устрягла в цю халепу.

Долоня вдавилася в скло.

— Я бачила вашу машину на під'їзній доріжці, — гукнула Шеннон. — Мене прислав Джим. Я маю результати з чипа!

Я чула, як застрягає подих у нього в горлі.

— Впустіть її, — хрипко промовив він, а потім поклав руку мені на плече й підштовхнув до дверей.

Дверна ручка почала обертатися, і я усвідомила, що лишила двері незамкненими. Я хотіла крикнути, попередити її, розхряснути двері й наказати їй тікати, а натомість стежила, як двері відчиняються і з порога мені всміхається Шеннон.

— Вибачте, — сказала вона, і її обличчя посмутніло, щойно вона побачила мій вираз. — Я гадала, може, ви в душі чи ще щось, тож вирішила увійти. Чому ви так довго?

Я кинула погляд за спину. Вітальня була порожня. Я подивилася на неї. Вона була у формі, з пістолетом у кобурі, зручно припасованим на стегні. Я знала, що її робота — захищати людей, але її личко було таке юне й відкрите, і сама вона — така мініатюрна, наче маленька пташка... через це мені хотілося захистити її. Що б не задумав Бен, я не хотіла її вплутувати.

— Зараз не слушний час, люба. Я почуваюся не дуже добре й саме збиралася лягти...

— У вас і справді якийсь блідий вигляд. — Вона поклала руку мені на лоб і насупилася. — Але й не скажеш, що у вас лихоманка. Я можу вам що-небудь принести? Може, чашку чаю? Едвіл?

Я похитала головою.

— Дуже мило, але не треба, чесно. Утім, мабуть, буде краще, якщо ви підете. Не хочу, щоб ви підхопили мою заразу, що б це не було.

— У мене імунна система, як у коня, — заявила вона, махнувши рукою. — До того ж, гадаю, вам захочеться почути те, що я маю розповісти. На тому диску години записів — може, сотні. Я не мала змоги прослухати все, але Джим просвітив мене щодо ваших розповідей, і ви мали рацію — вона точно копалася в брудних справах тієї компанії.

— Будь ласка, Шеннон, — сказала я, підштовхуючи її до дверей. Мене вже трусило, руки спітніли, жах холодним каменем засів у шлунку. — Ми можемо поговорити про це пізніше. Зараз мені справді краще побути самій.

Шеннон не звернула уваги.

— А ще ви знали Ентоні Траканеллі, — продовжувала вона. — Чип містить документи від нього. Як, ви казали, ви з ним познайомилися?

Я поборола бажання фізично виштовхати її за двері. Треба було, щоб вона покинула мій дім негайно, перш ніж скаже ще хоч слово.

— Шеннон, будь ласка...

З кухні долинув приглушений удар, і ми обидві завмерли.

Вона пильно придивилася до мене, наче бачила вперше. Я намагалася не ховати очей, але знала, що вона бачить у них страх.

— Тут іще хтось є?

— Ні, — надто швидко відповіла я. Вона спробувала пройти повз мене, але я заступила їй дорогу. Краєм ока я побачила тінь Бена, що ковзнула підлогою.

— Будь ласка, — благала я. — Я прошу вас піти.

— Я саме зробив горнятко кави.

Ми з Шеннон обернулися й дивились, як Бен легким кроком виходить у коридор. На його обличчі була маска чемного спокою.

— Чому б вам не запросити вашу подругу на каву?

Я чекала, що в очах Шеннон промайне спалах упізнання, але нічого не сталося. Вона метнула на мене підозріливий погляд.

— Здається, ви казали, що нікого немає?

Я відкрила рота, щоб відповісти, але не вимовила ні слова. Я почувалась у власному тілі, як у пастці, й ніби ширяла над ним, безсила. Паралізована.

Вона вже протиснулася повз мене на кухню. Бен усміхнувся, коли вона проходила, і жестом запросив мене увійти слідом. Здавалося, наче кістки моїх ніг зовсім розчинилися.

У кухні пахло свіжозвареною кавою в суміші з його лосьйоном після гоління — терпким мускусним ароматом із цитрусовою гостринкою. Шеннон уже сиділа за столом, пильно стежачи, як Бен розливає каву у три кухлі.

Він помітив, як я зволікаю в дверях.

— Будь ласка, — сказав він, — сідайте.

Його голос був бадьорий, але я відчувала, як він деренчить від важкої напруги. Я сіла до столу, намагаючись не зустрічатися поглядом із допитливими очима Шеннон. Якщо вона вважатиме, що все гаразд, можливо, вона піде. Може, ще є час. Я зауважила, як її пальці легко зависли над краєм кобури. Вона не вважала, що все гаразд.

— Здається, нас не представили, — сказав Бен, поставивши перед нею димний кухоль. — Я Бен Ґарднер.

Я бачила, як на мить її обличчям промайнуло потрясіння, але вона оговталася зі швидкістю блискавки. Кивнула, лише раз, і промовила рівним офіційним тоном:

— Може, ви захочете пояснити, що ви тут робите.

Він похитав головою і всміхнувся.

— Власне, я так не думаю.

Він узяв цукерничку і простягнув їй.

— Цукру?

Вона похитала головою.

— Ні, дякую. Лише молока.

Він укинув ложечку цукру до свого кухля й обережно розмішав, перш ніж покласти мокру ложечку назад до цукернички. Я гнівно глянула на ложечку й стежила, як цукор навколо темніє й тане. Такий незначний недбалий жест. Ось хто він: ледащо. Я ненавиділа його.

— Отже, — продовжував він, — ви казали Merri, що знайшли якусь цікаву інформацію на комп'ютерному чипі.

— Саме так, — рівно відповіла вона. — Про вашу компанію.

Я була в захваті від її самовладання. Може, вона і скидалася на миле дитя, але зараз усередині вона була незворушна, як сталь. Вона не зводила пильних очей із Бена.

— А я гадала, що такий, як ви, мав би бути обачнішим зі своїм телефоном.

— Що нам лишається на цьому світі, якщо не віра в людей? — Він підсунув стілець уперед. — Скажімо так: я хотів би почути, що, на вашу думку, ви на мене маєте. Упевнений, це все лише непорозуміння.

Шеннон проігнорувала його.

— Нещодавно помер чоловік. Колишній співробітник Федерального управління контролю за ліками на ім'я Ентоні Тракенеллі.

Отже, їй теж було відомо, що Ентоні працював у Федеральному управлінні. Цікаво, що ще вона дізналася.

— Він вам знайомий?

Бен знизав плечима, але я бачила, як напружилися м'язи його щелепи. Він був наляканий.

— Я зустрічав безліч людей.

— Що ж, він вас знав. Він розслідував справи вашої компанії. Збирав докази, аби довести, що «Прексілейн» хибно інформував загал про побічні ефекти одного зі своїх препаратів. Сомнублейзу. Убитий у своєму готельному номері неподалік звідси.

Її погляд швидко метнувся на мене, наче для того, щоб угамувати потрясіння, яке так і клекотіло в мені. Отже, це таки було вбивство, а не самогубство. Я відчула рух під столом. Глянула вниз і побачила, що вона розстебнула кобуру і її рука спочиває на руків'ї пістолета.

— Але, гадаю, про це ви теж нічого не знаєте, — сказала вона.

Бен потягнувся через стіл і подав їй маленький глечик молока і ложечку.

— Ви ще не додали молока. Ось, пригощайтеся.

Шеннон скористалася вільною рукою, — лівою, — щоб узяти глечик. Її рука злегка трусилася, коли вона наливала, і молоко розплескалося по стільниці — єдина ознака, що

виказала її страх. Бен пильно спостерігав, як вона ставить глечик на стіл і бере ложечку тією самою рукою.

Те, що було далі, сталося так швидко, що я ледве можу подумки зібрати все докупи. Секунду тому Шеннон помішувала каву своєю ложечкою під дзенькіт металу об кераміку, а за мить вона була на підлозі, і кров хлестала з отвору на її шиї на кахляну підлогу.

Вона вмирала на підлозі посеред моєї кухні просто в мене на очах. Я відчула, як жах того, що коїться, пробирає мене до кісток. Почувся придушений тваринний вереск, і я усвідомила, що він іде від мене. Я стояла навколішки, обіймаючи руками її голову, а її широкі, сповнені паніки очі нерухомо дивилися в стелю. Я стежила, як життя витікає з них на ту саму підлогу — підлогу, з якої я змітала рештки незліченних шматочків бутерброда і хлібні крихти, підлогу, якою ступав Чарльз, коли заходив поцілувати мене після роботи, підлогу, якою каталася Еллі на старому триколісному велосипеді, грюкіт коліс якого по кахлях доводив мене до сказу. А тепер на цій підлозі щойно померла Шеннон. Її миле личко востаннє глянуло на мене, ковтаючи губами повітря, а потім її очі потьмяніли й життя покинуло її.

Кров продовжувала текти, така червона, що майже чорна, і хоча вона була вже мертва, кров продовжувала пульсувати з рани, наче серце досі билося. Ніколи в житті я не бачила стільки крові. Вона розповзалася під нами, наче килим, просочуючи мої джинси до шкіри. Кров Шеннон. Як могла ця мить бути справжньою? Як узагалі могло таке статися? Я підняла очі й побачила, що Бен легко тримає пістолет у руці, іншою витираючи зі стола ганчіркою пролите молоко. Він ніби заціпенів.

— Ви вбили її, — тупо промовила я.

Він витер кров зі своїх тремких рук.

— Це не мало відбутися так.

Неживі очі Шеннон дивилися на нас із підлоги. Я простягла руку й закрила її повіки кінчиками пальців. А тоді відчула втому, непереборну втому.

— Що насправді сталося з Еллі? — спитала я. — Я знаю, що ви мене вб'єте, то можете все одно розповісти.

Він простягнув руку, щоб допомогти мені підвестися з підлоги, та я відмовилася.

— Мені шкода, — м'яко промовив він. — Я ніколи не хотів, щоб усе це сталося.

А тоді він заніс руку наді мною, і світ обернувся на темряву.

Еллісон

Зупиняю машину на пагорбі за квартал від дому. Надворі маленький хлопчик виляє вулицею на велосипеді — із задніми дитячими колесами, щоб триматися рівно. Мати йде за ним слідом, сьорбаючи охолоджену каву крізь соломинку, з немовлям у слінгу на грудях. Чекаю, доки вони пройдуть, а тоді виходжу з машини й вішаю рушницю на шию.

Спокійна, перестрибую перший паркан. Колись це був будинок Волтерсів, — у свої тринадцять я була закохана в Біллі Волтерса й частенько зазирала через паркан в надії побачити його краєм ока, — але зараз поштова скринька перед домом безіменна, а блакитна дерев'яна обшивка перефарбована в густо-зелений. А на задньому подвір'ї тепер басейн, і я обминаю купу іграшок для купання: підводні кільця, напівспущений надувний пліт, набір пінопластових макаронин. Проминаючи дім, кидаю погляд у вікно. Усередині темно, кухня порожня й нерухома, але звідти виглядає пара золотавих очей. Великий рудий кіт сидить на підвіконні, підозріливо споглядаючи мене.

Пригинаюся й тулюся до паркану, що обходить двір по периметру. Уздовж нього ростуть густі кущі, і маленьке зелене листя пристає до мого одягу. Надто спекотно для джинсів — джинсова тканина липне до стегон, і я відчуваю, як піт збігає по них ззаду й накопичується в підколінниках.

Перелажу через наступний паркан, на подвір'я Манкузо. Містер Манкузо повсякчас пишався своїми трояндами, і вони прекрасні, як завжди, — великі рожеві квітки, що позіхають до неба. Легко тріпотить білизна, вивішена сушитися: кілька натільних майок, простирадло, одна-єдина наволочка. Місіс Манкузо померла кількома роками раніше за мого батька. Теж

від раку. Десь із глибин будинку чути натужний щебет голосів денного ток-шоу. Притискаюся спиною до стіни й пришвидшую хід.

Наступне подвір'я — Маккорміків, потім Стоунів, а потім Вудбері, які лишили газонокосарку іржавіти у дворі.

І ось нарешті наш дім.

Зазираю через паркан. Перше, що бачу, це гойдалка. Трохи більш іржава, ніж раніше, але досі стоїть. Пам'ятаю, як батько гойдав мене на тій гойдалці, усе вище й вище, доки, на одну найкоротшу мить, ланцюг ослабнув, і я відчула невагомість, від якої все в шлунку перевернулося. Пам'ятаю, як мати застерігала його не захоплюватись, — «Вона впаде!» — кричала мати, — але він не слухав. Усе вище, вище й вище, доки я, відкинувшись назад, бачила лише небо над своїми черевичками.

Зараз, побачивши це на власні очі вперше за два роки, я вражена тим, наскільки все це знайоме. Трава давненько не стрижена, і завжди охайні ряди бегоній мають трохи занедбаний вигляд, та все одно вражає, як мало тут усе змінилося. Скрізь, куди гляну, я бачу тіні колишньої себе, і спогади перетинаються й накладаються один на одного, доки не розчиняються у всеохопному тумані.

Я глибоко вдихаю. Лише одна жива душа в цьому світі мені небайдужа, і вона одразу за тими скляними дверима.

Меґґі

Я лежу на кушетці, але не можу збагнути, як там опинилася. Час проминає ривками. Мій зір розмитий. Підіймаю руку й торкаюся чола. Пальці змокають у крові — моїй власній разом із кров'ю Шеннон.

Шеннон. О Господи.

На мить мій погляд фокусується, і я бачу Бена, що сидить у кріслі навпроти мене й спостерігає.

— Не намагайтеся рухатись, — тихо каже він. — Буде надто боляче.

Його голос здається майже добрим.

Я знов кладу руку на підлокітник канапи й дивлюсь у візерунчасті завитки на стелі. Чарльз особисто відштукатурив її, коли ми в'їхали. Я заплющую очі й не опираюся тягареві, що тисне на мене. Я така втомлена зараз — до самих кісток. Усе, що є на цьому світі, для мене втрачене. Я хочу лише спати.

Голос Бена порушує тишу:

— Треба, щоб ви розповіли мені, хто знає.

Я не розплющую очей.

— Не розумію, про що ви, — шепочу я. Мій голос слабкий.

Чую, як він підводиться на ноги.

— Хто ще знає, що на комп'ютерному чипі. Я знайшов оригінал на комп'ютері офіцера. Не знаєте, чи зробила вона копію?

Мені не стає сил відповісти. Намагаюся розтулити рот — і цього вже забагато. Він повторює своє питання. Я чую, як він рухається до мене. Кладе прохолодну долоню мені на чоло. Це нагадує мені, як я була дитиною і моя мати клала холодний компрес мені на очі, коли в мене була лихоманка.

— Будь ласка. — Його голос м'який. Заспокійливий. Відчуваю, як він заколисує мене. — Я не хочу робити ще гірше, ніж має бути. Просто розкажіть мені все, що знаєте, і все завершиться.

Тепер він благає, відчайдушно благає. Розплющую очі рівно настільки, щоб бачити його силует наді мною, залитий полуденним сонцем, що ллється крізь вікно.

Я хитаю головою ледве-ледве. Еллі померла, намагаючись викрити його таємниці. Я не збираюся підвести її. Не тепер. Не знову.

Відчуваю, як на мене падає тінь, і знаю, що це він схилився наді мною. Лише питання часу, коли він натисне гачок і покінчить із цим.

Я готова.

Еллісон

Будинок зустрічає мене мовчанням, не бажаючи виказувати свої таємниці. Пробую задні двері. Замкнено. Підіймаю квітковий

горщик ліворуч від дверей і беру маленький бронзовий ключ, захований під ним. Деякі речі ніколи не змінюються. Вставляю ключ у замок і повертаю, кривлячись від скреготу, а тоді повільно відчиняю двері.

Ступаю всередину.

На кухні темно, якщо не зважати на стовбур світла, що ллється з вікна. Я вдихаю. Пахне відбілювачем, кавою й оливково-чебрецевими ароматичними свічками, як завжди, але зараз з'явилося ще дещо. Якийсь сморід із присмаком металу. А тоді я бачу. Її. Тіло розпростерте на підлозі, обличчя спокійне, якщо не враховувати краплини крові в кутику рота й зяючої діри у шиї. Підлога скрізь липка від чорної крові. Запах пересилює мене, його млосна солодкавість заповнює мої ніздрі, проникаючи в легені, у шкіру. Жовч підступає до горла, і я силою стримую нудоту.

Я запізнилася.

Постривайте.

Сідаю навпочіпки поряд із тілом. Я не впізнаю її обличчя, але чітко бачу, що вона молода. На ній поліцейна форма. Полегшено обм'якаю. Це не вона. Ще є шанс.

З вітальні долинає звук. Слабкий звук дряпання. Я завмираю. Звук мого пульсу, що калатає у вухах, заглушає все решту, і я примушую себе вгамувати шалене биття серця. Прислухаюся знову. Нічого, крім рівномірного цокання годинника, але здається, наче самі стіни пульсують. Там хтось є.

Скидаю рушницю на плече й роблю крок уперед. Я на порозі у дверях, вечорове світло кидає тіні в коридор. Потроху просуваюся крізь одвірки, затамувавши подих високо в горлі. В поле зору запливає старе татове крісло, камін із полицею, уставленою дрібничками, протертий килим і моя фотографія. Її зробили, коли я була випускницею старшої школи, у професійній студії на виїзді з траси 32. Фотографом був старий хіпі, увішаний чотками і з довгим сивуватим хвостом. Він заохотив мене розстебнути ще кілька ґудзиків на блузці й трохи закотити спідницю. «Така шикарна дівчина», — сказав він майже сам до себе під клацання камери. Я лише всміхалася безпере-

станку. Практично ніхто ще не називав мене гарною в моєму житті, окрім батьків, і почуті слова мали певну владу наді мною. Коли я отримала негативи, мені стало трохи зле. Ось я, шкірюся до якогось старого, задираючи плече на камеру й поклавши руку на виставлене стегно. Зрештою половину фотографій я викинула на смітник, перш ніж показати батькам. Тато обрав одну, яка тепер висіла в рамці на стіні. Це був великий план мого обличчя — я всміхалася на всі зуби, наче дитина, якою й справді була.

Нахиляюся вперед і, вигнувши шию, зазираю за ріг. Тепер я бачу її — вона лежить на канапці з заплющеними очима. Моя мати. Таке звичайне видовище — мама спить на канапі, затиснувши руки під пахвами, як завжди, і м'яко підібгавши ноги в шкарпетках. Але щось не так. Її шкіра жовтувато-воскова, очі запали в посинілу шкіру очниць. Подих застрягає у мене в горлі. На її чолі відмітина. Глибока. Кров.

Надто пізно. Я втратила її. Тепер він відібрав у мене все, кожну дещицю мене, що я примудрилася віднайти, відтворити, зібрати докупи й приховати. Усе це зникло. Більше ніхто на світі мене не любить. Мені не лишилося чого втрачати.

Лють захлеснула мене, наче електричний струм. Він тут. Це зробив він. І я вб'ю його на хрін.

Меґґі

Лунає голос. Тонкий, слабкий і далекий, але він тут. Я чую його. Тягнуся до нього, мов рослина до сонця — вгору, вгору, вгору, вгору до світла.

Еллісон

Тепер я остаточно втратила будь-який натяк на таємність. У грудях закипає гуркіт — щось середнє між криком і виттям. Зі зброєю на плечі я кидаюся до вітальні, міцно притискаючи палець до гачка.

— Де ти? — сичу я. — Хочу бачити твою кляту мармизу.

Мої очі нишпорять кімнатою, але тут нема нікого — лише мати лежить на канапі, зовсім як лежав батько на тій самій канапі два роки тому. Викидаю думку про це з голови.

— Де ти? — вже кричу я. Рушниця ляскає об мою ключицю. — Я хочу, в біса, бачити тебе, боягузе нещасний!

Лунає шум — низький дратівний скрегіт, і я завмираю. Звук, наче пташка б'є крильцями по стінках своєї клітки. Він іде від моєї матері.

Я падаю навколішки перед нею.

— Мамо?

Її повіки тріпотять.

— Мамо, ти мене чуєш? Це Еллі. Я тут, мамо. Я вдома.

Її губи розтуляються, але жодних слів не чути, лише глухий стогін глибоко з її грудей. Мене накриває полегшенням, за яким приходить майже тваринне бажання захистити її. Вона досі зі мною. Я не хочу втратити її знову.

— Мамо, не турбуйся. Просто розслабся. Я приведу допомогу.

Торкаюся рани на її голові. Кров навколо вже почала запікатися, і починає утворюватися темний синець. Огидно, думаю я, але не смертельно. Полегшення захльостує мене знову, тепле, як лазнева вода.

— Усе буде добре, — шепочу я.

— Тобі вдалося.

Я хутко обертаюся й бачу Бена, який стоїть наді мною, націливши пістолет мені в голову.

— Я знав, що ти це зробиш.

Кидаю погляд униз на рушницю, що лежить біля моїх ніг. Поштовхом ноги він відкидає її, і рушниця відлітає під канапу. Моя мати тихо стогне. Він нависає над нами обома. Білий накрохмалений комірець його сорочки заляпаний кров'ю.

— Облиш її, — кажу я, непевно підводячись на ноги. Він продовжує тримати мене під прицілом, і я піднімаю руки. — Мені байдуже, якщо ти мене вб'єш, але дай їй спокій. Це між нами з тобою.

Він сумно хитає головою.

— Вона забагато знає. — Він робить крок уперед. — Знаєш, це все ти винна. Цього не повинно було статися. Ми були щасливі разом, хіба не так?

Його очі жалісливі. Відчуваю тупий біль у грудині — наче від удару по старому синцю.

— Так, — тихо відповідаю я. — Ми були щасливі.

Примарна тінь усмішки з'являється на його губах, і він простягає руку й торкається пальцем моєї щоки. Моїм тілом пробігає холод.

— Але це була брехня, — кажу я, відступаючи на крок. — Ти виявився не тим, ким я тебе вважала.

Його голова смикається назад, наче його вдарили.

— А як щодо тебе? Ти — та людина, якою мені представилася? — Він зловтішно сміється. — Ти була лише хвойдою-наркоманкою, коли я зустрів тебе.

Мої очі перестрибують на матір, яка лежить на канапі.

— Це неправда.

Він знову сміється й підступає ближче.

— Що таке? Боїшся, що матуся дізнається, чим ти насправді займалася в тому барі, і більше тебе не любитиме?

Він читає шок на моєму обличчі й посміхається.

— Я від самого початку знав. Невже ти гадаєш, що я б освідчився жінці, не перевіривши її минуле? — Він хитає головою. — Знаєш, це і є найболючіше. Я витягнув тебе з клоаки. Я брехав про тебе своїй родині, вдавав, що ти мила наївна дівчинка з Мена, увів тебе до свого кола, давав тобі все, чого ти хотіла, — все.

Його очі зволожуються, і я відчуваю, як біль у грудях проникає все глибше.

— Я дав тобі все, — шепоче він, і його очі блищать, — а ти мене зрадила. Тож тепер я відберу в тебе все.

Мої коліна починають підгинатися, і я мушу спертися на спинку татового крісла, щоб не впасти.

— Тобі це так не минеться. Вони дізнаються, що ти скоїв, що ти досі живий. Ти сядеш за ґрати.

Він хитає головою.

— Урешті-решт ти зробила мені послугу. Коли я вперше почув про катастрофу, я розлютився. Сем був мені як брат. Та коли надійшли перші репортажі, де я значився пілотом, я усвідомив, що, мабуть, краще лишатися мертвим. Легше для всіх.

У його голосі відчувалася тяжкість, і на хвилину я знов побачила його колишнім — тим, у кого я закохалася, тим, хто казав про порятунок світу, хто понад усе прагнув робити людей щасливими.

— Коли з усім цим буде покінчено, я зникну.

Я похитала головою.

— Не розумію. Якщо ти все одно збираєшся зникнути, що тобі до того, що «Прексілейн» викриють?

Він усміхається невловимою напівусмішкою.

— Мої батьки — єдині, хто знає, що мене на тому літаку не було. Батько згоден підтримувати цю виставу, доки я виграю йому достатньо часу, щоб вивести капітал з компанії, перш ніж лайно потрапить на вентилятор.

Фрагменти стали на місце, один за одним.

— Твої батьки знають, що ти живий?

Я думаю про скорботу в маминих очах на фотографії з поминок, про той біль, якого вона мала зазнати, вважаючи мене загиблою в якомусь жахливому місиві металу й крові. Його батьки уникли цього болю. Вони уникли всього.

— Батько вже певний час веде гру за лаштунками, відколи акціонерам запахло стягненнями.

Мабуть, цієї миті він зовсім такий, яким був у дитинстві, — маленький, вразливий і до нестями прагне схва́лення.

— Я казав йому, що розберуся з цим. Усім їм казав, що розберуся, але мені не повірили, а потім ти позбавила мене шансу. Я збирався все виправити, Еллісон. Я не хотів нікому зашкодити. Я б усе владнав.

Він бере моє підборіддя в чашечку своєї долоні, і я відчуваю, як його пальці тремтять на моїй шкірі.

— Я кохав тебе, ти це знаєш. Гадав, що й ти кохаєш мене. Я дав би тобі все на світі, якби ти тільки мені довіряла. — Він стискає моє підборіддя міцніше. — Що завгодно.

Я хитаю головою, струшуючи його чари.

— Я нічого від тебе не хочу.

Він дарує мені найсумнішу на світі усмішку.

— Усі від усіх чогось хочуть. Прощавай, кохана.

Він підіймає пістолет, і я бачу, як він знімає запобіжник. Мій зір звужується. За мить з дула буде випущено кулю, яка розтрощить мені череп і вб'є мене. І щойно він позбудеться мене, він уб'є й мою матір. Я не можу дозволити цьому статися. Я мушу зупинити його.

Усе моє тіло напружується, м'язи стискаються витими пружинами. Нуртує кров. Ось воно. Це мій шанс. Заплющую очі й усім тілом кидаюся вперед.

Мій лоб із тріском врізається в його перенісся. Від шоку він упускає зброю, але незабаром він уже на землі, однією рукою відчайдушно нишпорить у пошуках пістолета, іншою тримається за свій розбитий ніс. Кров ллється на дерев'яну підлогу. У мене теж запаморочення, голова пульсує болем від зіткнення, іскри сиплються з очей, але я ще досить добре бачу, щоб наступити йому на пальці, коли ті змикаються на руків'ї пістолета. Він завиває, а тоді відчайдушно кидається на мене, кулаком влучає в край колінної чашечки, змушуючи рухнути на підлогу поряд із ним. Ми зчепилися, сплелися руками й ногами та важко дихаємо, шукаючи ротами плоть, намагаючись укусити. Підлога слизька від крові й нашого поту. Усе це таке знайоме, таке близьке до того, як ми трахалися, — майже не відрізнити насильство від певного типу кохання. Він упивається зубами мені в плече, і я скрикую.

Ось він уже на мені й міцно стискає в кулаку руків'я пістолета. З розмаху вдаряє мене ним збоку по голові, і біль оглушує, буквально оглушує мене гарячими білими спалахами, що пронизують наскрізь. Я розплющую очі досить надовго, щоб бачити, як він підіймає пістолет і націлює дуло на мене і як натягуються сухожилки на його руці, коли пальці стискають гачок. А потім лунає грім пострілу — і він падає на мене, і ваги його тіла, самої лише верхньої частини, досить, щоб видушити з мене останній подих.

Меґґі

Я завжди чутиму той звук, коли він ударив її пістолетом, і бачитиму, як вона падає на підлогу. Нежива.

Він стояв над нею спиною до мене. Я бачила, що він забув про мою присутність, але скоро згадає. Треба було діяти швидко. Я підвелася на ноги й заходилася нишпорити навколо канапи, доки не знайшла її. Рушницю.

Чарльз навчив мене стріляти багато років тому, коли ми тільки почали зустрічатися. Мені ніколи це особливо не подобалося — надто голосно для мене, надто грубо, та коли я скинула її на плече, це було зовсім так, як колисати дитя на руках. Природно. Наче я робила це все своє життя.

Запобіжник був уже знятий, і мій палець знайшов гачок тієї ж миті, як він знову підняв пістолет і націлив його на Еллі. Я побачила, як розчахнулися її очі, побачила в них жах, коли вона дивилася в дуло пістолета, — і натиснула гачок.

Подібна рушниця не призначена для стрільби в будинку. Вона для ураження далеких цілей. Віддача кинула мене на канапу, і ніздрі наповнив запах сірки. Я знову глянула туди й побачила, як він стоїть і хитається. Потилиці в нього не було.

Він впав уперед на Еллі, і я чула, як подих зі свистом вирівається з її легень.

Я намагалася стягнути його з неї, але не могла. Він був надто важкий, або ж я була надто слабка. Минув час. Не знаю, як довго. Може, кілька хвилин. Може, година. А потім двері відчинилися, і сильна пара рук лягла мені на плечі, відтягуючи звідти, і єдиним звуком, що я чула, були уривчасті схлипи, — як я невдовзі усвідомила, мої.

Еллісон

Я відчуваю, як з мене знімають тягар, а тоді пара сильних рук підіймає мене.

— Не надто її воруши, — чую я голос. — Обережно з її шиєю.

Я розплющую очі й дивлюсь у знайоме обличчя, що споглядає мене згори.

— Не хвилюйся, — каже Джим, — просто спробуй не рухатися. «Швидка» вже їде. Втім, з тобою все буде добре. У тебе жахлива ґуля на голові, але ти одужаєш.

— Моя мама. — Я не впізнаю свого голосу.

— Еллі, — каже моя мати, — я тут, серденько.

Я відчуваю її руки на моєму обличчі, прохолодні й сухі, мов порох. Її пальці знаходять шрам, що тягнеться через мій череп.

— О Еллі, — шепоче вона. — Що з тобою сталося?

— Усе гаразд, мамо, — шепочу я. Біль наче туман, і доводиться продиратись крізь нього до неї. — Усе гаразд. Я вдома.

Вона нахиляється й цілує мене в лоб.

— Я знаю це, — каже вона. — Я знаю.

ЗНАЙДЕНА

Меґґі

Я чую, як вона рухається нагорі, ступає коридором, прямуючи до ванної. Зупиняюся й прислухаюся до неї, ловлячи її кроки. Так давно в цьому домі не чути було інших людей. Не думала, що колись почую їх знову.

Мені досі сняться жахи, а інколи вночі знайома кінохроніка починає знову прокручуватись перед очима. Жах. Біль. Кров. Вогонь. Кістки. Еллі. Я досі бачу, як вона лежить там, переді мною, з роздутою посинілою щокою, з закривавленою маківкою голови. Також я бачу Шеннон з її милим обличчям, обернутим до стелі, з відкритими, але незрячими очима. Того дня я віднайшла доньку, а хтось утратив свою. Мене ніколи не покине відчуття вдячності, як не покине й відчуття провини. Вони перебуватимуть зі мною щодня.

Еллі тепер інакша. Вона вже не та дівчина, якою зростала тут, — та, що збігала сходами, аби розповісти нам із Чарльзом про щойно прочитану книгу чи останню справу, якій вирішила себе присвятити. Не та молода жінка у світло-блакитній сукні, яку ми відвідували в Сан-Дієґо, мешканка тієї безладної квартири, і не бліда з лиця, з запалими очима донька, що стежила, як її батька пожирає рак. Я не знала глянцевої білявки зі світлин, але розумію, що і це тепер не вона.

Вона стала кимось іншим. Жінкою, наділеною тихою силою, від якої в мене часом відбирає подих. Жінкою, котра врятувала моє життя і життя якої я врятувала навзаєм. Вона — сума складників усіх своїх колишніх іпостасей, загартована вогнем і перетворена на крицю.

Але для мене вона та, ким була і буде завжди. Вона дитина, яку ми з Чарльзом принесли додому з лікарні. Вона на-

ша донька й зосередження всієї любові, на яку були здатні ми вдвох.

Еллісон

— Не думаю, що фанати «Сокс» витримають ще більше поганих новин, Джиме.

Новини бізнесу: фармацевтична компанія «Прексілейн» зазнала нищівного падіння своїх акцій після того, як Федеральне управління контролю за ліками оголосило, що починає розслідування безпечності їхнього лідера продажів — антидепресанту Сомнублейз. Нещодавно були оприлюднені докази, що найвище керівництво компанії пропонувало хабарі посадовцям Федерального управління й фальсифікувало дані випробувань з метою приховати побічні ефекти препарату, серед яких значиться тимчасовий психоз.

Колишній генеральний директор «Прексілейна» Бен Ґарднер був оголошений мертвим після падіння літака в горах Колорадо, але, як з'ясувалося нещодавно, інсценував власну смерть із метою уникнути неминучого скандалу. Він загинув у сутичці з колишньою нареченою, уродженкою Мена Еллісон Карпентер, яка так само вважалася загиблою в авіакатастрофі.

Його батько Девід Ґарднер наразі очікує суду. Ми стежитимемо за розвитком подій.

— Схоже, ми ще чимало про це почуємо, Сьюзен.

Я вимкнула телевізор дистанційним пультом. Не хотіла більше нічого чути. Я й без того наслухаюся про нього, коли справа дійде до суду.

Минуло два тижні після пригоди, як я тепер це називаю, хоча це більше нагадувало велетенський триндець. Перший тиждень я провела в лікарні з забинтованою головою, почуваючись так, наче мій мозок набитий ватою. Спогади поверталися до мене розмитими спалахами. Спогад про пістолет. Кисле подразнення від пороху у мене в легенях. Липке загустіння крові на моїх пальцях. А тоді я відчувала прохолодну долоню в себе на чолі і, піднявши очі, бачила над собою мамине обличчя

з затуманеними тривогою очима. Вона ні на мить не відходила від мене.

Він зламав мені вилицю, коли вдарив мене, а на маківці лишилось огидне садно там, де куля зачепила голову. Він схибив на кілька міліметрів, казав мені лікар і хитав головою, не в змозі в це повірити.

— Везуча ви жінка, — сказав він, і я кивнула зі згодою. Так. Я була везуча.

Ліз приходила відвідати мене, коли я лежала в лікарні. Сем шантажував її — нарив щось із її минулого, як, гадаю, і з минулого кожного з нас — і вони з Беном скористалися цим, щоб витягнути з неї інформацію. Коли вона схилилася над моїм ліжком і прошепотіла, що їй шкода, я розсміялася. Всі ми однакові, відповіла я їй, усі до одного. Вона лише захищала себе і своїх близьких. Це війна між нами й ними, а на війні вибаченням не місце.

У мене досі огидний шрам від падіння в лісі, наче ряд закривавлених зубів, вшитих у шкіру. Мені подобається водити по ньому пальцями, відчуваючи його твердий зазублений ряд. Це доказ.

Я думаю про нього. Пригадую, як його губи складались у формі мого імені, коли він промовляв його, і вагу його тіла, коли він спав поряд зі мною, і те відчуття, коли він уперше взяв мене за руку — наче я роками голодувала й нарешті отримала їжу. Пригадую, як він глянув на мене перед тим, як націлити пістолет мені в серце, — із сумішшю любові, смутку й розпачу.

Тепер, коли його не стало, мені здається, ніби вперше в житті я ясно бачу його. Я гадала, що він може врятувати мене, а він увесь цей час валявся в багні, там, де й решта нас. Він був доброю людиною, але слабкою, і коли збився з дороги, то вже не зміг її відшукати. Проте він кохав мене. У цьому я впевнена. І частина мене теж досі кохає його, незважаючи ні на що. Частина мене гадає, що й завжди кохатиму.

Щоранку я сходжу вниз і знаходжу матір, яка мружиться на свій комп'ютерний екран, з блокнотом і олівцем біля ліктя. Во-

на бореться за те, щоб очистити ім'я Тоні. Він заслуговує на справедливість, каже вона, і я не сумніваюся, що вона її доб'ється. Якщо вже вона взяла щось у голову, її ніщо не зупинить. Я — живий тому доказ.

Я знову в Авл-Кріку, сплю у своїй старій спальні, блукаю знайомими вуличками. Відчуття таке, ніби все поменшало — як мешкати в ляльковому будиночку, але тут я щаслива, принаймні зараз. Існує світ, який віднаходиш, спускаючись щоранку сходами на звук увімкненого радіо й запах свіжозвареної кави, до моєї матері, яка стукає по клавіатурі.

Я почуваюся тут як удома. Гадаю, у тому й річ. Як би далеко ти не їхала, він завжди тут, закарбований глибоко у твоїх кістках. Дім.

ЗМІСТ

Початок відліку 5
Два дні як зникла 35
Чотири дні як зникла 82
Тиждень як зникла 103
Два тижні як зникла 164
Три тижні як зникла 193
Лишилося чотири дні 229
Лишилося три дні 257
Лишилося два дні 276
Лишилося тридцять годин 285
Лишилося двадцять чотири години 292
Лишилося шістнадцять годин 298
Лишилося шість годин 316
Лишилась одна година 328
Знайдена 346

Літературно-художнє видання

БЕРРІ Джессіка
Вільне падіння
Роман

Керівник проекту *В. А. Тютюнник*
Відповідальний за випуск *К. В. Озерова*
Редактор *В. М. Васильченко*
Художній редактор *А. В. Бєлякова*
Технічний редактор *В. Г. Євлахов*
Коректор *А. М. Фурман*

Підписано до друку 14.02.2019.
Формат 84x108/32. Друк офсетний.
Гарнітура «Literaturnaya». Ум. друк. арк. 18,48.
Наклад 4000 пр. Зам. № 9-02-1209.

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля».
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а.
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано у ПРАТ «Харківська книжкова фабрика "Глобус"»
61052, м. Харків, вул. Різдвяна, 11.
Свідоцтво ДК № 3985 від 22.02.2011 р.
www.globus-book.com

Я дав тобі все, Еллісон, а ти відплатила мені зрадою. Стала шпигункою і дізналася те, чого не варто було знати. Ти могла мене знищити. Та я випередив тебе, посадивши у той літак. Ти мала розбитися, Еллісон. Але ти вижила. Вижила, аби я довів розпочате до кінця. Усі вважають тебе мертвою, і тільки я знаю правду. І всю цю брехню про твоє подвійне життя. Що б сказала твоя мати, якби дізналася, ким насправді була її донька? Ти знаєш, як близько вона підібралася до твоїх таємниць? Еллісон, люба Еллісон. Ти намагатимешся втекти від мене. Але від правди не втечеш. Правди, яка здатна вбити нас обох…

Захопливий, емоційний трилер, заряджений справжньою силою та глибоким змістом.

Е. Дж. Фінн, автор бестселера «Жінка у вікні»

Динамічна оповідь, кожен розділ якої — несподіваний поворот сюжету та розкриття чергової таємниці. Ви не зможете відірватися, доки не дійдете до останньої сторінки.

Booklist

www.bookclub.ua

ISBN 978-617-12-5436-7

Scan by Tetyanka_

ДЖЕССІКА БЕРРІ

ВИЛЬНЕ ПАДІННЯ